

زینوی بہتہم

زینوی بہتہم

کامران حامدی

M U K I R Y A N I

ESTABLISHMENT FOR RESEARCH & PUBLICATION

ہہولیر - ۲۰۱۴

● زینۆی به‌ته‌م

● نووسینی: کامران حامدی

● نه‌خشه‌سازی ناوه‌وه: ریدار جه‌عفر

● به‌رگ: ریمان

● پیتچنین: په‌روین پیره‌بابی

● نرخ: (۵۰۰۰) دینار

● چاپی به‌که‌م : ۲۰۱۴

● تیراژ: ۵۰۰ دانه

● چاپخانه: موکریانی (هه‌ولێر)

● له به‌رپه‌به‌رایه‌تی گشتی کتیبخانه‌کان ژماره‌ی سپاردنی (۴۶۵) سالی (۲۰۱۴) ی پین دراوه

زنجیره‌ی کتیب (۸۶۱)

مالپه‌ر: www.mukiryani.com

ئیمه‌یل: info@mukiryani.com

خوینەری هیژا و بەرپێز:

کەسایەتیکانی ناو ئەو پۆمانە نیشتەجیی ولاتی رۆمانەکەن و ناوەکانیشیان بە ریکەوت هەل بژێردراون و فریانی بەسەر دەرەووە نییە، هەر بۆیە هەر چەشنە ویچوونیک لەگەڵ ناویان کەسایەتی دونیای راستەقینە تەنیا بە یەک گرتنی ئەوان لە لای ئێوەی بەرپێزە و هیچی تر، سەرەرای ئەوەش ئەگەر کەسیک یەکیانی بەدڵ نەبوو و لە دلی گران هات، داوای لیبوردنی لێدەکەم.

ئەو رۇمانە پېشكەش دەكەم بە:

تۆ

به نیوی خودا

(۱)

کیوه کانی حاجی برایم وهک دهیان برای چاک پشتیان داووته پشتی یهک. به رامبهریان قه ندیلی بهرز، قورس و قایم دهسینگی زهوی چه قیوه. زینوی به ته مه. له بن پی، بادی ناوی، شینه ماریکی دوور و دریزه پاده خوشی. زستانان هیئده لهو مه لبه نده به فر ده که وی کهس برپوا ناکا بچیته وه؛ که چی، به هاتنی وه رزی به هارو گه شان هوهی هه تاو، سهدان و هه زاران جوگه ئاو وه پری ده که ون، هون هون له چاوی کیوان دینه خوار، به سه ر گونایاندا ده خزن، به که لین و قوژبنی گابه راندا رییان ده دوزنه وه، ده ستیان ده دهنه دهستی یهک و خو ده باوه شی بادیناوی داوین. لاره ی له شی نهرم ونیانی گوله گه زیزه و نه ورژان ده تباته دونیای به رینی خه یالات. به چریکه ی مهل و قاسپه ی دووری که وان، خوره ی جوگه ی ئاو، لیژماوی به فراو، گوئی قولاغ ده بن. دهنگ و په نگ لیکده هالین، جله لاوینن دم به دم هه راش ده بن، ریوی دوودوو، سی سی دینه به رچاو؛ توند و تیژ په پی یهک دهنن، راوه ده ستن، گویان قوت ده که ن، دیسان به سه ر ته ق ته قه به ر دندا بازده دن. فره خه که رویشکان ده بینی دوور و نیزیکی کولانه یان چاویان زیته زیتیتی، لانه ولانان ده که ن. په پوله کان یه که یهک و دوودوو له سه ر شانی گولان دهنشن، سرت و خورتیانه، ده بنه یهک. سهدان گول وده و ده که ون، سوور، زهره، ئابی، و په مویی، ده شتیک گول، جاره گولن بالیان گرتووه؛ نه وشوینانه به ری پیرانی پیده لین، که ده یان ئاوی چوکه و گه وره ده ئامیزیدا حه ساونه وه. له وی به ره وه تر ده شتی لاجان و گه لوانه که هه تا چاوه ته ر ده کا پان و به رینن. پی به پی بادیناوی به ره و سنوور هه لکشی! به نیو شیو و دوله کاندای وی باوی هه نگاوت خوش که! ورده ورده له هه راوی زهوی کهم ده بیته وه و کوستان ده روپشتت لیده گری، ده گه یه شوینی وانه تهنیا ئاسمانت لی دیاره و بهس. داوینی شاخه کان تزه له داری لیره وار؛

داره مازوو، كهوت، به پروو، خاسهك و گيوژ. سه دان ساله سه ريان به سه ري
يه كه وه؛ په نجه يان داوه ته يه كتر، شانيان به شاني يه كه وه ناوه و پشتيان به
پشتي يه كتر. قه تي لي دهر ناچي.

ئاوايي جه ران له داوييني زاواكيو هه لكه وتوو. ته ويله و هول و مالي دي
پاليان وه پالي يهك داوه، به ويينه مانگي كه ته. هه رتك سووچي له به سستيني
باديناوي را كي شپراوه. باغيكي گه وره، ماله همه دئاغاي له ئاوايي جيا
كردوته وه. له سه ر ته يو لكيكي له باشووري جه ران پاسگاي ژانده رمه ري ده بيني.
شه و رۆژ دوو ژانده رمه له بهر دهرگا و دوو له سه ر بان راويچكه يانه. به سستيني
باديناوي ئه و به ره و بهر بوته ميشه لانيكي چغور، له سه ر گويي چومه كesh
ريزاو ريز بيكول رسكاون و رهگ و بنچيان له بن گابه راندا دريژ كردوو و زولف و
پرچيان رژاوه ته نيو باديناوي. نيسييان جي جي چومي كه ي رهش هه لگي راره.
دوور له دي، له سه ر ربي خاني، قاوه خانه يهك له بن نيسي چهند داره گويژ
سازكراوه. ئاويكي پروون به به ربيياندا دهرپوا و دواي تيپر كردني مه ودايه كي كه م
ده رژيئه نيو گه زچاري قه راغ باديناوي و پان ده بيته وه. پنگاو ده خواته وه.
ئه و جار به كه لينيكا دا ده ست دريژ ده كا و ده ست باديناوي ده گري و وي راي وي
به ره و ولا تيكي دوور دهرپوا.

(۲)

برایم سه‌روچای له پِیش دانان به دستریکی چلکن و نهمدار کورسیله‌ی پِیش
دهستی سرپوه. پولیک میښ له‌سهر قهندان و کورسیله‌که هه‌لفرین، سر و
سست بریک سووران، دیسان نیشتنه‌وه.

«مام خدر! خیره ئینشاللا، ئه‌وه به‌و به‌یانه زوویه‌ی بۆ کوئ ده‌چی؟
مام خدر قودووله‌ی تووتنی له گیرفانی پاتۆلی دهره‌ینا. دهرکی قودۆکه‌ی
کرده‌وه. یه‌ک دوو پته‌ی لی دا تووتنه‌که‌ی کۆ کرده‌وه.

«ده‌چمه ماله حاجی بایز»

به‌سه‌ری قامکی په‌ره سیغاریکی جیا کرده‌وه هیندیکی تووتن تیکرد و
هه‌لی پِیجا.

«ده‌چم، ئه‌ی به‌لکوو تکایه‌کم بۆ بکا، ره‌سوولم بۆ به‌ردن!»

جگه‌ره‌که‌ی داگیرساند. بۆنی توندی تووتن ده‌سبه‌جی له ژووری گه‌را.
دووکه‌ئیکی خه‌ست به‌رامبه‌ر به‌ده‌موچاوی ده‌ستی به‌سه‌مایه‌کی شیتانه کرد. پان
ده‌بۆوه، درپژ و خواروخپج ده‌بۆوه و ورده ورده به‌ره‌و میچ هه‌لده‌گه‌را.

«ده‌ی به‌هومیدی خودای، وه‌للاهی! حاجی بایز، هه‌رچه‌ند ده‌ستی له‌سه‌ر
دانیی پیاوی چاکه، جا کوا پیاوی وا؟ وه‌للاهی! به‌سه‌رت ئه‌و نه‌بایه ئیستاش
ئهمن هه‌ر له‌مه‌راغه‌ی ده‌بووم.»

مام خدر، مژیکی توندی له‌سیغاره‌که‌ی دا. شه‌به‌قی ئاوره‌که‌ی ده‌ژووری
تاریک دا سرنجی چاوانی راده‌کیشا. سی چوار نه‌رمه‌ کۆخه‌ی کرد.

«ئه‌دی مراد ئه‌تۆ بۆ ده‌چی؟»

برایم سه‌ری به‌ردابۆوه سه‌ر سه‌ماوه‌ره‌که و خه‌ریکی سپینه‌وه‌ی ده‌وران‌ده‌وری
بوو.

«کاک برایم! قه‌ول وایه حاجی بایز، بابم له‌گه‌له‌ خۆی به‌رپته‌حه‌ج، له‌به‌ر

ئه‌وه‌ی ده‌چم.»

«زۆر مېبارەكە، جاچ لەوھى چاتر؟ يارەبى خودا بەقسەت ھەموو
موسولمانىكى بكا.»

بەرامبەريان بۆ ھەلگرتنى ئىستكانە بەتالەكان ھات. تيشكى ھەتاو بە
دەرگادا وردە وردە خزابوھ ژوور، ھەتا سىچ چوار ھەنگاوان وھژوور كەوتبوو.
تارىكى لەبەر دەستى پاي كەربوو، خۆى لە سەرھوھى ديوھەدا شارەبۆوھ.
گرمھى سمى بارگىنان نىزىك تر ببۆوھ، برايم ئىستكانى بەتالى بە دەستىكى
گرتبوو، ھاتە بەر دەرگا و چاوى دە پىگاي جەپان بېرى. تەپ و تۆز لە ژىر سمى
دوو بارگىنان ھەلدەستا، لە ئەوبەرھوبەرى پىگا بە ئاسپاي دەنیشتەوھ.
تفەنگيان ترووسكەى دەھات. پەلە ھەورىك لە ئاسمانى پشت سەريان ديار بوو.
دوور و نيزىكى قاوھخانە بوون. برايم ھاتەوھ ژوور. ئىستكانەكانى لە پەنا
سەماوھەكە دانا، پەردەى ديويكى چكۆلەى ھەلداوھ، سەرى بردە ژوور و لەگەل
ئايشىپى خىزانى سرت و خورتىكى كرد. مام خدر قونىچكە جگەرەكەى دەنيوان
دوو قامكى گرتبوو، سووتويەكى زۆر ئاورەكەى شارەبۆوھ، بۆ لاي لىوى ويشكى
برد و مژىكى توندى دىكەى لىدا.

«برايم! ئەو سوارانە كىن؟»

دووگەل باقە باقە و پىراى قسەى ھاتەدەر. برايم سەرى ھىناوھ ژوور،
پەردەكەى بەرداوھ وو بۆ لاي دەرگا چوو.

«وا بزائم ئىستىوار ئەكبەرى و گووروبان حوسىنى بن.»

تيشكى ھەتاو بە قەراغ لاق و لەتەريدا نارىك دەھاتە ژوور. زرمە زرميان
لەبەر دەرگاي قاوھخانە لەپىكى نزم بۆوھ. پىرمەى ئەسپان ھاتە گوى.

«بەخىرەين. فەرموون دابەزن.»

دەنگى برايم كە لىيان چووبووھ پىش ھات.

«چايەكەم ھەر ئىستا دىم كەردووھ فەرموونە ژوور. ئەمن ولاخەكان

دەبەستمەوھ.»

مام خدر قونچكە سىغارەكەى خستە ژىرپى. بۆ يەك دەم ئاورەكەى گەشاوھ و
بە كالۆشەكەى پىپى پىخست. دووكەلىكى كز ھەتا چۆكى ھات و تەواو بوو.
ئىستىوار و گووروبان وھژوور كەوتن. شەپكەيان لە سەريان لا برد. يەك دوو
جاران لە رانيان دا و ھەرتكيان تەكاند: تۆز و غومالىك ساز بوو. بى سلاو

وہسہرہ وہی ژووری کہوتن و دانیشتن. جیرہ جیریک لہ کورسیکھی ہہستا.
پولیک میس ہہ لفرین و زور زوو نیشتنہوہ. مام خدر و مراد کہ لہ بہریان
ہہستابون بہ نارحہتی دانیشتنہوہ. ئیستیوار تفہنگی لہ بہ ناخوی بہ
کورسیکھی ہہ لپہسارد و چاوی تیپرین!

«ہا، مام خدر ئہوہ بہو بہیانہ زوویہی بؤ کوئی دہچن؟»

مام خدر لہ جیی خوی جوولہ جوولیکی کرد و کوتی:

«دہچمہ خانی، مالہ حاج بایز، لہ بہر خاتری رہسوولی.»

ئیستیوار بہ تہشہر کوتی: «دہچی بؤت بہردا؟»

قاقای لیڈا و بہ دواوی وی دا گوروبان حوسیئی پیکہنی. مام خدر سہری
بہرداوہ و چی نہ کوت. مراد ہہستیکی ناخوش دایگرت. دہستیکی نادیار ئہوکی
ریکدہکوشی. دہہرہتی لاوی دابوو.

لاو و میرمنال و منال دلیان پاک و پوونہ، تہنیا جوانی دہبینن و بہس. دل
نہرمہ. نہ خاراوہ. بویہش بہ بیستنی وشہییکی ناخوش، تہشہریک، تانہیہک،
ویکدی. سہبریکی کوتی: «مام خدر رۆژمان لی درہنگ دہبی.»

برایم ہاتہوہ ژوور، پووش و پہلاش بہ دہلینگی پاتولہ کہیہوہ لکابوو،
ئیستیوار دوگمہی گیرفانی کراسہ کہی کردہوہ: پاکہتیکی سیغار دہرہینا و لہ
گیرفانی شالوار کہی شہمچہ بییک و کوتی:

«ئہنگؤ ہہر دہبی بہ شہپ شتوو لی حالی کہن.»

چاوی زیتی پیداگیران. «پیٹان وایہ دنیا بی ساحہ بہ؟»

برایم خیرا دوو چای تیکرد و لہ پینشی دانان، «یاخوا بہ خیرین فہرموون،
ٹایشی!»

ٹایشی! خیرابہ، پیخوری بیئہ.»

مام خدر خوی ویک ہیئابوو. لہ ناخی دلیوہ پیی خوش بوو برایمی بہ ہانا
ہاتبوو. بہ ہیواشی دہستی دا گؤ چانہ کہی و ہہستا سہر پی، بی ئہوہی ولامی
ئیستیوار بداتہوہ بؤ لای برایم چوو.

«مام خدر برؤ لیی گہرئی میوانی خوم بہ.»

«خودا راوہستاوت کا، چ تہوافہتی نییہ.»

پارەى دا و بە كۆمە كۆم وەپېش كەوت ، لە بەر دەرگا مال ئاواييان كرد. و
 وەدەر كەوتن. پۆلىك سىروو چۆلەكە لەسەر لكوپۆى دارە گويزەكان ھەلڤرېن ،
 وەك دەيان پنى پەش و پۆر لە ئاسمانى سامال دا سوورپان. تىكرا لوورى
 ئالودارى سوانەى قاووخانە بوون و جريوہ جريويان ساز بوو.
 ئايشى مەجوعمىك بە دەستەوہ ھاتە ژوور ، بە پەلە بۆلايان چوو ،
 بەخىرھاتنى كردن و لە پېشى دانان. چزە جزى ھىلكەورپۆن خۆى داويشە نىو
 قسان. لە نووكى پېوہ ھەتا تۆقى سەر چاويان پىداگىرا ، چاويان زيتە زيتى بوو.
 ئايشى ھەستى پىكرد. خىرا گەراوہ ديوہكەى خۆى. برايم خۆى گىژ كرىبوو تەنيا
 نىوچاوانى ھىندىك تىكنابوو. ئىستيوار دەستى درىژ كرد مەجوعمەى كىشا
 پېشى.

«ھا! برايم دوينى شەو چەند نەفەر بوون؟»

برايم قاپىكى پر لە قەندى تازە شكاوى ھىنا: قەندانەكەى پر كرد؛ بە دەستى
 راينتەكاند و سەرەكەى داناوہ.

«سى نەفەر بوون ، پىنج ولاغىشيان پىبوو ، چوارسەت تەمەنيان دامى.»

ئىستيوار پارۆكەى نيوہ تەواو ھىشتەوہ و گوراندى: «چۆن سى نەفەر ، ئەدى
 مینە درىژ و وان؟»

برايم پەنگى بزركا و كوتى: «حەسەنە پەش دوينى شەو كوتى مینە چى دىكە
 بىرەدا نايت. كوتويەتى بارانەش لەوہى دوا دەدەم بە پاسگای بەردەقەلى.»
 ئىستيوار پارۆكەى ساز كرد و دەنيو سى قامكە ئەستورەكانى دا رايگرت و بە
 قينەوہ كوتى: «جا زۆر باشە ، شەرتە پەندىكيان بەسەر بىنم بۆ بابيان تەمبى
 كەم.»

جريوہى بالندان لە كەمى دابوو. برايم و خىزانى لەبەر دەرگا پراوہستابوون؛
 چاويان لە دواى سوارەكان رۆببوو. ئايشى وەرسوپراوہ ، كوتى: «ئەدى چيان نەدا
 بە تۆ؟»

برايم ورتىكى ليوہات. ئەويش وەرسوپراوہ رووى دە تەويلەى كرد ھەتا
 دەرەكەى داخاتەوہ. ئايشى لەبەر خۆيەوہ پرتاندى و چۆوہ ژوور.

دوور و نيزيكي خانى بوون، تيرۆژى ههتاو وه پژوپۆى چنارى ئهوبهر
ئهوبهبرى تاقه شهقامى شار كهوتبوو. پهلكى سههر چلووكيان سىي دهچۆوه. له
چوار لايهوه بانگى مزگهوتان بهرز بوو.

مام خدر لهبن لىوى ولامى دانهوه. به دوو سىي كۆلانى تهسك و چۆلدا
تيپهريين. له حاندى دهركايهكى گهوره مام خدر گويدريژهكهى راگرت.
«هۆش، هۆش»

رووى له مراد كرد و كوتى: «ئيرهيه.»

مراد چاوى له دهركاكه برى. دهركوتهكهى به وينهى سههرى شير ساز كرابوو.
مام خدر دهستى بۆ برد و سىي چوار جارن دهركهكهى كوتا. تاييكي كراوه و
كارداريكي پير بهرامبهريان راوهستا. سلاويان كرد.
«سهلامو عه لهيكوم!»

«عه لهيكهسهلام. براله حاجى بايز له ماله؟»

«بهلى له ماله، فهرموون!»

بهرييموونى كاردار گويدريژيان برده تهويله و دايانكرد. ديارى و شمهكيان له
پشتى هينا خوار. ئهوجار ههر به دواى ههمان كاردار چوونه ديويك و دانيشتن.
مام خدر تۆزيك پشتيندهكهى شل كردهوه. قودوولهى تووتنى له گيرفانى
پاتۆلى دهريينا و خهريكي تيكردنى سيغار بوو. مراد پشتى به ديواريوه دا و
چاوى به دهلاقهى گهورهى ژووريدا ده ههسار برى. دوو سىي عافرهت و يهك دوو
كاردارى پياو دههاتن و دهچوون. مام خدر لهگهلا ههول مژ دوو سىي جار لهسههر
يهك كۆخى، هينديك تووتن لهسههر كۆشى رژابوو، به بهرى دهستى تهكاندى.
رووى له مراد كرد و كوتى:

«وا ويدهچى حاجى ميوانى ههبن.»

مراد چاوى له ههوشه ههلبرى و ده مام خدرى برى. «ههلبهت!»

كارداره پيره هاته ژوور، دوو چاى لهسههر كهشهفيكى داناوو قهندانيك له
پهنايان، له بهر دهستى دانان. مام خدر به ههلى زانى و كوتى:

«براله ئهري پينكوت ئيمه هاتووين؟»

«پهلهى مه كه ئيستا پيى دهلييم، چهلى لهلاى ميوانانه.»

ھارەي ماشىنىك لەبەر دەرگا ھات. يەك دوو جار سىگنالى لىدا. كاردارىكى جھىل و كەلەگەت بە ھەلاتن بۆلای دەرگا چوو. مراد و مام خدر ھاتنە بەر دەلاقە و چاويان دە ھەوشە برى. جىيىكى ژاندرمەرى بە ھارە ھار و ھەژوور كەوت؛ پر بە ھەوشە ھارەي ھات و كوتوپر بىدەنگ بوو. ئەفسەرىكى شووش و باريك و سمىل تاشراو. دابەزى و بە دوای ويدا سەربازىكى كورته بالا ھاتە خوار و لە پشت سەرى سەروانى راوہستا. حاجى بايز بە پىكەنين بەرھوپىريان چوو. دوور و نىزىكى سەروانى ئامىزى كردهوہ. سەروانى دەباوہش گرت و پريمۆسى؛ ئەوجار و ھەيش خۆى دا و بەدەستى چەپى بۆلای پليكانەكانى رېنموونى كرد. مام خدر يەكبين قسەي دەكرد و مەوداي بىر كرنەوہى بە مراد نەدەدا. دەنگى قسەكردنى سەروان و حاجى بۆ ماوہيىكى لە حاند ژوورپى ئەوان بەرز بۆوہ و لە دوايە تەپە تەپى وەسەر كەوتنيان لە پليكانان ھات و بەرەبەرە دەنگەكان نزم بوون. مراد ھاتەوہ سەر جىگاي ھەوہلى و دانىشتەوہ كوتى:

«مام خدر ئەوہ كىيە؟»

مام خدر ھەناسىكى ھەلكىشا و كوتى:

«جا چووزانم، كورم، بە ناشكورى نەبى كەس ناناسين، جا پياو و ھەكوو حاجى بايز نەبى چىيە؟ ھەتا ديومە ھەر لەگەل پياوى دەگەرە و ماقوول ھەلنىشتەوہ و رۆنىشتەوہ!»

لەگەل خۆى و مرادى درۆى دەكرد ھەرتكىشيان دەيانزانى. مراد زۆر جار، لە زمانى مام خدرى بىستبوو ئەو دەم كە حاجى بايز قەرە بووہ و چ مۆچە و مەزرايىكى نەبوہ. دەم دەمە تەپەتەپى لاقى كاردارىك دەھات و نيوئوہ شەقەشەقى ئىستكان و كەلوپەلى دىكە دەھاتە گوپيان. بۆنى پلاووگۆشت خۆى بە ديوى ئەوانىش داكردبوو. كاردارە پىرە ھاتەوہ ژوور، مەجوعمەيەكى لەپىش دانان. ھەلمىكى كز لە چىشتەكە ھەلدەستا، ئىشتايان بزووت. پىش ئەوہى مام خدر قسان بكات كوتى: «پىمكوت، فەرمووى پىيان بلې چەلى دانىشن، بانگان دەكەم.» مام خدر و مراد مەجوعمەيان ھىنا نيوہراستى خۆيان و دەستيان بە خواردن كرد. دوو سى پەلە ھەورى سىپى و ئەستور لە پشت دەلاقە را ديار بوون، نىسىيان نيوہى ھەوشەي داگرتبوو بەرەبەرە پەرەيان دەساند و روو بە

په نجهره ده هاتنه پيش، كارداره جحيښه كه هاته ژوور و پرووی ده مام خدر كرد و
كوتی: «حاجی ئاغا ده فهرمووی بیڼ.»

مام خدر دهستی له ههرد قایم كرد و ههستا سه ریږ. گۆچانه كهی له
قولینچکی دیوه كه هه لگرت و به كۆمه كۆم وه پيش مراد كهوت و به رهو دیوه خان
وه سه ر قالدردمان كهوت. سلاویان كرد و له په نای یه كتر له بهر دهر كه پراوهستان.

حاجی ولامی دانه وه و كوتی: «به خیری مام خدر! به خیری كوره!»

مام خدر برپك خوی قیت كرد و كوتی: «خودا عافوت كا حاجی ئاغا!»

مرادیش له ولامی دا كوتی: «خودا سلامهت كا حاجی ئاغا!»

سه روان له سه ره وهی هه ژان پالی به دوو سه نیری گه و ره و ئه ستور دابوو،
له پشت سه ری به دیوارپوه وینهی جحيښی شا به بهرگی ئه فسه ریوه
هه لاوه سرابوو، زهردهی له كه ناری لیوی دا قه تیس مابوو. له خواره وهی
سه روان كابراییه کی و رگن و سه رتاس پالی دابوو و لوولهی قه ننهی به دهسته وه
چاوی تی بریبوون. حاجی بایز پرووی وهرسو وپراوه وه لای سه روان و گوتی:
«سه روان باكووی! ئه وهی باسم بۆ ده كردی ئه وه یه.»

مام خدر خوی زۆرتر كۆم كرده وه، ورتیكی له بن لیوی هات، چاوی زووزوو
له سه ر ده می حاجی بایزی بۆلای سه روانی و له سه رپا بۆ لای حاجی ده گه پرا.

«پیاویكی فه قیره، هه ر ئه و تاقه كوره ی به دهسته وه ماوه، ئه گه ر ئیزنت

له سه ر بی، تكای بۆ بكه م، ئه و جاری لی خۆش بن.»

مام خدر چاوی بی قوچاندن دهراری سه روان بری و چاوه روانی ولامی ماوه.

سه روان كوتی:

«ئه و جار له بهر خاتری تۆ لیی خۆش ده بم، چه لیكی ديكه كوڤخا شكایه تی

لیی هه بی هیچ تكایه کی قه بوول ناكه م!»

مام خدر به كۆمه كۆم و به دوعا كردن بۆ ماچ كردنی دهستی حاجی و سه روانی
چۆه پيش، حاجی بزیکي له سه ر لیوی دیار بوو كوتی: «برۆ مام خدر ئه وهی
ناوی، قه دهریكی ديكه وهره ببیه وه له گه ل خۆت و پيشی بلی ئه و جار به هیچ

جۆریكی له قسه ی كوڤخا دهرنه چیت.»

سه روان كوتی: ئه دی ئه و كوردكییه؟

حاجی کوتی: «ئەو کورپی مەحمەد راوچیە، یەكە راوچی و شوین هەلگری ئەو مەلەبەندەیه!»

«وەرە پێشێ کورە بزەنم بابت چۆنە؟ بیستومە ناسازە.»
مراد دوو هەنگاو چۆ پێش و لە پەنا مام خدر راوەستا و کوتی: «چاکترە حاجی ئاغا، دوعاچیتە.»

حاجی کوتی: «هەلبەت ئەتۆی لە بابەت نیو نووسینی حەج ناردۆه، پێی بلێ حاجی سالاە باسی کردۆه، نیوم نووسیۆه.»
«بە چاوان حاجی ئاغا.»

سەروان لەبەری پێ هەتا تۆقی سەری چاو لیکرد. چوارشانە و پتەو، سینگى بریک بۆلای پێشێ دەریەریبوو، بالای نە زۆر بلیند و نە زۆر نەوی، خەتی سمیللی نەرم و رەش کیشرابوو، کەپۆی خړ و چکۆلە، گۆنای هیندیک دەریەریبوون. بەشیک لە مووی خورمایی رەنگ لە ژیر سەركلاوەکەى هاتبوونە دەر، چاوەکانی نەتەزانى چیان تێدایە، مەند و قوول.

(۳)

له پر ئاسمان ویکدههات. بۆر دهچووه. ههورهکان له چهند سووچهوه
هیرشیان دینا. پالیان وه پالی یهک دهدا. به جاری ئاسمان رهش دادهگهرا.
ههتاوی کز نوقم دهبوو. ههور دهیانگرماند، شریخه و هۆریان دونیای
دهلهرزاند. رهشه بای پاییز وهک گورگی برسی به لووره لوور له شاخی را بهرهو
دهشت و ئاوییان خۆی داویشت و شیت و هار جهستهی دارانی رادهژاند. ههزاران
گهلاهی زهره و سوور و نارنجی دادهپرووزقاند و له ژیر پیی خۆی دهنان و
تیدهپهپی. ئهوجار ریژنه و لیژمه ولاتی دادهگرت. ئاسمان دهگریا. ماوهیهک
دوايه ههور گهوال گهوال به سینگی دا رادهخوشین. ههتاوی کز جاریکی تر
وهديهات. چیا و بهرد و دار و دهوهن دهرهوشانهوه. پاییز هاتبووا!

له دوورهوه دهنگی سهوهپیک دی. تهزوویهکی سارد به لهشی دادی و دهپوا.
له پهنا دیواری ماله کوخا سهه ههلدینی، خهرمانهی مانگ سرنجی رادهکیشی
و دهیباته دنیاکیکی سحرای، ئهستیره له دوورهوه، زۆر له دوورهوه ترووکه
ترووکیانه. ئاسمان ئهوشۆ یهکجار بلینده! نیگای تیدا ون دهبی. کۆلانی تهسک و
باریکی ماله هیرۆ روون تر له شهوانی پیئشوویه. سهردادهخاتهوه. ئهوسهر
ئهوسهری کۆلانهکه چاو لیدهکا، کهس به دیارهوه نییه. سریلهی کهلینی دیواران
سرته سرتیانه. دوو سی ههنگاوان ههلدینی و له پهنا دهرگیاههک راوهدهستی.
بریکی دیکه خۆ ویکدینی. ههست رادهگری و گوئی به دهرکهیهوه دهئی، هیچ
دهنگیک نایه. دیسان چاو ده ئاسمان دهپری؛ پهله ههوریکی ئهستور، نهرم
نهرم بهرهو مانگ دهچیته پیئ، رادهکیشری، وهک جادوو کرابی چاوی له مانگ
برپوه؛ دهخزیته پیئ، دی له دهوری هالی. شهو و تهنیایی قۆلبهستی دهکن.

خشپه خشپیک دی؛ دلی به گرمه لیدهدا. جیره یه کی سه بر له ده رگا دی؛ به حال که لینگ ده کریته وه.

«هیرو! هیرو! نه توی؟»

هه وره که بیس چاوی مانگی به رداوه. قامکیان چون ده بال یه که وه. گه رما ده له شیان گه راوله. ترس و نهوین ده شه پدان. گه رما و سه رما لیکراساون.

نهوین مزه؛ نهوینی راسته قینه تیکه لای تام و به رامی دژ به یه کتره. نهوین بیکه وه بیان دنوو سینئ. ده بنه یه که؛ لیکده هالین. ماری عاشقه و ماشقه، ترس دوریان ده خاتوه، لیکیان هه لده برئ. ترس له داهاتوو، له ده میکی دی، له کوژانه وهی چوله چرای مانگ و نه ستیران، له کو تایی شهو، هیرو سه ری توند به سینگی وه نووساندوه، چاوی گه شی لیکناون. ته نیا بو ته هه ست و بهس، دور له دنیا، دور له مروؤف، دور له هه موو شتیک و نزیک له نهوین. مراد سه ری به رداوه ته وه سه ر سه ری، عه تری که زیه کانی هیرو بوونه پشو و هه ناسه و خو به سینگی داده کن. هه ناسه بیان تیکه له. چاویان نوقمی چاوی یه کتره، دوویان رهش رهش وهک شهو! دوویان شین شین وهک ئاسمان!

«هیرو گیان! چه ندوم خووش دهوئی، تو خودا بلئی که نگئی پیک بگهین؟»

هیرو هه ناسه هه لده کیشتی «مراد گیان! خو شه ویستم! نازانم به خودای،

نه منیش وه خته شیئت بم، مراد گیان زور ده ترسم.»

تریفه ی مانگه له تنو کیک نه سرینی که نار چاوی داده له ریته وه، مراد توند به خو یه وه ده کوشی و بیده نگ چاو ده ئاسمانی پر له نه ستیره ده برئ.

«مراد! وهره با سبچه یینی هه لئین؛ به خودای بچی هه رچییه کی ره گه لت

ده که وم.»

هیرو سه ری هه لیناوه و چاوی ده چاوی بریوه. مراد ده ست به پرچی دادینی و

ده لی:

«هیرو گیان! چه لی ناکرئ هه لئین؛ نهوچه له شه دنیرمه سه رت، به لکوو

جی به جی بی، چه جی به وهی نه بی؛ جا نه گه ر هه ر نه ی دامی هه لته گرم.»

هیرو هه ناسیکی هه لده کیشتی و سه ری به رده داته وه.

«بو بام ناناسی؛ نه گه ر شتیکی کوت هه ر نه وه یه! به ته مایه به ژنم بدا! به

خودای ده ترسم ئاخریش هه روا بکا!»

ئەستىزەيەك لە سووچىكى ئاسمان راخوشى ماوەيەكى كەم شوينى لى
بەجى ما .

«ھىرۆ گيان! دەزانم ، ئەمىش بابت دەناسم ، بەلام ئىستا ناكرى . با بابىشم
يەكجارى لە حەج بىتەوہ ئەودەم تەگبىرىكى دەكەين .»

«مراد گيان! كەيفى خۆتە ، خۆ بە خوداى بىتوو بەژنم بدا دەسبەجى خۆم
دەكوژم ، ئەمن سويندم بۆ تۆ خۆاردوہ .»

مراد توند توند بە خۆيەوہ لكاند . «ھىرۆ! ھىرۆ!»

دەنگى كويخاى بوو وەخۆى ھىنانەوہ!

«مراد برۆ بابم ھات .»

مراد لىى جيا بۆوہ و سەبرىكى كوتى : «سبەھىنى لە داوہتى مالا كاك پەحىم
دەتبىنمەوہ .»

ماوەيەك دوايە ھەر كامە لەسەر جيى خۆى پاكشابوو ، بە دەلاقەى دا چاويان
دە ئاسمانى پر لە ئەستىزە برىبوو . لەسەر زەوى خەيال و ئەوين دا دارى
ھىوايان دەچەقاند . تەنيا زرمە زرمى سمى بارگىنان بۆ چەند ساتان لە دنيای
پەنگامەى خەيال دوورى خستەوہ .

(۴)

ئاسمان ساو و بى خوش بەسەر ئاوايى دا كسابوو. ھەتاوى سەخى باوھش باوھش تيشكى خستبوه سەر زەوى.

باديناوى لىر قە لىر قى قۇناغە رىيەك دەپۆيى. پۆل پۆل قاز و مراوى پەنگاوپرەنگ، سىي، بۆر، بەلەك، بۆرچىل لە كەنارەكانى بلاو ببوونەوھ.

ھەوشەي مالا كاك پەھىم لەبەر ھەشىمەت جەمەي دەھات. كىژ و كوپ، پىروللو دەست لە دەستى يەكتر ھەلدەپەرىن. بى مانوو بوون و پشوو دان. بزەيان دەھاتە سەر لىو. خوناو كە لە نىوچاوانيان رىچكەي دەبەست. گەرم دادەھاتن، دەستيان ئارەقەي دەكرد، قامكيان ھەلدەخلىسكا و ديسان پەنجەيان لىك قايم دەكرد و گەرىكى دىكە، بە ھەواي دەھۆل و زۆرنا، بە ھەواي ئاھەنگى دلىان دەسووران. سەربانى مالىان پر لە ژن و منال بوو. لە گويسوانەي بانەكان ھاتبوونە پىش. بۆنى گەرمەنان، بۆنى پلاوگۆشت و بۆنى عەتر و مىخەكان جەپانيان پر كرىبوو. مەجوعمە بە رىز دەھاتنە دەر، دەستاو دەست دەپۆيشتن و لە پىش مىوانان دادەندران، مراد و ھىرۆش وىراي ئەوانەي دى دەھات و چۆ دابوون، دووراودوور يەكترىان بە چاودەنگاوت. بزە دەھاتە سەر لىويان، ھەر ھەلىك ھەلكەوتبا تىكەلى ھەلپەرىن دەبوون و دەست دەنىو دەست يەكتردا زرمەيان لە ھەرد دىنا. لە ھەرتك دىوى مالا زاوا جەماعەت رىزاورىز دانىشتبون، لە سەرەھەي ھەمۆان مەلا محمود و كويخا بوون. بابى زاوا جەمىنى نەبوو، يەك بىن لە ژوورىرا بۆ ھەوشە و لەوىرا بۆ سەربانى ھاتوچۆي دەكرد، ھەر تاواناتاوىكى شتىكى بە لاوھەكان دەكوت، يان ھەراي عافرەتتىكى دەكرد، ئەوجار خىرا بەرەوپىرى مىوانان دەچوو پائىنازى دەكردن. ھەراھەراي منالان بەرز بۆوھ، جەماوەر چاويان بۆ لاي ئەو سەرى كۆلانى پاكىشرا، دەھۆل كوت بە كەيفى خۆي كوتاي و زوورناچىكەش پر بە گووپى

تییووړاندا! محممه د چاوهش پر به زاری تییهه لکرد. بووک لهسه و لاغیکسی
رهش دهنیو جه غزی خه لکی دا دهاته پیشی. سه رکیش به دهستی چه پ منالانی
له بهر سمی بارگینان لاده دا. ته پ و تۆزی داوت ولاتی داگرت. کاک ره حیم و
خیزانی به په له په ل چه ند مستیان نوقل و قه ره پوول هه لاویشته. قریوه قریو و
هه راهه رای منالان دهنگی محممه د چاوهشی شارده وه. ئەحمه د رانکو و چوغه ی
سوورگوئز له بهر دا به ره و پیری بووک چوو. له پر زریکک ولاتی تاساند. خه لک
سه ریان سوورما؛ گئژ و ور مانه وه. له و سه ری کۆلان را دوو ته پر م له سه ر پشته ی
دوو ئیستران شوړ ببوونه وه! داوت شیوا. کیژ و کور، پیر و لاو و منال شپرزه و
سه ر لی شیواو غاریان دا! پرۆوی ژنان، خو برینه وه و پچرینه وهی کیژان،
داوتی به یه کجاری تیک دا! مینه دریژ و په رحمانی برانازی هاتبوونه داوتی! هه ی
رۆ هه ی رۆ!

(۵)

قەندیل ئەسپىكى رەسەن بوو ھەستابوھ سەر پىن! يال و پژی، سپی سپی شۆر
ببوونەوھ. سەرەتای قەوسى پاييز بوو.

حاجى محەممەد سلاوى نوپژی داوھ: بەرى دەستى روو دە ئاسمان و ھىندىكى
دوئا کرد. ھەرتک دەستى بە دەم وچاوى دا ھىنا، ھەستا و بەرمالى خپ کردەوھ.
ھەلم باقە باقە بە دەم و لووتى سەماوەرەكە دا دەھاتە دەر. چادانە زەرەدە
رووکیشە كەى ھىنا پيش و كەوچكىكى چا تىکرد. عەترى چای دەژوورى گەرا.
مراد كەول بە دستەوھ وەژوور كەوت.

«سەلام!»

«وھەلئىكەسەلام!»

لە ناوھراست ژوور كەولەكەى راخست و چۆ دەر. حاجى دوو چای لەخورىنى
خواردەوھ، مراد نورديك نان لەسەر دەست و پيالەھەك پەنیر ھاتەوھ ژوور.
حاجى كوتى:

« بەدايكت بلئ پيچە تازەكەم بۆ بىنى، دەچمە مالاھ كوچا.»

ھاتە قەراغ كەولەكە، بىسمىلاى كرد و پەنجەھەكى نان لئ کردەوھ.

« باشە بابە گيان .»

رەنگى ھىناو برد. قسەكەى دىنا سەر زمان و دەگىراوھ. حاجى ھەستى كرد!
چى نەكوت. برىكى پەنیر دەنيو نانەكەى ناو بۆلاى زارى برد. مراد چای بۆ
تىكردو لەبەر دەستى دانا. ئەوچار چۆوھ دەر. بۆلاى مدبەقى چوو. بۆنى گەرمە
نان مەند و قورس دە ھەسارىيان دا راوھستابوو. چوارپى بۆرەكەيان لەوسەرى

حەوشە را بە کلکە سووتە بۆلای ھات؛ لەبۆزی بۆلای لاقی درێژ کرد و بە نوزەنووژ دستەکانی لە ھەرز و کالۆشی مرادی دەخست.

« چخە ، چخە »

لەخۆی بڕیک دوور خستەوہ. خات زارا دەسمالی سپی لە دەم و لووتی ھالاندبوو ، ئەنگووتکی پان دەکردەوہ ، خێرا خێرا تیرۆکی بەسەر دادەھێنان ، لەسەر رڤیدەئە بۆری بەر دەستی درێژی دەکردن و ئەوجار بە تەواوی ھیزی شان و پیلی بە تەندووڕیوہی دەدان. ھاتە بەرامبەری لەوبەری تەندووڕی ھەلتروشکا ، ئاورینگ جار جار لەبنی تەندووڕ ھەلدەستان. ماوہیەک ھەروا لە دایکی روانی ئاخوین نانیشی لێ کردەوہ و سەری تەندووڕەکەئە نایەوہ ، دەستمالی لە دەم و چاوە کردەوہ ، کۆشی تەکاند. بۆنی نانی سووتاو و گەرمەتەندووڕ دەھات.

«بابم دەلێ پێچە تازەکەئە بۆ بەری دەچیتە مالاہ کوێخا.»

دوای کوتنی کوێخا سەری بەرداوە ، خات زارا کوتی:

«نانی خوارد؟»

مراد سەری ھەلێنا و چاوی دەچاوە چکۆلە پەشەکانی بڕی.

«ئەوہ خەریکە.»

دیسان سەری لەبەر خۆی ناوہ. خات زارا دەستی بە ئەژنۆی گرت و ھەستا سەرپێ ، ھاتە پەنای دانیشت. دەستی دەنیو دەستی کزی خۆی گرت. مراد سەری ھەلێری.

«کورم بۆ وا ماتئە؟ خۆ پەردت لێ نەپووخواوہ. خودا گەورەئە. دوینئە شەوئیش پێمکوت. قەولی دا ھەر ئەو شەوانە بۆت پچیتەوہ خوازبێنی. دە ھەستە دەئە کوپئە خۆم بی ، وا بە ماتئە دامەنیشە.»

پێکەوہ ھاتنە دەر و خات زارا بەرەو ژووڕ و مرادیش بۆ لای تەویلە وەرپێ کەوت.

ھەتاو ، تالوتل وەسەر شانئە زاواکیو کەوتبوو ، جەغەتەئەئە سەھۆلئە کۆلانانی دەشکاند. پۆلە قازئە سپی و بۆر بە ھەراوھووریا لە بەرپێیان لادەچوون ، سئە چوار جار بالیان لیکدەدا و دەیانبەستەوہ. تیکرا وەر دەسووران و مل و دندووکیان بۆلای درێژ دەکرد. سەگئە بەرەلا لەو سەر ئەو سەری کۆلان دەھاتن و

دەچوون. تاقمىك لە دىھاتىكان بەرەو گووند يا شار وەرى كەوتىبون. دەرگای مائە كۆيخا گالە درابوو. سى جار كوتای و چاوەروان ماوە بۆرە و بارپەى پەلەوەر لە ھەموو لایەكەوہ دەھات. دەنگى كۆيخای گوئى لى بوو.

«ھىرۆ! ھىرۆ! كچى غاردە لە دەرگا دەدەن.»

دەرگەى كردەوہ؛ چاوى بە حاجى محەممەد كەوت. لەپرىكى رەنگى گوڤا.

«سلاو مامە حاجى.»

«عە لەيكەسەلام، چۆنى كچم؟ كۆيخا لە مائە؟»

«بەلى مامە حاجى، فەرموون!»

لەبەر دەرگا لاچوو رىي بۆ كردەوہ، «ئامۆژن چۆنە؟»

ھەستى بە توند توند لىدانى دلى خوئى كرد. دەيھەويست لە مراديش بپرسى

گىراپەوہ.

«رووت سىي بى كچم، زۆر چاكە.»

«ھىرو! كىيە پۆلە؟»

حاجى پيش ھىرۆ ولامى داوہ، «كۆيخا لەمالى؟»

«فەرموو حاجى.»

بەرەو پىرى ھاتبۆھ سەر ھەيوان. چوونە ژوور و ھىرۆش بەدوايان دا ھاتەوہ ديوہكەى ديكە. بەرەو رووى يەكتر پاليان بە دوو سەنيرى گەورەوہ دا. ھىرۆ دوو چاى لەسەر كەشەفيك دانابوو ھاتە ژوور.

«بەخىر بى مامە حاجى.»

«بە مراد بى كچم.»

لەبەرى پىرا ھەتا تۆقى سەر تىھەلروانى و بزىكى ھاتە قەراغ لىوى. كۆيخا ھەستى پىكرد، نىوچاوانى ھىندىك تىكنا و حاجى دەقسان گرت.

«بەخىرىي حاجى، لەگەل چاويئيشەكەت چۆنى؟»

ھىرۆ خانومان چوو دەر.

«خودا سلا مەتت كا، كۆيخا چاترم، چەل چەلە چلان دەدا دەنا ژانى شكاوہ.»

«دەى چاك دەبى ئىشاللا.»

تىشكى رۆژ بە پەنجەرە چۆارتايەكەدا خوئى دەژوورى ھاويشتبوو، خوئى لەسەر چوار بەشى چكۆلەى مافوورە سوورەكە پان كردبووہ، كۆيخا دەستى بە

پدینی داهینا. ماوهیه کی کورت بی ئه وهی قسیکی بکا چاوی ده هیرووی بری که بو بردنه وهی ئیستکانه به تالکان هاتبووه ژوور. پیچی سه ری کرده وه ، تاقله سپی و خاوینه که ی لابرد. تووکی سپی که تازه سه ریان وه در نابوو وه دیار که و تن. پیچه که ی ریک و پیک کرده وه و له سه ری به سه ته وه.

«حاجی! زور زور به خیری.»

به چاوی هیرووی هه تا درکه به ری کرد.

«ده زانی له بهر چی له دوو تم نارد؟»

حاجی دهستی له گیرفانی پاتوله که ی نا و ده سحییکی دریزی قه زوانی درهینا. مه لاکه ی دیته وه. به دوو قامکی شاده و گه وره ی دهستی به گه راندنی ده سحیبه که ی کرد.

«خیره ئیشاللا.»

«هه ر خیره. هه وه ل ئه وه یه ئه ورۆ و سپیکی مودیرمان بو دیت ، جا له بهر خاتری ئه وه ی قوتابخانه مان نیه ، ئه گه ر ئیزنت له سه ر بی درسه که ی هه ر له مزگه وتی بلای و شه وانه ش بیته وه ماله تو ، چونکینی و ه تاغی زیادیشته هیه ، دوو ه مینیشی کچت ده مالی دا نیه.»

«کوئخا گیان! خو بوخوت ده زانی ئه من له حاسته تو سیحبه مال نیم.»

کوئخا هه رای کچه که ی کرد: «هیرو! کچم ئه وه له کووی بو چای ناهینی؟»

«له کووی را دی؟»

«ئه و جوره ی بزانه خه لکی سابلایغیه.»

«ده ی زور باشه ، هه ر بجمه وه به زاری ده لیم دیویکی بو خاوین کاته وه.»

تیشکی هه تاو به ره به ره زورتر له سه ر مافوره خووی پان ده کرد و ده خزا پییش. هیرو دوو چای دیکه ی هینا؛ گورج و گول داینا و گه راه.

«حاجی مه سه له ی دوو هه م له بابته ئه و پارچه زه وییه ی خر سوو تمانانه. پیم

خوشه به خوشی بیده نی و ئاویکی به و ئاوره ی داکن.»

حاجی دهستی له گه راندنی ده سحیبه که هه لگرت ، بروی هیندیک تیکنا و هات

ولامی بداته وه ، کوئخا دیسان هه لیدایه:

«حاجی سه بر که قسه کهم ته واو بی جا له پاشان چت پی خوشه بیل.»

حاجی دیسان قامکی وه کارخستن، دهنکی دهنسحیبه که ی به قه لسی جووت دهکردن و دهیهاویشتن.

«خۆ بۆخۆت همه دئاغای له من باشتر دهناسی، ئه گهر له سه ر شتیکی سوور بوو، به ئیمامی ره بمانیش ناگه ریته وه. ئیستاش ده لی دهمه هویته وه.»
حاجی چی دی خۆی پی رانه گیرا؛ ئیستکانی پی ش دهنستی هیندیک دا که نار، بریک له چایه که رژا نیو ژیر پیا له که، دهنگی هه لیئا و کوتی:

«ئه وه ده لی چی کوخا؟ ئه و پارچه زه وی بیست دانه ساله به دهنستی ئیمه وه یه، خۆ هه موو که س دهنانی ره حمانی کاکم لاق و چاوی له سه ر خدر ئاغای داناوه، بۆ مه گیم خدر ئاغای بابی پی نه به خشیوه؟ ئه دی ئه و هه له سوونه چیه هیئاویته وه؟»

که سپ و کو دایگرتبوو، چاوه شینه کانی چلیان ده دا، دهم و چاوی سوور هه لگه رابوو، ره گی ملی هه لیانداویشتن.

«حاجی! هیندیک له سه ره خۆ به، خۆ مندال نی، ئه من خۆ شم ده وی پی بۆیه پی م خۆ شه پی کبین، دهنه بۆ خۆ شه دهنانی به زه برزووری ژاندرمانیش بی ت ده یئه ستیننیته وه، جا بۆ خۆ دهنان!»

(۶)

هه‌وری بۆر گه‌وال گه‌وال ده‌باوه‌ش ئاسمان ده‌خزان و پيش چاوی پۆژيان ده‌گرت. هه‌تاوی پاييزی خۆی له‌ده‌ستيان راده‌پسکاند. و ماوه‌یه‌کی تر چاوی له زه‌وی ده‌بپی، هه‌تا به‌یه‌کجاری له‌هه‌موو لایه‌که‌وه لێی وه‌رده‌هاتن و تییان دا نو‌قم ده‌بوو. بای سارد و زاویته له‌چیا را به‌گژه‌گژه‌ده‌هاته خوار، لک‌وپۆپی دار و ده‌وه‌نی راده‌ژاند. باوه‌شیک گه‌لای ویشک هه‌لاتووی ده‌رفاند و خوولی پیده‌دان ئه‌وجار بی بزه‌یانه به‌سه‌ر ته‌رمیان دا تیده‌په‌ری.

زه‌وی و زار چۆل‌وهۆل ببوون. جار‌جار قه‌لیک له‌سووچی ئاسمان ده‌یفراند و دیسان ولات بیده‌نگ ده‌بۆوه.

جه‌مه‌دانه‌که‌ی دا به‌ده‌سته‌که‌ی دی، چاوی له‌ئاسمان بپی، په‌راویزی گه‌والی‌کی به‌پاشین تیشکی پۆژ زه‌رد هه‌لگه‌را‌بوو. تاپۆی قه‌ندیلی ده‌نیو ته‌پ و مژدا دیار بوو. باوی هه‌نگاوی خۆشتر کرد. رپی به‌رامبه‌ری وه‌ک سه‌ره‌ماریکی بۆر دريژ ببوو. دوورا‌دوور قاوه‌خانه‌ی هاته به‌رچاو. دووکه‌لیکی ئامال‌شین له سه‌ربانی هه‌لده‌ستا، به‌ده‌ست کزه‌بای سه‌ر له‌ئیواره ل‌وولی ده‌خۆارد، وه‌ک خه‌یالیکی ئالۆز پووی له‌هه‌موو لایه‌ک ده‌کرد و تیکه‌لی ئاسمان ده‌بۆوه. بزیکي هاتی و دیسان هه‌نگاوی خۆشتر کرد. له‌حاند ته‌ویله‌که پر مه‌ی ئه‌سه‌پیک هات. چیو و لکی ویشکی داره‌گو‌یزان له‌ژیر پپی قرچه قرچیان بوو. هاته به‌ر ده‌رگای قاوه‌خانه‌که، بریک راوه‌ستا، ماوه‌یه‌کی خایاند چاوی خووی به‌تاریکی گرت. سلأوی کرد، په‌رده‌ی ژووره چکۆله‌که لادرا و عافره‌تیک هاته‌ده‌ر.

«عه‌لیکه سه‌لام، به‌خیر پی فه‌رموو.»

سمایل دوو هه‌نگاو چۆ پيشتر، چاوی به‌و سه‌ر ئه‌و سه‌ری قاوه‌خانه‌ی داگیرا، شه‌به‌قی ئاوری کووره‌ی له‌سه‌ر دیوار و شمه‌کی ژوروی ده‌له‌رزاهه.

«سو‌پاست ده‌که‌م، براژن چاتان هه‌یه؟»

«ئەرىۋەللا بىرالە فەرموو دانىشە ئەوۋە بۆت دېنم.»

سمائل جەمەدانەكەي لە پەنا لاقى دانا و لەسەر كورسىلىكى نىزىك كوورەي دانىشت. ئايشى توندوتۆل دەھات و دەچوو، دەچووۋە ژوورەكە و شتىكى دينا و دەھاتەوۋە لاي سەماوەرەكە. وردە وردە شمەكى وردە و چكۆلەي ژووريش دياريان دەكرد. ئايشى چايەكى لەبەر دەستى دانا. «فەرموو.»

«سوپاس، ئەدى براژن بۇ بەتەنئى، پياوۋەكەت لە كوئيە؟»

«ئەوۋە لە پشت قاوۋەخانەي خەرىكى دار شكاندەنە. ھەر ئىستا پەيدا دەبىتەوۋە.»
دەنگى نزمى كەوان لە ژوورەكەي دىكەرا دەھات. چايىكى دى بۇ تىكرد و بۆي ھينا و چووۋە دەرەوۋەي قاوۋەخانە. دەنگەدەنگى پياوۋىك كە دەيدۋاند ھات. ماوۋەيەك دوايە تارمايەك لەبەر دەرگاي قاوۋەخانە پەيدا بوو. بۇ دەمىك ديوەكەي تاريكتر كرد.

«ماندوو نەبى كاكە.»

«بەخىرئى، بۇ خۆت ماندوو نەبى.»

باوۋەشېك دارى لە پەنا كوورەكەي ھەلرشت، دەرگاي كىردەوۋە دوو كۆلكەي خۆاروخىچى تىھاويشت و دايخستەوۋە. ھاتە بەرامبەرى و دانىشت.

«ياخودا بەخىرئى، خەلكى كوئي كاكە گيان؟»

«خەلكى سابلاغىم.»

«ئەدى ئەوۋە بۇ كوئ دەچى؟»

دووكەلئىكى كز بە كەلئىنى كوورەكەي دا دەھاتە دەر. لىرپە لىرپە كوورەي ساز بوو. شەبەقى ئاورەكەي زۆرتىر ببوو و تاوناتاويكى چاوى رەش و گەشى سماعيل لەبەرى دەروشانەوۋە.

«دەچمە جەپانى.»

«چۆنە دەچى؟»

ھەستابوۋە سەپى و دەستى بۇ ئىستكانە بەتالەكەي درىژ كىردبوو.

«ئەمن مامۇستام بىر يار وايە ئەو سال لەوئ دەرسى بلىم.»

خوۋرەي چا كە برايم دەئىستىكانى كرد ھەستىكى خۆشى دا بە سماعيل.

«ھەر بەخىرئى.»

چايەكەي لەپيش دەستی دانا، يەكيشی بۆ خۆی دانا و لەجی ئەوه لى
رۆنیش.

كۆلكەكان بە چاكي گريان گرتبوو، بەشيك لەكوره كەيان سوور
هەلگيرابوو. برايم چاوی لەسەر سمايلى هەلنەدەگرت. دوو برۆی رەش و
پەيوەست، جووتیک چاوی رەش و گەش، كەپۆيەكي چكۆلە و خشپیلانە و
سميلىكي باريك، نىگارەى لاوانى حەقايەتى كۆنى دەخستەوه بیری مرۆف.
«زۆرم ماوه بگەم؟»

برايم راجلەكى. «ئەگەر خۆش برۆی رەنگە بۆ بانگی شيوان بگەيەى.»
دوندی چيا بەرزەكان دە ئابلۆقەى هەوراندا ون بيوون. تەنيا قەندیل بوو كە
دەروەستى نەهاتبوون و سەرى لە نيويان هەلبرييوو. قۆچاغ و بە پىملى ريگای
گرتبو بەر. هەژگەل و پى و پووشى قەراغ ريگا بە داويىنى باى هەلدەرپوسكان؛
جوولە جووليان تيدەكەوت، چەند گەزى لەگەل دەرويشتن، گيژوور داوينيان
بەردەدا؛ رۆدەبوونە دەلینگی پاتۆلى سمايل و پيوەى دەنووسان. هاشە هاشى
باديناوى لە دوورەوه دەهات. دەماريكي شين و ئەستوور بوو بە سەر باسكى
زەوى دا كيشرابوو. هەزاران گەز و بى و چنار لەو بەرەوبەرى تيكهالاوون؛
نيسيى كيوى بليند و دارستانى چروپىر كەوتبوونە سەرى. تاريكى و تارمايى
كەمكەم بەسەر ولاتى داکشا.

لە دوورەوه كزە كزى تاق و لۆق چرايەك ديارى دەكرد. دەنگى بانگى مزگەوت
لە دىي وەدەر كەوت و گەيشتە سمايل. شەكەت و ماندوو گەيبۆ قەراغ دىي.
پيرىژنيك لەبەر مالىيكي راوەستابوو، كەزيەكانى لە ژير دەسمال وەدەر
كەوتبوون، نيوەراستيان سىي و ئەوبەر ئەوبەريان ئيىستاش رەنگى خەنەى پيوە
مابوو، سلاوى لى ئەستاندەوه.

«و دەليكەسەلام و رەحمەتوللا، «ماندوو نەبى كورم.»

«سلامەت بى دايە گيان! مالە كوئخاى لە كۆيە؟»

دەستى ويشك و لاوازی هەلينا و ئاماژەى بە ئاخري كۆلانەكە كرد و كوتى:

«هەر ئەبەو كۆلانە دا برۆ لە مزگەوتى تىپەرە يەكسەر دەگەيەى. ئيىستا

بۆخۆشى لە مزگەوتىيە.»

«زۆر سپاس دايەگيان.»

گاران بەرامبەری دەھاتن؛ بۆرە بۆریان ھەموو دێی داگرتبوو. دەرگای مالان کرابوونەو. لەھاند ھەر مالە دەستەبەک لە گاران جیا دەبوونەو، گایەکان ھیدی و لەسەرھۆ و گۆیلکەکان توند و بە پەلە خۆیان بە ھەوشە دادەکرد، کێژگەل سێ و سێ و چۆر چۆر بە پەنای دا دەڕۆیشتن، گۆزەبەک لەسەر شان یان سەتلیک لە قۆل لەھاستی وی لە قەستی نیوچاوانیان تیکدەنا و بێدەنگ دەبوون. ھەر لێی تێدەپەرین تریفەیان لێ دەھات. تاقمیک پیاوی بە تەمەن لەبەر دەرگای مزگەوت ھاوستانبوون. مەندیلی مەلا مەھموود دەتارمایی سەری شەودا لە چاوانی دەدا. بە دەنگیکی بەرز سلایوی کرد. تیکرا و لامیان داو و یەک بە یەک بەخێر ھاتنیان کرد.

«بەخێری!»

«ماندوو نەبی.»

«سوپاسو دەکەم، ئەمن مامۆستای ئێرم.»

کوێخا و پیاوکان دەنیو خۆیان گرت و بردیانە مزگەوتی. کوورەبێکی داری گەورە لە نیوھەستی ژووری دانرابوو. سێ چۆر مافورە کۆن و تاوسوتوو راخرابوون، دوو سێ بەرمالی تازە و نوێ لە نزیک میحراب پان کرابوونەو. دوو چرای گرسۆز لەسەر لیواری دەلاقە و تاقە ئەوبەری ژووری دانرابوو. نزیک نیو سەعاتان دەوریان داو دواندیان. پاشان شان بە شانی حاجی مەھمەد بە کۆلانی تاریک و باریکی جەپان دا بەرەو مال ڕۆیشتن. ئەوی شەو ھەتا دەرنگانیک مالە حاجی مەھمەد پڕ لە میوان بوو. دیوہ گەورەکیان بە دوو کەلی سیغاران ئاخرابوو. مراد و یەک دوو لاوی دیکە خێرا خێرا چایان دینا و پێیان دادەگەشتن. ئاخری شەو تاق تاق و دوو دوو و دەدرکەوتن و بەجێیان ھێشتن.

دەستە ھەوری بۆر و چلکەن لە ھاند مانگی لێک ھەلۆشان، ئەستێرە ترووکەیان ساز بوو، مانگی کەت وەک تانج لە تۆقی سەری ئاسمانەو دەدرۆشاو. ڕەشەبا ھەلی کردبوو سەر ولات. ھەور بە یەجگاری بەرۆکی ئاسمانیان بەردا و ئاسمان سامال سامال لە ژوور سەری زەوی ھاوستان، بەلام بای ڕەش و سەرشیٹ ھەروا بە قەوہت بە کۆلاناندا تێدەپەری و خۆی بە ھەوشە مالاندا دەکرد. سمایل ماندوو و ھیلاک پیلۆی کەوتنە سەر چاو. جریوہی دوو ئەستێران لە مالە حاجی مەھمەد ھاو.

(۷)

شۆان شەرتیان پەریبوو، ئاژەل لە قەدی کۆ و دەورو پشستی ئاوییان دەلهوهران. قاز و قورینگ شەو و پۆژ بە تەشقی ئاسمانی جەرپاندا بەرەو ئارانان قەتارەیان بەستبوو. باکوت قۆلی ھەلمالیبوو، بە تاژەنگی سەرما و سۆل چیا و دۆل و دەرانى دابوو بەر پەلامارى خۆی. بەرى بەیانان یان بوومە لیلی ئیواران ھەلیدە کردە ھەور و باو زاویتە؛ کړیو و باپووسکە ھاروھاج خۆیان بە چاوان دادەکرد. ولات قروقپ دەبوو، کۆلان چۆل و ھۆل و ئاواق دەمانەو، تەنیا ھاشە ھاشی بادیناوی بیدەنگی تیکدەشکاند.

ئەورپۆش لە بەری بەیانپوھ ھەوری بۆر بالیان بەسەر دی دا کیشاوە. سەرما و سەخەت ھەتا نیو مالانیش ھیرش دینی، تاق و لوق مرۆفیک لە مالیکی دیتە دەر و بە پرتاؤ خۆ دەمالیکی دیکە پۆدەکا. تاقمیک منالی چلکن و سەر قۆن گێژو و پ چاویان دەزاری سمایی بریو. بە کاوھ خۆ لەو سەر ئەوسەری مزگەوت ھات و چۆ دەکا و بە دەنگی بلیند پییان دوویات دەکاتەو. بە ھۆی ئاسمانی لیل و تار ژووری مزگەوت تاریکتر لە پۆژانی دیکە یە. تاوانا تویک قرچیک لە بزووتی نیو کوورە خۆ داویتە نیو دەرسەکە، پڕیشکی ئاور لە زارکی کوورەکە دەردەپەرن و دەکەونە سەر کەشەفی بەردەمی، زاری ویشک بۆت و ئەوکی گیراوە. یەک دوو منال سرتە سرتیان دی. دەنگی ھیندیک بلیندتر دەکا، منال بیدەنگ بوونەو. دەنگە دەنگیک لە دوورەو دی. بەرە بەرە بەرزتر دەبی. گۆی ناداتی و یەک بین پیتەکان دەخوینیتەو. دەفە لیسانی دەرویشان بە راشکاوێ نزم و بەرز دەبی، جرینگە جرینگە ئالقی کە ناریشیان دەبیسری. منال سرت و خورت و جوولە جوولیان تیکەوتۆ، ئیدی زکری دەرویشان بە چاکی دیتە گۆی. سمایل کتیب بە دەست بۆ لای دەلاقە دەچی.

«بیدەنگ بن، دانیشن!»

منال بۆ دەمىك سرتەيان برا و دانىشتنەوہ سەر جىي خۆيان لە كۆلان ژن و پياو، لاو و ميرمنال لە دەوريان ھالان. خەلىفيكى ردين بۆن، كورتهبالا و ورگن، دە جەغزى خەلكى دا ٲاوەستابوو. تاقمىك دەرويشى چلكن لەوبەر ئەوبەر و پشتمسەرى ٲرچيان كر دبووہ و سەريان ٲادەوہشانە. منال بە قريوہ قريو دىنە پەناى و ويٲاى وى چاو دەدەرى دەبەرن. دەرويش سەعيد كز و لاواز سەرى دەسوٲرپىن، جەزم ببوو. كەف و كۆل لە قەراغ زارى ديارە. سمايل لىيان توٲرە بوو، منال بە پەلە ھەر كامە بۆ دىتنەوہى شوينى ھەوہلى دە ھەول كەوتن. دەركەى مزگەوت كراوہ و خەليفە لە پيشەوہ و جەماعەت بە دوايەوہ وەژووڤ كەوتن. منال بە پەلە پەل لەبەر پىيان لاچوون. دوو سى كتيب كەوتنە بەر پىيان وخشەخشان لى پەيدا بوو. خەلك يەك بە دوای يەكدا بۆ ماچ كردنى قۆلى خەليفە ھوروژمىيان دەكرد. بە قوربانى دەبوون و زۆرتەر لىي وەردەھاتن. سمايل ئەوگار و مات ماوہيەكى چاو لى كردن و لە دوايە بىدەنگ و ھەست وەك ھەتاوى ئەو ٲۆژانە دەنيو ھەورى بۆردا ون بوو.

شەو و ٲۆژ دەوروبەرى ٲر دەبوو. جموجۆلىكى سەير كەوتبۆ نيو خەلك. لە ئاوايى و ديھاتى دەوروبەرىش ٲا دەھاتن. تارىفى كەٲامات و پياوچاكي زار بە زار و دى بە دى رۆيبوو. بە سواری ئەسٲ و گويدريژان يان بە پىيان لە شوينى زۆر دووريش را دەھاتن. بى ئەوہى كەس شتىكى لى ديبي، كەٲاماتيان بۆ ھەلبەستبوو.

«وہللاھى بە چاوى خۆم دىتم عوسمانە گوچى «گەرگولى» چاك كردهوہ!
ھەى مالتە بىشكە، تفى دەزارى ئايشى سوورى «خٲرەبردان» كرد و دەسبەجى
وہقسەى ھىناوہ.»

«ئەرى ٲرالە خەليفە رەزا ھەر لە جەٲانىيە؟»

«ئەرى وەلا، ئەمن ٲيرى لە لای بووم.»

«ئەرى راستە دەلین نووشتووى دەسبەجى كارى دەكا؟»

«بە سەرت عەقيدەت ٲيى بى، ئەوى ٲۆژى ھەر بللى يەك و دوو ئىستەرە

ٲەشەى مالە مام ٲەحمانى بۆ دىتنەوہ.»

«ھەى بە قوربانى بم.»

دەرویش سەئید لە خۆشیان جیفرکی لێ دەدا، دایمە لەبەر دەستی خەلیفەدا دەهات و دەجوو.

بەفری قورس ھەوھەلین ھێرشى ھینا سەر دى، گویسوانەى بانان و کەنارى دەوھلان و قۆرییان نەبى ھەموو شوینیک کەوتنە ژیر بەفر. سمایل و مراد کە نارە و کەنارى بادیناوى بە نۆو دارستانی رووتەن و ویشک پیا سەھیان دەکرد. سمایل لەو دوو ھەوتووێھ دا ھەر پيشى خوار دبوو، چەند جارەن چوو بو لای کویخا و پى گوتبوو مزگەوت چۆل کەن. کویخا ھەر ئەورۆ و سپەینى پى کردبوو. ھەناسى توندى ھەلکیشا، چاوى دەبادیناوى بوو. قەلمراوىک لە کەنارى چۆم دندووکی لە ھەرزى دەدا، دوو ماسیگرە لەدوورەوھ بالیان لى دەدا، ھەیان نەبوو بو لای وان دین یان بو ئەوسەرى چۆمى. مراد لە ژیر بەفرى دا قونچى چىوئى دیت، رۆى بۆیە و دەریکیشا، روى دە سمایلى کرد و کوتى:

«کاک سمایل! بۆ ھیندە خۆتى پىوھ قەلس دەکەى، کورە دونیا بە خەمان پىک نایە.»

سمایل زەردىكى تالى ھاتى و کوتى:

«مراد گیان! خۆ بە سەرت تورەى من ھەر لەبەر ئەو بەزم و رەزمەى نىیە؛ بىر لەوھى دەکەمەوھ ھەتا کەى دەبى خەلکى ئىمە نوقمى نەزانى بن. دەنا ھەرتک چاوى دەرى ھەر دەبى برۆا. جووتە ماسیگرە کە ھاتبوونە بەرامبەرى وان. یەک جى پىکەوھ لوورى چۆمى بوون، دەھات سینگیان تەر بى، ھەلگشانەوھ سەر.

«ئىستاش دەچمە مزگەت و پى دەلیم بە خۆشى بەجى دىلى چاکە دەنا دەچمە شارى و یەک لای دەکەم.»

وھرسووړاوھ و بە نىوان سى چوار دارە چنارى کز و درىژدا تىپەرى، ھاتە سەر رى و بو لای دى رى داگرت. مراد چىوھ وشکەکەى لەنۆوھراستى دا شکاند و فرى دا سەر بەفر، ھەرتک لەت لە بەفردا قووم بوون و دوو شوینیان لى بەجى ما. چاوى لە بادیناوى برى. ماسیگرە زۆر دوور ببوون و دەھات تىکەلى ئاسمانى لىل بن.

خەلیفە سەرى بەردابووھ سەر کوتە کاغەزىكى. لاوىكى کز جو مگەى بە دەست دەرویش سەئید. بەرامبەرى لەسەر چۆکان دانیشتبوو. چاوى بە دواى قامكى قەلەو و سپى خەلیفە بو ئەو سەر ئەوسەرى لاپەرەکە دەکیشرا. مەلا مەحمود

مات و كهساس دهسحبیبکی دریژی بهوینهی جهغزیک لهچۆکی کردبوو سهبر سهبر دهیگیرا سمایل سلاوی کرد و چۆوه پییش، هیندیک لهبهری ههستان و تاقمیک له دهرویشهکان ئاخیز بوون. یهک سهر ههتا بهرامبهر خهلیفه راوههستا. خهلیفه بهسیلهی چاوی ئاگای له هاتنی بوو، سهبریکی سهری ههلینا و تیی روانی.

«جهنابی خهلیفه ئهگهر ئیزنت لهسهه بی، له سپینی را تهشریفوو بجیته جیهیکی دیکه، ئهوپۆ پازده پۆژه مندال تهحتیل کراون.»
خهلیفه بهتهواوی خۆی راست کردهوه، زگی وهک تۆپیکی خپ له ژیللاهات. دهرویش سهعید جومگهی لاوهی بهردا و ههستا سهه پی و به توورهی کوتی:
«ئوه قسانه بۆ تۆ نههاتوون!»

چاوی زهق زهق دهچاوی بری. «منال دهرسی شهیاتینیان ناوی!»
ههرا ههرا پهیدا بوو، خهلیفه بزیک لهسهه لیوی ویشک ههلاتبوو. سمایل رووی له دهرویش وهرگیرا و ده خهلیفهی کرد و کوتی:
«کاکای خۆم، به خۆشی تهشریفت دهروا چاکه، دهنا یهکسهه دهچمه ئیداره و...»

دهرویش سهعید نهیهیشت قسهی تهواو بی، ئامبازی بوو لهههواي مراد گورج وگۆل مهچهکی گرت و ریکی کوشی. دهرویش نهپاندی: «ئهتۆش! ئهتۆش! ههی کورپی سهگی.»

شهه دههات قورس بی، کوپخا و مهلاهاتنه نیوانیان و نهیانیهیشت. مراد بۆ دهمیکی چاوی دهچاوی کوپخا ئالقا. سهری بهرداووه چاوی ده تهختی ژووری بری. مهلاههحموود، سمایل و مرادی لهگهله خۆی برده دهر، دهنگه دهنگی درویشان ههتا له پیچی کۆلانهکهی تیپهرین ههه دههات. لاوهکه گیز و ور چاوی دهخهلیفه بریبوو که به سرته کوپخای دههواند.

(۸)

تاریکی وەك خەوی قورس دەهات بەسەر زەینی زەوی و ئاسمان دا زال بی؛
تاك تاك جریوہی ئەستیئان لە گۆشە و كەناری ئاسمان كەمۆ لێك ئەو خەویان
پامال دەدا.

ئەحمەدە زلە تاو لەمیکی هەلەسووراند ، جەغزیک لە ئاورینگی لێ دەبوو
و هەر دەهات و گەورەتر دەبوو. بۆنی پلاوگۆشت لەسەر مەجۆعمەیی بە كزە بای
سەری شەو بە بەردەمی میواناندا دەرۆیی. حەمەد ئاغا پالی بە پالپشتیکی
دەسكردی توركەمانی دابوو. بە كەیف و دەماغ قاقای دەكیشا ، لە تەنیشتی
خەلیفە و ئیستیوار ئەكەبەری پالیان دابوو. بەرامبەریان پەحمان ئاغای كورپی
تاپریکی پەش و بریقەداری لەسەر كۆشی ، خەریکی ئەزمونی بوو. چاپەزێکی لاو
هاتە ژوور ، كەشەفی چای پێبوو ، سەروچای لە پێش دانان. گەراوہ دەر ،
ئەوجار سێ قەندانێ چینی سووری هینا و هاتەوہ ژوور ، لە بەرامبەری
حەمەدئاغا قەندانێکی دانا. سەری هەلینا و کوتی:

«ئاغا! كاك ئەحمەد دەلی بایرام عەجەم هاتوہ.»

چاوہروانی ولامی ئاغا لەجیبی خۆی بی جوولە ماوہ.»

«بپۆ پێی بلی بێتە دیوہخانێ.»

ئەحمەدەزلە دوو قەننەیی بە دەستەوہ هاتە ژوور ، بە دووای ئەودا بایرام
عەجەم سلای کرد و هاتە پێشێ. دەم وچاوی پەش و چرچ بوو ، جی برینێکی
كۆنی لەسەر چەنەگەیی دیار بوو. ئەحمەدەزلە قەننێکی لەبەر دەستی حەمەدئاغا
و یەکی دیکەیی لەبەر دەست خەلیفە دانا و کوتی:

«ئاغا گیان! كارت بە من نییە؟ لە مدبەقی كاریان پێمە.»

ئاغا چاوی دە بایرامی بریبوو کوتی: «نا ، بپۆ. دوايە بانگت دەكەم.»

ئەوجار بە دەنگىكى كېر روو دە بايرامى كىرد و كوتى: «وەرە پېشىتر بزانم.»
بايرام ھەركە چاوى بە ئىستىوار كەوت رەنگى بزرکا و زمانى لە گۆى چوو
و ەپتەپت كەوت. ھەمەدئاغا قاقايكى كېشا و كوتى: «ھەتيوھ سەگبابە ناليم
وەرە پېشى؟»

ئىستىوار دەستى بە سمىلى داھينا، زەق زەق تىي رۋانى. بايرام مىلى لار كىرد و
ھاتە پېشىتر. ئىستىوار وەقسە ھات و كوتى:

«ئەوھىە بايرام ئەو ھەموو نىوبانگى دەر كىردوھ؟»

بايرام دەستى بە پارانەوھ كىرد و كوتى: «ئاغا گيان؟ بە خوداى لەمىژە دەستم
لە دزى ھەلگرتوھ.»

ئاغا ديسان پىكەنى و كوتى: «دارى ھەلئىنى سەگى دز ديارە!»

ھەموويان پىكەنين، زۆرتەر لەبەر پىخۆشبوونى ئاغا. تەنانەت بايرامىش
بزيكى ھاتە سەر لىو و زارى كراوھ، جۆرىك كە جى ددانىكى كەوتووى وەديار
كەوت. دواى ماوھىەكى لە پاشخانەى مالە ھەمەدئاغاي بە ھەر پىنج قامكى
شەپە پارووى لەگەل ئەھمەدەز لەى دەكىرد.

مانگ گەمىيەك بوو لە زەرياي ئاسمانى بە پىل. شەپۆلى ھەوران بە سەرى دا
تىدەپەرى، تىيان دا نوقم دەبوو؛ شەپۆل لەسەرى لادەچوو، وەدى دەھاتەوھ.
گژەبايەك ھار و سەرشىت زنجىرى پساندبوو، دەستى دەوھشانە، دەنىو
مىشەلان و دارستانى دەكەوت، دار و دەومەن دەورىيان دا، دەمىك دەگىرىيان
داويشت، ھەزاران پەنجە و قامكى ويشك و درىژيان بۆلاى درىژ دەكىرد. نالە نالى
لى پەيدا دەبوو، لە چنگيان دەرباز دەبوو، خۆى بە كۆلانى دىي دادەكىرد،
دەرگاي مالانى پىكدادەدا، دارە بووز و چنارى ھەوشەى مالانى بە قەلسەوھ
پادەژاند. قرچە قرچى لكى ويشك و ناسكيان ئاويٹەى شەقەشەقى دەر كە و
دەلاقان دەبوو.

تىشكى لەرزۆكى چرا گرسۆز و فانووسان دەكەوتە سەر زەوى و بە حال
بەربەرەكانى لەگەل تارىكى دەكىرد، بە ھەويى تىكرووخانى قەلاى شەو، خالىد
شەكەت و ماندوو چاوى دەترووكە ترووكى چرايان بىرىبوو. تەزوى بە لەشى
دادەھات، خۆى زۆرتەر وىك دىنا و باوى ھەنگاوى خۆشتر دەكىرد، پەرژىنى باغى
ھەمەدئاغا ئامىزى بۇ تارىكى راگرتبوو. تارىكىش خۆى بە باوھشى داكىردبوو.

جى جى كەلېنىك دەپۋلى توتوپك و شىلانان كەوتىپو؛ بە وى دا شەبەقى چراتقۇرى مالە ئاغى دەھاتە بەر چاوى. خەيالئىكى دوور و درىژ لە مېژ بوو لەگەلى ھاتىبوو. ئىستاش پى بە پىي دەپۋىسى. خشىك ھات، دار دەستەكەى دەمشتقۇى دا كوشى. ئاوپرىكى داوہ. دلى داخوريا. گۇپالئىك وەسەرى كەوت، كاس بوو و سەرى لە گىژەوہ ھات، تىشىكى چراى دىي تىكەل دەبوو، لىك جىا دەبوونەوہ، دەبوونە دە، سەد، ھەزار و دەبوونەوہ يەك! ھەستى بە گەرمى خووينى سەرى كرد و ئاگى لە دونىايە بپا. شرىخەى دوو تەفەنگان وەنەوزى چاوانى ھەلقرتاند. ولات ئارۋژا! دىھاتىكان بە پە لە پەل و خەوالوو خۇيان بە كۇلانان داكرد. ھەراھەرا و غەلبە غەلب دەنيو خەلك كەوت. كەس نەيدەزانى چ باسە، ھەر كەسە دە تارىكى كۇلانان دا ھەولى دەدا يەككى بناسىتەوہ و لىي پىرسى!

«مام خدر ئەتۇى؟»

«ئەرى وەللا.»

«ئەرى ئەوہ چ قەوماوہ؟»

«كوپرە جا چووزانم، ئەمنىش وەك تۇ.»

«كاك ھەسەن ئەرى ئەو ھەراھەرايە چىيە؟»

«نازانم بەسەرت، تازە چاوم گەرم داھاتىبوو تەقەكەم گوى لىبوو!»

«ھوى مەمەد كوپرە ئەوہ بۇكوى ھەلدى؟»

«وەرە دەلئىن لە مالە ئاغى يەككى كوژراوہ!»

زىقە زىقى كۇرپەى ساوا لەنيو بىشكە و لانكان دا لەوسەر ئەوسەرى دىي دەھات. مالە حاجى مەمەدەش بە ژن و پىاو ھاتىبوونە دەر. حاجى و مراد و سمائل بەرەو جەماوەرەكە بە پە لە دەچوون. باى سەر شىت وىدەچوو جەپانىي بەجىھىشتىبى يان داخو لە گۇشىكى خۇى مات دابى؛ گوى بۇ بىستى رووداوەكە ھەلخستىبوو. بالە بالى ئازەلى ئاغى بەو شەوہ ھىندەى دى خەلكى گىژ كردىبوو. مەر و بزىن گىژ و وپ لىكھالابوون، ترووسكەى چاويان لەبەر لەنتەر و فانووسان دەھات وردە وردە چاو خووى بە تارىكى دەگرت و گوى دەنگى لىك جىا دەكردەوہ. گورە گورى ئاغا و ئىستىوار ئەكبەرى تىكەلى مىگەل بوو. ئەھمەدەزلە و نۇكەرىكى دىكە لە لىدانى خالىد و بايرام عەجەمى پانەدەوہستان.

خالید وەک تۆپیکى بە دەستیانه‌وه دەهات و دەچو؛ دەکه‌وته سەر زگ و پشت؛ که‌مۆلێک هه‌ل‌ده‌ستاوه، شه‌پیکى دیکه له نیۆ قور و به‌فرى ته‌نكى پێ‌شیل کراودا ده‌ی‌گه‌وه‌زانه‌وه؛ ده‌هاته‌وه سەر ئەژنۆ، ناله‌یه‌کى ده‌کرد، برێک گاکۆله‌ی ده‌کرد و دیسان شه‌پیکى دیکه ده‌بخسته‌وه. مراد که خالیدی ناسی له دووره‌وه به هانایه‌وه چوو. یه‌کسەر ئامبازی ئەحمه‌ده‌زله بوو. به دوان که‌وته‌سه‌رى، گورج و گۆل ده‌ستی ده‌کرده‌وه به‌لام ده‌روه‌ستیان نه‌ده‌هات. ئیستیوار ئەکه‌به‌ریش وێرای گووروبان حوسینی و ژانده‌رمان که به‌ سواری له پاسگا را هاتبوون دایانگرت. حه‌مه‌د ئاغا گورانی:

«به‌سیانه، ده‌ست پاگرن!»

خه‌لک لییان چوونه پێشتر و تیکه‌لی مه‌ر و بزنان بوون، خات‌زارا و حاجی به‌ قیژه‌ قیژ چوونه لای خالید و مراد و له‌نیۆ قور و زله‌قدا هه‌لیانگرتنه‌وه. حه‌مه‌دئاغا جاریکى دی نه‌پاندى:

«بیژوینه، هه‌ی حه‌رام‌زاده‌ینا، جا چۆن میگه‌لی من بر ده‌دن، ئەوه له کویتانه! وه‌للاهی! به‌ گۆرپیکى ئەو بابهم چۆتی! کاره‌ساتیکوو به‌سه‌ر بێنم ببنه په‌ندى عالمی!»

خه‌لک به‌سه‌ر سورماویوه چاویان ده‌گی‌را، ده‌میک له زاری حه‌مه‌دئاغا، ماوه‌یه‌ک ده‌ خالید و بایرامی، ده‌میکى دیکه ده‌ میگه‌ل و ساتیک ده‌خۆیان. ژانده‌رم به‌ زه‌برى قۆنداغه‌ تفه‌نگان خالید و بایرامیان وه‌پیشه‌ خۆیان‌دا و ئەحمه‌ده‌زله و نۆکه‌ره‌که‌ی دیکه‌وێرای چه‌ند نه‌فه‌ر له دیهاتیکان میگه‌لی ئاگیان برده‌وه هۆلی. هه‌تا ئەسته‌یره‌ی به‌یانی وه‌ده‌ر که‌وت چرای جه‌رانی نه‌کووژانه‌وه.

(۹)

بەفر ھەپەي ھەروين؛ كلووكلوو دېنە خۆار و زەوى و زار دادەپۆشن.
شەو بەرەو تەواويونە، بارستى بەفرى دوو بستە. جى سىمى دوو ولاغان
شەقلى بەفرى مۆر دەشكىنن. لە حاند مالە كويخا پرمەي دوو ئەسپان دى،
ھەلمىكى خەست لە دەمولووتى ولاغان دېتە دەر و تىكەل مژى بەرە بەيان دەبى.
چواريپى مالە كويخا دەوهرى و لەوسەر ئەوسەرى دى سەيەكانى دىكە ولامى
دەدەنەو. سەيد چۆار جاران تەقولەبابى دەكا و چاوەنوار دەمىننەتەو. ئەسپ
لەجىي خۆيان سىمكۆلى دەكەن. تەپەي سىميان وەك لەشتىكى بۆش بدرى ئاوايە.
ھىرۆ پىلاوى ھەلكىشا و بەپەلە بۆ لاي دەرگا چوو. ئەشكۆلى لى لابرە و كرديو.
سلاويان كرد: «سەلام وەلەيكم — عەلەكە سەلام!»

«كويخا لە مالە؟»

«ھىرۆ! كچى كىيە؟»

لە ئەسپ دانەبەزىن و خۆيان لەسەر پىشتيان كۆم كردهو و ھاتنە ھەوشە.
چواريپى در شالوى بۆ ھىنان. ھىلەي ئەسپان بەرزبوو.

«مىوانى رادەگرى؟»

كويخا ھاتبۆو سەر ھەيوانى.

«ھەي بەخىرەين، پىو لەسەر سەرمانە. كچى خىرابە، ئەو ولاغانە بەرە

تاقەتيان كە.»

سەيد نەجمە دابەزى و جلەوى ئەسپى داپە سەيد ھەسەنى كورى. ھىرۆ
بۆلای سەيد ھەسەن چوو. چاوى دەچاوى ئالقا. كەلەگەت و چا و برۆ زەرد،
جلەوى ئەسپانى بۆ راداشت. ھىرۆ سەرى بەرداوە لىي وەرگرت و بۆلای تەويلەي

بردن. چواریڭ پەشە لە پشەتەوهیان دەپۆی. ھێرۆ و لاخی داکرد و گەپاوه ژوور.
«ئەو چۆنە سەید تاهیر بەو بەیانە زوویە هاتوو؟ چ کارێکی ھەیە؟»
ھەستیکی نەناسراو، جوړیک دلخورتی لە ناخپووە سەری ھەلدا بوو. لە
چاوی سەید ھەسەنی ترسابوو، دوو ماری پاپوکی خۆاردو بوون، دوو پلینگى
پاسا بوون. چاویان دەگیرودەى خۆیان گرتبوو. «ئەدى ئەو كوپرە كۆپە
لەگە ئیستی؟ ھەلبەت كورپیتی، خودایە بلیی بۆ ھاتین؟»
«ھێرۆ! وەرە رۆلە نانی بیئە.»

گورجی نان و پیخوری ساز کرد، لەسەر مەجۆعمەییەکی داینا و بۆی بردن.
سەر زارەکی بەخیر ھاتنی کردن و گەپاوه دەر. نەییشت چاوی بە چاوی سەید
ھەسەنی بکەوئ. ئاوری کوورە خومارین ببوو. کوپخا دوو سڤ کۆلکەى
تیھاویشت، بە پەنگری سکلئ بنەوہى تیکوہردا. پووی تیکردن و کوتى:
«فەرموون دەى.»

ھاتنە قەرەغ کەولەکەى و دەستیان بە خواردن کرد. ھێرۆ ریزیکى چا ھینا و
داینا. گوئی قولاغ کردبوو بەلکوو لە قسەکانیان شتیکی بۆ دەرکەوئ. چۆوہ دەر.
کوپخا دواى دلنیا بوون لە چوونەدەرى پووی دە سەید تاهیر کرد و کوتى:
«برالە! ئەدى ئەوہ بۆ ھیچ باسوخەبەرە نەبوو؟ قەت دەزانى ئەمن لە
کەنگیوہ ولامم لئ ناردوون؟»

سەید نەجمە قەدیكى شالەکەى شل کرد و کوتى:
«وہ للاھى! جا بلیم چى، خۆ بۆخۆت ئاگات لەکار و بارى من ھەيە، پوژتیک
لیرم و پوژتیک لە خانئ و پوژتیک لە کوپستانئ.»
بایەكى توند لوولى بە کړپوہى ھەسارئدا، بە قەدى دیوارانى دادان و
ئەوجار بەرەو ئاسمانى بۆر بەرزى کردنەوہ.
«دەى ھەر بەخیرئین.»

کړپوہ لئى کردبووہ، بەلام ئاسمان ھەروا رووگرژ ما بوو. ویدەچوو سەر
لەنوئ دەست بە بارین بکاتەوہ. ھێرۆ بە بیانووی چا دانان و یان ئیستان
ھەلگرتنى، خۆی دەخافلاند و گوئی ھەلدەخست، ئەى بەلکوو ھۆى ھاتنیانى بۆ
مالئیان لئ ھەیان بئ، کەچى بەشیکی چکۆلەى لە قسە و راویژئى وەدەست

دەكەوت. دەھاتەوہ دەر و دەمیکیش لەبەر دەرگای خۆی مات دەدا گوئی بە دەرکەپەوہ دەنا.

جاری وابوو دەنگیان زۆر نزم دەبوو جۆانیان لێ حالی نەدەبوو، نیوی دییەک شوینیکی و کابرایەکی، دەبیست و دیسان دەگەرپاوە دیوہکەیی دیکە و دەستاری دەکوژی دەگرت و ساواری دەکردەوہ. چەلیک زۆر بە هیواشی نیوی خۆی لە زاری سەید نەجمە بیست؛ لە پڕ دلی داخۆرپا. دەیان خەیاڵ و بیروی جۆراوجۆر دەھاتنە سەر زەینی، دلەپاوەکە لەشی سست دەکرد. دەھاتەوہ سەرە خۆ، دەستاری توندتر دەسووراند. کوێخا ھاتە دەر و سەری لە دیوی هیرو پکرد! هیرو دەستاری لەبەر دەستی لادا و لەبەری ھەستا.

«فەرموو بابە گیان!»

«ئەو کیژ دەم بۆ بیئە ھەساری.»

کوێخا بەری کۆلانەیی لێ گرتن، فروجیکی جنجیری گرت، قیرە قیرپی ھەتا هیرو کیژ دەکەیی بۆ ھینا ھەر ھات. کوێخا لاقی فرووچەیی جووت کردن و لاقی لەسەر دانا، سێ چۆر پەپی لە ملی کردەوہ، فرووچ یەک دوو جار قیراندی، بیسمیلالی کرد و کیژ دەکەیی لە ملی نا؛ خوینی سوور بازرەیی کردە سەر بەفر و نەخشاندی. ھەلمیکی کز بۆ دەمیکی لە خوینی ھەستا. چوارپیەکە بە کلکە سووتە بۆلای ھات، چاوی لە خۆشیان ترووسکەیان دەھات. کوێخا بە نووکی پیلاو سەری فرووچەیی بۆ چوارپی ھاویشت. گورج پری دایە و کرمە کرمی لێ ھینا. کوێخا فرووچ و کیژ دەکەیی دا بە هیرو و گەرپاوە لای میوانان.

سەرما تەشقی تیکشکابوو؛ ھەتاوی کز بە حال وەدیار کەوتبوو. سەید نەجمە و کورەکەیی ھەستانە سەری و بە دواي ئەوان دا کوێخاش دەستی کردنە ئەستۆندەکی جەستە و ھەستا سەر پی.

«ئاغا سەیدا! ئەو شو مەچنەوہ، لیڕە بن.»

سەید نەجمە میزەری سەری ریک و پیک کرد و کوتی:

«خودا ئاوەدانی کا، ناتوانین بەسەرت، قەولم بە حاجی بایز داوہ ئەوشو

دەبی بجینە ویندری.

ھاتە بەرامبەری و کوتی:

«بەلام ھەر ھیندیک پریوبان خۆش بیئەوہ و سەرما و سۆل نەمینێ دین.»

یہ کتریناں دہ ٹامیز گرت و سہروچاویان پامؤسی.

«ہیرو! ہیرو! غار دہ ئو ولاغانہ بینہ دہری.»

ہیرو ہوساری ئہسپانی گرت و بہ دواى خوی دا هیئانی حەوشە. پؤسی بہر سکیان دہلہرزا، کلکیان جار جارہ ہلہدہسوورانہ. حەسەنى لیى چوو پیش دیسان چاویان لیکنالقا. بزہیہک ہاتہ سہر لیوی حەسەنى. دەستی دریز کرد و ہوساری لی وەرگرت، قامکی وہ قامکی کہوت. ہیرو نیوچاوانی گرژ کرد و بہ توندی لہ بہرامبہری لاچوو. مال ئاواویان کرد و پؤیشتنہ دہر. کوئخا زگی تینگاوتینگ لہ ژیرکراسی دہرپہریوو. لہ ژیر سمی بارگینان بہفر و قور لیکہدہران و دہرپہرین. لہ پیچی کؤلانہ باریکہکەى دا ون بوون، شوینی سمی دوو ولاخان ناریک مابؤوہ. کوئخا ئاوری لہسہری کؤلانی داوہ. سمایل کیفیکی قاوہیی بہ دەستہوہ لیى نزیک دہبؤوہ. کوئخا ماندوو نہبوونی لیى کرد و گہراوہ حەوشەى. دەمیک دووایہ لہ پەنا کوورہی پالی دابؤوہ. گەرما سہبر سہبر خزا نیو گیانی و لہشی قورس کرد؛ ہەتا جیئەکی پرخہ پرخى دەدیوہکەى داگہرا.

حاجى محەممەد سالاۋى نوۋىزىيى داۋە ، دەمىك لەبەر خۆيەۋە دۆغاي كرد و پاراۋە. بەرمالى خپ كردهۋە وو چوو پالى بە دەستەنوۋىنى سەرەۋەى ديوەكەى دا. دەسحېبەكەى لە گىرفانى پاتۋالى دەرھىنا و چوو دە بىرىكى قولەۋە. شەۋقى چراى ديوى سمايلى بەشىك لە حەۋشە بە حاستەم رووناك كىردبوو. خاتزارا ھاتە ژوور و لە پەنا سەماۋەرى دانىشت؛ چاى تىكرد و بۆى برد و گەپراۋە سەر جىيى خۆى. ھەناسىكى ھەلگىشا ، حاجى چاۋى لە دەلاقە ھەلبىرى و پرووى تىكرد ، دەيزانى قسىكى پىيە! خاتزارا كوتى: «بە ناشكوكرى نەبى، ئەو سال چى چاكمان بۆ نايە!»

حاجى كوتى: «ئافرەت! شوكرانە بژىر بە ، خودا ساردتريشى لە لايە.»
چاى خۆاردەۋە و ئىستان و ئىستان و ئىستان ھىندىك لەبەر دەستى لادا و كوتى:
«ھەستە پىيان بللى بىن نەكەمان بخوين ، ھەتا شەۋ درەنگ نەبۋە سەرىكى مالا كاك دەدەم.»

خاتزارا دەستى بە ئەژنۆى گرت و لە ھەرزى جيا بۆۋە.
ھەلمىكى خەست لە قاپە شۆرباۋەكان ھەلدەستا ، ئىشتىيى دەبزۋوتن ،
خاتزارا لە پەنا سەماۋەرىكە بۆخۆى تىكوشى و رووى لى وەرسووراندەۋە
ديۋارى و خەرىكى خواردن بوو. نانان خۆارد و كشانەۋە پىشتەۋە. مراد دەگەل
دايىكى شتومەكيان بردەۋە دەر. حاجى كەشىدەى لەسەر بەست و رووى دە سمايل
كرد و كوتى: «بمبۋورە بەجىو دىلەم ، ھەتا مالا كاك دەچم و دەگەپىمەۋە.
لەسەر رىيەش بە مام خدرى دەلەيم بەيانى بى لە دومان.»

سمايل كوتى: «ئىختيارت ھەيە حاجى ئاغا ، ئەتۆ فەرموو.»
مراد چاى لە پىش دەستى دانان ، لە حاست بابى سەرى ھەلئىنا و كوتى: «مام
خدر چۆنە دەچىتە شارى؟»

حاجی کوتی: «قەول وایە سپحەینیڭ رەسوولی بەردەن.»

مانگ خەرمانەیی دابوو. بووکی بیگەرد بوو؛ زریووی کراسی بەری رژابوو و سەر بەفری خرمە خرمی بەفر لە ژیر پیی بەرز بوو. کۆلان و کووچەیی جەپان چۆل و هۆل بوون. جار جار دەنگی یەکیکی لە حەوشە دەهات. پرمەیی ئەسپییکی، یان حەپەیی چوارپیەکی، خرمەیی بەفری بوو ساتییکی ون دەکرد.

مام ئەحمەد لەنیو زیقە زیقی مندالان دا هەرای کرد: «ئەسمەر! ئەسمەر! کچی ئەوه لەکوئی؟ دەرکەیان شکاند.»

یەک دوو جار کۆخی و بۆلەییەکی کرد. ئەسمەر چارشیوشانی بە شانی دادا و چوو بوو کردنەوهی دەرگا.

«کییە؟»

«بیکیهوه کچم ئەمنم.»

جیرەییەک لە دەرکەیی هاتو گراوه. حاجی سلاوی کرد و وەژوور کەوت. گپی چرای گرسۆزی بەرز و نەوی دەبوو، خۆار و خییچ دەبوو و نیسیی حاجی و منالی خالییدیش هەر بەو جۆرەیی بلیند و نەوی و خۆار و راست دەبوون. یەکسەر چوو لە پەنای مام ئەحمەدی دانیشت و دەستی گەرم و ویشکی دە دەستی سارد و گەورەیی خۆی گرت.

«کاکە گیان! چۆنی؟»

«مەممەد گیان! بەخیری، چاکم.»

ئەسمەر هاتە ژوور و چوو بۆ لای لانکی مندالەکەیی؛ کۆرپەکەیی دەرھینا و لە باوھشی گرت. دوویەکانی دیکە سەر خپ و سەر تاشراو پالیان بە دیواره گیچخاکەکەییەوه دابوو.

«مام حاجی گیان! بەخیری، ئامۆژن چۆنە کاک مراد چۆنە؟»

حاجی دەستەکەیی دیکەیی دەگیرفانی پاتۆلی پراکرد و مستییکی نوقل دەرھینا.

«پووت سپی بی کچم، چاکن، ها ئەوانەیان بدەییە.»

دوو کورپە چکۆلەکە چاویان لەگەڵ دەستی حاجی دەگیرا. بە دیتنی نوقلان لە خۆشیان گەشانەوه. منال لەسەر بەشکردنی نوقلان کیشەیان لی پەیدا بوو.

دایکیان بە سرتە بە تەما بوو بیدەنگیان کا. تنوکیک فرمیسک لە کالانەیی قول و پەش هەلگەراوی مام ئەحمەد وەدی هاتبوو، خربۆوه، لە چاوی خللۆر بوو و

بەسەر پانای دەم و چاوی چرچ و لۆچی دا بلاو بۆوه. دەستی حاجی توندتر
کوشی و کوتی:

«محەممەد! دیوتە ئەو خودا نەناسە چ بوختانیکی بەو کورپە فقیرە ی کرد.»
حاجی برۆی تیکناو بە دەنگی خەمین کوتی: «جا دەلیی چی کاکە گیان؟ ئەو
ناپیاو هێچی نەچۆتەووە سەر بابی. خۆتی پیاو ناپرەحەت مەکە، خودا
گەورە یە.»

ئەسمەر کچەکە ی لەسەر پشت درێژ کرد و چوو بۆ لای سەماوەرەکە،
کۆرپەکە دەست و لاقی لیکدەدا و لەبەر خۆیەووە گال و گغی دەکرد، لێزگیکی شین
لە ئەستۆی ھالابوو.

«بۆ خۆم سپە ی دەچمە شاری لای حاجی بایز، ئەو کاریکمان بۆ دەکا.»
ئەسمەر چای بۆ ھینان؛ داھاتەووە و لە پێشی دانا. حاجی چاوی لەسەر دەم و
چاوی کە بە نینۆکی رینبوی قەتیس ماوہ. کە لەگەت و چاو و برۆ رەش. کاتیک
رەدوای خالید کەوت شازدە سالانە بوو. زۆربە ی ھاوالەکانی خالیدی ئێرەبیان
پێ بردبوو. حاجی مات و کەساس سەری بەرداوە، چاوی کەوتە سەر دەماری
دەستی کاکێ و خەیاپ ھەلیگرت. رەحمان ئاغا سمیللی لە دوو سەران را قیت
کردونەووە و سەوزە ی تیادان. ردینی پاک پاک تاشیووە و گۆنای سوور دەچنەووە.
دوو ریزی فیشەک لە خۆی ھالاندووە و خەنجەرێکی دەبەر پشنتیندی ناوہ. کۆک و
بۆشناغ سواری ئەسپە شینی بۆت، ئەسپە کورژنی دەکا، خۆی دەپچرینێ و بە
تەمایە سوادەکی ھەلگرێ. دەسوورێ، نسکۆیە دەبا، یاخی بووہ. ئەحمەد
چۆارشانە و پتەو، چاوی شینی ترووسکە ترووسکیانە. کاکۆلی زەردی لە بن
سەرکلاوہی مەرەز ھاتۆتە دەر. خەنجەر لەبەر پشنتینێ ویڤای چوار پیاوی دیکە
چاوەروانی ئەوہن ئەسپان بەرەو ئەشکەوتی خەرەدالاش تاو دەن. دەستی توند
رێککوشی.

«کاکە! با ئەمنیشوو دەگەل بێم.»

زەردە لەسەر لیوی ئەحمەد ھەلکەندراوہ.

دەستی لە دەستی دەرھینا و بە دەستە کوتە دەسەرە چلکەنەکە ی لەبن لیفە ی

دەرھینا، بۆلای چاوی برد و سڤیەووە.

«محەممەد گیان! کورپە مەھیئە لە زیندانێ بمینیتەووە.»

خرم و ھۆپى ئەسپان جەرانىان ھارووژاند ، وەك تىرى سەختەكەوانى لە سىنگى جىا بوونەو و بەرەو كوستان تىھەل بوون.

«بە ئۆمىدى خولای جى بەجى دەكەين. حاجى بايز پىاوى چاكە.»

رەوئەزە بەردى ھەلەمووت سەر رى لى گرتبوون ، ئەسپ زۆر بە چەتوونى وەسەر دەكەوتن. كۆرژنىان دەكرد و ددانى زەردىان وەدىار دەخت. خرکە بەرد لەژىر سىمان دەردەپەرى ، مارمىلكە و سەرمازەلە چرکەيەك دەحەبەسان ولە دوايە توند و تىژ چوار دەست و لاق لەبەريان ھەلەدەھاتن.

«كۆرە بىتوو ئەویش چى پى نەكرى مال وىران دەبين ، خۆ بە خودای ئەمن

بەخۆم و بەو حالەى چم پى ناكرى.»

ئەسمەر نەرم نەرم لانكى رادەژاند. دوو منالەكەى دىكە لە حاستە خۆيان درىژ

ببوون و خەويان لى كەوتبوو.

كارى تەنگى نەبوو. لەپىر لىيان دەپەرىبوو. بۆلەى كىوى لەرزاندەو.

ئەسپە شى ھەستا سەر پى و حىلاندى. ئاغا سەرنخون بۆو و بەرامبەر بە

ورچەى چاوى زەق مانەو! ئەسپ دەسوورپان و دەيانحىلاندى. سوار واق وپ ماوو

كاس و گىژ دەيانروانىيە ئەو دىمەنە. ورچ ئاغای وەبنە خۆى دا. ئەحمەد شالاوى

برد و خەنجەرى كەلەكەى ھەلەرى ، خويىن بازەرەقەى كرد. ورچ لەسەر ئاغای

وەرسووراو، پەنجەى لە شانى ئەحمەد قايم كرد ، تەقەى شكانى ئىسكى ھات!

خەنجەرى ئەحمەد چەلىكى دىكە بەرز بۆو و لە شوئىنىكى دى توند كرا.

خەنجەرىكى دىكە و پەنجىكى دى . ئەوسا ھەرتك بىدەنگ بوون! بە سوارى

ئەسپە بۆرى ھىنايانەو دى شەتلانى خوين.

پەنجەى دە پەنجەى خۆى گرت و پىكىكوشى.

«مام حاجى! چايەكەت سارد بۆو.»

ئەستىرەى بەيانى خەوالو و لە سووچى ئاسمان چاوى دادەگرت. سمايل و

حاجى محەمەد و مام خدر پى بە پىيەك كەوتنە سەر رى بەستەلەكى خانى.

(۱۱)

شۈيىنى پىي كەرويشك لەسەر بەفرى مۇر ديارە. لىت حەيان نىيە لە كوي دەستى پىي كىردۈە و لە كوي تەواو بۇە، لە نىئو دارستانى را، لە قەراغى چۆمى، لە حاندى ئەستىرى بەرمالان، لە ھەموو شۈيىنىكى ھەر ديارن. ۋە بنارى كىيۈ كەوتۈون، لە تىرەگى شاخىكى بۇ تىرەگى شاخىكى دى رۆيون. كىژگەل زۇر ناعىلاج گۆزەيەك لەسەر شان خىرا دەھاتنە سەر كانى و پىريان دەكرد و دەگەرئانەۋە. نەلەمەى شووش و بارىك و روت، پەنجەيان دەگەرۋوى ئاسمان رۆ كىردىۋو.

بۆرەپنەيەك لەسەر چلۈكى دارىكى نىشت. بە سەختى خۆى گرتەۋە. سى چوار چار قىراندى و ھەلغىرى. ۋلات بىدەنگ و ھەست بوو. گەرمايەك بە لەشى دا گەرا، بۇ خۆيەتى!»

لە مېشەلانەكەى ھاتە دەر و بەرەۋ ئەستىرەكە رۆيى. بەفر ھەتا گۈيىزىنگى دەھات. دەوران دەۋرى كانى بەردچن كراۋە و پلوسكىكى تەنەكە و ژەنگاۋى دە كانىكەى گىراۋە. ھاتە سەر لىۋارى دىۋارەكە و كوتى: «سلاۋ!»

ھىرۆ و نازدارى كچى مام خدر لەپىر سەريان ھەلئىنا. «سلاۋ كاك مراد چۆنى؟» دوو سوۋچى كانىكەى چلورە درىژ و كورت شۆر بىۋونەۋە. تەنكە ھەلمىك لەسە رئاۋەكەى ھەلدەستا، سەرى كەپۆ و رومەتيان لەسەرمان سوور دەچۆۋە. «ماندوو نەبن، ئەۋە بەۋ سەرمايەى بۇ ھاتۋون؟»

ھىرۆ ھەستابۇ سەرىپى و چاۋى نى بىرېبوو. بىزىەك لە سەر لىۋى جى گۆرېكى دەكرد. نازدار گۆزەى ۋەبەر پلوسكى دا و شۆرە شۆرى ئاۋەكەى دەنگى گۆرا. «ئەۋرۆ كاك رەسوۋلم دىتەۋە، بۇ نازانى؟»

مراد بازدی دا خۆار و له په نا هیرو هه لئرووشکا.

«با، خه بهرم هه یه، چاو و دلئشو روون بی، دوینئ شه و بابم باسی کرد،

زۆری ئاره زوو ده کهم.»

نازدار له ته نیشته وه نه قورچیکی سه بری ده هیرووی کوتا. گۆزه ی پری له بهر پلووسکی لایرد و له سه ر شانی دانا. تنۆک تنۆک ئاو به مه چه کی دا ده هاته خۆار.

«هیرو! ئەمن به په له م ده بی برۆم، ئەتۆش پری که و وه ره وه. هیرو گۆزه ی

برده بهر پلووسکه که ی و وه بهری دا.

«زۆر باشه ئەمیش ئیستا به دووت دا دیم.»

نازدار پشتی تیگردن و وه پری که وت؛ سه ولی دها پی دابنیته سه ر شوینی هه وه لیان، پینج شهش هه نگاو دوور بووه. ئاسکه ئاورپکی لیदानه وه، چاوی ده چاوی هیرو پری، قریویکی لیوه هات! مراد گوئی لی بوو، سه ری به رداوه و به قامکی خه ریکی کایه کردن به ئاوه که ی بوو. نازداریان لی دوور که وت بووه، مراد دهستی دریز کرد و دهستی گرت.

«هیرو گیانا زۆر له میژه نه مدیوی. زۆرت به تاسه بووم.»

هیرو سه ری به رداوه و چاوی له کانی پری، خیزیکی ورد له بن دینی

ده ره وشا.

«مراد گیان! وه خته شیت بم، ئەدی بو هه ر نانیر یوه؟»

مراد لی چوو پینستر و ده باوه شی گرت! مه کی قیت و قنجی له سه ر سنگی گرییان ه کرد. بسکۆلی ره شه ماریک بوو له سه ر گۆنای پاپۆکه ی دابوو. مراد هه ناسه ی هه لکیشا و کوتی:

«ئه ورۆ بابم چۆته شاری به لکوو کاریکی بو بکه ن خالیدی به رده ن، خو

ناکری هه تا نه یه ته وه بنیرین، که س چی چاکمان پی نالی.»

هیرو له سه ر شانی مراد را چاوی له وه بهر ئه وه بهری کرد؛ پۆلیک مرای به

خۆبادان به ره و چۆم ده رۆیشتن.

«جا باشه ئەوه هاتوو خودای نه خواسته به ریاننده دا؟ ئیمه هه ر ده بی ئاوا

بمیئینه وه؟

مرا گیان! به خودای ئەمن زۆر ده ترسم.»

مراد لیوی لهسهر گۆنای ئالی دانا و کوتی:

«هیرو گیان! بریکی دیکه سهبر که.»

دونیایان لهبیر چووبۆوه. ئهوین دهخۆی گرتبوون و وهک لاولاوه

پیچابوونۆوه!

هیرو له باوهشی هاته دهر و کوتی:

«مراد گیان! دهبی برۆم درهنگه لهوانهیه یهکیک بمانبین.»

پۆله مراویکه دانه دانه له دواى یهکتر خویان به چۆمی دادا.

«ئەوشۆ وەرە بابم دەچیتە ماله مام خدری.»

شلک و نهرم رۆی، خه یالیکی شیرن بوو له پیش چاوی دوور بۆوه.

تارمايى ئىۋارەي درەنگ وەك جال جالۆكىكى دەھات دەوران دەورى ۋلات
بەنئەتەۋە. جەغەتە سەھۆلى شكاۋ، سەر لە نوخ ۋىك ھاتنەۋە. سەر گۆمىلكەي
نئو كۆلان و سەر رىيان توئخىكى تەنك دايپۆشى.

منال بە قريوۋە و ھەرا لە مالە مام خدر دەھاتنە دەر، بۆ سەرى كۆلان غارىان
دەدا، سەر لە نوخ دەگەرئانەۋە شوئىنى ھەۋەلىان؛ تاسەي ۋەگىرخستنى مزگىنى
سەرى لى شىۋاندبوون! نەياندەۋىرا دايكى رەسوۋلى كە لەوان سەر لى شىۋاوتر
دەھات و دەچوۋ بۆ دەمىكى زۆر بە جىھىلن. دەرۋىش سەئىد مەرىكى دەنئو لىنگى
درىژى دا پارگتبوو، كىردىك بە دەستەۋە جار جار چاۋى لە ئاسۆ دەبىرى كە
ھەتاۋى تىدا بىز ببوو. دىسان چاۋى دەوسەرى كۆلان دەبىرى و چاۋەنۋار دەما.
ھەتا و دوايىن تىرىژى لە خالىگەي ھەورى نەزۆك چەقاندبوو. مام خدر و
رەسوۋل ۋەدىار كەۋتن. منال بە قريوۋە كۆلانىان لەسەر سەريان دانا، دەسبەجى
دەورەي دايكىان دا. بە پەلەپەل دەستى دەباخەلى كەۋاي رۆكرد و مستىكى
قەرەپوۋل دەرھىنا. ئىستا بە چاكى دەستى نەكردبۆۋە لەسەر دەستيان رفاند. بە
ھەلاتن دايك و كور ئامبازى يەك بوون. دەرۋىش كىردى لە ملى مەرى نا،
خوئىكى ئامال رەش لەبەر پىيان بازەرەقەي بەست.

لادىيى تاق تاق و چەند چەند دىارىك بە دەستەۋە دەچوۋنە مالە مام خدرى.
ماليان جمەي دەھات. ھالاۋى گەرما ھەموو جار لەگەل دەرگا كىردنەۋەي شالاۋى
دېنا دەر و لەبەر سەرمای شەۋ خۆي رانەدەگرت و بلاۋ دەبۆۋە. سىغار دوا بە
دواي يەك دا دادەگىرسان و دەكوۋژانەۋە. رىزاۋرىز رىدىن سىي و پىۋاي پىر لە
سەرەۋەي ژوورى دانىشتىبوون. بىرسىارى جۇراۋجۇرىان لە رەسوۋلى دەكرد،

نەقلئىكى خۇشيان دەگىپراو، قاقايان لىدەدا و ديسان پىرسىيارئىكى دىكە!
هەنگامەيئىكى سەير بو، بىانوويەكى چاكيان بۇ گوزەرانى شەويكى دريژ دەست
كەوتبو.

هەور وردە وردە لە ئاسو را دەستى يەكتريان گرت و خۇيان بەرەو ئاسمانى
جەران هەلگىشا! بژ و مژ بىئەوئى كەس هەستى پى بكا ولاتى داگرت. بى هەست
و خوست لە حەوشە چۆ دەر، كەس بە ديارەوہ نەبوو. هەتا لە مالە مام خدر
دوورتر دەبوو زۆرتى هەست بە بىدەنگى دەگرد. دىوارى مالان لە سەرەوى
كۆلان لىك نىك بىووہ و هەر هەنگاوى هەلىدنا دىوار دەكشانەوہ و گوزەريان
دەدايە، چەق و لوورى گورگان تىكل سەوہر بىوو. پراوہستا، چاوى تىژکردن،
هەرتك كۆلانى چاوى لى كرد، سى چۆر جار لە دەركەى دا، كپمە كپمى بەفرى بن
پىي هىرۆى هات، مپەى چۆرپى پەشەى دەهات، دەستى بە وەرىنى كرد! «كئىيە؟»
«بىكەوہ هىرۆ»

جىرەيەك لە دەرگا هات و كراوہ. چوونە ژوور چۆرپى پەشە بىرئىكى مپاند،
دوو سى جار مراد فیتووى بۇ لىدا، چۆرپىكە ناسى يەوہ! كلكە سووتەى بۇ كرد و
لمبۆزى بۇ دريژ كرد. لىكهالان. كەزىيەى هىرۆ بۆنى نىرگزيان دەدا. پەنجەيان
لىكگري دا، چاويان قوچا و گوپيان بۇ گرمەى دلان قولاغ بوو. هەورى پەش و
تەماوى هاتبوونە ژوور سەرى دىي، تەنيا ساتىك مانگ خۇي لە پەنجەى
پەشيان راپسكاند، ئەوجار بەجارتىكى تارىكى داسەپا.
«مراد گيان! چەندەم خۇش دەوئى، زۆر دەترسم!»
«هىرۆ گيان! خودا گەورەيە.»

فرمىسكىك لە كەنارى چاوى هىرۆ زەزنى بوو، ماوہيەك دواتر تەنيا ترىقە
و گەمەيان دەبىسرا.
دەروئيش سەعيد دەفيكى دابەدەست لاويكى و كوتى: «ئەوہم بۇ گەرم كە و بۆم
بىنە ژوورئ.»

پاشان بە هەر چۆنىكى بى لە پەنا كوئىخا جىيەكى كىدەوہ و دانىشت، سەرى
بردە بن گوئى و سرتىكى كرد. كوئىخا لە پى سوور هەلگەرا، نىوچاوانى تىكنا و
بە حال لىوى لەرزىن، دەستى لە حەرزى قايم كرد و هەستا سەر پى.
«كوئىخا بۇ ئاوا زوو دەپۆي؟»

«ئەو دەيمەو بەرپىكم كار ھەيە.»

پىلاوى زۆر بە چەتوونى دەنيوان پىلاوى جەماوەر دا دىتەو، ھەلىكىشان و
و دەمەر كەوت. دەمەرگى دىوى ھىرۆى كت و پىر كىردەو چوو ڤوورئ. ھىرۆ
پەيكەرىكى داتاشراو لە جوانى بوو لە باوھش خەودا خزابوو. چاوى ھەلىيان
خۆى خىر كىردەو و بە سەيرى چاوى لە كوئىخا كىرد و كوتى: «بابە گيان! چ بۆ،
بۆ ئاوا زوو ھاتىو؟»

كوئىخا مابۆو چ بلى. مینگىكى كىرد و چۆو دەمەر.
مراد كۆلان بە كۆلان ھاتەو مالا مام خدرى و لە پەنايەكى دانىشت و گوئى
لە دەفەلىدان و زىكرى دەرويشان ھەلىخت.

(۱۳)

تاریک و پروونی به یانی بوو، کلوو کلوو به فر دهاته خوار، کارداریکی پیر به ئاسپایی هاته ژوور و سلاوی کرد، حاجی محهمه د له سهر به مالله که هی لاجوو جوابی داوه: «عه لیکه سه لامو رحمه توللاهی وه به ره کاتوو هوو.»

کاردار به مقاشی پۆلووی کووره که هی تیگوردا و دوو کۆلکه هی تیهاویشته و فوویه کی به قهوه تی لیگرد. کاردار له حهوشه ی گهوره ی مالله حاجی وه جم و جوول که وتبوون. پۆلیک پاساری له سهر لک و پۆپی داری حه سار هه لکور مابوون. حاجی بایز وه ژوور کهوت و سلاوی کرد، حاجی محهمه د له بهری هه ستا و سلاوی لی هه ستانده وه. «فرموو دانیشه!»

«خودا دهست به عومرت بگری حاجی.»

«مالله خۆته براله، ئەمن له حاسته تۆ خۆم به سیحەب مال نازانم.»

«هه ی خودا ئاوه دانی کا.»

شوینی پیی کارداران له سهر به فری خوار و خییج کیشرابوو. پاساری بو دۆزینه وه ی شتیکی هه رچه ند بی بایخ تیگرا ده فرینه خوار له سهر هیندیک ره شانگی که ناری باغچه قنه قنیان ده کرد. به هاتنی یه کیکی بۆلایان ده فرینه وه سه رداران.

حاجی بایز چاوی ئیستاش ترووسکه ی هه ره تی لایوتیان تیدا ده دیترا. دم و چاوی ئاولاوی و ئامال سووری ویده چوو بیر و هه زری له چاوان بشارنه وه. کهس نه یده زانی چ ده میشکی دا ده گوزهری. زه به لاج و قه له و بوو، له هه ر مه جلیسیکی ده یزانی چۆن قسان بکا، یانی دوا ی ده وله مه ندبوونی وای لیها ت له پیش دا ئاکنجی جه رانی بوو. هه ر له ویشی ژن خواستبوو. له ئەسلدا قه ره بوو، چ مووچه و مه زرایه ک یان مه ر و مالاتیکی نه بوو. خانووچکیکی له بهر کانی کۆلووی هه بوو و هیندیک شره و بره ی مالی و بهس. به یانیکی زوو شته و مه کی

له گویدریژیکي ناو جه پرائی به جیپهشت. چند وخت دوايه هه والی دهوله مهنده
بوونی له دبیان بلاو بووه. هه ر ئه وی سالی خانوبه ره ی چاک و حوجه ی
گه وره ی له خانئ کړیوو. دهیانکوت خه زینه ی دیوه ته وه. ئی واش بوو دهیکوت
دوا ی راپورت دان له حه مه شه لی قاچاچی باره که ی که ده ماله ویدا شار دبو یه وه
داگیری کرد و پیی ئاوا ی لیها ت، به لام هه رچی بوو ئیستا حاجی بایزی جه پرائی
بوو و چند کچی به میرد و کورپی به ژنی هه بوو. چند ده ست خانوو له خانئ و
نه غه ده و چند پارچه زهوی به رئاو و مالاتیکی زوری به شه ریکایه تی له گه ل
حاجی ساله ی ئاوال زاوا ی هه بوو. رۆژ نه بوو میوانی ماقوول و گه وره، گه وره ی
نه بی. هاموشوی ئاغا و کاربه ده ستانی ده کرد.

حاجی بایز بریک له ئاخری قهندی که له نیو زاری دا مابوو کرؤشتی و
ئیستکانی له بهر دهستی لادا و کوتی:

«ده ی حاجی باس و خه بهری دی؟»

«حاجی گیان! سلامه تیت، هه ر وهک جارانه.»

سه ری به رداوه و چاوی ده مافوره که بری. «حاجی بو قسان ناکه ی؟»

هه ناسیکی هه لکیشا و کوتی:

«جا بلیم چی حاجی گیان! ئه وه چاوم له تویه کاریکمان بو بکه ی، هه وه ل

خودا و دوامینیش ئه تو.»

حاجی که شهیده ی له سه ری لایرد، تاقیله ی سپی و خاوینی سوورانده،

که شهیده ی لیها لاندوه و کوتی:

«حاجی ئه من شه ویش پیم کوتوی هه رچی له ده ستم بی کوتایی ناکه م، به لام

به سه رت زوریش چه توونه. ئه و جو ره ی بیستوومه تاوانه که ی له سه ر سوور

بوته وه، حه وت هه شت نه فه ری خه لکی جه رانیش قامکیان بو پیوه ناوه. ئه و

هه تیوه ی له گه لی گیراوه درکاندویه تی، به خودای زور چه توونه.»

ئه ویان دیاره توش دهیناسی، دزیکی به ناوبانگه.

حاجی محه ممه دهک ئاوری پیوه نین ده ره له بو و کوتی:

«کور حاجی گیان! ئه وه ده لی چی؟ به سه رت، به قوبله ی محه ممه دی هه موو

کهس ده زانی ئه وه گزه و ده هو بوو بویان ساز کرد؛ ده نا خالیدی کاکم له وه تی له

كۆشى دايكى بهرئوتتوه قهت دهست پيسى نه كرده، خو بۇ خوت تايغه ئيمه چاك دهناسى. كوره ناوه لالا هر له بهر ئه و پارچه زهوى يه و ئه هانئ.»
هه وشه به يهك جارى رپووناك ببوو، تارمايه كى كه م مابوو كه ئه وئيش خوئ به ديواران هه لاوه سيبوو دههات لييان وه سه ركه وئ و پاكات. كارداره پيره مه جوعمه له سه ر دهست هاته وه ژور، حاجى بايز رپووى تيكرد و كوتى:
«به كه مالى بلئ ئه ورؤ برپك زوو بجيئه دووكانى. قهول وايه بارمان بۇ بئ.»
رپووى ده حاجى كرد و كوتى:

«ئهن ئيشالالا هه ولى بۇ ددهم، ئه توش ئه گهر به قسه ي من ده كه ي كاكت رازى كه له گه لئ پيكي، دهنه چه ليكي دى به زميكي دى بيده گري.»
حاجى محهممه د كوتى: «وه لاله ي جا بلئم چي؟ چ خدا به رداره دواي بيست سالان لييان بستينيته وه؟»

حاجى بايز كوتى: «ده ي بزاني چون ده بئ، رپوؤ هه ينى سه روانى له گه ل خوم دينمه رپوؤ، هر له وئيش ده يدوينن ئه ي به لكوو ره زايه تى دا و خلاسى بئ.»

«جا چونت جواي چا كه ي بده مه وه؟»

ماوه يهك دوايه حاجى محهممه د به كو لانى شار دا به ره و زيندانئ رپويى، شويني ته گه رى تاقميك ماشين له سه ر به فرى به يانى ديار بوود. ووكانداران به رده ركه ي دووكانيان ده مالى و خير خيرا ده چوونه نيو دووكان و شمه كيان ديئا ده ر و له سه ر جيى خويان داده نا.

ئالايه كى به فرپوؤ و ته ر له دووره وه له سه ربانى زيندانئ به حال ده له راوه. دوو سه ربازى كه له گه ت و تووره له به ر ده ركه ي كي شيان ده كي شا، سه رى كه پو و گونايان سوور هه لگه رابوو. لييان چووه پيشئ و سلوى كرد.

«هاتومه مه لاقاتئ!»

«ئه ورؤ مه لاقات نيئه. برؤ دووشه ممه ي وه ره وه.»

به توركى يه كيان پئي كوت. گورو بانئيكى ره ش تاله و خريله سه ربازيكي به بئله وه وه دواي خوئ دابوو، چاوى بيكه وت.

«جيئه مامه حاجى چت ده وئ؟»

«قوربان هاتومه مه لاقاتئ.»

گورووبان وەر سوورپاوه و شتیکی به سهربازهی کوت و لیی هاته پیشتەر ، هه تا نزیك دەرگا .

«مامه گیان نازانی ئەورپۆ مه لاقات نی؟ برپۆ دووشه ممه ی وەر هوه.»

حاجی قودو شیرنی و پریسکه ی دەستی بۆ بزواتنی روحمی گورووبانی هیئا پییش خۆی و کوتی:

«قوربان ناتوانم بیمه وه ، هەر ئەوه نده ی ئیزنم بدهن چاویکم پیی بکه وی و ئەوانه ی بدهمه دەستی به سمه.»

سهربازه ویستی لیی توند کا ، ئیستا هه وه لاین وشه ی پی نه کوتبوو گورووبان دیسان هه لیدایه:

لیی گه پئی بیته ژوور.»

«هه ی به قوربانتم بم.»

حاجی بزیک له سه ر لیوی چۆ هه ساری زیندانی. دیواری بلیند له هه موو لایه کیوه هه لکشابوون. ده لاقه ی چکۆله چکۆله تییان دا دیار بوو ، دل و یکدیت و ده گیرئ ، رووح کز ده بی ، سست ده بی. گورووبان به دوا ی خۆی دا بردییه دیویکی ، پۆلیک ده له سه له سه ر میزیکی قاوه یی دانرا بوون و هیندیک که لویه لی دیکه .

حاجی چاوه رپوان چاوی تیبرپیوو. گورووبان چوو ه پشت میزه که ی دانیشتم ، یه ک دوو ده له سه ی له سه ر میز هه لگرت و ئەو باره و باری کردن!

«ده ی مامه گیان چت ده وی؟»

«قوربان هەر چاوم پیی بکه وی و ئەو شتانه ی بده می.»

«ئی کی؟»

«ئی خالیدی جه رانی.»

«ئاها ، ئەوه ی مه پی دزیوه؟»

«قوربان به سه رت بوختانیان پی کردوو.»

«نابی مامه ، ئەو به هیچ کولیکی مه لاقاتی نیه ، نا کرئ.»

«کورپه به قوربانتم بم ، به و به فر و سه رمایه له ویپرا هاتووم.»

سهربازه بیل به دهسته هاته بهر دەرگا و سه ری ده ژووری راکرد و کوتی:

«سه رگورووبان خه لاس بووم.»

حاجی ده بییری دۆزینه وه ی قسیکی بۆ پازی کردنی حه ولی ده دا.

«زۆر باشە بېرۇ» سەربازە گەپراوۋە دەر.

«كوتىم نايى مامە بۇ ھەر پراوۋەستاۋى؟»

حاجى نەيتۋانى قسىكى واببىنىتەۋە، ھەر قسەكانى پيشوۋى دووپات كىردەۋە.

«كوپرە مەھزى پەزى خۇداى رېگام زۆر دوورە، ھەر چاۋىكم پىي بىكەۋى.»
گوروۋبان لەسەر كورسىكە دەھات ھەستى، حاجى بىرىكى بە مېشكى دا
ھات، بە ترسەۋە شەمكى لەسەر مېزەكە دانا و بە ئەسپايى دەستى بۇ باغەلى
بىرد، گوروۋبان بە ئانقەست خۇى خەرىكى دەلەسان كىرد. حاجى ھىندىكى پىۋول
دەرھىنا و زۆر بە ترسەۋە لەسەر مېزەكەى دانا. گوروۋبان لەبىنەۋە چاۋى لى
بوو.

حاجى ماۋەيەك دوايە لە دواى سەربازىكى چۆۋە دىۋىكى نىۋە تارىك و
شىدار، دوو پەتۋى سەربازى تەنك پراخراۋو. خالىد لە خۇشيان شاگەشكە
بوو. پىر بە باۋەشى پىر بە حاجى داگرت و يەكتىريان راموۋسى. سەرى تاشراۋو
و بن كالانەى چاۋى ئامال شىن بىۋون.

«دەى خالىد! چۆنت لى دەگوزەرى خۇ لىت نادەن؟»

خالىد سەرى بەرداۋە: «نا، مامە گىان زۆر نارەھەت نىم، تەنيا پەروشى
بابم و مندالەكانم.»

حاجى كوتى:

«كوپم بىرى وان مەكەۋە، خۇ ئەمن نەمردووم ئەلحەملاى ھەموۋيان باشن
تەنيا بە تاسەى تۆۋەن.»

خالىد ھەناسىكى ھەلگىشا و كوتى:

«بە خۇداى مامە گىان! ئىستاش ھەر كاسم.»

حاجى كوتى: «خەمى لى مەخۇ، دوىنى شەۋ بە خاترى تۆ لە مالە حاجى

بايز بووم، قەۋلى پىداۋم ھەر چۆنىكى بى بەرتدا. بەلام شتىكم زۆر پى سەيرە!»

خالىد سەرى ھەلئىنا و چاۋى شىنى تىپىرى و كوتى: «چى؟»

«ۋەللاھى پىم سەيرە ئەتۇ چى و ئەۋ ھەتىۋە دزە چى؟»

خالىد لە ھەيفان قسەى بۇ نەكرا، ھەر چۆنىكى بوو بەسەر خۇى دا زال بوو

و كوتى:

«به خودای مامه گیان! ئەو جاره نه بئێ قه تم ئەو سه گبابه نه دیوه ، ئەوه ندهم له بیره له پشته وه را له سه ریان دام ، ئەوه تا ئیستاش چیگه ی هه ر ماوه؟
داهاته وه شوینی برینی سه ری نیشان دا: «لیره ش شه ویک له گه لم بوو له دوایه لیکیان هه لاواردین.»

حاجی له ده رگای زیندانێ هاته وه ده ر ، مال ئاواپی له دوو ئیشک چیکان کرد. هه یچیان جۆابیان نه داوه. ورده ورده به ره و بازار وهرێ کهوت.
کرپۆه هیدی و له سه ره خۆ دهستی پیکرد. ئاگات ده کرد و نه ده کرد ، زیان وه خۆ کهوتبوو به فری کۆن و کرپۆه ی ئیستای هه لده گرت. به دیوار و ده رکه ی مالانی داده دا ، هه لیده په ساردن. ئەوجار به جیی ده هیشتن و به گژه گژ تیده په ری.
حاجی محهمه د ته لیسیک به شان هه وه هاته وه سه ر رپی جه رانی. ولات یه کده ست سپی ده چوو. پۆلیک قاز و قورپنگی به جیماو له یاران به په له به ره و ئەو دیوی ، به ره و گه رمینی ده فرین.

(۱۴)

چەند رۆژ بوو بەفر چىيى دەوران دەورى سابلاغى ئابلۇقە دابوو، تەنيا پىدەشتى داشامەجىدى بوو بە تەواوى دانە پۆشرا بوو، تاق تاق تاشە بەردى گەورە، رەش دەچونەو. قەلای سارمى شابازىكى بەرزەفر بوو، شابالى دەنيو تەم و مژدا لىكردبۆو.

مرۆف بەيانان و ئىواران بە هەشتاو دەهات و دەچوون؛ بە پەلە پەل خۆيان بە ژوورىكدا دەکرد. سەرى شەوانە ولات چۆل دەبوو، شەقام ئاواق دەمانەو، بە دەگم يەكك يان چەند كەس پىكەو دەبىندران. دارى قەراغ شەقامان پووت و ويشك رىزاورىز پراوەستا بوون. تاوئاتاوىكى بۆرە پەنەك يان كۆترە گايەك لە شەقەى بالى دەدا و چىوى ويشكىيان دەجوولان دەو. دارتلى كارەبا وەك پىاوى پىر تەنيا بەرپىي خۆيان دەدیت و هيندىك دوورتر تيشكى چاويان دە تارىكى خەستدا بزر دەبوو. دەنگى سەوەر لە هەموو قولىنچكى شار دەبىسرا. شار شەوانە بە سام دەبوو؛ هارەى جىبىكى يان شرىخەى تەفەنگىكى لە دوورەو و هاوارىكى ون دللى خەلكى دادەخورپاند.

بە ئاسپايى لە پلىكانان هاتە خۆار. پىرخ و هۆرى بابى دەهات. پىلاوى هەلگىشا، دەستى بۆ دەركەى برد.

«رۆلە ئەو بەو شەوەى بۆ كوى دەچى؟»

بە پىرتا و ئاورى لىداو.

«دايە گيان! ئەتۆى ئەو بۆ نەستوى؟»

لىي هاتە پىشى و بەردەركەى لىگرت.

«رۆلە! بەو شەوەى بۆ كوى دەچى؟ نازانى شەوانە نابى كەس و دەدر كەوى؟»

«دایه گیان! برؤ بنوو، ئیستا دیمه وه، ههتا مالکی دهچم و دهگه پیمه وه.»
«سمایل گیان! سپهینج بچو، ئەو سه گانه هه رچی ببینن لیده دهن، وهره برؤ
بنوو.»

«دایه گیان! دلخورتی من مهبه، نیزیکه، خیرا دهچم و دیمه وه، ده بی هه ر
ئه وشو بچم.»

له مابهینی قسان دا گۆی هه لده خست ههتا بزانی پرخه ی بابی هه ر دی. خیرا
دهرکه ی کرده وه، سه رما ته وژمی هیئا ژووری، مچورکیان پیداهات.
«کورپه بۆ خاتری خودا ئەوشو مه چۆ ههتا دییه وه دالم دهتوقی.»
«برؤ ژووری دایه گیان با بام وه خه بهر نه یه زۆرم بیناچی، هاجه رم پییه،
برؤ.»

خۆی کیشایه قه راغ دیواری مالیان که تاریکی تیدا خپ و مات ببوو. یهک دوو
ئاوپی داوه، رهشایی سه ری دایکی هه ر ده دی، له پیچی کۆلانیان ئاوا بوو، به
پهنا دیواران دا توند و تیژ ده رۆیی، جار جار پشیله یهک له پهنا چه لهنگی زبلیکی
دهرده پهری، شهقه شهقی چه لهنگی دههات و دیسان ولات بیدهنگ ده بوو.
ئاسمانی ته ماوی ههتا سه ربانی مالان هاتبو خوار، خانوو چکۆله و نهوی
دهتکوت له سه رمان پشتیان دابووه پشتی یه کتر، دوو جاری دهرکه کوتا، مینه
لیی کرده وه، ئەوسه ر ئەوسه ری کووچه ی چاو لیکرد و خیرا خۆی به ژووری
داکرد، نیسی پینج که سان له بهر شه به قی چرای ده له رزانسه وه، تیکه له یه کتر
ده بوون، لیكجوو ده بونه وه، دریژ و کورت ده بوون، یهک یهک دهر باوه شیان
گرت و چاک و خوشیان کرد. سوله یمان که له گهت و چاو و برؤ رهش
وه سه ره وه ی خست.

«سمایل ئەوه بۆ ئاوا درهنگ هاتی، ورده ورده ده مانکوت نایه.»

سمایل بزیکي هاته سه ر لیو و کوتی:

«کاک سوله یمان، بۆ خۆت بام ده ناسی ههتا هه موو ئەخباری دونیایه
نه گری، نانوی.»

تیکرا پیکه نین. مینه هاته سه ریپی و چوو ده یوه که ی دی. «ده ی کاک
سوله یمان چ خه بهر؟»

سولهيمان چاوى بهسەر تاق تاقيان داگىرا. دهنكىكى جگهره له پاكهتى بهردهستى دهركىشا، ههروا دهنىو قامكى دا راىگرت و كوتى:

«جا بلىم چ خه بهر. ئهوه چهند رۆژه بۆ خوشت لىرهى و وهزعه كهت دىوه. كهل به موو بهنده.»

مىنه رىزىكى چا هينا و دانه دانه له بهر دهستى دانان. «ئهدى كاك سولهيمان خه بهرى كاك رهشيد و مه موودى؟»

سولهيمان چاوى گىرا و لهسەر عهولاي راگرت و كوتى: «عهولا ئه ورو له تارانى هاتوتهوه، دهلى ساواك ههرتكىانى دهست بهسەر كردوت، عهولاش زور به چه توونى دهرباز بووه.»

سمایل گوپی له سولهيمان و چاوى لهسەر عهولا قه تيس مابوو، دووكه لى سيغاران به وينه ئالينكى به رهو مىچى هه لگه رابوو، فه تاح كورته بالا و سپىكه لان دهستىكى به مووى سهرى داهينا و هاته سهر چوك دانىشتو و كوتى:

«ئهدى سمایل له لای تو چ باسه؟» سمایل كوتى:

«لهوى هىچ باس نيه، ههر به فر و سه رمایه كى زوره و هىچى دى.»

زور له مېژبوو له مال وهدەر كهوتبوو، چاوى له سه عاتى كرد و كوتى «كاك سولهيمان دهى بهرنامه چىيه؟ ده بى چ بكهين؟» سولهيمانىش چاوى له سه عاتى دهستى كرد و كوتى:

«جارى هىچ، ئه من له گهل عهولا و مسته فای ئه وشۆ بۆ ئه وديو وهرى ده كه وين، ئىوهش ههر كه سه له سه ر كارى خوتان بن، له پاشان وهختى خوى ولاموو بۆ دهنيرين.»

تىكرا ههستانه سه رپى، يه كترىان ده باوهش گرت، سه برىكى دهرگای كووجهيان كردهوه. پرووشه له بهر شه به قى زهردى چرای دار تىلان بۆ ساتىكى دهردهوشانه وه، له سه ر دم و چاویان دهنىشت. نه رم و سووك.

سمایل تىلاوتىلى دىواران به رهو مالى روى. شوینى كهوشى به حال له سه ر به فرى ته نك دىارى ده كرد. له وسه رى شار سى لاو قه راغه و قه راغى مالا ن به بىدهنكى به رهو ئاسۆيه كى روون شهو و شارىان به جىه نىشت.

(۱۵)

پاسارى پۇل پۇل دەنیشنه سەر رەشەنگى قەراغ تەويلە و ھۆلە مەپان، قنە قنى دەكەن، شنتىكى دەۋزىنەۋە و بە ترسەۋە چاۋ دەگىپن، تىكرا دەفپىنەۋە سەر گۆيسوانەى، لوورى ھەرز دەبنەۋە، ھىشتا نەگەيونئى بە خشىپىكى بەرزەفپى دەبنەۋە، لەسەر لک و پۇپى داران ھەلدەكورمىن، خۇيان ھەلدەمسىنن و جريۋە جريۋيان ساز دەبى.

لە ھەۋشە دا چاۋى لە داىكىتى، توند و تۆل بە چەلغۇرىكى كۆن ژوورى تەويلە دەمالى. پەين و پالەكەى لە قولىنچكى لای دەركەى كۆ دەكاتەۋە. بۆرە بۆرى گا و گويلىكان تاۋاتاۋىكى ھەۋداى خەيالى دەپسىنن. ئاسمان ساۋ و بىخەۋشە، تىرۋژى خۆر لەسەر بەفر دەگەرپتەۋە. دەچىتە مەدەقى و دەست دەداتە شەنەى، دىتەۋە دەر و بەرەۋ قۆرى بەرمالان دەروا، ھەتا ھىزى ھەيە شەنەى لە ناخى گىردەدا، باقىكى گەرەى لەگەل خۆى دىنپتە تەويلە، مانگا و گويلىك سەريان خستۆتە سەر تفاقى. داىكى پشتى راست كرېۋتەۋە چاۋى لىدەكا، «رۆلە گيان ەلى! ھەتا مالە سەيد نەجمەى بچۆ، ئەو مەجمەلە شىرەيان بۆبەرە، دەكورى خۆم بى خىرابە، با كۆن نەبى.»

ەلى خۆشى بە دلى دادەگەرپ. شەنەى بە ديۋارى تەويلەۋە ھەلدەپەسىرى و ۋەدەر دەكەۋى. دەركەيان ئاۋالەيە بەكراست دەچىتە ھەسار و ھەرا دەكا: «مالى، مالى.»

بۇخۆى دەزانى كى بە دەنگىۋە دى. قامكى دەستى كەم تاكورتىكى بە مەجمەلە شىرپۆە تەزىون. خەزال نەرم و نۆل بەرەۋپىرى دى. بزەبان لەسەر لىۋى

نیشتووه. چاو لیكهاالقاون، خه زال كوالمه ی سیوی لاسوورن، لیی هاتوته پیئینی و دهستی بۆ گرتنی مه جمه له ی دریژ کردوو.

«ئه تو بۆ زه جمه تت ده کیشا؟»

«دایکم ده یكوت با كۆن نه بی.»

قامکیان گه یشته یهك، ویکهوت، رووح، گیان، ههست، جاری وایه هه مووی له جییه کی كۆ ده بنه وه، له سه ر قامکیکی، له داوه موویه کی!

«بابت نه هاتوته وه؟»

خه زال مه جمه له ی لیوهر ده گری، ئاوړ ده داته وه پشته وه، كهس نایبینی.

«ناوه لالا قه وله دووسپه ی بینه وه.»

پشیلکی بۆر و قه له و، كلکی قیت کردۆت تییر و تهسه ل دا لغه ی به قه راغ

دیواری دهكا.

«ئه دی ئیستا کیو له ماله؟»

«هه ر دایم و پوورم.»

«ئه دی سه یه د حوسین له کوپیه؟»

خه زال چه لیکی دی ئاوړی له پشته وه ی ده داته وه.

«ئه و چۆته خدراوی، ماله نه نكم.»

خه زال دیسان ئاوړی له پشته وه ی داوه، داله پراوکه ی ده چاوی دا ده بیندرا،

عه لی ههستی پیکرد، مال ئاوی کرد و وهدر كهوت. پشیله بۆره هاتوته بهر پیی

خه زال و خۆ له لاق و له تهری ده خشین. چاوی له مه جمه یه و میاوه میاوی دی.

خه زال به لاقی بریکی له خۆی دوور ده كاته وه. نه رم و خشیلانه ده روا ته وه ژوور.

عه لی دهست ده بهر پشته یین سه بر سه بر به ره و تاقه دووكانی دیی ده روا.

حه ول ده دا خه زالی بۆ ده میکیش له پیئش چاو لا نه چی. حه ول ده دا چه لیکی دی

ههستی ویکهوتنی قامکیان ده خۆی دا زیندوو كاته وه، زۆر كه م هه لده كه وی

بتوانی ئاوی لی نزیك بیته وه، جا بۆیه نایه وه وی وا به هاسانی له بییری چیته وه.

نیوچاوانی سه یه د نه جمه و كوره کی، ترسی خه زالی له وان، هه میشه وهك

پیکۆلیکی ده جهرگی ئه وینی رۆ چوو بوو. گه یشتوته حاندی دووكانی، به فری بهر

دهرکه ی به ته واوی پیئشیل كراوه، به فر و قووړ تیكه له، زۆرتر به فره و پهنگی

قاوه یی له گه لی لیكدراوه، سی چۆار لاوی بیكار و سه ر رووت له نیوه راستی

دووکانی هەلترووشکاون و دامە دەکەن؛ شەو و رۆژی زستانان ئێرە دەبێتە مەکۆی جحیلان. رۆژانە دامە و تۆو ترووکاندن و شەوانەش جورابینە. سلاوی دەکا و دادەنیشی. بە شووشەیی چلگنی پەنجەرەیی دووکاندا چاوی لە دەرکەیی مالا خەزالییە، دەرکەیی دووکانی تاوانتاویکی دەکرێتەو، دوو دوو سێ سێ مندالی سەر قۆن و چلگن دینە ژوور، چاویان لەسەر شتومەکی بەردەستیان مولەق دەمیینتەو، قەرەپولیان توند، لە مشتویاندا دەکوشن، دەست دەشتان وەردەدن، هەلیاندەگرن و دایاندەننەو، دەبیری هەلبژاردنی بۆرتین و زۆرتین دان. گێرە و کێشەیان تیکەوتوو، مام حەسەن قەراغی چاویلکە ئەستورەکەیی لە هەر تک لایان را چەسپی لیھالاندوو و بولە بۆلی دی. خەزالییە دەر، دەروانیتە ئەوسەری کۆلانیان. پۆلە قازی سپی و بۆرچیل بە قیژە قیژ لەبەر پێی لادەچن، عەلی دی لە دووکانی بێتە دەر، ترسی پیزانینی لاوەکان بریکی ماتەل دەکا. مستیک تۆو دەکری دەگێرفانی پاتۆلی دەکا و دیتە دەر، هەراھەرای مندالان و قاقای جحیلان وردە وردە نزم دەبێتەو.

بەرامبەر بە دایکی و پشت بە عەلی لەبەر دەرگای تەویلە پاوەستاو. عەلی دەچیتە مەبەقی و لە قەستی دەست دەداتە داشقە و بەرەو تەویلە دەروا. دوور و نزیکیان گوی قۆلاخ کردوون.

«نەکت چۆنە؟ ئەو رۆ خات مرۆت باسی کرد، کوتی کەوتو، خو دەنا بەسەری ئەو عەلی ئاگا و خەبەرم نەبوو.»

«ئەری وەللا ئەو کاکیشم چۆتە دیتتی. ئیمەش ئەگەر بابم ھاتووە دەچینە لای.»

عەلی پیمەرەکەیی لە پەنا دیوار ھەلدەگریت و بە شینەیی پەین و پالی دە داشقە دەکا، لەگەڵ ھەر جارە پیمەرە لیدان و ھەلینانی چاوی دە خەزالی دەبیری، سەدان وشە و دەیان رەستە و قسە دەدایدا قەتیس ماون، ھەلیک، دەر فەتیک، ساتیک بۆی برەخسی و بتوانی دەریانبری. چاویان زۆر لە میژە پیکەو دەدوین، یەکتەر دەناسن، ھەر دووراو دوور تیکدەگەن! بەلام زمانیان، قسەیان، ئیستاش نامۆن، زەمان توند و تیز دەروا، پاوەناستی. بۆ کەس، ئەسپی یکرانە ھەلدەگری، ھەوساری بە تۆنی، بە کەس نیە، چاوی دیت لەسەر چاوگەییەکی بگێرسیتەو، ھەست دی کانگایەکی بدۆزیتەو، کەچی مەودایان پینادا، ریکفکوت لە دەشتی ھەر ھەراوی ژیان ھەرایەر دەبی، دەمیکێ تر خەزالی دەرواتەو، ھەمین قورسای پازی نەکو تراو، رازی

نەدرکاو، شانى دادەچۆرئىن. خەلى خەلقەى كوتوزنجىرى ئەوينيان سەر
لەنۆى، مۆتەى شەوانى تەنيايى دەبنەو. دايكى بۇ كاريكى خەزالى بەجىھىشت و
چۆو ژوور. ھەستى بە كەينە و بەينەى ئەوان كرىبوو. خەزالا سەرى بەرداو و
چاوى دەبەر پىيى خۆى بربىوو. شوئىنى كەوشيان راست و چەپ و چىپ ديارە. عەلى
دلى بە گرمە و توند لىدەدا؛ ھەست بە گرم داهاتنى تەواوى لەشى دەكا، ھەوھال
وشە كوتنى گرانە. دوو ھەنگاو دىتە پىشى، دەستىكى پىمەپەى توند دەدەستى دا
دەكوشى. «خەزالا! خەزالا!»

سەرى ھەلىئا و چاوى تىبىرى.

«دەلىيى چى؟»

«وەرە كارم پىتە.»

«ئاخر دايكت ئىستا دىتەو.»

لىوى دەلەرزى نازانى چ بكا.

«چەلى نايەتەو، وەرە ئىرە.»

خەزالا چاوى لە رىيى دايكى عەلى دەكا.

«زوبو وەرە ئىرە.»

بە ترسەو دەچىتە پىشى. دەستى دەگرى و دەكىشىتە ژوورى.

«بەرمە ئىستا دى دەمانبىنى.»

«خەزالا! وەختە لە تاوانت شىت بم.»

خەزالا ھەولى دا دەست لە دەستى دەرھىنى، خەلى بازنەى بەرز بوو،

يەك دوو مانگا و گويلىك سەريان لەسەر تفاقى ھەلگرت و چاويان لىكردن.

«كوپرە بىت و بمانبىنى ئابروومان دەچى.»

«خەزالا گيان! وەرە با سوئند بۇ يەكتر بخۆين.»

«عەلى گيان! ناوئىرم، دەلىن گوناحە.»

تكىك ئارەقە لە نىوچاوانى ديارە، چۆلەكك بە پرتا و خۆى بە ژوورى

تەويلە داگرد، فەرفەى زايلەلى داو، ھەتا ئەو سەرى رۆيى و بە پەلە گەپاوه و

وئەدەر كەوتەو، تىكەل ئاسمانى شىن بوو.

دايكى لە قەست جنىوى بە پۆلە مريشك و مراوى دا كە بەرەوپىرى

چووبوون، زۆرتر مەبەستى ورياكردنەو عەلى و خەزالا بوو.

«بەرم دە داىكت ھات.»

دەستى بەردا، لە پشت سەرىۆە دەلى: «خەزال گيان! زۆرم خۆش دەوئى.»
خەزال پرىسكىكى لە خات مەنىجى وەرگرت و شلك و نەرم رۆيى. لە تەويلە را
عەلى كۆتەلىك بوو چاوى رۆيبوون. داىكى ھاتە پەناى، دەستى دە دەستە
ھەزرىقاوھەكانى گرت: «كورم بۆ وا ماتى؟»
چى نەكوت. ھات دەستى دەرھيئى و بە دواى دا بپروا، توندتر دەستى
رېككوشى:

«رۆلە گيان! لەو فكرە دەست ھەلگرە، ئەوھ بۆ ئىمە نابى، ئەدى كورپى
خۆم!»
عەلى گوئى لى نىھ، «بۆ خۆشت دەزانى ئەوانە كچيان دەوئى و ئىمەش
نىمانە.»

عەلى وەخۆ ھاتۆتەوھ و سەرى بەرداوەتەوھ.
«ھەر ئەو سال بۆت دەچمە سەر خەجىجى رەحمان گوانى. زۆر لەوھش
جوانتر و چاكترە.»

گوئىلكىكى سوور بەلەك بۆراندى و ھىندىك خۆى سووراند.
«ئەورۆ خات مرۆت دەيكوت سەيد نەجمە و سەيد ھەسەن چوونە جەپانى
چاويان بە كچى كوئىخا رەسوولى بكەوئى. خەزالىش بەر خويئ دەدەن بە وى.
عەلى راجلەكى، بۆ دەمىكى تاسا، دەستى بە پىر تاو لە نىو دەستى دەرکىشا و
ھەلاتە دەر، كاس و گىژ روو بە مائە خەزال رۆيى. پۆ لە قاز باليان لىككردەوھ و
ھەرا ھەرايان ساز بوو و لەبەر پىي لا چوون. دەرگايان گالە دراوھ. نازانى چ
بكا، چا و لە گردى بەرمالان دەكا، سىپى سىپى، تىرۆژى ھەتاو لەسەرى
ھەلدەخلىسكى، تاق تاق دارىك يان دەوھنىك لەولاو ئەولای سەريان
بەرداوەتەوھ، رىدادەگرئى، لە دوورەوھ داىكى چاوى تىبپريوھ. وەك خالىكى
چكۆلە و بۆر لە ژىر دارىكى بى جوولە دەمىئىتەوھ.

بەفرى تازە و كۆن بەپىي مەر و ولاخان پىشىل كراو، ئەوبەر ئەوبەرى
رېگاي سەرتاسەر لە ژېر بەفرى قورس سىي دەچىتەو. ھەتاو لە تەشقى
ئاسمانى جىگىر بوو.

دەمىك راوھستا، تەلىسەكانى ھاويشتنە سەر شانەكەى دى. ھەلم بە كونە
كەپۆى دىنە دەر، ولات چۆل و ھۆل و بىدەنگ، باوى ھەنگاوى خۆشتر دەكا.
ھەوداى پساوى خەيالى گرى دەداتەو، دەستەيەك پاسارى لە لاي رۆژھەلاتەو
دىن و بەسەر سەرى دا تىدەپەرن. دووكەل لە سەربانى قاوھخانە بەرەو ئاسمانى
شىن و سامال تىھەل بۆو، دارە گويزى پووتن و بەفراوى دىنە پىش چاوى. چى
واى نەماو بەگاتە دەرگاي قاوھخانە، پرمەى چەند يەكسمان لە تەويلە را دى!
وھوور دەكەوى و سلاوى دەكا، وتوويزى دانىشتوان بۆ دەمىكى ھەلقرتا، تىكرا
سلاويان لى ئەستاندەو، عەلىكەسەلام! لەبەر ترووسكە ترووسكى تىشكى
خۆرى سەر بەفر ئىستاش چاوى دىشا و ژوورى تاريكى جوان نەدەدى.

بۆنى توندى سيغاران وپراى ھاللاوى گەرمای سۆبەى دەسبەجى ھەلىيان
كوتايە سەرى.

«خودا عافووتان كا، برايم كورە ئەو ژوورەت بۆ وا تاريكە، خۆ چاوا چاوى

نابىنى.»

«بەخىرپى مامە حاجى.»

«بەخىرپى حاجى ئاغا.»

«مەناف ئەو ئەتۆى؟»

لە ترسى كەوتن زۆر بە ئاسپايى بۆ لاي سەرەوھى ژوورى وھرى دەكەوى.

«فەرموو مام حاجى وەرە ئۆرە.»

شوقى بلیسەى ئاور وەهەموو شتیک دەکەوت. ماوەیەکی کورت سووری
هەلەگەراند و دیسان بەجی دەهیشتن.

«پەکوو لەو سەرمايەى!»

مەناف جیى بۆ لەسەرەوهى خۆى کردەوه، یەکتریان لە باوەش گرت و سەر
و چاویان رامووسى، تیکرا لەبەرى هەستابوون و برايمیش چایەک بە دەستەوه
چاوهنۆاړى دانیشتنى بوو.

«فەرموون تکاو لى دەکەم، خودا عافووتان کات.»

برايم دەسبەجى چایەکی لە پيش دەستى بۆ لەسەر کورسیکەى دانا و کوتى:

«ماندووش نەبى حاجى ئاغا.»

«خودا عافووت کات، برايم کورە ئەتۆ بۆ چرایەکی هەلناکەى، هەر دەلایى

مالە دزانە.»

ورده ورده چاوى خوى به تاریكى گرت و تییپۆانین. دانه بە دانە چاک و
خۆشى لەگەل کردن، ئاخىرى هەمۆان چاوى هیناوه سەر مەنافى، سمیلکی ماش
و برینجى ئەستور، لیویکی شین هەلگەرپا، جووتیک چاوى پەش و شان و
پیلیکی قایم و پتەو.

«دەى کورم ئەوه چۆنە لیڤەى؟»

وہللاهی جا چت عەرز کەم، ئەورۆ بەیانى گەیشتینەوه، بارەکانمان لیڤە

خستوو، ئەدى ئەتۆ بەو بەفر و سەخلەتییە لە کوچ دییەوه؟»

قاچاچیکان دەستیان بە قسە کردن کردبوو. برايم دەهات و دەچوو. حاجى

دەستى بە گێرانەوهى بەسەرھاتى کرد. قاچاچى خەریکن شتیکى دەمیشکیاندا

بدۆزنەوه نەیانگوتبى. مەناف چایەکەى یەک قورتم بەسەر داکرد و ئیستکانى

بەتالى دانا و کوتى: «ئەزقەزا دەمەھوویست ئەورۆ سەریکی ئامۆژن و مرادى

بدەم.»

فرنجەکەى هیندیک کردەوه، شەبەقى ئاورى بۆ ساتیکى لە سەر دەسكى

دەمانچەى لەرزاو.

رووی لە هاشمی کرد و کوتى:

«ئەمن ئەوشۇ دەجمە جەرائى ئەنگۆش سىۋادى بەيانى باران بەرنە مالە حاجى بايز و وەرنەۋە ئىرە، ئەمىش ھەر دېمەۋە ئىرە.» حاجى محەممەد لە پېشەۋە بەرەو دەرگا وەدەر كەوت. مەناف لە دواى ئەو بەرامبەر بە برايم راۋەستا، ھەگبىكى پوول لەبەر پىشتىندى دەرھىنا و كوتى:

«بە ئىستىۋارى بلى چەلىكى دى زىاترى بۇ دادەنن، وەلاخىكىمان ھەلدېرداۋە. مال ئاۋايان كرد و ھاتنە دەر. وىدەچوو پۇلە چۆلەكە ھاتبەنە سەر گۆيسۋانەى قاۋەخانە و لكوپۇپى دارە گۆيزان، جريۋە جريۋيان دەھات، تەلىسى لە حاجى وەرگرت و ھاۋىشتى سەرشانى خۇى.

ھەتاۋ تۆپەلىكى زەرد و ئاورىن بوو بەرەو ئاسۇ ھەلخىسكابوو. دوور و نيزىكى دىيى بوۋنەۋە، لە دوورەۋە نىگارەى ئاسمان و چيا كەوتۋنە سەر بادىناۋى. بىكۆل و گەز لە قەراغان ھەلدەلەرزىن.

«بە سەرت مام حاجى بەو كارەم ھەر نەزانیۋە، ئەورۇ بىست پۇژ دەبى لەو دىۋى بوۋىن، جا چاكە ئىستا چيان پىكوتون؟»

زريان دەمۋچاۋى حاجى ئامال سوور كىرەو، بە تايبەتى قەراغى گۆپى كە لە بن مېزرە زەردەكەى ھاتبۋنە دەر سوورتر لە شوپىنى دىكە ببوون.

«ۋەللاھى! حاجى بايز قەۋلى پىداۋم كارىكىمان بۇ بكات، دەنا خۇ ئەو لامەز ھەبە قسەى لەگەل نايە، ھەر دەلى خالىد مەرى منى بر داۋە و ئەھانى.»

مەناف جىيى تەلىسى لەسەر شانى گۆپى و كوتى:
«ئەدى مام ئەحمەد دەلى چى؟»

«جا بلى چى كورم، چى لە دەست نايە.»

خانۋى دىيان لى ديار بوون، لەو سەرى دىيى را خانووبەرە و ھۆل و تەۋىلەى مالە ئاغای بە وىنەى ھىلىكى بۇر ھەتا نيزىك قەراغ بادىناۋى كىشرا بوون.

«مامە حاجى ئەدى لە بابت مەسەلەى مرادى چتان كىرەتەۋە؟»

حاجى ھىندىكى دىكە كەشىدەى داكىشا خوارى و كوتى:

«جارى چمان نەكردۇ، قەۋل وابوو، ئەوسەر و بەندەى بۇى بچىنە

خۋازىپنى، ئەۋىش بە ناشكورى نەبى ئاۋامان لىھات.»

ههتاو به يه كجاری ون بوو؛ چرای مالان يهك له سهر يهك داگیرسان، ديهاتيكان به په له و له زبه ره و ماليان دهرپوښتن. مراد له وسهری كۆلانيان به ره و پيريان هات، له بهر دهرگای ماليان گه شتته يه كتر، له گه له مهنافي يه كتر يان له باوهش گرت و له دواي حاجی چوونه هه ساريان چوارپيکه يان به نووزه نووز له بهر پييان كلکه سووته ي دهرکرد و كسكه كسكي چاوی ههر دهمه له لايه كه وه ده هات. خات زارا هاتوته بهر هه يوانی و به پيکه نينه وه به ره و پيريان دی، ماندوونه بوونی له حاجی دهكا و له وئی تيده پهری و بهرام بهر مهناف و مراد دی.

«سلاو ناموژن.»

«عه له يکه سه لام و رحمه توللاه، ياخودا به خيري کورم، چاوم پروون بووه.»

مراد ته ليسی ليوه رگرت و بردي مده قی.

«په عنا چونه؟ مندا له كان چوون؟ نه دی بو نه تدینان؟»

«دوو عاجيتن ناموژن، نه ورؤ هاتوومه وه، ئیستا نه چوومه وه مالي.»

«دهی فهرموو ژووری، ههر به خيري.»

به په له بو لای مده قی چوو، گورج وگول فرپووجيکی ئاوه پرووت کرد و خه ريکی سازکردنی شيوی شهو بوو.

سه وه له كۆلانی وان پهيدا بوو، چوارپيکه يان به دهنگيکی بهرز وه پری و به پرتاو خوی هاوويشته سهر ليواری بان و چاوی ده كۆلانی بری. مانگی يهك شه وه له سووچی ئاسمان وه ديار كهوت، هيئديك دوورتر له وئی ئه ستيريك چاوی ده ترووكاند. پۆليک ههر پچر پچر ببوون، به په نای دا دهرپوښتن. نان و چايان خواردبوو، ههر يه كهی له جيی خوی چووبوو ده خه ياله وه.

يهك دم ده ست له بهرؤکی ناکاته وه، راتده كيشتی، پيټ خؤش بی يا ناخؤش، ده تبا. له گه له چاو هه ليئانت، له گه له هه ستان له خه وت له گه له تته. ناتوانی به جيی هيلى، خه يال زاله به سه رت دا، هه موو كاتي، ئه تۆ سه رتاسه ر خه يالی. ليكهالون، ده خؤشی و ناخؤشيدا، ژيان كي هه به شی به قه وه تتره؟ راسته قينه يان خه يالاتی؟ مه ودای ده ده يه ی، دهرپا و ده تبا، سنووران ده په ريئن، ژيانی راسته قينه به جيی ديئن، ده ترسيی، ده پرينگييه وه، ده گه رييه وه، بالی

هەلدەپرووژینی، شاپەری دەبەستی، ماندوو و شەكەتی، شەو درەنگانە، پیلووت دەخەیه سەر چاوت ئەزە دەخەویشدا لەگەلتە.

حاجی پرووی دەمەنافی كرد و کوتی:

«ئەمن هەتا ماله كاكەم دەچم سەریكى دەدم و دیمەوه.»

مەناف کوتی: «ئەمیش پیم خۆشە بيم. خات زارا هاتە نیو قسەیان و کوتی:

«ئەمنیش ديم، بپیکم هەلیمائو بۆ لیئاوه.»

بئ ئەوهی چاوه‌پروانی ولامیان بيمینیتەوه هەستا سەر پى و وەدەر كەوت. حاجی و مەناف بەرگیان ریک و پیک كرد و وەدەر كەوتن. مراد بە تەنیا مابۆوه، گیزە گیزی سەماوەر لە قولینچكى دیوەكەیان دەهات. چاوی بە دەلاقەدا دە حەساری بری.

مەناف شان بە شانى حاجی دەروۆی.

شەو بایهكى سارد لە دم چۆمیوه دەهات و باوهشى پیداده‌گرتن، تەزو بە لەشیان دادەگەرا. زكری دەرویش و دەفەیان لە لای مزگەوتی را دەهات.

«مامە حاجی ئەوشۆ چ باسە؟»

حاجی مەمەد ئاورى لە پشتەوه داوه، خات زارا چەند هەنگاویان لی دوور

بوو.

«شەوی چوار شەممان خەلیفە رەزا و دەرویشان زكری دەكەن.»

مەناف کوتی: «ئەو خەلیفە لە كۆیوه هاتوه؟ نیوبانگی لە خدراویش هەیه!»

حاجی یەك دوو جار كۆخی و کوتی:

«وہللاھی جا چوو زانم، دەلین ئى لای ورمییه و كەپامەتیاں زۆر بۆ

هەلبەستوو، تەنات دەلین ئەوی شەویش ئەو كەپامەتی نۆاندوو بە ئاغای

كوتوو ئەۆ مەرت بر دەدەن!»

گەیشتنە بەر دەرکەى ماله مام ئەحمەدى، حاجی سى چوار جار دەرکەى کوتا

دەنگى دەرویشان بەرز و نزم دەبوو. كپمە كپمی بەفرى حەسار هاتە گوپیان.

«كپیه؟»

«بیکهوه كچم.»

ئەشكۆلى بەر دەرگای لاچوو. دەرکە جیرەیهكى لیھات و كراوه. منالەكان

لەبەر لاقیان دەهاتن و دەچوون. مام ئەحمەد دەمچاوی زەرد هەلگەرابوو سلاو و

چاک و خۆشيان ته‌واو بوو چاوه‌رپي قسه‌ی مام ئەحمەد و حاجی بێدەنگ بوون.
مام ئەحمەد دەستی دريژ کرد و دەستی حاجی محەممەدی دەدەستی خۆی گرت و
کوټی:

«براله! ماندووش نه‌بی، چت کردۆ پي‌م بلێ؟»

حاجی چاوی به‌سه‌ر تاق تاقیان داگیرا و کوټی:

«کاکه‌ گيان! خاترجه‌م به‌، حاجی بايز به‌ ليني پيداوم جي به‌ جي کات.»

بزه‌ وو پيکه‌نين له‌سه‌ر دەم‌وچاوی هه‌موویان ده‌بيندرا. مام ئەحمەدیش
زه‌رديک له‌سه‌ر ليوه‌ ويشکه‌کانی دیار بوو. منداڵه‌کان په‌یتا په‌یتا خورمايان
ده‌زاریان داویشت و ئیستا ده‌نکیکیان قووت نه‌دابوو پۆده‌بوونه‌ ده‌نکیکی دیکه‌.
هه‌تا ئاخري ئەسمه‌ر لێیان وه‌دەنگ هات. له‌ په‌نارا یه‌کی نه‌قورجیکی
تیکوټان، هه‌ستا سه‌ر پي و قاپيکی هه‌لیمائو تیکرد و هیئای و له‌ په‌نای مام
ئەحمەدی دانیشت و خه‌ریکی به‌ زار داگردنی بوو.

مانگیله‌ ماوه‌یه‌ک ده‌نیو که‌مبه‌ره‌ی هه‌وران دا ون ده‌بوو، ولات تاريک و تنۆک
ده‌بوو، دیسان وه‌دیار ده‌که‌وته‌وه‌ و دیسان نو‌قم ده‌بووه‌، تریفه‌ی لاوازی به‌
ده‌لاقه‌ی ته‌ماوی ماله‌ مام ئەحمەدی دا ده‌ چاوی مه‌نافی ده‌رژاند. باسی هه‌موو
شتیکی کرا؛ له‌ دیوار و په‌نجه‌ره‌ی زیندانئ را هه‌تا زکر و ده‌فه‌ی ده‌رویشان. مام
ئەحمەد دەستی توند ریککوشی و کوټی:

«جا براله! تکایه‌کی دیکه‌شم هه‌یه‌.»

هه‌موو بێدەنگ مانه‌وه‌.

«فه‌رموو کاکه‌ گيان! چت ده‌وی؟»

ته‌نانه‌ت منداڵه‌کانیش که‌ له‌سه‌ر ده‌نکی ئاخري خورماکه‌ی ده‌هات لێیان بیته
شه‌ر بێدەنگ مانه‌وه‌ و زاتیان نه‌بوو چه‌لئ، دەستی بۆ به‌رن.

«براله پي‌مخۆشه‌ په‌کی کاری مرادیش نه‌خه‌ی. ئەسمه‌ر ده‌یگوت:

«له‌به‌ر خالیدی ده‌ستو راگرتوو، بۆ کاری خیر هه‌تا زووتر لاق هه‌لینيوه‌»

دەرنگه‌، جا له‌به‌ر خاتری ئەوه‌ی پي‌مخۆشه‌ هه‌تا زوویه‌ بۆی بچنه‌ خوازبینی.»

حاجی سه‌ری به‌ردابوووه‌ و چی نه‌ده‌کوټ. ئەوانی دیکه‌ تیکرا چاویان ده‌زاری

بریبوو.

«باشه‌ محەممەدگیان! قه‌ولم پي‌ بده‌ هه‌ر سپه‌ی شه‌وی بچی.»

حاجى سەرى ھەلپىرى ، چاۋى دە چاۋى ئەسمەرى ھەلقا و كوتى:
«كاكە گيان! چ پەلەيەكى ھەيە ، با يەگجارى خاليدىش بىتەوہ جا ئەو جار

دەچىن.»

مام ئەحمەد دەستەكەي دىكەي لە بن پىخەفەكەي داگىرا ، دەستپىكى دەرهىنا
و قولىنچكى چاۋەكانى كە ئاويان تىدا ۋەستابوو سىرپوہ و كوتى:

«نا ، محەممەد گيان! لە سەر ھاتنەوہى ۋى راۋەمەستىن ، ئەوہ ئەلحەملەي
حاجى بايز قەولى پىداۋى ، ئەوانە جىلن و دايان بە يەكەوہيە ، چ تاۋانىكىيان
نيە ، جا بۇ پەكى كارى ئەوانىش بخەين ، ئەمن بە ناشكورى نەبى پىم ناكرى
دەگەلو پىم ، دەنا لە پىشدا ۋەپىشوو دەكەوتم.»

حاجى چاۋى لە خات زارا كرد كە كچە چكۆلەكەي خاليدى لەسەر كۆشى
دانابوو ھەلیدەتەكاند ھەتا دەخەوى كات. لىزگەيەكى دەنگ گەورەي شىن لە
ملى كورپەكە ھالابوو. چاۋى لە سەر يەك دانابوو.

«جا زۆر باشە كاكە گيان! ھەرچۆنى ئەتۆ بلىيى ۋا دەكەين.»

ھەور گەوال گەوال ، بۆر و رەش ، ئەستور و بە بارپشت ، ئاسمانيان داگرت ،
ئاسمان دارمال لە ھەوران لە زەوى نىزىك بۆۋە ، ھەور و تەم قۆليان دابوو
قۆلى يەكتر و ترووكەي ئەستىرانىان بپى. مراد لە سەر جىي خۆي دەنيو پىرخ و
ھۆپى بابى و مەنافى دا بىرى لە قسەي دايكى دەكردەوہ ، چاۋەرۋانى ھاتنى
پووناكايى بەيان ۋردە ۋردە پىلۆكانى خستىنە سەر يەكتر.

شەو بەرەو شەق بوون دەپۆيى.

(۱۷)

بەفرى تازە كەوتۈتە سەر بەفرى كۆن. ھەور پىشتيان داۋەتە پىشتى يەكتەر و بوونە پالۋبەنى يەك، ئاسمان شىن مۆر و لىئە، پرووشە بە دەست باھۆزى زەلىلە، كەژ و كۆ دەناو تەم و مژدا غەور بوون. تاپۆى دارستان، و گەز جاپى قەراغ چۆمى بەھال ديارە كۆلانى تەسك و بارىكى جەپانى كىش و ماتن و جگە لە حاجى محەممەد كەس بە ديارە وەنىە.

بە پى تاو پوو بە مالە مام خدرى دەپوا. دووكەلى بانان بۆرە ماری سېن و بى و شاندىن بەرەو ئاسمانى بۆر رادەخوشىن. بېژانگى لىك نىك و چاۋە شىنەكانى چكۆلە كر دوون. بەو حالەش باپوسكە خۆى بە چاۋى دا دەكەن. لەسەر مژۆل و سىمىلى دەنىشن و دەسبەجى دەتوینەو. سەر لەنوى ئى دىكە جىنشىنيان دەبن. دەرگاگە دانەخرابوو؛ كەلېنىكى تىكەوتبوو، بە دەست پالى پىۋە نا و كر دىۋە، چوۋە ھەوشەى مالىان و ھەراى كر د:

«مالى! مالى!»

خىزانى مام خدرى ھاتە سەر ھەيوانى و ولامى داۋە:

«فەرموو حاجى ئاغا.»

«مام خدر لە مالە؟»

«ئەرىۋەللا، ئەوۋە لە ژوورى يە، فەرموو دەى.»

حاجى گەپىشتىبوۋە نىكى، لە سەر ھەيوانى خۆى تەكاند، پىلاۋى لەپى داكەند و دەستى بە چاك و خۆشى كر د.

«خات زارا چۆنە؟ مراد چۆنە؟»

«خودا عافوت كا.»

كۆخە كۆخى مام خدرى ھاتە گوئی.

«حاجى فەرموو ژوورى.»

وھژوور كەوت و سلاوى كرد و يەكسەر چوو بۆ لای كوورەى. خىزانى مام خدر

ھاتە ژوور و ديسان بە خىرھاتنى كرد. مام خدر كوتى:

«خىر دەبى ئىشاللا، ئەو بەو بەفر و كپىوھى چۆنە وەبىر ئىمە كەوتووى؟!»

دوو سى تىنۆكى چكۆلەى ئا و لە توانەوھى بەفر لە سەر سميىل و مژۆلى

دەدرەوشانەوھ.

بزيكى ھاتى و كوتى:

«مام خدر گيان! ئەمن ھەموكات ئەتۆم لەبىرە، بەلام بۆخۆت دەزانى

ئەوسەر و بەندەى ھىندەم گىروگرفت بۆ ھاتۆتە پيش؛ پيم نەكراوھ سەرت بەدم.»

مام خدر كۆلكە ددانى زەرد و خۆارى وەدەر كەوتن و بە پيىكەننەوھ كوتى:

«ھەر بەخىرپيى حاجى گيان! زارا چۆنە؟ مراد چۆنە؟ ھەموو ساغن

ئەلحەملاى؟»

لەسەرەخۆ دەستى خستە نيو گىرفانى پاتۆلى و قوتووى تووتنى

لیدەرھينا، ئەو جار كرديوھ و پەريكى بە قامكە ھەزرىقاوھكانى جيا كردهوھ و بە

قامكە توتەى دەستى راستى شوپنى تىخست. ھىنديكى تووتن لەسەر پۆكرد و

پيىك و پيىكى كرد و ھەلبەست. سەرى ھەلينا و چاوى دە حاجى برى و زمانى

ئەستور و ئامال زەردى يەك دوو جار لەسەر پا بە سىغارەكەدا ھينا و دەستى

دا بە مقاشى پەناكورھ و سكلپكى چكۆلەى دەرکيشا و پيى داگىرساند، يەك دوو

نەرمە كۆخەى كرد و قەف قەف دووكەلى دەرداوه و كوتى:

«لە خاليدى چ خەبەر؟ چوو كردهوھ؟»

حاجى چاى بەردەستى يەكبىن خواردهوھ و كوتى:

«وھللاھى بە ھۆميدى خوداى ئەو پۆژانە ديتەوھ.»

«دەى ئىشاللا، يارەبى خودا پوھمىك بەو بابە زەليلە و مندالە وردانەى

بكا.»

ئاورى كوورەى وردە وردە دەھات دامركى، حاجى كوتى:

«مام خدر ئەوھ ھاتووم لە دووت شەوئى بجينە مالە كوئىخاى بۆ خوازبىنى.»

مام خدر كوتى:

«زۆر مېبارەكە، زۆر مېخۆشە، بە ھەر تەك چاوان، كېي دېكە دېن؟»
حاجى چاى دووھەمېشى خواردەوھە و تلتەي نېو زارى بېرىك جووت و كوتى:
«دەچم لە دوای مەلا مەحموود و رەھىم گاجوانىش.»
مام خدر كلۆيەكى قەند ھەلگرت و دە چايەكەي دا خووساندی و دە زارى
ھاويشت و كوتى:

«يارەبى خودا مېبارەكە كا.»

كلاوھى دەكرد؛ بەفرېكى دەنك درشت دەستى پى كرىبوو. رەشانگ لە ھېچ كوئى
نەدەبىندرا. جى جى پاسارەي بانى مالان ھول و گەوپان و كەنارى قورىان نەبى
بە حال زەرد و بۆر دەچوونەوھە، دەنا دەتكوت دنيا خى و پى نوقمى بەفرى بووھ.
مالە مەلا مەحموودى بە مزگەوتیوھ نووسابوو، ئالوو دار كتومت وەك ددانى
مام خدرى لە ژېر بەفرى دەرپەرىبوون. لە حاند دەركەيان بارنى كرىبوو؛ بەفر
ھەتا نېو قەدى دەركەي ھەلپەساردرايوو. كورپە گەورەي مەلای دەركەي لى
كردەوھ، پاش چاك و خۆشى لەگەلى وەژوور كەوت، مەلا مەحموود كورته بالا و
گەنم رەنگ لە سەرەوھى دیوھەكە دانىشتبوو خەرىكى قورغان خویندى بوو.
سللوى كرد و مەلا لى ھەستاندەوھ. خىرا بۆلای چوو دەستى مەلای ماچ كرد،
مەلا قورغانەكەي سى جاران ماچ كرد و ھەستا سەر پى و لەسەر رەقھەي
پشتسەرى خۆى دانا و بە خىرھاتنى كرد.

«يا خودا بەخىرى حاجى وەرە پەنا كوررەي دانىشە با گەرم بېوھ.»

ھەتا مەلا مەحموود دانەنىشت حاجى مەمەد ھەر بە سەر پىوھ بوو. لە
دوايە لە خوارەوھى دانىشت.

«سەلامەت بى مامۆستا گيان! خودا عافوت كات.»

مەلا ھاواری كورەكەي كرد و كوتى:

«ئەبوو كورپە چامان بۇ بېنە.»

حاجى كوتى:

«مامۆستا گيان! تازەم خواردۆتەوھە، خودا بە زیادى كا.»

بۆنى تايبەتەي كىتېي كۆن تىكەلاوى بۆنى دووكەلى كوررەي ببوو.

«مامۆستا گيان! لەبەر خاترى ئەوھى ھاتبووم عەرزت كەم ئەوشۆ دەگەلم

بىي بچىنە مالە كوئىخاى بۇ خوازبېنى.»

مەلا مەحمود بە بەرى دەستى رانەكانى خۆى ھىندىك دامالى و كوتى:

«زۆر موبارەكە ئىشاللا، زۆر باشە وەرە لە دووم.»

پرسىيار و ولام ھەتا درەنگانىكى خاياند، دەنكى بەفرى ھەر دەھات و درشت تر و گەورەتر دەبوون. حاجى دەستى لەسەر شانى مامۆستاي دانا و نەپھىشت ئەو

ھەستى و بۆخۆى پىشتاوپىشت بەرەو دەرکەى ژوورئ پۆيى و كوتى:

«بەو قورغانەى لىتخوئىندۆ، بەسەرىكى مامۆستاي ھەلناستى.»

بەلئىنى لە كاك پەھىمىش وەرگرت و بە ھەشتا و بەرەو مالا ھەخۆيان پۆيى

داگرت.

ھەوالى خوازىيىنى دەماودەم پۆيى؛ لە ھەموو مالان باسى ئەوشۆيان دەکرد.

ژن بابەتى قسەيان وەگىر كەوتبوو، گوئيان نەدەدايە سەرما و بەفر، بە بيانوويەكى پى و پووچكە لە مالا يەكتر وەژوور دەكەوتن.

«باجە ئايشى ئەرئى كاخليو ھەيە؟ ئەو پياوھ چووبۆ شارى لە بىرى چووھ

بكرئ!»

«ئەرئى وەللا، جا چ بوو كچى مالا خۇتانە.»

«بىستوتە؟»

«چى؟»

«ئەلحان دئە مەنىچ ھاتبوو مالئيمان. ئارەقى جاترەى دەويست ئەو باسى

کرد؛ ئەوشۆ قەول وايە بچنە سەر ھىرۆى كچى كوئىخاي بۆ مرادى!»

«ئايارۆ خوشكى دنيا خرابوونە، جا خۇ ئىستا مانگىك نىھ كورپى ھىوهرىيان

لەسەر دزى گرتووھ! بۆ كورەكەى دەچىتە خوازىيىنى، چۆنيان دل بەرايى دەدا؟»

لەسەر و سەكتيان دەدان، قسەكانيان دەكىشاوھ؛ لە جىياتى ئەوان داواى

كچيان دەکرد و لە جىياتى ئەوانىش ولاميان دەدانەوھ.

«كچى لە ئاوى مەند بترسى، ئامىنە گۆجى ژنى دەروئىش سەعیدى لە لای

باس كر دووم، كەينە و بەينەيان ھەيە!»

«كچى خوشكى ئەوھ دەلئى چى، بە خوداى ئەوھ دەبىنى كوئىخا دەستيان

وەرپ دەنى، ئەوھ كوئىخايە و دۆغرى، جا چۆن كچى ئاوا شوخ و شەنگ دەداتە

بەر دەستى خات زارايە!»

به باس و خۆاسى پووداويكى چكۆله و ئاسايى وهك له شىروهستانى ژنىكى
يان كرپنى لهچكىكى ، شهو و رۆژيكيان پى دهبردسههر ، جانهخۆازه شتىكى
وايان دهست كهوتبا وهك بنىشته خۆشكهى دهيانجووت و دهياندا به يهكتر .

هيرو له گهل نازدارى كچى مام خدرى سرپته سرپتيان بوو ، كۆلمى شىقى
مهيلهوسوور بيوون ، چاوى دهبهوشانهوه . شهكره خهنهى دههاتى و لىوى
گۆشتنى به حال دهلهرزىن . شنهى ئاوات باپوسكهى زيله مۆى ئهوينى لادابوو ،
كلپهى دههات ، سكللى تهواو سوورهوه بووى وهديار خستبوو . تىنوتاوى پهرهى
ئهستاندبوو ، بليسه له دللى را ههتاكوو دهموچاوى كيشرابوو . جووته چاوى
پهشى گهرمايان دهبهپهژاند .

كوپخا پهسوول له سهروهوى ژوورئ پالى به دهسته نۆنيكيوه دابوو . بى
ئهوهى ههست بكات دهستى به پدينى بۆزى دا دههينا ، چاوى زهق زهق بى
ترووكاندن ده كوورهى بربوو . له دهرگايان دا ، عهزىزى كورپى دهبويش
سهعيدى گورج و گۆل چوو كرديوه . مهلامهحموود له پيشى و ئهوانى ديكه به
دواى دا وهژوور كهوتن . كوپخا له بهرياننهستا و مهلامى وهسهروهوى خۆى خست و
بهخيرهاتنى ههموويانى كرد . حاجى محهمهد و مام خدر و كاك پهحميم بهرامبههر
به ئهوان ده ريزيكي دا دانىشتن . ههر چۆاريان دهستيان بۆ گيرفانيان برد و
دهسحيبهكانيان دهبهينا . كوپخا تاك تاكى بهخيرهاتن كردن و بيدهنگ ماوه .
دهبويش سهعيد كز و دريژ دواى بهخيرهينانيان هاته بهرامبههر به كوورهى و
ههلترووشكا و خهريكى خۆش كردنى بوو ، عهزىزى كورپى كهشهفيك چا لهسههر
دهست هاته ژوور و ئهويش به زمان و به سههر بهخيرهاتنى كردن و چايهكانى له
مهلامى را لهبههر دهستى دانان . كوپخا برۆى داكشابوون ، چينوچرووكى
نيوچاوانى قوولتر ببوون ، بيدهنگ مابوو . دهبويش سهعيد دهرگايى كوورهى
داخستهوه و چوو له پهنا دهركهى له جيپى ههوهلى دانىشتهوه . مام خدر دهستى
به قسه كردن كرد ؛ له بهفر و سههما و بانۆفى را بگره ههتا دهغل و دان و خهله و
خهرمانى ئهوسال ، تاك تاكيان جارى وابوو دوو دوو قسهيان لى دهگيپراوه
بهلام كوپخا ههروا بيدهنگ سههرى بهردابوووه و جاروبار نهبي به راشكاوى
شتيكيان لى پرسىبا جوابيكي سههر زارهكى دهدانهوه . بهدهگن دهبهپشت چاوى به
چاوى حاجى محهمهدى كهوى ، ههموويان ههستيان به سارد و سپرى كوپخا

کردبوو. مه‌لا مه‌حموود که هه‌تا ئه‌و دم که متر قسه‌ی کردبوو نه‌قلیکی له باره‌ی کوپ و کچ و ئه‌و بابه‌تانه دامه‌زراند و پاشان بریدییه‌وه سه‌ر شووکردن و ژن هیئان و ئه‌وجار کوتی:

«کویخا گیان! هه‌لبه‌ت ده‌زانی ئه‌وشو بۆ هاتووین؟»

کویخا خۆی گیل کرد و کوتی:

«چیت عه‌رز که‌م مامۆستا خۆ کراماتم نییه‌؟»

مه‌لا خۆی نه‌ژاکاند و کوتی:

«براله ئه‌وشو هاتووینه خۆازینی هیرووی کچت بۆ مرادی کوپی حاجی محهممه‌د و ئومیدم وایه به‌ نۆکه‌ری خۆتی قه‌بوول که‌ی. مراد کوپی چاکه‌ و قسه‌ی له‌سه‌ر نیه‌ و ده‌زانم هه‌روا ده‌بی و چاکه‌ی هه‌رتک لای تیدایه‌!»
هه‌موو بیده‌نگ بوون و چاوه‌رپۆانی قسه‌ی کویخای. حاجی محهممه‌د سه‌ری به‌ردابوو و ده‌نگی ده‌سحیبه‌که‌ی جووت ده‌کردن و ده‌یهاویشتن، ته‌قه‌ ته‌قی ده‌نگی ده‌سحیبان ده‌بیسرا، کویخا هیندیکی دیکه‌ نیوچاوانی تیکن و به‌ پرویه‌کی گرژه‌وه کوتی:

«مه‌لا ئه‌تۆ داوای هه‌موو شتیکم لی بکه‌، وهره‌ شه‌مچیکێ به‌و ماله‌وه‌ نۆ به‌لام

داوای ئه‌وهم لی مه‌که‌.»

حاجی هه‌لیدایه‌ و کوتی:

«بۆ کویخا، له‌ کوپی من چاکتری ده‌ده‌ی؟»

کویخا ئه‌و جار چاوی ده‌ چاوه‌ شینه‌کانی حاجی بری و کوتی:

«قسه‌ له‌سه‌ر ئه‌وه‌ی نیه‌.»

حاجی ده‌سحیبه‌که‌ی له‌ له‌پی ده‌ستی دا کۆ کرده‌وه‌ و به‌ توندی له‌ پیش خۆی

دانا و کوتی:

«ئه‌ده‌ی قسه‌ له‌سه‌ر چیه‌؟ ییم بلێ با بزائم.»

کویخا کوتی:

«قسه‌ له‌سه‌ر ئه‌وه‌یه‌ ئه‌من به‌ته‌نیم، هیرووش بناوانی مالییه‌، به‌ ناشکوری نه‌بی له‌وه‌تی دایکی مردۆ ته‌نیا ئه‌و به‌ مالی راده‌گا، چون بۆ خۆشو ده‌زانن مالی بی کابان ویرانه‌یه‌، حاجی وه‌ک وه‌لامی خۆی وهرگر تیبیت پالی به‌ پالیشته‌که‌یه‌وه‌ داوه‌ و ده‌سحیبه‌که‌ی له‌ عه‌رزێ هه‌لگرته‌وه‌.»

مه لا مهحموود کوتی:

«کویخا ئەمەش دەزانین هەر ئەوەت بە دەستیۆه ماوه، بەلام چ خودا
هەلناگرێ هەتا هەتایە لەمائی بیهیلۆوه، گوناخباری دەبی.»

مام رەحیم و مام خدریش کوتیان:

«ئەشەدوو بیلا، راست دەکا!»

کویخا کوتی:

«زۆر کوتن قورعان خۆشە! بە نیاز نیم بیدەمی، بە لەبزی من نایدیئتێ، جا

بۆ خۆشی رەگەلی دەکەوی با بکەوی.»

بێدەنگییکی قورس کۆرەکەمی داگرت. حاجی برۆکانی تیکهالقا بوون و دەم و

چاوی ئامال سوور ببوون، چاوی چەپی دەپەپی. مام خدر بە سەری قامکی

شادەمی سوتووی سیغارەکەمی لەسەر ژێرسیغاری دەرکەکاند. مام رەحیم دەنگی

دەسحییبی شینی پەلاستیکی جوت دەکردن و لە سەرە خۆ دەپهاویشتن، دەرۆیش

سە عید چاوی زیتە زینتیان بوو هەر چەند چرکان لەسەر یەکیانی دەگەراند. مه لا

مهحموود یائەللالی کوت و هەستا سەر پێ و ئەوانی دیکەش هەستان و بە دواي

ئەودا مال ئاوايیان کرد و وەدەر کەوتن. هێرۆ رەنگی سپی هەلگەرابوو. مات و

مەلوول گویی لە کرمە کرمی بەفری حەساریان لە ژێر پێی میوانەکان راگرتبوو.

هەر هەر وا وەک مۆتە چۆکیان لە سینگی ئاسمان توند کەردبوو، ئاسمان

پشوو بۆ نەدەکیشرا، دهنکه دهنکه بەفریکی زۆر ورد وە دەم و چاویان دەکەوت.

نەتەزانی دەباری یان بەفری کۆنی سەر لیواری بانان و گوئیسوانەمی ئاغەل و

هۆلە مەرانه شەوبا دەیهینێ... بەنیو کۆلانی تەسک و باریکی دیی دا هەر کامە

بەرەو ماله خویان پۆیشتن. چرای مالان یەک بە دواي یەک دا دەکووژانەوه،

جیریک لە دەرکەیهکی را دەهات و دیسان تاریکی و بێدەنگی دوو جالجالووکە

بوون بە دەوری دێ دا دواي رەشیان دەرکەوتن. تەنیا زریان بە هۆژە هۆژ بە ناو

حەوشە و کۆلانا نا تێدەپەپی و دەبوو بە هاوسوپی شەویکی ساردا!

ولات بەستەلەكە. چياكانى حاجى برايم نوقمى تەم و مژن، لە دوورەوہ بۆت
 حەيان نىيە ھەورن، ھەتا زەوى ھاتوونە خۆار يا چيا و كۆسارە ھەتا ئاسمانى
 ھەلچون، تىكەلن، يەك رەنگن، سىپى و بۆر لىكدراون. چياى بەفراوى و سىپى
 وينەى چۆرى شىر و ئاسمانى لىل و مژاوى لىكھالاون. لە شىو و دۆلاندا ھۆرەبا
 دىۋىكى ناديار و بەسامە، تەنۋورە دەكىشى، پىنگۆلى رەوہ گورگان لە تىلەى
 شاخ و تەشكى داۋىنيان ديارە. شوينى رېويان و ھەزار لايەى كەرويشكان لە
 ھەموو سووچىكى، لە كەنارى رېگايان را بگرە ھەتا نىو خرۆ دۆلان و لە وىرا
 ھەتا بنارى چيا و رەوہزە بەردان و ھەتا ناو دارستان و گەزجارى قەراغ چۆمان
 كىشراون.

لەوبەر ئەوبەرى رېگايە، دەنيو بەفرى قورسدا جى جى دەوہنىك يان
 چالووكىك سىس و كز بە حال ديارن، سەر و پۆتراكيان سىپى و لەبەر تەوژمى
 باھۆر ھەلكورماون. دار دەستەكەى ھەنگاۋىك پىشتەر لە خۆى دە بەفرى
 دەچەقىنى، شەقلى سىپى بەفرى دەشكىنى، بى وچان لە خانى را ھاتۆ، تەنانەت
 لەقاوہخانەى برايمىش لاي نەداوہ. ولات بىدەنگ و بە سامە، خەياللات
 ھەلىگرتوۋە، بۇ ھاتىۋ ئىرە؟ دەيتوانى نەيە و لە سابلاغ ماباۋە؛ لەسەر
 دووكانى بابى دانىشتبا، لە پەنا كورەى نەوتى، ژوورى گەرموگور.

جەمەدانەكەى قورس بوو و شان و پىلى پىۋەى دىشا، ئاسمان پرووشە دەكا،
 ورد، زۆر ورد دەبارى!

لە چى كەمى ھەبوو؟ چۆن بوو تووشى ئەو رېيەى بوو؟ ئاۋرى لە دوايە داوہ.
 سەرى بەھارە، ولات كەش لايە، چۆمى سابلاغ زەريايەك ئەسرىنى روونە كە لە

شاخه‌کافی له‌ندی شیخان را وه‌پړئ که‌وتووه. به‌گورپه و لړفه لړفه به‌به‌رده‌می سپیدار و چنار و بیکولان‌دا ده‌خوشی، سیبه‌ریان ده‌خه‌نه سهر تویلی و وینه‌یان ده‌چاوی‌دا ده‌له‌ریته‌وه، ده‌پژینه‌نیو قوی مه‌وله‌وی، له‌ویش را به‌وینه‌ی نه‌سپیکي ره‌شبار، تور و یاخی به‌ره‌و باغی مکایل به‌پرتاو ده‌رؤا. پردی سوور زینی ئال‌دۆزه له‌سهر پشته‌ی دان‌راوه.

ده‌سته ده‌سته خه‌لک به‌پیان و به‌داشقان دین. ژن و پیاو، کیژ و لاه، کوت و که‌شی منالان، قاقا و تریفه‌ی جحیلان، کۆکنایشی ته‌یر و ته‌والان. به‌فر خۆش ده‌باری، ده‌نکه‌کان د‌رشت و گه‌ورهن و به‌جوانی ده‌بین‌درین، هه‌ست ده‌کا سهر‌کلاوه و ده‌موچاوی به‌ته‌واوی به‌فر دایپۆشیوه، ویستی خۆی به‌ته‌کینی، په‌ژیوان بووه، راه‌ستا و جه‌مه‌دانی له‌سهر گاشه‌به‌ردیکی په‌نا ریگا‌دانا. قامکی ده‌ستی سڅ چوار جارن کرده‌وه و ویکی نانه‌وه، به‌فر به‌تابشت و هیز بۆت، هه‌تا چاوی هه‌ته‌ری کرد له‌چوار لای رۆانی؛ هېچ ره‌شانگیک به‌دی نه‌ده‌کرا، ده‌ستی‌دا چه‌مه‌دانه‌که‌ی و وه‌پړئ که‌وته‌وه.

هه‌وه‌ل کۆریان له‌قاوه‌خانه‌ی سهر پردی سوور به‌ستبوو.

سوله‌یمان که‌له‌گه‌ت و به‌هه‌یبه‌ت، روح سووک و خوین شیرین، به‌ده‌نگیکی گه‌رم‌وگور قسان ده‌کا، له‌دووره‌وه پریکه‌پریکی کور و کالان ده‌بیسریت، دوو بولبول ده‌نیو میشه‌ی قه‌راغ چۆمی جوابی یه‌کتر ده‌دنه‌وه، قسه‌کانی کاریان له‌سهر دل‌ی کردووه.

باسی به‌هاری‌یه، به‌ره‌نگاری زستان بوون، باسی گۆرین و چوونه‌پیش. به‌لام نه‌و بۆ نه‌و قسانه‌ی به‌دله؟ خۆ نه‌و هه‌موو شتیکی هه‌یه، جوانی، ده‌وله‌مه‌ندی، لاویتی، داهاتوی پوون، له‌به‌ر چی هه‌ست به‌و گۆرینه‌ده‌کا؟ گۆرینی چ شتیکی؟ هه‌ودایه‌ک کی‌شابووی، له‌کویرا بوو؟ بۆ کوی ده‌کیشا؟ که‌نگی کی‌شرا بوو؟ کئ رایه‌لی کردبوو؟

هه‌تا نیزیک نه‌ژنۆی ده‌به‌فری‌دا رۆ ده‌چوو، پووزه‌وانه‌ی هه‌موو جار به‌فریکی زۆر و ویشکی پیوه‌ده‌نووسا، له‌داوینی شاخان بارنی ده‌کرد.

ژیان له‌په‌نای کووره‌رابواردن و چاوه‌رپی به‌فر تانه‌وه، دانیشتن و چاوه‌نوارپی تیپه‌ربوونی زستان، ئاسایی‌یه. رۆیشتن و به‌ره‌له‌ستی سهرما بوون، رۆیشتن پوهه‌ئامانجیکی گه‌وره، سنوور په‌راندنه‌ئەدی چۆنه‌تاقمیک

دادەنیشن و تاقمیک دەرپون؟ چ شتیک جیاوازیانە؟ بۆ مەگەر هەرتک لا ئینسان نین؟ هەستیان نیە؟

بە راستی تۆ بلیی یەک لە نادیارەوه بۆ رویشتن هەلبژێردرایت؟ بلیی یاسای سروشت بی؟ بلیی لەگەڵ لە دایک بوونیان ئەو یاسایە بە سەرمان دادەسەپن؟ تۆ بلیی پەرمزی ژيانی سیراوی ئینسان ئەوه بی؟

زۆری مابوو بگاتە دیبەری جەرانی، گوئی لە دەنگیکی بوو، ئاوری داوه. قەرانتوویەکی لە دوورەوه دیت، چاوی تیز کرد و لێی ورد بووه، تارمایەکه دەستی لێ هەلینا و هەرای لێ کرد. هەتا نەگەیشته نیزیکی نەیناسی. هەمزه چەرچی هەوساری گویدرێژیکی پێیه.

«ماندوو نەبی ئاغا مودیر.»

«سوپاست دەکەم کاک هەمزه.»

«ئەوه بەو هەور و هەلایەیی بۆ بەتەنی وەرپێ کەوتووێ خودامالیکتە؟ قەت ئاگات لەو قیامەتەیی هەیه!»

سمایل هیندیک لای دا قەرەغ ریگا هەتا بیته شانەوشانی:

«جا بلیم چی کاکە! نەمویست شەوێ لە خانێ بمینمەوه.»

هەمزه جەمەدانەکەیی لیوەرگرت و لەسەر پشتی گویدرێژەکەیی قایم کرد.

«لە قاوه خانەیی رابە دووتەووم! ئایشی خیزانی برایمی دیتبووی دەنا هەر

نەشمدەزانی، خۆ ماشەللا وا قۆچاغیش دەرپۆی کەست ناگاتی.»

سمایل چاویکی دیکەیی لە گویدرێژەکەیی کرد و کوتی:

«ئەتۆ لە کوێ را دییهوه؟»

«هیندیکم شت و مەک لە خانێ کریوه دەیبەمەوه.»

لە دوورەوه مژیکی زۆر لەسەر بادیناوی دیار بوو، جی جی تەنک و جی جی

ئەستوور و تۆپلاغ دەیتواند. کوتی:

«لەگەڵ ماله حاجی محەممەدی چۆنی؟»

سمایل چاوی لەسەر بادیناوی وەر سوورانده سەر هەمزهیی و کوتی:

«مالی چاکن، زۆر باشم.»

«هەموو کەس لییان رازیە، حاجی پیاویکی خیر و مەندە.»

که رویشکیکی بۆر له داویننی شاخی په نا ریگا هستا و بهرهو رهوهزه بهردی
کهوانه‌ی تییه‌لبوو، هه‌مزه پر به زاری دهنگی دا: «ئوهۆووییت، ئوهۆووییت!»
که رویشکه هینده‌ی دی توند هه‌لات، خۆارکه و پیچه‌که غاری دا، ئه‌وجار به
بازی بلیند خۆی گه‌یاند هه‌مزه به‌رده‌که و له چاوان ون بوو.

«هه‌مزه بزیه‌یکی هیئا سهر لیو و کوتی:

«لال بم تاژئ ره‌شه‌م پی نیه و تییه‌رده‌م!»

دهستی ده‌گیرفانی پاتۆله‌که‌ی راکرد و مستیکی میوژه ره‌شه‌ده‌ره‌ینا و ده
دهستی سمایلی کرد و کوتی:

«دویننی شه‌و بۆ مرادی چوونه خوازینی کچی کوپخای. گوايه ئه‌ویش

نه‌یداونی.»

خانوی دئی له دووره‌وه یه‌کده‌ست سپی ده‌چوون.

«جا له‌به‌ر چی نه‌یداونی؟»

«وه‌للاهی ئه‌و جوړه‌ی برامی قاوه‌چی و خیزانی ده‌یانکوت، گوايه به‌ نیازه
بۆ خۆی به‌ ژن بدا! جا دۆامینی ئه‌وه‌ش له ترسی همه‌د ئاغاش بی هه‌ر
نه‌یده‌دانی!»

سمایل میوژه‌کانی ده‌زاری هاویشت و دیسان چاوی ده‌ جه‌پانی برپوه،
دووکه‌لی سهربانی تاقمیک له مالان به‌ره‌و ئاسمانی مژاوی هه‌لده‌گه‌ران و
تیکه‌لاوی ده‌بوون. له راستی ده‌رکه‌ی ماله هه‌مزه‌ی راوه‌ستان. هه‌مزه زۆری
له‌گه‌ل حه‌ول دا لیی میوان بی، سمایل قه‌بوولی نه‌کرد و جه‌مه‌دانی لیوه‌رگرت و
ورده‌ ورده به‌ره‌و ماله حاجی وه‌پئ که‌وت.

مراد له ژووری را به‌ره‌وپیری هاته‌ حه‌ساری و جه‌مه‌دانی لیوه‌رگرت و پیکه‌وه
چوونه ژوور.

پۆژ به‌ره‌و کو‌تایی بوو؛ تارمایی سهری شه‌و رژابۆ نیو حه‌وشه و دیوان.
پۆلیک قه‌ل له لیواری دیواران و هه‌ر شوینیکی به‌رزی دیکه، که وه‌گیریان
که‌وتبوو، هه‌لکوورما‌بوون! بۆنی شۆر‌با‌وله‌په به‌ که‌لینی قابله‌مه‌دا بلاو ببۆوه:
به‌ ته‌واوی ده‌ ولاتی گه‌را‌بوو.

سمایل له‌ دوا‌ی حه‌سانه‌وه چووه دیوی خۆی. خات زارا له‌ پیندا کوورمه‌ی بۆ
هه‌لکردبوو؛ گه‌رپه‌ گه‌رفی ده‌هات، کتیبه‌کانی ریزاوریز له‌سهر رفحه‌ی قولینچی

ژوورئ چنڊرابوون، چؤنى به جيھيشتيوون ھەر ئاوا بوون. جھمهدانى كردهوه و شتومهكى نيوى دانه دانه دهرهينا و ھەر يهكهى له جيھهكى دانان، كتيبي مندالانى له قهراغ ديوارى ريژ كردن، دوو كتيبي گهوره و ئهستوورى له تهختى جھمهدانى دهركيشا و به ئاسپايى له ناو ريژى كتيبي سهر رفحهى نان. يهك دوو جار به هيواشى له دهركهى درا، ئاوپى داوه، مراد سهرى هيئابؤ ژوور.

«كاك سمايل! بمبووره، ئيجازيهه بيمه ژوور؟»

«فهرموو مراد گيان! وهره ژوور.»

نەختە بە فریك لەسەر كاڤۆل و شانى لەبەر تيشكى چرای دیوهكهى دهرترووسكاوه، ورده ورده دههات بتويتهوه.

«بمبووره، پيم وايه موزاحيمت بووم.»

«مراد گيان! ئهه قسانه چيه؟ فهرموو دهى.»

خيرا جھمهدانى له نيوهراستى ژوورئ هه لگرت و وهلاى ناو كوتى:

«وهره دهى با ژوورهكه سارد نهبيتهوه.»

مراد هاته ژوور و له پهناى كووردهى دانىشت و بيدهنگ چاوى به ريژه كتيب و شمهكى ژوورئ داگيړا.

سمايل هاته پهناى دانىشت، دهستى دهباخهالى نا و پاكهتتىكى جغارە دهرهينا.

«دهى مراد خان بو وا ماتى كورپه؟ چ قهوماوه؟»

مرداد چاوى ده چاوى برى و كوتى:

«كاك سمايل! بهخوم نيه، دهليى لهسهر دونيايه نيم.»

سهرى بهرداوه و چاوى ده پايهخى ژيړ خوى برى.

سمايل سيغاريكى داگيرساند، مژيكي توندى ليذا و دووكهال و ههناسهى تيكرپا دهردا و كوتى:

«مراد گيان! ئهتؤ بو خؤت به منت دهكوت دنيا به خهمان پيكنايه! ئهدهى بو

ئهتؤ بهتهماى پيكي بيئى؟»

«دويئى شهو بام و چهند كهس چوونهوه خؤازبيئى، بهلام ديسان دهستى به

پوويهوه نان.»

«لە رېيە كاك ھەمزە باسى كرد؛ زۆرم پېناخۆش بوو، ئەمما خۆتى پېوھ
ناپەھت مەكە.»

مراد بىئەوھى سەر ھەلئىنى كوتى:

«كاك سمايل! پرسيارىكت لى دەكەم.»

«فەرموو مراد گيان! چت پېخۆشە لىم پېرسە.»

«ئەتۆ دوستت ھەيە؟»

سمايل بۆ ساتىكى چاوى جۆان و رووخسارى نەسرینی ھاتە پېش چا،

بزەيەكى ھاتى:

«ئەرى مراد گيان! ئەمىش دلم بە كچىكۆھ.»

مراد سەرى ھەلئىنا و كوتى:

«ئەگەر شتىكى ئاوات بۆ بېتە پېشى چ دەكەى؟»

سمايل سووتووى سيغارى خستە نىو ژپرسىغار و كوتى:

«نازانم مراد! قەتم بېر لەوھى نەكردۆتەوھ؛ بەلام مراد گيان! لە دونيايەدا

شتى زۆر گرینگ تر لەوھش ھەيە.»

«وھك چى كاك سمايل؟»

«وھك ئەو خەلكە ھەژار و فەقىرەى دەيانىنى، وھك ئەو زولم و زۆرەى

ژاندرم و تاقمىك ئاغا و شىخ لىيان دەكا.»

بەلام مراد دەوكاتەى دا ئەوانەى پى گرینگ نەبوو، چۆن لەوھتى چاوى
كردبۆوھ، ئەو شتانەى دىبوو. بەشىكى زۆر لە ژيانى ھەمۆان بوو، بەشىك كە
لە زۆر دوورەوھ، لە زۆر كەونارەوھ لەگەلىان ھاتبوو، نەك تەنيا مراد وابى،
يان تەنيا دىھاتىكان؛ زۆربەى خەلكى ھەروا بوون، چاويان پىپىراھاتبوو،
ژيانىان پىر بوو لەو شتانە، مىراتى كۆن بوو پشتاوپشت پىيان گەببوو؛ جا بۆيە
ئەوشۆ خەمى خۆى زۆر پى گەورەتر بوو! پووحەكان لەت لەت و ھەلبىر ھەلبىر
كراون، بە تەنن، ھەر كەسەى بەشىكى چكۆلەى لە ژيان دەخۆى دا وھكۆ كردوھ
و پىي خافلاوھ، بۆ خۆيەتى و بەس، دوور لە ئەوانى دى.

جا بۆيە ئەوانەى پووحىان، بىريان، ھەستيان، لەگەل خەلكى گرى دەدەن،
گەورە دەبن، ئىدى يەك نەفەر نىن، جەماوهرىكن. خۆشيان خۆشى خەلك و
ناخۆشيان ژانى خەلك. ئەو جوورە كەسانە دە ژيانى خەلكى دا دەژين، ژيانىكى

دوور و دريژ، بئ ليوار و سنوور، به ويڼه‌ي ده‌ريا، هر کامه ده‌بنه شه‌پولیک،
يهک له دواي يهک دین، بئ برانه‌وه، بئ پسانه‌وه، ئه‌وه‌يه ئه‌وه‌ودايه‌ي
ده‌يانکيشي!»

مراد کوتي:

«کاک سمايل! برياريکم گرتوه، ده‌بئ قه‌ولم پئ بده‌ي له‌نيو خومان نه‌چيته
ده‌ر.»

سمايل سيغاري کووژانده‌وه و کوتي:

«فه‌رموو، قه‌ولت پئ ده‌دهم کهس له مني نه‌بيسي.»

«ئه‌من هه‌ليده‌گرم، ئه‌گه‌ر له سه‌ري به‌کوشت بچم هه‌ليده‌گرم.»

ده‌نگي خات زاراي له‌وه سه‌ري هه‌وشه‌ پاهات که بو نان خواردن بانگي

کردن...!

منال قریوہ قریویان نہ پرابوؤہ، کتیبی تازہیان لہ پییش دەست بوو، دوور لہ چاوی سمایل لاپەرہیان هەلده داوہ و چاویان لہ وینەکان دەکرد. سمایل سەری بەر دابوؤہ سەر کاغەزیکى و خەریکی نووسین بوو، سەری هەلینا و کوتى:

«بیدەنگ بن.»

پینووسەکەى دانا سەر کاغەزەکە و هەستا سەری، کتیبی کردەوہ و بە دەنگى بەرز بوى خویندەنەوہ، منال تیکرا بە دەنگ لہ دواى وی دووپاتیان دەکردەوہ!

رەمبە رەمبە یە کسمان هات، سمایل بە پیى خویندەنەوہى دەرسەکە، سەبر سەبر بۆ لای دەلاقەى رۆو بە کووچە رۆیى، هەلم سەرتاسەرى شووشەکەى داپۆشیبوو، بە بەرى دەستی بەشى رۆانینی خۆى سەریوہ و چاوی دە کووچە بێرى.

لە سەردەرانی ماله مام خدر، ژاندرمیک و کابرایەکی کەلەگەت و کز بە سواری چاوەرۆانی کردنەوہى دەرکە بوون. دوو لاوی کۆلانگەرۆ بیکارە لەو سەرى کۆلان را دەهاتن، گەیشتنە حاستى ئەوان، راوەستان و سلاویان کرد و سەبر سەبر کشانەوہ پشتهوہ، خۆیان دا کەنارى دیواری مالى بەرامبەر بە ماله مام خدر و پالیان پیوہ دا.

لە پشت سەرى سمایل منال قریوہیان زۆر ببوو، لە پشت پەنجەرەى لاجوو، ئاوپرى لى دانەوہ و منال بى ئەوہى هیچیان پى بلایت بیدەنگ بوون، بەلام جوولەیان هەر دەهات. سەر لہ نوئ دەستی بە خویندەنەوہى کتیبەکەى کرد. هێور هێور بۆ ئەو سەرى ژوورەکە رۆیى، منال چاویان دە زارى بربوو لەگەل هات و چۆى سەریان دەسووراند، گەراوہ پشت دەلاقە، هەلم خەریک بوو دیسان

شوو شه که ی لیل کاته وه ، بی ئه وه ی بیسریته وه هیئدیک سه ری بهرز وو نه وی کرد هه تا ده ری لیوه دهر که وته وه ؛ سواره کان له کووچه ی نه مابوون ، دهرگی ماله مام خدر ئاواله بوو ، که فه لی ئه سیکیان له گه ل به شیکی کهم له لیباسی ژانده رمه که ی له چه ساری لی دیار بوو. دوو لاره که خه ریکی سه ره تاتی بوون و بیگه وه قسه بیان ده کرد.

هه لم به یه کجاری شوو شه ی داگرته وه ؛ ته نیا تا پویه کی ده ری له پشتی را دیار بوو.

سمایل هاته سه ر جیگی خوی دانیشته ، پیئووسی هه لگرت و هیئدیکی شته نووسی.

دهنگه دهنگیک له کووچه ی ساز بوو. گوپی نه دایه ، دهنکه کان تیکه لی یه کتر بوون ، کوردی و تورکی لیکدرابوون ، دهنگی تیژی ژنیکیش تاو نا تاویکی ده که وته نیوانیان.

پیئووسی له سه ر کاغزی به جیهیشت و به په له هاته وه پشت ده لاقه ، به په له سپروه و خوی کۆم کرده وه و چاوی به کۆلانه که دا خشانده وه ؛ سوار خه ریکی داگرتن و به ستنی دوو تا تووتنان له سه ر پشتی ئیستریکی بوون ، مام خدر و ره سوولی کورپی و خیزانی هاتبوونه کووچه و ده یاندواندن ، دوو لاره بیکاره که لییان هاتبوونه پیئشی. سمایل کوتی:

«بیدهنگ و هه را دانیشن ئه وه دیمه وه.»

خیرا له مزگه وت هاته دهر و بۆ لایان چوو. مام خدر ده نیو قساندا ده کۆخی و به کوردی و به تورکی له به ریانده پاراوه. گه لای تووتنی له زارکی ته لیسان وه دیار که وتبوون. هیئدیک تووتنی ورد پڑابوو سه ر به فری بن پییان و به سمی و لآخ و لاقی مروقان لیکه دهران. چی وای نه مابوو بگاته لایان مام خدر رۆبوویه قۆلی کابرا که له گه ته که و کوتی:

«میرزا چه سه ن به قوربانی ئه و که وشانه ت بم ، به سه رت میرزا چه سه ن ئه و مم بۆ کیشانی خۆمه ، هه ر ئه وه ندمم هه یه و ئیله لالا ، کوره گوناحت ده گاتی.»

سمایل سلایوی کرد:

«سه لام!»

سلاویان لیوهرگرتهوه.

«عه لیکه سه لام!»

«ماندوو نه بن، ئەوه چ بووه؟»

«چ نیه، ئەو مامه مائی قاچاگی له مائی دا هه بوو.»

مهعموره درێژهه که خهریکی توند کردنی ئاغزوونهی سههر پشتی ئیستره کهی بوو.

«ناکرێ لێی خۆش بێ، چیان نیه، زۆر فهقیر و ههژارن.»

«براله ئەمن مهعمورم و مهعزور، ئەوه قاچاغه و دهولهت له منی دهوێ،

دوايه با بۆخۆی بجێ له دوو خانیاتی وهربگرێتهوه!»

مام خدر نهیدهزانی پوو دهکیههیان بکا، قۆلی مهعمورهی بهر نهدهدا و کوتی:

«ئاغا موودیر به سههرت تهقه ئەو دوو تا پهشکه تووتنهم ههیه، کورپه بۆ

خاتری خولای.»

مهعموره به توندی قۆلی له چهنگی مام خدر دهکیشا و پوو ده ژاندهرمه کوتی:

«سوار به با پرۆین!»

مام خدر به توندی کوتی:

«جا بۆ ههر ئی من دهگری، ئەو دێیه ههموو ههیانه، بۆ ههر له منی دهگری؟»

باره کهی توند کردبوو. مهعموره نیو گهزی لێ کشاوه پشتهوه و جوان چاوی

لێ کرد ههتا به خاترجهمی وهپێ کهون و کوتی:

«جا بلێم چی مامه راپۆرتیان له تۆ داوه، دهلێن ههر ئەتۆ لهو دێیهی تووتنت

ههیه.»

پهسوول دهرههلبوو و کوتی:

«ناوه لالا ههموو ههیانه، ماله هه مزه چهرچی له ئیمهشیان زۆرتر ههیه.»

له نادیارهوه چهنگیک دلی سمایلی پیکوشی، شووشهیی بیری لیل و

تارماوی کرا، خه میکی قورس هاته سههر شانی و دایچۆراند.

چاوی له سههر سوارهکان مابوو که له پێچی کۆلانه که دا دههات ون بن، بێ

ئهو هی قسیکی دیکه بکا گهراوه مزگهوتی.

جەوھەرى پېنوسەكەى پژابوو سەر كاغەزى؛ بەشىكى زۆرى پەش
هەلگەراندىبوو، دەھات ویشك بېتەوہ.

بە توورەيى پرووى دە منالان كە لەبەرى ھەستابوون كرد و كوتى:
«ئەوہ كى دەستى لى داوہ؟»

تېكرا بە ھەرا ھەرا كوتيان: «ئاغا مودير عوسمان دەستى لىدا.»
عوسمان سەرى تاشراو و قەلت قەلت كرابوو، دەم وچاوى ویشكى لە چەند
جىيان ئىشكە بىرۆى لى ھاتبوو. ھات لى قەلس بېت، پەژىوان بۆوہ، ماوہىەك
دوايە منالى بەرپى كردهوہ و بەتەنى لە پەنا كورەى كە ئاورى تىدا نەمابوو و
سارد ببۆوہ دانىشت، بۆنى خۆلەمىشى نىو كورەى دەھات. ماوہىەكى زۆر
دەبىرىكى قوولدا نوقم بوو.

رۆژ درەنگانى بە بىوازی ھەستا سەر پى و شتومەكى كۆ كردهوہ و بەرەو مال
وہرپى كەوت. لەو سەرى كۆلانرا سوارەكان بەرامبەرى ھاتن، گەيشتنە حاستى،
سلاويان لى كرد و چاوہروانى ولامى نەمانەوہ و لى تىپەر بوون. سەرى لەگەل
سووراندىن، تا، تا، تووتن لەسەر پىشتى ولاخان دابەسترابوون. يەك دوو چەلان
قامچيان لە كەفەلى ئەسپان توند كرد، ئەسپ نەرمە غاريان دەست پىكرد و بە
پى ئەوان ئىستەرەكانىش غاريان دا و لە پىش چاوى دوور بوونەوہ.

(۲۰)

حاجی محهممهه چووه ئهه ديوى تاڤره تهك لىوولى تووركڤهكهى كه به
بزماریكى له قهدى دیوار هه لاوه سرابوو لى کردهوه و هاتهوه دیوهكهى هه وه لى و
پالى به دهسته نوینهكهیهوه دا و دانیشته دهستیكى به لىوولهى تفهنگى داهینا ،
سارد بوو. هه راي کرد:

«ئافرهت ، ئافرهت!»

خات زارا به دهنگیوه له هه سار را هاته ژوور و کوتى:

«دهلئى چى حاجى؟»

«برۆ ئهه فیشهكه دان و شتهم له مجریكهى بۆ بیینه دهر.»

خات زارا چۆوه دهر و دواى ماوهیهكى فیشهكه دان و قودوولكهى ساچمان و
بارووتى بۆ هیئا و له بهر دهستی دانا و هه روا به سهه پئوه راوهستا و کوتى:

«دهچیه راوی حاجى؟»

حاجى لىوولهى تفهنگى شكاندبووه، هه لیهینا سهه دهستی و چاویكى
قووچاند و به چاوهكهى ديكهى نیوى چاو لى کرد و کوتى:

«حاجى بايز به هه مزه چه رچى دا ولامى لى ناردووم سپهینى بۆ راوی دینه

ئیره.»

تفهنگى هیئا خوار و رۆندانى هه لگرت و زۆر به شینهیى رۆنى تیدا.

ئهووى رۆژى له نوژیى نیوه رۆیه را هه تا بانگى شیوان فیشهكى کوتاوه و كهل
و پهلى راوی تهيار کرد. چهل چه له سههه هه لدهبرى و به دهلاقهى به رامبهه رى دا
چاوى ددهرگایه دهبرى و چاوه رۆانى هاتنهوهى مراد و دوو تاژى مه نافی زاواى
دهماوه.

له خدراوی چوار منالی مه نافی له خوښی خالیان پیان وه هرزی نه ده که وت؛ له و دممه وه هاتبوو له دوری هالابوون، جار جار دایکیان لیان ودهنگ دهات؛

له مرادی که ته وای هوشی له سهر قسه ی وی بوو دوری ده خستنه وه. مراد ناعیلاج دهستی ده باخه لی راکرد و هیندیکی قهره پوول دانی، منال له خوښیان خالیان له بیر چوو به هه لاتن بؤ شت کړینی له ژور چوونه در.

«نهری و هلا براله گیان! دؤینی مه نیجی دشم له دایکی سهد بیستبوو، قهول وایه خه زالی بؤ سهد حه سه نی کورپان به ژن بدن. دهیکوت چوونه جه رانی کچی کوپخا ره سوولیان دیتووه.»

مردا کسپه ی له دالی هات. دالی داخورپا، حه جمینی لی هه لگیرابوو، نه یده زانی بللی چی، شتیک له ناخی دا ئوری گرتبوو، به ماتی چاوی ده حه سار بری. تاژی کز و چالاک هه لتووته کابوون و گوپیان سل کربوو.

خوشکی له په نای هه ستا و چوو بؤ لای سه ماوهر و چایه کی بؤ تیکرد و بؤی هیئا. هه ناسیکی هه لکیشا و له په نای دانیشه وه.

«هه مووی له بن سهری ئامینه گوج دایه، ئه و بؤته پیخه سوویان. گویا ههر ئه ویش هیرو ی بؤ دیتوونه وه.»

هه لمیکی کز له سهر چایه که ی هه لده ستا، به حال خوی باده دا و له پاشان له چاوان ون ده بوو.

ئهو ی شه و له ته وای مالی جه ران باسی راوی سپه نی بوو. میوان دره نگانسی به جیبیکی به نیو دی دا به ره و ماله ئاغا رؤیبوون. منالی دی هه تا نازیک پاوانی ماله ئاغا وه دؤایان که وتبوون. به فر و جلیتاوی ژیر ته گه ریان وه سهر و گوپلاکی که وتبوو. به لام ههر نه گه رابوونه وه.

ئه سترمی رؤژ به ته نیا ترووکه ترووکی بوو. هه ور له چهند شوینی ئاسمان شه رقیان تیکه وتبوو. پچر پچر ببوون و به دم شنه ی به ری به یان گه وال گه وال تیپه رین، که له باب له چوار سووچی ئاواپی ده یان خویند. چرای دیوی سمایل کووژابوو، له و سهری حه وشه به درکه ی ئاواله ی مدبه قی دا ئاورینگی کا و کؤتیکی خات زارا ده ته ندووری هاویشه تبوو ده بیندران.

حاجى محەممەد ھاتە ھەوشە ، تەزۋوى بە لەشى دا گەرا ، مەسىنەى لە پەنا ديوار ھە لگرت و چۆ ئاۋدەستان.

ھاتەو ھەوشە و چۆ سەر ئاۋەرپۆكەى ، مەسىنەى دەنيۆ لىنگى گرت و خۆى كۆم كرىدەو و دەستنوۋىژى ھە لگرت و مەسىنەى دانا سەر ھەرد و سەرى ھە لينا و چاۋى دە ئاسۆ بېرى . چىياكان لە دوورەو ھە بۆر و پەش دەچوونەو ھە . ھاتەو ژوور ، لە پەنا سەماوەرئى دانىشت و خەرىكى چا ساز كرىن بوو ، ئىنجا ھەستا سەر پى و نوۋىژى دابەست ، دەنگە دەنگى مراد و خات زارا لە ھەوشە پرا دەھات ، كەلە شىرەكەيان سى جارى لەسەر يەك خويىند ، لە دوورەو كەلەبايىك جۋابى داو ھە . مراد چۆ تەويلە ، بۆنى پەين و پالى تازە ، قورس و گران ھاتە بەر لووتى . تاژى لە قولىنچكى سەرەو ھە تەويلە كسكە كسكى چاۋيان بوو ، لىيان چو ھە پىشتەر ، ھەرتكىان سەريان لەسەر دەستيان دانا بوو ، بە نووزە نووز ھەستان ، خۆيان لەبەر يەك كىشاۋە و لمبوزيان ھىندىك بۆ لاي درىژ كرىد .

تفاق و جەمە جۆى دە ئاخورى مانگيان كرىد و گەپاۋە دەر ، يەك سەر بۆلای مدبەق چوو . دايكى لەچكىكى پەشى گولدارى لە نيۆچاۋانى بەستبوو ، توند و تۆل ئەنگوتكى دەگرت ، بەرامبەرى لەبەر تەندوورئى ھەلتروشكا و چاۋى دە قامكى شووش و بارىكى دايكى بېرى .

ئەوشۆ ھەزارە خەوى لى زپاندبوو؟ قسەكانى دوينىنى خوشكى زەق و زۆپ ھاتبوونەو ھە بېرى . خەويان لى تاراندىبوو ، پىلوۋى خستبوونە سەر چاۋى بەلكو ھەو لەگەل خۆى ، بىباتە دونىاي ھەراۋى خۆى ، بەلكو لەچەنگ خەم پزگار بى ، بەلام كەلكى نەبوو ، يەكبىن جىنگلى دابوو ، چاۋى دە ئالوودارى مېچى بېبوو . خەيالى ناخۆشى بە ژن دانى ھىرۆ ، پسانى ھەوداي ئەويىنى ، پىشپىل كرانى ھەستيان ، رووخانى كۆشكى جوانى ھىوايان ، شالۋى بۆ دىنا . تلى دەخوارد پوو بە دەلاقە ، چاۋى دە ئاسمانىيە ، ئەستىرە يەك يەك و دوو دوو بزر دەبن ، ھەور دىون ، پەش پەش ، بۆر بۆر ، سىپى سىپى ، پەنگ دەگۆرن ، وىنە دەگۆرن ، خەيالى ئالوزن ، بېرى ناخۆش ، دىن و دەرپۆن ، بى پسانەو ھە . خەو ئاخرى دەركى دونىاي پەمزۋى خۆى لىكر دەو ھە .

ئاسمان سامال بېوو . نازانى بۆ ھاتۆ بەرامبەرى دانىشتوو ھە ، خەم جەستەى تەنيو ھە ، گىژ و سەر لىشىۋاۋى كرىدە ، بى ئەو ھەى ئاگاي لە خۆى بىت

ھېناوئىتى، شىتىك، گريپھەك لەسەر دالئىتى، قورس و گرانە، وچانى لى
ھەلگرتوۋە.

بۇ ھاتبۇ بەرامبەرى، بۇ، خۇ پېش ئەۋەى قسان بكا دەيزانى چى پىدەلى .
«كوپم بۇ وا ماتى؟ چ بوۋە؟»

مەلى چاۋى لەسەر قامكى ھەلفرانە سەر چاۋى. چى نەكوت.

«مراد كوپم، دە پىم بلئى بزائم چ بۇ، چ قەۋماۋە؟»

مراد ھەناسىكى ھەلكىشا و سەرى بەرداۋە. يەك دوو ئاورىنگى زۆر ورد و
چكۆلە لە تەختى تەندوورى را ھاتنە دەر و دەسبەجى ون بوون، تارمايى بەرى
بەيانى قووتى دان.

«چ نيئە دايە گيان.»

دايىكى دەستى لە ئەنگوتك گرتنى كىشاۋە، بىرىك رىتكە بە بەرھەلئىنە
ئارداۋىكەۋە نووسايۋو.

«جا چۆن ئەمن دايىكى تۆم نابى لىت بزائم پۆلە گيان، چۆن وادەبى؟»

«دوئىنە دادە پەغنام دەيكوت ھىرۆى بە ژن دەدەن بە مالى سەيد نەجمە
خدرائى.»

خات زارا دەستى دا ئەنگوتكىكى و ھاويشتى سەر پنهى، بە سەرى قامكانى
پانى كردهۋە، تىرى ھاويشتە سەر و كوتى:

«پۆلە گيان! ئەمىش بىستومە، جا دەلىيى چى كوپم، ئەۋ پىر بەكەلە
خەرفاۋە، ئۆى لال بم ئەستى. چەندى دل بەۋ مال و حالەى خۇش بوو. فرتۆلىك
دئتە جىت، ھەى لال بم.»

كەمرە و دەۋەى نئو تەندوورى بە تەۋاۋى ببوونە پىشكۆ، دىۋارى تەندوورىان
سور ھەلگەراندىۋو.

«چ خۆت مەشەمزىنە، خودا گەۋرەيە، ئەى بەلكوۋ لە كەرى شەيتانى
دابەزى، ھەستە، ھەستە برۆ ئەۋ پرىسكە كاھلىم لەبىر چوۋە بۆم بىنە.»
مراد ھەستا سەر پى و ۋەدەر كەوت.

زىقە پۆژ لە چىپاكانى ئاسۆى دابوو. لە زىنۋان مژىكى تەنك لە نئوان
ئاسمان و زەۋى مۆلەق مابۆۋە، پووناكى وردە وردە پەرمە دەسەند.

حاجی محەممەد کەواپاتۆلێکی ڕەشی لەبەر کردبوو، سۆرانی توند و تۆل لە مەچەکی ھالاندبوو، تۆزلیخەکانی ھەتا ئەژنۆی ھەلکەشبوو، تاپرەکەمی دەشانی کردبوو و فیشەکانی لە قەدی ھالاندبوو. شان بە شانی، مراد کەواپاتۆلێکی پزوی ئامال زەردی لەبەردا و پشتیئندی ڕەشی خالخالێ لە پشت بەستبوو، ڕەستەیی تازێکانی بە دەستەووە بوو بە پێ و چالاک بەرەو مائە ئاغا دەڕۆیشتن، تازێ زگیان بە پشتیانەووە نووسابوو، گۆییان قوت و بازوی بلیندیان داویشت. ھەرکە پشیلەییەکیان لە لیواری بانیکێ یان لەو سەری کۆلان دەدی دەیانمراند و ھەولیان دەدا خۆیان لە دەست مراد بپچرن دارەکانی باغی ئاغای ڕووت و ویشک، تیکۆل سوور و بۆر، دوراودوور دیار بوون. دووکەلی ئامال شین قەف قەف بە کولانچەیی مالاندا بەرەو ئاسمانی سامال ھەلەکشان. دیھانتیکان لە سەربانان، لەسەر قۆریان، یان لەبەر دەرگا و نیو کۆلانان ڕا چاویان تێدەبڕین، سلاویان دەکرد و تێدەپەڕین و لە کاتی ڕۆیندابی ڕاوەستان ولامی پرسیاریان دەدانەووە.

«سەلام و عەلیکم، عەلیکە سەلام، حاجی ئەووە بۆ کوئی ئیشاللا.»

ھەر چەند لە دوینی ئیوارێو ھەمووشیان دەیانزانی ھەر دەیانپرسیووە. حاجی تەنگی بریک لەسەر شانی ھەلداویشت، دەفەیی سینگی دەدا پێشی و سەری بەرزتر دەکرد و دەیکوت: «دەچینە ڕاوی.»

ھەتا لە پێش چاویان ون دەبوون چاویان لێدەکردن، دوور و نیزیکی باغی ئاغا ببوون، ھاشە ھاشی بادیناوی بەرزتر ببوو.

پەلیک قازوو لەسەر لکوپۆپی مێشەلانی قەرەغی قیژ و قازیان لێ پەیدا ببوو، گەیشتنە راست پەرژینی باغی، دوو سێ چۆلەکە مشکە دەنیو دپک و دالەکەدا دەرپەڕین و دیسان چوونەووە نیو پەرژینی، ریشۆل و پاساری تیکەل یەکتەر، لەسەر باسکی لاوازی داران ھەلنیشتبوون لە چرکە و چریکیان سەر سام دەبووی! لە دەرزیی مائە ئاغا ڕاوەستان، حاجی دوو سێ جار دەرکوتهی کوتا: کارداریکێ مندالکارە لێی کردنەووە و چوونە نیو ھەوشەیی گەرەیی مائە ئاغا، چوار بارگین کەل و پەلیان لەسەر پاشکۆی بەستراوو، پرمە پرمیان بوو، ڕەستەیی چوار تازێ، دوویان ڕەش و دوویان بەلەک بە دەست دو کارداران بوون.

تیرۆژ له لووتکهی چیاکانی پۆژئاوای دابوو، سهبر سهبر دادهخزا خوار و مژی سهبر ملهێ دهتارانندن.

حهمه دئاغا بۆشناغ و تهیار له بیس هه موویاندا هاته دهر، سمیلای له دوو لایان را به وینهی کلکی دهماره کۆل قیت ببوونه وه. پدینی پاک پاک تاشرابوو. پوومه تی مه یله و سوور و شهق بوون. تاپریکی دوو لوول له سهبر شانی بریسکهی دهدا. دوو ریز فیشهک له قه دی هالا بوو.

به دواي ئه ویدا سهروان باکوویی که له گهت و چاو و برۆ رهش، ریزیکی فیشهک له شانی هالا بوو. تاپریکی به دهسته وه و کۆلتیکی که مه ری به قه ده وه به دواي ئه ویشدا حاجی بایز و په حمان ئاغا هاتنه دهر. سهبر زاره کی چاک و خویشیان له گه ل حاجی محهمه د و ئه وانی دی کرد.

حاجی بایز پووی ده سهروان کرد و کوتی:

«جه ناب سهروان! حاجی محهمه دی راوچی، ئه وهی تاريفم بۆ ده کردی ئه وه یه.»

حاجی محهمه د زه ردیکی هاتی، چاوی ده شووشه ی رهشی چاویکه ی سهروانی بری که وینه ی ئه و شتانه ی به رامبه ری تیدا تیکه ل و پیکه ل دیار بوون. سهروان بزه یه کی هینا سهبر لئو و کوتی:

«با ببینین و تاريفی که یین.»

به فری ژیر سمی بارگین و لاقی مرۆقان پاخۆشه کرابوو. سواری بارگینان بوون و له بیس حاجی محهمه د و مراد و دوو کارداره که دا وه پڕ که وتن. هه تا ماوه یه کی زۆر هه ر به سهبر راسته پڕیه دا پۆیشتن. هه لَم به زار و لووتی ئه سپ و تاژیان دا ده هاته دهر. حاجی محهمه د و مراد هه تا نیزیک ئه ژنۆیان ده به فری ده که وتن؛ سهبر و سینگیان ده دا پۆیشتی و زۆر به چه توونی لاقیان هه ل دینا وه.

هه زار لایه ی که رویشکان له هه موو شوینیکی ده بیندرا. جی جی زه رده گوینی یان قه لغانیک سهبری وه دهر نابوو زۆر جیانیس ته نیا به فر بوو و هیچی تر.

گه یشتبوونه قه دی شاخیکی پڕ زه رد و ماه، پالداوینی به هو ی به فری قورس و بارنی زۆر ساف و لووس ببوو، هه زاران ده ستی توانا ماله یان به سهبر داکیشابوو. له زینۆی، ره وه زه به ردیکی گه وره دیار بوو. بوون به دوو دهسته، سوار سهبر راو، پیاده بهر راو. حاجی محهمه د چاوی تیژ کردبوو؛ زه بری

پیدەدان ھەر شتیکى بە ھال بچولیتھوہ بیبینی، پر بە دل بە تاسەى دیتنى نجیر بوو. ھەم لەبەر تاريف و پێھەلکوتنى حاجى بايز و ھەم لەبەر ئەوہى ئیوارى بتوانیت باشتر باسى خالید بکات، وەک ھەلۆیەكى دەپروانیە تەواوى کون و کاژیران، لە شوینى پەنجەیان ورد دەبوو، تیشكى خۆر لە بەفرەكەى دابوو و چاوى رەشکە و پشکەیان دەکرد، ئاویان لیدەھات و دەزوورانەوہ، بەلام گوئی نەدەدایە، چاوى بە دووى ھەزار لایەیان دادەرپۆی.

کاتى لاویتى چاوى وا بە حوکم بوون بە پاییزیش دە رەشانگى دا بەر لە ئەوہى یەك شەوہ بەسەر ولات دا بکیشريت، لەسەر خۆل و بەردیش شوینى ھەلدەگرت. ئەدى ئەورپو بۆ وای لیھاتووہ؟ ترسیک بە دلى دا ھات، نەکا چاوى پرووش بوون؟

سەرى ھەلینا و خوارەوہى رۆانى سوار لەسەر پشتى ئەسپان چەت و چەویل دانیشتبوون، ئاوری لە پشتموہ داوہ، مراد لە پشت سەرى بوو، ھەنگاوى خۆشتر کرد، ھیوايەك كەوتە دلى، کەرویشکیكى بۆر ماتەى دابوو، ھاواری کرد:

«تەمالە، تەمالە، ئاغاىە من تەمالە!»

کەرویشک گۆى قووت کردنەوہ، بەرەو ژوور توند و تیژ ھەلگەرا. مراد رەستەى تاژیانى بۆ کیشا. ھەرا ھەرا و بگرە بگرە پەیدا بوو، تاژی تیر بوون لە کەوانى تەرە ببوون، بازى بلیندیان داویشت، شان بە شانى یەك ھەلیانکوتا سەرى. کەرویشکیكى جحیل و برەو بوو، چى وای نەمابوو بگاتە رەوہزە بەردى. لە سەرىش را رەستەى چوار تاژیان بۆ کیشا.

کەرویشک خوار و خێچ داگەرپاوہ خوار، سەرى لى شیواو بوو. لە ھەموو لایەكەوہ بۆى دەھاتن، تاژیكى بەلەك گەیشتە سەرى، واقەى کەرویشکەى دەمیک ھات ئەوسا وەك تاویرە بەردیكى تاژی و کەرویشک گلار بوونەوہ خوارى.

ھەتا نوێژى نیوہرپۆیە نۆ کەرویشکیان راو کرد. دوور و نیزیكى دەلاویى کەوان بوون. جەگەن و قامیشى ویشک لە دوورەوہ جەغزیان لەدەورى گۆمیلکەى کیشابوو، بە ھال شینکالەى زرە پنگى پیر دیار بوو. بە ماتە مات لى نیزیك بوونەوہ: ھەمەد ئاغا و سەروان بەرامبەر بە گۆمیلکەى دەرپۆن. لە خوارەوہى وان

حاجی بایز و پرحمان ئاغا و له خوارتر حاجی محهمهد و مراد ده پڙیکي دا دهچنه پیشی ئیره له چوار وهرزی سال مالی کهوانه، دندووکیان له شیناوهردی قهراغهکانی ددهن، به دوری یهکدا دهسوورپین، سلهی دهکهن، ملیان قیت دهکهن، چاویان زیت زیت دهگپین، سهر له نوئی دهسوورپین و قاسپهیان دی.

لییان نریک بوونهوه، ده تیراووژیان دان. تهقه له تفهنگی سهروان و همهده ئاغای هات؛ زایلهی شریخهیان ده کویتسانی به فراوی و بیدهنگ داکیشراوه باله پرژهی دووکهوان ساز بوو، دهسته کهو فرهی بالیان کتوپر هات و به سه سهری حاجی بایز و پرحمان ئاغای دا فرین، تهقه له تفهنگیان هات، گولله ههتهریان کرد و قاقای همهدهئاغا و سهروان له دوایان بهرز بووه.

حاجی محهمهد سیرهی تیگرتن، مابوویان بگهنه سهر سهریان. شریخه له تفهنگی ئهویش هات، گولله ههتهری کرد و قاقای بلیندی راوچییانی له گهل خوی هیئا. حاجی محهمهد تفهنگی دابوو به مرادی. گورج و گول شکاندبوویهوه. فیشهکی دهبر نابوو، دهسته کهو له سهریان تیپه ریپوون، چی وایان نه مابوو به یه جگاری له پیش چاوان ون بن.

شریخهی تفهنگی هات، سهروان به دووربینی کهوتنی دوو کهوی دیت. له بن لیوی ئافه ریمی کوت و دووربینی وهرسوورپانده سهر مراد که تفهنگی شکاندبووه و قایغه فیشهکی لی دهرداویشته.

گوئیان کیپ ببوو به حال دهرزینگاوه.

کویتسان کشومات بووه. تاژی رهشی شهو سهری ده دووی زهرده کهرویشکی پوژ نابوو.

ماندوو و برسی، به لام به کهیف و دماغ گه پانه وه جه پان. زهرده که پویشک له قه ندیلی ئاوابوو، تاژییه ره شه هاته سهر پاشوان! ته ندووری ماله ئاغای هه ژدیهایه کی پهت کراو بوو زاری داپچریبوو. بلیسهی ئاوری له ناخیوه ده هاته دهر، گرپه پیچهی ههتا میچی دهر پویی و دوژهنگی شوپه وه بووی ده له رانده وه، ورده ورده دامرکا و دواي ماوهیه کی بون و بهرامی خووشی کهوی برژاو جی گیر بوو.

مراد له پاشخانه له خواره وهی کارداران دانیشتبوو و چاوه پروانی هاتنه دهری بابی له دیوه خان بوو. گهرما به له شیان داگه پابوو. سهروان و همهدهئاغا له

سهرهوهی هه مووان پالیان دابۆوه، به سلامهتی یهک ئیستیکانی ئارهقیان قهرهتهپه هه لداویشته و به دهستی یهکتر قرتمیک له سینگه کهویان له سهر دهخوارد. قاقایان بی نیوبر دههات. حاجی محهمهد له تهنیشت حاجی بایز سهری بهردابۆوه و مرتهقی لیوه نه دههات. حاجی بایز به دمیان پیده کهنی. له دواى قاقایان هه موو جار لیوی بو پان ده کردنه وه.

حاجی محهمهد به چاو جاریکی دی داوای له حاجی بایز کرد مه سه له ی خالید بی نیته گۆر.

حاجی به سرته کوتی:

«سه بر که جارێ وهختی نیه.»

چاویان لوول و خومار بوو و قسه یان حه له ق مه له ق.

حاجی بایز بزیکى هیئا سهر لیو، پرووی ده حه مه دئاغا کرد و کوتی:

«ئاغا گیان! نه گهر ئیزنم بدهی شتیکی بلیم؟»

حه مه د ئاغا به پیکه نینه وه کوتی:

«حاجی بیلی، چت دهوێ بیلی.»

حاجی چاویکی له حاجی محهمهد که سهری بهردابۆوه و قامکی دوو دهستی تیک هالاندبوو کرد و کوتی:

«له بابته برازا که ی حاجی محهمهدی.»

حه مه د ئاغا له پر دهره لبوو، به دهنگیکی کر گوراندی:

«حاجی باسی ئه وه تیوم ههر له گه ل مه که.»

وای گوراند حاجی راجله کی، بیری کرده وه هه لسه بت زوو درکاندوو یه تی، ناعیلاج سه بریکی گرت، جاریکی دی چاوی ده چاوی سوور هه ل گه راوی ئاغا بری و کوتی:

«ئاغا گیان! ئه وه نه فامی کرده ئه تو چاوپۆشی لی بکه.»

حه مه د ئاغا به دهنگیکی تیکه لاوی تووره یی و گله یی ولامی داوه:

«ئه ها مالت نه شیوی حاجی ئه تۆش! به ته مای ئه وشۆ به زمه که مان لی تیک

دهی، به گۆرپیکی خدرئاغای بامی چۆتی نایبه خشم، جا ئیدی له سه ریشی مه پۆ.»

حاجی بايز که ههستی به ئهوهی کرد له رادهبهدهر بو خاتری حاجی محهمهد خوی هیئاوهته خوار، لهبهه ئهوهی که تۆلهی ئهوه کارهی کردبیتهوه رووی دهحاجی محهمهد کرد و کوتی:

«ئهوهتا ئیدی پیاو، کونده جهرگت کردم. دزی دهکا ئهدی پارانهوهی چی؟»
حاجی محهمهد که سهری ههر ههئنههیئاوو به توندی سهری ههلبیری رووی ده حاجی بايز کرد و کوتی:

«حاجی ئهتۆش ئهوه دهلیی چی؟ کیهه دزی؟ ئهوه پیلان بوو بۆی ساز کرا.»
بهتهما بوو له دووی قسهی بدا که حهمهد ئاغا مۆلهتی نهدايه و به سهری دا نهپاند:

«ههسته وهدهر کهوه ههی دهویت باب، ئهحمهد، ئهحمهد ههتیوه له کوین؟»
ههرا ههرا ساز بوو، سهروان نیوچاوان گرژ و تال چاوی ده حاجی محهمهد برپیوو، پهیدا بوو ئهوهی که بو ماوهیهکی کۆپی لی تیکدابوون قهلس بوو.
ئهحمهد زله و نۆکهریک خیرا به دهنگیوه هاتن، ههر له پاشخانه را هواریان کرد:

«بهلی ئاغا ئهوهتاین.»

مراد دهسبهجی ههستا سهریی و غاری دا بۆلای دیوهخان، له پشتهوهرا نۆکهریک پری پیداکرت، به پاله پهستۆ حاجی محهمهد و مرادیان له پاشخانهش وهدهر نا و دهبهفری ههساریان گهوزاندن.
رهحمان ئاغا کهس نهیزانی له کویرا پهیدا بوو. قامچی به دهستهوه لهسهه ههیوان را به سهه نۆکهرانی دا گوراند:

«تییان ههلهدن، وهدهریان نینه دهری ئهوه توله بابانه.»

باب و کور مات و وههز شان به شانی یهک رهستهی تاژیان بهدهست، چاویان ده کزه کزی چرای مالان و گوئیان له نووزه نووزی تاژی شهگه و کرمه کرپی بهفری رهق ههلاتووی ژیر پییانه. وهزهیان نییه چاو لیك بکهن، ددانیان کلێله بوت، تهنیا یهک وشه، وشیکی چکۆلهش توانای دهربازبوون لهو زیندانهی نیه، شکاون، ههرتکیان، باب و کور.

باب له کور شههرم دهکا، شکان له پییش چاوی تهقه کورهی، ورد بوون، چکۆله بوونهوه کور له باب شههرم دهکا. سهریان داخستۆ. تاریکی ئهنگوسته

چاوه و به هانایانهوه هاتۆه، کهچی دیسان ناویرن سهر هه لاینن، ناویرن ئاوپر لیکبدهنهوه، نهکا خه نجهری تیژی، خه نجهری ئاورینی چاو، په ردهی شهو بدپینن، نهکا بو ساتیکی زۆر کهم چاویان به چاوی یه کتر بکهوئ، نهکا...

ههر یه کهی شکانی خۆی ده توانی ببینی به لام ئی ئهوی دی نا. وینهی گهورهیی یه کتریان ده زهینی دا ههیه، به درێژایی عومریکی، زۆر له میژه هیناویانه، پاراستویانه، ناویرن چاو لیکبکهن، نهوهک نه مابن، نهوهک پاک بیتهوه، نهوهک گوێ درابیت! شانیان داچۆراوه، قسه له نیوانیان هه لگیراوه، لیک دوور بوونهوه، زۆر دوور، یه کتر نابینن، کهس نابینن.

زولم و زۆر دیویکی ترسینه و به هیزه و ته نووران ده کیشی؛ قاقای به سامی له دوورهوه، زۆر له دوورهوه، له که ونارهوه، ده نگده داتهوه، له شانان، له دییان، له مالان، له چۆل و ساریان ههر ده بیسری، شیرکۆله یهک لیی پاده په پری هه لده کیشی شیری تیژ، ده ستیکی ده په پینن! لاقیکی، سه ریکی، سه دانی تر جیی ده گرنه وه. به هیتر، به قین تر، شالو دینن، پی ده نینه سه ر سینگی، ئه وکی توندتر له جارن پیکده کوشن، هه زاران زمانی ههیه، ئاورین و تیژ، قه لای قایم، قایم و پتهو، شوورهیان ساز کراو له هه زاران دلی په ق، ده ست و لاقی ئه و دیوهی، هه ژارانن، برسیکانن، سهیره!!

مات و شکاو خۆیان به مایدا کرد.

(۲۱)

تاقمىك ئەستىرە لە تەشقى ئاسمان شاھىكپانە!

دەرويش سەئىد ھەنگاويك لە دواترى خەلىفە دەپوا، چەق و لوورى
چوارپىيان لە پشتەوھيان را دى. دەرگاي گەورەى مائە ھەمەدئاغا گالە دراوہ.
خەلىفە دەستى دەباخەلى نا و بەستىكى پوول لىدەرھينا و بو دەرويشى
راداشت، چاوى دەرويشى لە خۇشيان ترووسكە ترووسكىتى.

«ھانى ئەوھش بو مندالەكانت خەرج كە.»

«نابى جەنابى شىخ! جا چۆن پوولت لىوەرگرم؟»

«ھەلىگرە متفەرگە، ئەوھى پىشمكوتى لەبىرت نەچى.»

دەرويش رۇبووۋىھ قۇلى خەلىفە و پىدانوسا.

«ھەى بە بابەوھت دەبەر مرم، چۆنت پوول لىوەرگرم؟»

خەلىفە دەستى بە شانى داھينا و كوتى:

«دەلىم ھەلىگرە، با خىر و بەرەكەت پروت تىكا.»

دووسى جار دەرکوتەى كوتا.

«چاوپرە دەبم ھەر شتىكت دىت خىرا پىم بللى.»

«بە ھەرتك چاوان، شەرته لەو شۇرا ھىچ شەويكى نانوم.»

لە پشت دەرگا را تەپەى لاقى كە لەسەر بەفرى رەق دادەندرا ھات. دەرويش

سەئىد وەك شتىكى يەكجار بە وھجى دە دەست دابى، چاوى لەسەر پوولەكەى

ھەلنەدەگرت.

نۆكەرىك دەرگاي كرىوھ و خەلىفە چۆ ھەوشە. دەرگا گالە درا و دەرويشى

وھخۇ ھىناوھ، بە جىفرىك لىدان گەراوھ نىو دى.

دېوہ خان ئاخنراوی دووکەلی سیغار و قەنەیە ، ئیستیکانی نیوہ پیری ئارەق لە پێش دەستیان دانراوہ. سلاوی کرد و چۆوہ ژوور، قورس و گران لە بەری ھەستان.

حەمەدئاغا بە پیکەننەوہ رووی دە سەروان باکوئی کرد و کوتی:

«ئەوہش جەنابی خەلیفە.»

حاجی بایز چوو قوئی ماچ کرد. خەلیفە دەستی بە پدینی پان و بۆزی خۆی داھینا لە جیئەکی نازیک حاجی بایز دانیشت.

شەو شەق و دنیا تاریکە! پرخ و ھۆری حاجی بایز بلیند و تاریک دێ. ھەلی کردۆتە شەو بایەکی و لک و پۆپی ویشکی داران دەجوولینەوہ.

جرای دیوان کووژانەوہ یا زۆر داکیشراون. نیو نیوہ پرمەئە سەبری ئەسپیکێ لە تەویلە را دێ و ھاشەئە یە کدەستی بادیناوی.

سەروان ھاتۆتە سەر ھەیانێ، چاوی دە ئاسمانی بێ ھەور و پر لە ئەستێرە بریوہ، یەخەئە فرنجەکەئە ھەلداوہ تەوہ، سیغاریکی دەردینێ و بە چەخماخیکی زەردی لە دەستان خۆش دایدەگیرسینێ. مژیکێ توندی لیدەدا، لیوی ژیرەوہی بریک ھەلھیناوە و دووکەلی سپی بێ پسانەوہ دەداتە دەر. تەلەس و سەرخۆش دوو سێ ھەنگاوە چێتە پێشتر و پال بە کۆلەکەئە ئەستووری لای راستی خۆیەوہ دەدا، ئاوری سیغار بە شەوبای دەگەشیتەوہ. ھەست بە تەپە تەپیکێ سەبر دەکا، بە سەر شانێ دا ئاوری لیداوہ، ھاتە پەنای، سەبریکێ ئیکلامی کیشا و دەستی داداوە. سەروان مژیکێ دیکە لە سیغاری دەدا.

«ھا جەنابی خەلیفە ئیرە خۆشترە یان شار؟ کاروبارت چۆنە؟ ئەوجوورەئە

بیس توومە بۆ خۆت بوویە شیخیکی گەرە!»

خەلیفە کوتی: «لە سایە سەری شا و ئی تۆ خەراپ نییە، تەنیا لە بەر ئەو

ردین و دەرویشە چلکانە وەرەزم.

سەروان پتەیکی لە پستی سیغار دا و سووتوی لێ تەکاند و بە پیکەننەوہ

کوتی:

«شیخی وەک تۆ ھەر دەبێ مریدی واشی ھەبێ.»

چەك چەكك بە بەردمیان دا تپپەری ، بۇ ساتیكى دیتیان و لە پئش چاویان
ون بوو. ماوەیەك بیدەنگ بوون. سەروان سیغاری فری دا ژیر پی و پیی ریخست
و کوژاندیۆه. دەم و چاوی یەك دوو جینی تیکەوت و کوتی:
«چت کردۆه؟»

جاری هیچ ، هەروا چاوەریم ، دەرویشیکم شەو و پوژ بۇ کردۆتە ئیشکچی.
سەروان چاویکەهێ پەشی لە چاوە کردۆه. شیتالیکی پارچەهێ نەرم لە
باخەلی فرنجی دەرهینا و هەلمی شووشەکانی پی سربووە.
«هەروا وشیار بە و چاوی لی خافل مەکە ، نابێ لە چەنگمان هەلین.»
«بەلی قوربان ، ئەرخەیان بە.»
«دەبی بزانی بنکەیان لە کوپیە و کین.»

لوورەهێ گورگیکی لە نزیك پرا هات و بە دوایدا حیلە توندی ئەسپییکی لە
تەویلەهێ پشت باغی را.
«ئەدی لە دیی چ خەبەر؟»
«هیچ قوربان ، یەك دوو جار نەبی خەلکی كۆ کردۆتەووە و قسەهێ بۇ کردوون.
دەنا چی نەکردۆووە.»
«چی کوتۆ؟»

«باسی حەق و زوولم و ئەو جۆرە شتانە. خۆم تینەگەیاندا کوتم با
نەسلەمیتهووە.»
«چاكت كرد ، لی گەرئ هەرچی پیی خوشە بیلئ ، وەختی خۆی دەبی دەست
بەكار بین ، بەهیچ جۆر نابێ سۆسەمان بکا.»
«بە چاوان.»

شەو با ئەوسەر ئەوسەری باغی دەکرد ، دەرویی و دیسان لەپەرژینی بازدی
دەدا و دەهاتەووە. پرخە پرخی سەروان و خەلیفەش لە دوو دیوان را ساز بوو.
شەبەقی ئاوری سۆبان وە دیواران دەكەوت و دەیان وینەهێ سەیر و سەمەرەیان
لەسەر دەكیشراووە.

دوو پوژ بوو بۇ جەماعەتتەش نەچچووبوو بۇ مزگەوتى. لە ناخەوہ ھەستى بە ھەلۆل بوون دەکرد، تىک شکابوو، لە بيانوويەكى دەگەپا، لە شتىكى، لە قسىكى ھەتا بگورينت و زامى دەروونى پى ھەتوان كا! رووحى شكاوى پى ھەلبەستتەوہ. كەس زاتى نەبوو بيدوینى! قەلس و توورە دەپروانىھە ھەموو شتىكى. جار و بار لە بىرى دەچۆوہ، دەھات بىتەوہ سەر ژيانى ئاسايى، لە پر بىرى چكۆلە بوونەوہى، وەك بىچوہ ماريك لە ھىلكەى دالى سەرى وەدەر دەنا، گورجى زەلام و ئەستوور دەبوو، لىي دەھالا، بە دەورى دا قەفى دەخوارد و وشەى خۆفى دەخستە گيانى. ژارى دەپژاندە نىو گيانى و ژيانى لى تال دەکرد! زۆرتەر لە قسەى خەلك، لە قسەى دۆست و ئاشنايان وەرەز بوو. بۇ خۆى دەيزانى لە پشت سەرى چى پىدەلین، وەك پوژ لىي حەيان بوو. خەبەرەكە وەك دەھۆل دەنگى داوہتەوہ. «حاجى و كورەكەيان بە شەپان وەدىوى دەرى ناوہ، لە بەيانىوہ زارى بۇ پان كرىبوونەوہ، شەوى نان و چاشيان نەدانى و بە شەقان فرىيان دان! كورە بابم حەقى خۆيەتى، ئاگات لىبو پىرى بەيانى وەللا دەتكووت مىرى رەواندزىيە تەنگى دەشانى كرىوہ؟! جا ئەمن نازانم چۆنى لە روو ھەلات بچىتە مالىيان؟ خۆ ئىستا دوو مانگ نىھە خالىدى برازاي مەرى لى پر داون، ئەدى چۆن لەگەلىان دەچىتە راوى؟»

خوینى خوینى دەخواردەوہ، لىوى خۆى دەكروشت، بە سەر خىزانى دا دەىگوراندا.

زولم دىتن، زۆر بىستن، شكان لە لايان زالم و زۆرداران ئاسايیە، لەگەلى گەورە ببوو، بە درىژايى تەمەنى خۆى، بابى، باپىرى و پىشتەر لە ئەوان

بيستبوی، خوی پئ گرتبوو! شکانی زۆرتتر به دەست قسه و تانهی خه‌لک بوو، له دەست ئەوانه‌ی وهک خۆی بوون، له دەست بئ دەسه‌لاتان، بۆخۆشی وهک ئەوان بوو، قسه‌ی خۆی بوو له زاری وانی ده‌بیست! له ئێره‌دا کووژراو له جیاتی پیاو کووژ، تاوانبار، مال‌خوراو له جیاتی دز گوناه‌بار!!

مراد مات و بێدەنگ به‌یانان و ئیواران به‌ته‌نیا ده‌چۆه قه‌راغ بادیناوئ، چاوی شینی تێده‌پری، بێر و خه‌یال به‌ هه‌ودایه‌کی نادیار له چاوی را بۆ سه‌ر خورگه‌ی بادیناوئ ده‌کێش‌ران، له سه‌ر پشتی سپی داده‌به‌زین، به‌ سۆاری هه‌تا ولاتی پیاو ده‌رپۆیشن. شه‌وه‌کی بێدەنگ و هه‌ست ده‌گه‌راوه. له قوولینچکێکی ژووری هه‌لده‌کپوشما، چاوی بئ ترووکاندن له سه‌ر شتیکی؛ سه‌ماوه‌ر، یان سۆبه‌ یا له‌رز له‌رزنی ئاوری چرای گرسۆز موله‌ق ده‌ماوه.

هه‌وه‌لئ کپۆیکی ورد ده‌ستی پیکرد؛ ورده‌ ورده‌ درشت و درشت‌تر بوو. هه‌ور بۆر بۆر له سه‌ر یه‌ک که‌لک بوون. به‌فریکی قورس له‌ بارین بوو. تاریکی رنوویه‌کی قورس و بێدەنگ بوو هه‌ره‌سی هینابووه‌ ناو کۆلان و هه‌ساران.

رەش سوارێک به‌ به‌ر ماله‌ ده‌رویش سه‌عید دا تێپه‌ر بوو. جووته‌ چاوی ده‌رویشی به‌ شه‌باقه‌ی دا تیگی‌را بوو، بارگین ده‌نیو به‌فری کۆن دا قۆرته‌ی ده‌کرد، له حاندی مالی حاجی محهممه‌د هه‌وساری لئ کیشا، گورج و گۆل دابه‌زی و په‌شمه‌ی به‌ ده‌سته‌وه‌ گرت و چوو به‌ر ده‌رگا. ئەوسه‌ر ئەوسه‌ری کۆلانی جوان چاو لیکرد، که‌س به‌ دیاره‌وه‌ نه‌بوو، له‌ ده‌رکه‌ی دا و چاونۆار ماوه.

مراد ده‌رکه‌ی کرده‌وه، سه‌رتاپیی چاو لئ کرد، نه‌یناسی، ده‌موچاوی به‌ ئاغابانوو هه‌لبه‌ستبوو.

«سه‌لام.»

«عه‌له‌یکه‌سه‌لام.»

«ماله‌ حاجی محهممه‌د ئێره‌یه‌؟»

«به‌لئ هه‌وه، کارت به‌ کێیه‌؟»

«کارم به‌ مامۆستا سمايله‌»

سمايل هاته به‌ر ده‌رکه. مراد چه‌ند گه‌زبان دوورتر لئ راوه‌ستا، ریش سۆار سه‌ری برده‌ بن گوپی سمايل و سرتیکی له‌گه‌ل کرد. مراد گه‌راوه‌ هه‌سار. ده‌نکی به‌فر شالاویان دینا؛ سه‌روپۆتراکیان سپی هه‌لگه‌رابوو.

مالئاوايى كرد و خوى هاويشته سهر پىشتى ئهسپى ، به نووكى كاله ده بهر
سكى كوتا و بهو شوينهى پييدا هاتبوو گهراوه؛

زورى پى نه چوو تاريكى دهخوى دا هشارى دا.

دواى داخراىى دهركهى ماله حاجى محهمهد تارمايهك پيى نايه سهر به فرى
تازه ، قهراغه و قهراغى ديواران توند و تيژ به رهو ماله همهدئاغا رويى.

كاله پييهك به فر باريوه ، ئيستاش ههر ديت و خوشترى دهكا ، گيزه گيزى
سهماوهرى ديوى سمايل بلينده . ته نكه هه لميک به كه نارهكانى دا ديتته دهر ،
مهودايهكى كه مده پروا و وهشوشهى په نجه ره دهكه وي ، دهبيت به ئاره قه و سهبر
سهبر ديتته خوار ، چهند هيللى كورت و دريژى هاوتهريب ساز دهكا .

مراد له په نا سمايل پالى به سه نيريكويه داوه و سهرى بهرداوه ته وه .

«مراد بو وا بيدهنگى؟ بو قسان ناكهى؟»

سهرى هه لدئينى و چاو ده چاوى ده بري ، هه ناسه يهكى هه لده كيشى و ده لى:

«جا بليم چى كاك سمايل؟ نازانم چ بكم ، تيمام.»

«براله ئه من ئه وه چهند مانگه له سهر سفره تانم ، پيمخوشه وهك براى خوتم

چاو ليكهى ، ئه وهى ده دلت دايه بيلى.»

«كاك سمايل به ته مام...»

سهرى بهر داوه ته وه .

«به ته ماى چى؟ مراد پيم بلى.»

«به ته مام هيروى هه لگرم.»

سمايل بزه يهكى ديتى و ده لى:

«جا باشه مراد گيان! ببرت له ئاكامى ئه و كاره كردوته وه.»

«ئه گهر پياوى له سهر بكووژرى ناهييم به ميړدى دهن!»

قرچه قرچى بزوتى نيو كوورمى ديت ، داره بهروو تيكلان به هوى به فرى
تهربووه و فسه فس و چلزه چلزيان لى دى . سمايل دهست له سهر دهستى دانى و ده لى:

«مراد گيان! ئه گهر به قسهى براى خوت دهكهى دهست له و فكرمى هه لگرم ،

كوخا مهسله توو له گه ل ناك ، بچنه ههر جييه كيش دهو بينيته وه . بو خوت

دهزانى ئاغا و ژاندهرمهى له پشتته.»

«دەزانم كاك سمايل بېرىم لەو شتانە كر�ۆتەو، بەلام ناتوانم ھەروا بېدەنگ
بم و لە پېش چاوم بېدەن بەو سەيدەى. تكات لېدەكەم لە لای داىكىشم باسى
مەكە.»

سمايل چاوى كەوتە سەر سەماوەرى، ھەلم لېكھالاو، ئەستور و سېى
بەرەو مېچ ھەلدەكشى، ئاوى كوئىو و ھەلماوى بە قەراغى دا سەر پېژ دەبى.
ھەلدەستى و بۆ لای دەچى و دەلى:

«ئەرخەيان بە، جا باشە پېم بللى بە نيازى بچنە كوئى؟»

«جارى بۆ خۆشم نازانم، لەوانەى بچىنە مالە دادە رەعنەم لە خدراوى.»
«كەيفى خۆتە، ئەمما ئەگەر بەمن كە مەچنە وئ، ھەول شوئىنك بىن ئەوييە.
ئەمن دوو سى دۆستى چاكم ھەيە، ئەو سوارەى ئەشۆ لە لای ئەوان را ھاتبوو،
ئەو لە كانى زەردىن.»

چاى دېم كرد، سەماوەر دامر كاو و ھىدى و لە سەرەخۆ بۆتەو.
«لە مالە قادرخانين.»

بە بىستنى نىوى قادرخان، مراد مات بوو. سمايل دوو چاى تىكرد و لەسەر
كەشەفيكى چكۆلەى دانا و گەرپاوە جىي ھەولەى دانىشت.

«چ بوو بۆ بېدەنگ بووى؟»

«ھىچ، پېم وانەبوو دۆستى ئاغاشت ھەبى!»

سمايل بەم پىكەننەو كوتى: «مراد گيان! با شتىكت پى بللىم، لە ھەموو
چىنوتوئىكى دا مرؤف دەتوانى چاك يان خراپ بىت، پىت وانەبى ھەرچى نىوى
ئاغا و خان بوو ناتوانى مرؤف بى، يان ھەرچى رەعيەت و ھەژارە پياوى چاكە،
ئەرخەيان بە بچىە لای وان چاوەدپىريت دەكەن.»

چراى ديوان كووژاوەتەو، فانووسى چكۆلەى بەر ھەيوان داكىشراو و
بەحال دايسى.

مراد لە ھەسار يەك دوو پشووى توند دەكشى، ھەوايەكى سارد و بى
خەوش قووت دەدا و سەبرىكى دەرى دەداتەو.

ئاسمان تۆيخىكى زۆر ناسكى سوورى بە خۆيەو گرتۆو، دەچىتە ديوى
خۆى و لە سەر جىگاكەى درىژ دەبى. گوئى بە لايى لايى خەو دەسپىرى.

له پاش ئه‌وئ شهو، شه‌وى خوازبىنى، هيرۆ له مال پاووان كرا. ته‌نانه‌ت بۆ ئاو هينانيش كويخا ئيزنى نه‌دابوو بچيته‌ دهر، ئامينه‌ گۆج بوى دىنان. به‌ يئكه‌نينه‌وه‌ گۆزه‌ى پرى دىنا ژوورىان، ددانى زهردى وه‌ديار ده‌كه‌وت، له‌ بنى داده‌نيشت و پىي هه‌لده‌كوت، ده‌نيو قسان دا به‌ هيمما تاري‌فى سه‌يد هه‌سه‌نى بۆ ده‌كرد. هيرۆ نيو چاوانى لى تىكده‌نا، به‌ بيانوويكى هه‌لده‌ستا و به‌جىي ده‌هيشت، بۆارى نه‌ده‌دايه‌! ئامينه‌ گۆج ده‌ستبه‌ردارى نه‌بوو، له‌ به‌رى به‌يان را هه‌تا پاش نوپۆ شيوان كه‌ كويخا له‌ مزگه‌وت ده‌هاته‌وه‌ له‌ مالىان ده‌ماوه‌.

رۆژ له‌گه‌ل رۆژ هيرۆ له‌ كه‌مبى ده‌دا، روومه‌تى له‌ گه‌شه‌ كه‌وتبوون، چاوى سيس و مات دياريان ده‌كرد، جوړيك سستى له‌ ئاكاريدا خۆى ده‌نواند. سه‌ر له‌ ئيواري بوو، پاسارى به‌ فره‌فر له‌ لكىكى بۆ لكىكى يان بۆ سه‌ر سوانه‌ى ته‌ويله‌ و گه‌ورپ جىگۆركيان ده‌كرد، مريشك و كه‌له‌باب له‌ولاو ئه‌ولاي هه‌وشه‌ را به‌ره‌و كولانه‌يان ده‌رپويشتن، قه‌ل تاك تاك و دوو دوو هه‌لده‌فرينه‌ سه‌ر ليواري باني، جووله‌ جووليان هه‌تا ماوه‌به‌كى ده‌هات له‌ دوايه‌ بىده‌نگ هه‌لده‌كوپمان.

ئامين ده‌ستى له‌ شات و شووتى هه‌لگرتبوو. توند و تۆل به‌ ده‌سته‌ ساغه‌كه‌ى ده‌ستكى ده‌ستارى ده‌سووراندا.

له‌ ده‌ركه‌يان دا، ده‌ستارى له‌ كۆشى كشانده‌وه‌ و بۆ كردنه‌وه‌ى ده‌ركه‌ له‌ پليكانان چۆ خوار، هيرۆ هاتبوو به‌ر هه‌يوان و چاوه‌نواري كردنه‌وه‌ى ده‌رگا بوو.

نازدار سەر زارهکی چاک و خۆشی له گهڵ ئامینی کرد و وهپیشی كهوت و بهرامبەر به هێرۆ هات هێرۆ بهروپیری چۆه خوار و یهكتریان دهئامیز گرت و پیکهوه هاتنه ژوور ئامین دهستاری هیناوه نیو کۆشی و سەر له نوێ خهریک بوو و گوپی هه لخت. باسی هه موو شتیکیان کرد، ئیلا ئه و شتهی ئامین چاوه نۆاری بوو، جاریکی به بیانووئیکی ههستا چۆه دهر، له پیشخانه گوپی قولاغ کرد، کهچی هێرۆ به چاو هه لته کاندن له نازداری گه یاند نابێ باسی مراد بکا.

ولات به رهو تاریکی دهرۆیی، غه ور کهم تا کورتنیکی هه ساری داگرتبوو، هێرۆ ههتا دهرگای کووچه له گهڵ نازداری رۆیی.

نازدار پی نا کووچه، خیرا چاوی به ئه و بهر ئه و بهری داگیرا، دهستی هێرۆی توند له دهستی گرت و سه ری برده بن گوپی و کوتی:

«مراد ئه ورۆ له سه ر کانی رایسپاردم پیت بلیم سبهینی به یانی زوو ساز بی دی له دووت.»

له سه ر شانی هێرۆی را ئامینی دیت بو لایان دیت، به په له کوتی:

«دهیکوت خۆت چاک داپۆشه و سه یه که شتانه شه وی به ری ته ویله

بیهستیوه.»

دهنگی کوخا له گهڵ دوو پیاوان له و سه ری کووچه را ده هات.

«دهیکوت پینش مه لابانگدانی له بهر دهرکه چاوه روان بی.»

ئامین گه ییشبو هه نیزیکیان، نازدار قسه ی گوپی، دهستی له دهستی هێرۆ دهرکیشا و ماله ئاوی کرد و به هه لاتن به ره و ماله یان رۆیی، له حانسی کوخا راههستا و سلای کرد. هه رکه لیان تیپه ری دیسان هه لات، جووته مه مکی چکۆله و خری له ژیر کراسه وه به حال ده له رینه وه.

شه و دریز ببووه، نه ده پساوه. پاش نوێژی خه وتان به بیانووئیکی چۆ هه سار، چوار پیکه یان دوو دهستی له سه ر به فری دریز کردبوو کلکه سووته ی له بهر ده کرد، به نووزه نووز بو لای هات، په تی ده ملی کرد و به دوا ی خۆی دا بو ته ویله ی برد. گه راهه ژوور. بابی هه ر له سه ر به رمال بوو، به که لینی دهرگادا چاوی لی کرد، له سه ر جیگه ی له سه ر پشت راکشاوه، ملی لار کردۆته وه. به شووشه ی هه لماوی په نجه ره دا چاو له ئاسمان ده کا. دهری به خۆف و سامه،

سەھەر چەند جار لە دەری، لە ناخی دێی، لە کۆلانا، لەوسەر ئەوسەری دێی ساز بوو، گوئی لە غار غاردانیان و مەرمیان بوو. چی لێ دیتەوه؟ بیری لە وهی نەدەکردوه، لە ئەوین دا ئەو پرسیارە بێ مانایە؛ ئەگەر ئەو هەبێ ئەوین نابێ، ئەو پرسیارە و هەزاران پرسیاری لەو ریزەدا لە ئەوینی راستەقینە دا نایە، پرسیاری وا، وشەیی وا لە هەریمی ئەقلدا، هەریمی ئەقل، قازانج و زەرەرە، نەک سووتان، ئەوین سووتانە، لە خۆ بوردنە، یەکی دی ویستنه، تەنیا دەبیری کازیۆی بەیانی؛ ئەو دەمەیی دەست دەنیو دەست مراد، بەرەر و داھاتووی خۆی دەپۆی...!

ئەو شۆ بۆ وا درێژ بۆ، مانگ ون ببوو! ئەستێرەیی پۆژێ لە گەشە کەوتبوو، بەیان بەریون بوو، پرخە پرخە بابی دەھات...

هەستا سەرپێ! پیلووی قورسە و چاوی بە حال دەزۆرینەوه! بۆلای دیوی بابی چوو، سەبریکی دەرکەیی کردوه، گەرما قورس هات و باوەشی پێداگرت، پاچرکی پاچرکی لە پێشخانە چۆ دەر، تەزووێک یەک جێ ئازای ئەندامی دەخۆیەوه گرت.

لە پشت دەرکە راوەستا و گوئی هەلخست، جریو جریوی مریشک و قەلان بە حال دەھات، خشپە خشپک هات، لە حاندی مائیان بیدەنگ بوو.

«هێرۆ! هێرۆ!»

چل مێردەیی بە ئارامی لا برد، مراد ساز و باز بەرامبەری راوەستا بوو. دەرکەیی لە پشت سەری خۆی جووت کرد و دەستی دەنیو دەستی نا و گورج پێیان داگرت. لە دێی وەدەر کەوتبوون، ئەستێرەیی پۆژێ بە حال دیار بوو. دەنگی کەلەبابان دەبیسرا، هەنگاویان خۆشتر کرد، شوینی وابوو هەتا ئەژنۆیان دەبەفری دەکەوتن، هەلەدەستانەوه، بە تۆلەیی ئەو نەختە مەحتەل بوونەیی خیراتر دەپۆیشن...!

کوێخا ئاوری لیدەبووه، دەم و چاوی سوور هەلگەرا بوو. لەرکان لێوی خۆی دەکپۆشت. بە پەلە و سەر لێشیواو بەرگی لەبەر کرد، قرتمیک لە دۆخینەکەیی بە دیارمە مابوو و قولینچکی کەواکەش نەکەوتبو ژێر پاتۆلی. بە هەرمە هاتە حەسار، سروەیی بەیانی مچورکی پێدا هینا. لە سەری را دەستی پیکرد و تەواوی ئازای ئەندامی دەخۆی گرت.

وہبیری ہاتھ وہ پیچی لہ سہر نیہ ، بہ ہناسہ برکہ چوہ ژوور و پیچ و کلاوی
ہہ لگرت و گہراوہ حہوشہ . بیری بؤ نہدہ کراوہ ، چ بکا؟ ہاوار بکا؟ بہو بہیانہ
زویہ؟ بہ تہئی و ہدوایان کہوئی؟

گیژ ببوو ، نووزہ نووزی چوارپی لہ تہویلہ را دہات ، خیرا بؤلای تہویلہ
چو دہرکہی لی کردہوہ .

چوارپی بہ خۇبادان و کلکہ سووتہ ہاتہ دہر ، بی خہبہر لہ حال و پؤژی
کوئخا لہ دەوری دەسوورا . کوئخا گورج ماینی زین کرد و لہ تہویلہ کیٹشایہ دہر .
«ہیرؤ با لہ راستہ پئیہ لادہین . بہ قہراغ چومی دا برؤین . چاکترہ ، دہنیو ئہو
دہون و گہزانہدا نابیندریین.»

دہست دہ دەستی یہک خۇیان گلاردا خوار ، بیٹشہی قہراغ چوم چروپر و
ہیندیگ تاریک دەینؤاند . ہزاران بی خۇرسک و گہز ، بلیند و نہوی ، پیر و
نہمام لیگہالابوون ، بادیناوی شوین بہ شوین بہ سہر گاہبہردی گہورہی قہراغی دا
قہلپہزہی دہکرد . دار و دەوہن رہگ و ریشہیان و ہک ہزاران داو رایہل کردبوو
بہ لکوو دہکہمندی خۇیانی بگرن ، بہ گورہ و ہاشہ ، تورہ و تۆسن ، حہزیایہکی
شین بوو بہرہو ولاتی دوور دہخوشی .

ہہوالی ہہ لگرتنی ہیرؤ و ہک تۆپ دہنگی دابؤوہ . ژاندہرم و کوئخا
شہراخیویان بہ یہکسمان دہکرد . بہفری کووچہ و کؤلانان لہ بن سمی یہکسمان
پی شیل کرابوو .

ہہرا ہہرا و زہنا زہنا دہ خہلکی کہوتبوو ، ہہرکہسہ شتیکی دہکوت .
کوئخا سہری لی شیواو بوو نہیدہزانی دہبی بہرہو کوئی برؤن . بہ پرتاو بؤ
لای مالہ حاجی محہمہد پؤیی و ژاندہرم بہ دووی دا رکیفیان لیڈا . لہسہر پشستی
ماینی را پیلاقہیہکی توندی بہ دہرکہ دادا ، دوو لای دہرکہ کرانہوہ .

پر بہ زار گوراندی : «ئہو ہہتیوہ لہ کوئیہ ، بؤ کوئی چوون؟»
حاجی محہمہد و زارای خیزانی حہبہسابوون ، چیان نہدہکوت ، سمایل
ہیدی و لہ سہرہخؤ راوہستابوو و چاوی لیڈہکردن .

کوئخا و ہک شیتانی لی ہاتبوو ، رکیفی لہ ماینی دا و ہاتہوہ گورہپانی دیی
خوینی و ہجؤش ہاتبوو ، غہزہبی لیڈہباری .

برایم خۆی له پشت گهزیکی مه لاس دابوو، جوولهی نه ده کرد، چاوی تیژ کردبوو و به که لێنی لک و پۆی ناسکی گهزه دا سه ری له گه لی ده سوو پراندن، پشوی سه بر ده کیشا، به به رده می دا رۆیشتن.

هیرو له چکه له سه ری داخزابوو سه ر ملی، تال تال مووی سه ری ده شه کانه وه، ته نکه هه لمیک له دم و چاوی هه لده ستا، سه ری گونا و که پۆی ئامال سوور ببوون، به هه ناسه برکه کوتی:

«مراد هیندیک سه برتر برۆ، پشووم سوو ر بۆوه.»

«هیرو گیان! چی و امان نه ماوه بۆ کانی گولان، له وی و چان ده دین،

هینده مان نه ماوه!»

هیرو چی نه کوت و شل و شه که ت له گه لی رۆی.

گوروویان حوسینی به نووکی چه که ده بهر که له که ی ئه سه په که ی کوتا و هاته شان هوشانی کوپخا.

«کوپخا ده لێی چی؟ به کوئ دا برۆین؟ ئه وه له وه ده میه وه هه ر به ده وری

خۆمان دا ده سوو رپین، هه تا درهنگ نه بووه پیمان بلێ به کوئ دا برۆین؟»

کوپخا بیری بۆ نه ده کراوه. گوروویان که وای دیت رووی ده سوو ران کرد و

کوتی:

«وه رنه ئیره، تیگرا له ده وری هالان. کردنی به دوو پۆل و ده سه ته یه کی به ری

خدراوئ دا به ری کرد و بۆ خۆی و کوپخا له گه ل ده سه ته یه کی ئاماده ی رۆیشتن بۆ سه ر پێی خانئ بوون.

جه ماعه تی دیی ورد و درشت، ژن و پیاو له گۆر په پانی دی پاره ستابوون.

چاویان له تراتینی سوو ران ده کرد. هه ر یه کی شتیکی ده کوت:

«هه ر دیار بوو هه لیده گری، به خولای دایکم له سه وت قفلیشی نابا هه

ر په گه لی ده که وت!»

«کوره به سه رت به یانی زوو دوو راو دوو له لای مزگه وت دیتمن، جا ئه من

چوزانم ئه وان!»

«کوره هه لبه ت چوونه ماله مه ناف سمیلی.»

«جا دایکم بلێ بۆ نه ته دایه، دوو جار ان هاته خواز بینی، سوو ر سوو ر

ده ترانی هه ز لیکه که ن.»

«هه‌ی لال بم به و سه‌رما و سه‌خله‌ته‌ی ره‌قیش نه‌بن چاکه.»

برایم! برایم! چ قه‌وماوه؟ ئه‌وه به و هه‌ر‌مه‌ی بۆ کو‌ی ده‌چی؟!!

«ئه‌وه دیمه‌وه عافه‌ت، هه‌تا جه‌ران‌ی ده‌چم.»

ماینه سووری تاودا، هه‌وساری لئ شل کردبوو چوار ناله‌ی پیده‌کرد. سمی‌لی

ده‌هات بیبه‌ستی، بای توندی سه‌رماینه سووری شه‌که‌ی به سه‌ر کلاوه

مه‌ره‌زه‌که‌ی ده‌کرد.

دوور و نیزیکی دیی ژانده‌رم و کو‌یخای دیت، هاواری کرد:

«ئۆهۆی، ئۆهۆی!»

سه‌ریان بۆ لای سووراندوه.

کو‌یخا و سووره‌کان به‌رامبه‌ری رکی‌فیان لیدا. خه‌لک به دوویان‌دا هه‌لاتن،

هه‌وساری ماینی کیشا. ماین حیلان‌دی.

«کو‌یخا! کو‌یخا! ئه‌من ده‌زانم له کو‌ین له وان ده‌گه‌رین؟ کو‌ری حاجی

مه‌مه‌د و هیرو‌ی کچت؟»

سو‌ار وه‌ک تیری سه‌خته که‌وان‌ی ده‌رپه‌رین.

قازه‌لا‌خیک له‌سه‌ر در‌کیکی نیش‌ت و تی‌ی چرپاند.

سه‌ری هیرو‌ی ده‌باوه‌شی گرتبوو چاوی ده‌چیای به‌رامبه‌ریان بری‌بوو.

«هیرو‌! هه‌سته با برۆین، دره‌نگه.»

هیرو‌ چاوی هه‌لینا و چاوی ده‌چاوه شینه‌کانی بری.

«باشه مراد گیان!»

هیور هیور به شاخی هه‌لگه‌ران.

گور‌وبان حوسینی دوور‌بینی هینا پینش چاو، له تروویکی شاخی را‌هاته

خوار، له قه‌دی کیوی دیتنی، تیل‌وتیل ده‌رۆیشتن، چی وایان نه‌مابوو له باسکی

کیوی ئاوابن.

«هۆوه‌تان کو‌یخا، هان‌ی چاویان لئ که.»

هیرو‌ ژۆر به چه‌توونی هه‌نگاوی هه‌لدیناوه، ده‌به‌فری ده‌که‌وت، مراد ده‌ستی

ده‌کیشا.

هەلەدەستاو، بە کۆمە کۆم بە دووی دا دەچۆو پێشی. ئاوا بوون، بۆ دۆلی ئەو دیوی شاخی و داگەرەن، شوینی جۆگە ئاویکی خۆاروخێچ لەسەر را هاتبوو خۆار.

لەو بەر ئەوبەری، داری خۆرسک، پووتن و لاوان سەریان هەلینابوو. هاننەو سەر تەختایی، بارستی بەفر کەمتر بوو، هیندیکی دی پۆشتن، زۆر لە قاوەخانەیی دوور کەوتبوونەو، بەسەر راستە پێیەکی دا پۆشتن، چی وایان نەمابوو بگەنە ملکی شیناوی. رەمبە رەمبە سواران ئاوری پێدانەو، دالە راوکی دایگرتن، دەستیان لێک قایم کرد و هەلاتن.

هیندە نەپۆییوون سۆار گەیشتنە سەریان. هیرۆ بەرپۆو، مراد بۆی گەپاوه، قامچیکی توند وەک دریشوی پەشەمار دەموجاوی گەست. ویزەیی نەدەبەرپاوه و دەسەر و گوێلاکی دەکەوت. دەکەوتە بن سەمی ئەسپان، ئەسپ چەپۆکانەیان دەکرد، لەسەر بەفری تلۆر دەپۆو، خۆی ویکدینا، لەبەر سەمیان خۆی لا دەدا. هیرۆ پەچی بە دەست بابیۆ، دەقیژاند و خۆی بۆ لای مراد پادەپسکاند. شیو و دۆل زایەلەیی دەداو، مراد بریندار و بی هۆش دەمەورپوو لەنیو بەفری کەوتبوو. خویینی دەمەلووتی بەفری بەردەمی سوور کردبوو. کوێخا هیرۆی لە پاشکۆی ماینە بۆری دانا و چوار نال پووی دە جەرانی کردەو. کە لەپچەیان لە دەستی مراد بەست و وەپێشە خۆیان دا.

برایم هەتا مەودایەکی لەگەڵیان هات، ئەوجار سەری ماینە سووری وەرگێراو لای قاوەخانە، وا ویدەچوو لە کارەکی پەژیان ببۆو. کوێخا لە بیرى چووبوو بیشى دۆنی و گورووبان حوسینیش بە چاواوی پوولی لیدەکرد. گورووبان لە پشت ئەسپی را چاوی لەو بەر ئەوبەری رێگایە دەکرد و هەر تاواناویکی بە قامچی لە پشت و ملی مرادی پادەکیشا.

کوێخا لە حاستی خەلکی پادەنەستا و توند و تیژ بەنیو دالانیکی کە بۆیان کردو تێپەری.

خات زارا دوورپادوور بە سەر و پۆتراوکی ئالۆز، بەرامبەر مرادی هەلەدەهات، دەیزقانە و سینگى لە برايم و کوێخا دەکوتا. ئاوقای مراد بوو، بە نینۆکی دەموجاوی خۆی دەرنی و دەی قیژاند، وەک مەلی سەربراو لە دەوری

هه لده به زيه وه. حاجی محهمهد و مهلا هاتنه سهر رڤيان و دهستان به پارانه وه کرد.

خات زارا كه وای مرادی گرتبوو و دهیچری، قامچی گورو بانی له سهر شانی خات زارا و مرادی دهاته خوار، ویزه ی فیتووی بۆره مار بوو. هیرو پهیكهریک بوو، لال و كهپ، له و دنیایه دانه بوو، ههستی به هیج نه ده کرد.

«هه ی دیله سهگ، سهرم شوپ دهكه ی! سهرت ده بېرم! جا چۆن ئاوام لیها توه هه تیوی حاجی محهمهد راوچی كچم لی هه لگری؟»
هه تا هیزی هه بوو زلیکی دیکه ی له بنان گوئی سريواند.
ساكارترین وینه ی زۆر، هه وه لین وینه ی یاسای جهنگه ل. لیدان، هه وه لین له ونی، داسه پانندی بیر و باوه پ.

مروڤ له هه موو شوینیکی، له هه موو زه مانیکی، له هه موو حالیکی دا به شیکی زۆرتر له ژیان، به حه قی خوی ده زانی.

لیده دا، ده بېرئ، ده كوژئ، ده دزئ، درۆیان ده كا، زیندانان ساز ده كا، قانون و یاسایان داده نی، ته نیا له بهر ئه وه ی كه ئه من به شیکی زیاترم ده وئ! ئه تۆش و ئه ویش، یاسای جهنگه ل به لام تیکه لاوی بیر و هۆش، وه سیله و ده ست و په یوه ند، لیده دا چوون به هیزتره، ده كوژئ چوون یاسای له پشته، یاسایه کی بناغه و بنچینه ی له سهر زۆره! ده دزئ چونكه، دزی زۆردار، دزی وریا و زیرهك، كوڤ و پۆشته، تیر و ته سه ل، دزی نه دار و پروت مه حكووم ده كا؟

دهرگای له سهر گاله دا و به په له هاته وه حه سار، ماینه بۆر له نیوه راستی حه سار چاوی زیت و گوئی قوت ببوو، په شمه ی كه وتبۆ سهر به فری، ماریکی رهش بوو سپ ببوو. سواری بوو و به ره و گۆره پانی دی پکیفی لیدا.

به دوو ژنان پیلی خات زارایان گرتبوو، له مرادیان ده کرده وه. گورو بان مشتوی قامچی ده دهستی دا ده کوشی، به نیوچاوانی گرژ و تال و دهنگیکی کر گورانندی:

«مه لا لاچوو له سهر ریمان، مه مله كهت قانونی هه یه، هه رچی هه ستا كچی خه لکی بدزئ، ئه دی ده ولته چ كار هیه؟»

کویخا گه‌یشته حاستی وان ، هه‌وساری ماینی کیشا ، ماین دوو سی جاران سوورا و کۆرژنی کرد و ددانی زهرد و پانی وه‌دیار خستن. خیرا دابه‌زی. خه‌لک رییان بۆ کرده‌وه ، هه‌موویان خه‌ریکی ئه‌وه‌ی بوون جییه‌کی چاکتر بۆ دیتنی رووداوه‌که بدۆزنه‌وه ، پالیان بیکه‌وه ده‌نا ، ملیان دریژ ده‌کرد و له‌سه‌ر شانی یه‌ک خۆیان هه‌ل‌دینا.

له شاری چکۆله و دیهات به هه‌لکه‌وت رووداوی گرینگ روو دهدات. ئینسان له هه‌ر شوینیکی بی پیویستی به ئال‌وگۆره ، به تیکدانی ریک‌وپیکی یه‌کده‌ستی ژیان ، پیویستی به کلپه‌ی ده‌روونه ، ده‌نا ژیان وه‌ک ئاوپکی پنگاو ده‌خواته‌وه و ده‌گنخی و بۆگه‌ن ده‌بی. ژیان یه‌کده‌ست سارایه ، سه‌رتاسه‌ری دارمالی تراویله‌که‌یه و چاوی بیر و خه‌یالی تیدا بزر ده‌بی. ریبواری به ته‌مه‌نی تیدا چه‌واشه‌یه ، به‌لام ژیان پر له هه‌لسوکه‌وت ، ژیان پر له ئال‌وگۆر ، دیمه‌نی پاییزی کویستانه ، ره‌نگاوپه‌نگ ، چاوه‌گی جوانی خه‌یاله ، شه‌رو هه‌لالا ، تیکه‌ولیکه و هه‌را هه‌را زۆرتر ئه‌و تیکدانه‌ی ژیان ئاسایی له‌گه‌له ، هه‌ر نه‌بی شه‌ری مه‌لان ، جواری و هه‌ر گیانداریکی دیکه‌ش هه‌ر بۆیه سرنجیان راده‌کیشی. پاشه‌که‌وتی راپۆژیان بۆ شه‌وانی دوور و دریژ ، بۆ رۆژانی ئاسایی. هه‌رکه‌سه ده‌ماوه ته‌مه‌نی خۆیدا که ئاو پر له دوایه دهداته‌وه ئه‌و رووداوانه‌ی له‌گه‌ل ژیان ریک و پیکی یه‌ک نابیننه‌وه ، زه‌ق و زۆپ دینه‌ به‌ر چاوی رووناکی میژووی گه‌لانیس هه‌ر ئی ئه‌و که‌سانه‌یه وه‌ک هه‌مۆان نه‌ژیاون وه‌ک هه‌مۆان بیریان نه‌کردۆته‌وه ، وه‌ک هه‌مۆان نه‌مردوون.

کویخا بی سی‌ودوو ئه‌مبازی مراد بوو ، وه‌به‌ر شه‌پ و زلانی دا. مراد ده‌ست به‌ستراو و خویناوی ده‌به‌فری گه‌وزا. وزه‌ی نه‌مابوو هه‌ستیه‌ سه‌ری ، نه‌ختیک له‌حه‌رزی جیا ده‌بۆوه ، ریژنه‌ی شه‌پ و قامچیان ده‌یانخسته‌وه.

«حه‌رامزاده‌ی قوون گواوی وات لیهاتۆه گووی وا ده‌خۆی ، کچی من هه‌ل‌ده‌گری؟»

تف و که‌ف و جوین له زاری ده‌رده‌په‌رین: جوینی نیوه‌ته‌واو ده‌هیشته‌وه ، سه‌ری قامکی ته‌زیبوون. حاجی محه‌مه‌د خۆی له ده‌ست خه‌لک راپسکاند و شالاری بۆ برد.

«هه‌ی فلان فلان شوه ، ده‌وید باب کوشته‌ت!»

گورووبان لەسەر بارگینی دابەزی، تەفەنگی لە شان هیئا خوار و بە قۆنداغی کەوتە سەری، هەلاو هەنگامەیهک بوو، باب ئاگای لە کور نەما. سمایل چی دیکە خۆی پێ پانەگیرا و لە پشتەوه را خۆی بە گورووبانی دادا و دە بەفری گەوزاند، تەفەنگی گورووبانی لە دەستی بەریۆوه، سەر بەفر و نوقم بوو، ڕمبە ڕمبی سواران لە پشتەوه را هات، ژاندرەم گەیبوونی، تەقەیی تەفەنگیان خەلکی تاساند. ژن و منال زریکاندیان و لە ترسان هەلاتن. دوو سی یەکیان دەمەوړوو دە بەفری کەوتن، ماوەیهک دوايه ژاندرەم بە نووکی قۆنداغان هەر سیکیان وە پێشە خۆیان دان. خەلک بە پچە پچ و سرتەسرت هەتا نزیك دەرگای گەورە و ئاسنی پاسگیان لەگەڵ چوون. ئالای تاوانگازی سەربانی پاسگایە دە شەکاوه.

خات زارا شلەژاو و دەم و چاو خۆیناوی، بی ئەوهی دەبیری شارندنهوهی مەمکی چرچ و لۆچی کە لە ژێر یەخەیی درای کراسی هاتبوونە دەر دابی لە نیوان خەلکی خۆی رادەژاند و دەینالاند. پیلیان گرت و بردیانەوه مائی. ئیستیکانی بەیانی کە نیوه پڕ مابوونەوه و بەر پیلان کەوتن و بە سەر مافووره سوورەکەیی دا خلۆر بوونەوه و چای نیویان پڑا. دەتکوت کەس نابینی، بە چەپۆکان بە سەری خویدادەدا و دەم و چاوی دەر نیوه و دەینالاند. ژن توند دەستیان دەگرت بی ئەوهی نۆبەیی یەک بەدەن قەسیان دەکرد. ئەسمەر خەجیجی کچی بە باوەشەوه خیرا چۆه لەو دیوی و چارشیشانە سەوزە گولرەشەکەیی بۆ هیئا و بە سەر شانی دادا.

«هەیی لال بۆم ڕۆلە هەیی لال بۆم مرادگیان. کوشتیان، بە خولای کوشتیان، ئەیی پیر بەکەل لە خودام تەلەبە بتبینم لاقت بە قوونتهوه نوساوه، خات مەنیج کچی بە قوربانت بۆم، کورەکە میان کوشت، لەسەر ئەو چەتیوه بەرەلایە کورەکە میان کوشت، هەیی دایکت کویر بی ڕۆلە گیان.»

سەری رادەوهشانە و دەینالاند. زارۆکەیی ئەسمەری دەیزریکاند و دایکی خیرا خیرا لە باوەشی دا هەلیدەتەکاند. بە پەلە بردی لە قولینچی دیوهکەیی لە سەر پشت درێژی کرد و بۆ ئاو هیئان چۆوه پێشخانەیی. خیرا ئاوی هیئا و دای بە دەست خات مەنیجی بە دەمیوه کەن. دوو کورەکەیی بیدەنگ و گێژ بەرامبەری خات زارا هەلترووشکابوون، ژن پیلان خۆش نەبوو لە تاو وتوی کەوی و ئاوری قینی دامرکیت کە ئەو دەم مەودای قەسیان کەم دەبووه و هەمبانی تویشەیان بەتال.

تووبای ژنی همه پرهش به سرته ، بهلام چووریک که خات زاراش گوئی لئی بی
به خات مه نیجی کوت:

«برایمی قاوهچی دیتبوونی.»

خات زارا پک و قینی هورووژمیان برده سهر برایمی.

«ههی برایمه قزه ، یارهبی خوشی له خۆت نه بیینی! ههی قزه! ههی چلکاو

خۆر! ههی حیزه!»

به بهری دهست له پانی خۆی دهدا و تووک و دوغای لیده کردن.

«کچی باجه ئایشی کوره که میان کوشت.»

ئایشی که دیتی پرووی قسهی دهوی کردوه ئه ویش بۆ هاودهددی دوو جوینی

به برایمی دا. چوون نه ییده وئیرا باسی کوپخا بکا.

«بهرم دن ، بهرم دن کچی با بجم.»

توند به هرزه که یانه وه دنووسانده وه.

«دانیشه خات زارا به خودای چیان لئی ناکهن ، ئیستیکی دی بهریان دهن.»

«ئه تۆش ههی گه وادی بی شه ره ف؟ بۆ ناچی ئاگات له ژنه تیوه قه حبه کهی

خۆت بی ، هه موو پۆژئی ژاندهرم و قاچاگی ده بال دایه ، ههی برایمه قزه ، ههی

خویری.»

تاقهتی ناله کردنیشی نه مابوو ، زهق زهق چاوی ده په نجه ره بریبوو.

که له باب و مریشک به بهر په نجه ره دا ده پۆیشتن ، سهریان هه لدینا و چاویان ده

ژووری ده بری! به دیتنه وهی شتیکی له ژیر به فری غاریان دهدا و بۆ لئی

هه ستاندنی له یه کتر وه دوا یه ک ده که و تن.

کوپخا تووره و تۆسن له پاسگایه هاته وه دهر ، دوور و نیزیکی مالیان ئامینه

گۆج و دوو ژنی دیکه ی دی ، له حاند وان ماینه سووری پاگرت و به تووره یی

پرووی تیکرد و کوتی:

«ئه وهی هه موو له تۆ ده زانم ههی گۆجی توله باب ، برۆ خیرا ئه وه تیوه ی

میردت هه لگره وهر نه مالی.»

پکیفی لیئا و تیپه ری ، ئامین دهسته گۆجه کهی له بن هه نگلی دهسته

ساخته کهی شار دبۆوه ، پرووی ده ژنه کان کرد و کوتی:

«وه لّاهى خوشكم هه چاوم له سهه هه لئه گرتيوو. ئەمن نازانم به كویدا
يه كتريان دى، نالى كچه كهى خۆم وه فال هاتوه شانكه كهى ده سهه رى من دا
ده شكينى. با برۆم خوشكى بزانه دى چى.»
لهو سهه رى كۆلان را ده رويش سهه عید له گه ل مه لای ده هاتن، يه كيك له ژنه كان
كوتى:

«باج ئامین ئەوه تا ده رویشى مێردت.»

ئامین هاوارى لیکرد:

«هۆى كابر! وه ره بچۆ ماله كوێخای، كارى پێته.»

هیرۆ كاس و گێژ له سووچى ژوورئ، خۆى گرمۆ له كردبوو، پرچى رهشى
وهك لكو پۆپى شهنگه بى پزابوونه سهه دم و چاوى. گووى ئیستاش ههه
ده زرينگانه وه، جیى قامكى بابى له سهه هه رتک پوومه تى سوور ده چوونه وه و
چلیان داویشته. ئەو دهمه ی كه داىكى مابوو خۆى ده باوه شى راده كرد، له سهه رى
وه جواب ده هاته وه.

«پیاوه كه بۆ لى ده ده ی مندا له، نافامى.»

كوێخاش پاش ماوه يه كى ره قه كهى ده نیشته وه و ده ستى لى هه لده گرت: داىكى
ده ستى به سهه رى داده هینا:

«كچى خۆم ئەتۆ گه وه ی، بۆ به ولاخان راناگه ی؟ بابت هه قیتى، ئەوه تا

كچى خات زله خای هه ره به قه را تۆش نابى مالىكى هه لده سوپینى.»

بیرى داىكى، ته نیایى ئەورپۆبى، ئیش و ئازارى له شى و بى ده سه لاتی، كانى
زنه يه كى له دلیدا ساز كرد: زنه زنى بوو، هه لده قوالى و به قه راغ چاوى دا
ئەسرین ده رژانه خوار، پوومه تیان ته ر ده كرد، هه تا سهه ر لى وى ده رپۆیشتن،
بێده نگ ده گریا.

حیله و پرهمه ی ماینى هات، قاز و مراوى به قیژه قیژه له بهر پێیان لاچوون،
كوێخا ماینه سوورى برده ته ویله و له ئاخورى به سه ته وه، ده ستى كى ده قه سه لى
نیو ئاخورى وه ردا و هاته وه ده ر.

«سه لام كوێخا كارت پیم بوو؟»

دهنگى ده رویش سهه عیدى بوو كه له پینش ئامینى خیزانى له بهر ده رگه ی
ته ویله را وه ستابوو. كوێخا به خێسه چاوى لیکردن و كوتى: «وه رنه ژوور.»

وهپیشیان کهوت و بردنی ئەو دیوهی هیرویی لیبو.

«هەر ئیستا دەچییه خدراوی، بە سەید نەجمە دەلیی کوێخا دەیکوت هەتا

ئاخری ئەو حەوتووێه بێن ماری کەن.»

هیرو پراچلەکی سەری هەلینا و چاوی تیپرین، لە خەو هەستابوو، خەویکی

ناخۆش. هەوڵ جار بوو دەیدیتن. چاوی پێدادهگیران.

«ئەو ماینەهی هەلگرە و وەرپی کەوه، پرۆ دەی یالالا.»

دەرویش گورجی چوو خوار، ئامین هەروا پراوهستابوو، چاوهپوانی ئەوهی

بوو کاریکیش بەوی بسپیڕی یان شتیکی لئ بپرسی، بەلام کوێخا چی پی

نەکووت و چۆوه دیوهکەیی. وا دیاربوو کوێخا ئەوی تەنیا لەبەر ئەوهی بانگ

کردبوو هەتا خەبەرەکەیی لە دیی دا بلاو کاتەوه، هەتا ئەورۆ نەیتوانیبوو لە

ترسی لۆمەیی خەلک بلاوی کاتەوه، بەلام ئەورۆ جیاوازی هەبوو، کەس

نەیدەتوانی سەر کۆنەیی کا، گریمان یەکیکیش لۆمەیی کردبا، ئەوانەیی دی بە

گژی دادەهاتنەوه.

«جا برالە حەقییتی، خودا چاکە بۆ برامیی قاوهچی بکا، زووی پیزانی، دەنا

هەتا هەتایە سەری هەلنەدەهات، ئەمنیش بم لە جیاتی ئەو هەر وادەکەم، بە

مێردی نەدا چی لئ بکا، رای گپێ لەگەڵ هەتیو مەتیوان کەوی.»

کوێخا لە قولینچکی دللی دا شەکرە خەنەدی لێدەدا، بە پراوەت غەزەبی

لێدەباری، ئاوری لێدەبووه، کەچی لە سووچینکی دلیدا درۆ سەری هەلداوو.

ئینسان قەلایەکە کە سیحراوی، دەورەیی دراوه لە سەدان قەلای دیکە، یەکیان

درۆیە! لە کاتی قەلای سەدا دەتوانی لە ناخیوه پێکەنئ، لە کاتی پێکەنن دا

دەتوانی لە دلایەوه توورە و قەلەس بئ! بەشیکی زۆر لە ژیانمان درۆیە، لەبەر

خەلکی، لەبەر دەوروبەر، لە ترسی خەلکی، درۆیان دەکەین، هەلیان

دەفریوینن؛ خوشمان هەلەدەفریوینن، هەلماندەخەلەتینن، خوشیان

هەلەدەخەلەتینن، تەنیا لەبەر یەکتەر درۆیان دەکەین، ئەوهی وانەبی، منال یان

شیئە، عەقل بۆتە تۆانای درۆ کردن، درۆ بیستن!!

هەتا ئەورۆ لە لای هیروش نەیتوانیبوو باسی بکا، وەک شتیکی ئەگەر هەروا

ژن بەژنەیی پیکردبا و ئەویش دەنگی نەکردبا خۆی بە گوناچارێ دەزانی، کەچی

ئەورۆ هەرچی لئ کردبا حەقی خۆی دەزانی، جا بۆیە دەبا دەست و بردی کردبا

و ههتا تهنووور گهرمه نانی پئوه دابا. خۆی به شتی قۆر و پووچه که دهخافلاند، دهچووو ژووور، دههاته وه دهر، دهچووو نیو تهویل و چاوی له جی سمی ماینه بۆر دهکرد، ههتا ئهوسهری دهچوو و دهگهراوه، دهچووو هۆلی مهپان، به نیوانیان دا دهپۆیی، له بهر لاقی لای دهران، دهستی له پشتی دهران، دهگهراوه ههوشه، وهبیر تاریفهکانی خهزالی له دم ئامینه گۆجی دهکهوتهوه.

«خشیپیلانه و نهرم و نۆله. کولمه ی سیوه لاسوورهن، کابانی چاکه.»

وهبیر قسه وباسی خه لک دهکهوتهوه، دلی سست دهبوو.

«کوپه جارقهوه خه لیلی؟ عهیب و شوورهیی به کچی خۆی دهشی!»

ههستی به بۆشایی له ناخیوه دهکرد، ئهوانهی نیوانی له گه لیان خۆش بوو

دهیهینا پێش چاوی، قسهی نهکو تراویانی دهبیست.

«براله قسهیه کیش بۆ خودای بکهین، مالی بی ژن و پیرانهیه، تهقه ئه و کچهی

بناوانی مالی بوو، دهچی کردبا، ئهوه چهند ساله ئهستی مردووه، ههروا بی ژن

گوزهراندوووهتی، جا خۆ ناکرێ لهوهی دواش ههر بهتهنی بی، یهکیکی ههر

دهوی، نانیکه، چایهکه...»

دهگهشاوه، دهچۆ سهر قۆریه ی بهر مالیان، باقه باقه گیای به زیادهوه بی

ئهوهی پئویست بی دینا و ده ئاخووانی دهکرد.

گورووبان حوسینی پۆتینی له لاقی دهرهینابوو پالی به کورسیله که ی دابوو،

لاقی بهرامبهر کوورمی درێژ کردبوو، ههلمیان لی هه لدهستا، بۆ خاویک ده

دیوه که ی گهراوو له سهری میزی ئه و سهری هیندیگ کاغهز و دهلهسه به

ناریکی که لک ببوو، دهرهیه کی سپی گولداری له لیو و که پۆی دها و لیی

دهکردهوه، چاوی له خوینیکی کهم که پئوهی دهنووسا دهکرد.

ژاندهرمیکی که له گهت و رهشتاله هاته ژووور، ئیحترامی دانا و شقه پارهوستا

و کوتی:

«سهر گورووبان خه لیفه رهزا هاتۆوه و دهالی کارم پێیهتی.»

لاقی هینا خوار و له سهر پۆتینهکانی دانا و کوتی:

«بلی بینه ژووور.»

خه لیفه سلای کرد و دهرکه ی داخست و بی ئهوهی گورووبان پێی بلی له سهر

سهندهلی ته نیشتی دانیشت. گورووبان کوتی:

«فەرموو جەنابى خەلىفە چت دەوى، ھاتووى نۆشتەم بۇ بنووسى؟»
خەلىفە دەستى بەردىنى پان و بۆرى داھىنا، عەباكەى ھاويشتە سەر لاقى و
كوتى:

«ھاتووم پىت بلىم حاجى محەممەد و مودىرى بەردەى.»

گوروبان قاقاي كىشا و كوتى:

«جا ئەتۆ چكارەى ئەوہى بە من دەلىى؟!»

خەلىفە بزەيكى ھاتىيە و دەستى بردە ناو باخەلى كەواكەى كارتىكى
ويىنەدارى دەرھىنا و بوى راداشت گوروبان وەرگرت و چاوى لىكرد. «چى؟
پياوى ساواك؟!»

وہك كارەبا گرتبىتى بەرزە پا بوو ئىحترامى نىزامى بۇ دانا.

«بمبوورە، نەمزانى.»

خەلىفە بەدەست ئاماژەى پىكرد دانىشە. «لە ھىچ شوئىنىكى نابى باسى
ئەوہى بکہى.»

گوروبان بە پەلە پەل پۆتىنى لە پى کرد و كوتى:

«بە چاوان قوربان.»

«ئەوہى پىم كوتى حاجى و مودىرى ھەر ئىستا بەردەدى و كورپى حاجىش
كەيفى خۆتانە.»

گوروبان حوسىنى سەرى سوور مابوو، مەبەست لەوہى چى، بە ترسەوہ
كوتى:

«قوربان بمبوورە ئەوہت لىدەپرسم، لەبەر چى ئەو دوانە بەردەين؟»

خەلىفە ھەستا سەر پى و كوتى:

«ئەو شتەى پىت دەلىم زۆر نەھىنىيە، ئەمن لەبەر ئەو مودىرەى لىرم،
دەمانھەوى ئەوانەى پەيوەندى لەگەل دەگرن بياناسىن، ئەورۆش بۆيە بە تۆم
كوت چوون ھەتا ئىستىوار لە مورەخەسى دىنەوہ لەوانەيە پىويست بى
عەمەليات دەست پىبکەين، وريا و ئامادە بن ھەركات لىم راسپاردن دەست
پىبکەن، ئەگەر ئەورۆ بەرمان نەدابان ھاوالەكانى دەسلەمىنەوہ.»

ماوه يهك دؤايه خه لئيفه له پيش حاجى محممه د و سمايلى له دهر كه ي پاسگا هاته دهر. خات زارا له كووچه ي به قؤلى خه لئيفه دا نووسا و به گريانه وه داواى مرادى ليده كرد. «به بابيه وت دهبهر دهرم نه دى مراد؟»

«له سهره خو به خوشكم چى لئ ناكهن.»

خه لك له دورى خه لئيفه كووزليكه يان دا و ئه ويش به نيويان دا به ره و ماله ئاغا وهرئ كه وت. سمايل چووبوو ده بيره وه، پيى سهر بوو خه ليفه به هانا يان هاتبوو.

كازيوه ي به يان بوو. ئيستا خو به تهواوى له چيائى رؤژه لات وه سه ر نه كه وتبوو، به حال گزينگى له ئاسؤيه، په له هه ورئكى شيبه لك كرديوو. كه له بچه له نيوه راست دوو سواران به ره و خانئ به رييان كرد. ده له سيكى ئه ستور له تيى ئه سپيكي نرابوو.

سهريان تاشيبوو. دهم وچاوى رهش و شين هه لگه رابوو، جئ جئ له نيوچاوان و سه ر پوومه تى خوئن قر تماغه ي به ستبوو، سه رى به ردا بووه و بىرى له ئيجبارى ده كرد وه. تاق و لؤق ديها تى يهك دوراودور ده يدين، پاره ده ستا و چاوى تيژ ده كرد، له ترسى ژانده رمان نه يانده ويژا لييان نيزيك ببنه وه، هه تا له گه وه ي كوؤلانه كه ي ون ده بوون چاويان له سهريان هه لئه ده گرت، پاشان به له ز ده رؤيشتن هه تا هه وه ل كه س بن پوودا وه كه بو ئه وانى ديكه بگير نه وه.

دهم وچاوى به سؤنگه ي سه رمائى به يانى دهرزى ئاژن ده كرا. جئ بىرى دهم وچاوى ده زورانه وه. سه رما و ئيش و ئازار هه تا مييشكى ئيسقانى ده سمى، ئاو له چاو و كه پؤى ده ات. سه رى هه لئينا چاوى له جيى گلار بوونه وه ي دوينئى خوئى و هيروئى ده گيرا، بيشه و دارستانى كه نار چؤمى تيشكى هه تاويان نه گه يشتبويه و چر و پرتر دياريان ده كرد. جئ خشگه ي دوينئان هاته به ر چاوى. كانى گولان له دوره وه چاويكى فرميسكاوى بوو.

خات زارا به هه لاتن وه دو يان كه وتبوو. سه روه ي به يانى گه مه ي به چارشيو شان هه وه زه كه ي ده كرد، چاوى زؤر له پيشتر له خوئى ده بىرى، ته نيا ده ست و چيائى به فراوى بوو له هه موو لايه كه وه كيشرابوون.

كه يشتبونه حاست قاوه خانه، لايان نه دا، مراد سه رى هه لئينا و چاوى ده چاوى ئايشئ ئالقا، سه رى به ردا وه و تييه رين. ئايشئ هه تا له پيش چاوى به

یەك جارى نەدیو بوون، ٲاوەستا، ھەناسەییەکی ھەلكیشا و گەراوە قاوەخانە و جنیویکی بە میژدەكەى دا. «خودا چاكەت بوۆ نەكا، بوۆ بووی بە ډرووی مەموزین؟ چیت ٲی گەیی؟»

خات زارا ئەوگار و داماو چاوی لە ریگا ھەلگرت و دەبادیناوی ٲری. بە لٲفە لٲف سەری لە دار و بەرد دەدا، خوار دەبوو، شینە ماریك بوو لە لاقى كیوان دەھالا، ٲاٲۆكەى دەخوار و خۆى داویشت. لەویش چاوی ھەلٲری لە ئاسۆى ٲری. قەندیل لە دوورەوہ لەنیو تەٲ و مژدا سەری ھەلٲریبوو. مژ لە تەنكەى دابوو، دەھات لیكھەلوەشیت، تیكشكاو وشٲرزه بە سەر ٲیئەدا گەٲاوە. قولینچكى چاوە چكۆلەكانى تەر بوون.

(۲۴)

له ههراوی نیوان دوو شاخان دا خێوهت نارپیک و تیکهال و پیکهال هه لدراون.
که پری چکۆله له بناری شاخی له ژیر بارستی به فری قورس دا کۆم بوونهوه.
چیلکه و چال و هه لاشی لیواریان بۆته جیی هه سانهوهی سیرو و پاساریان.
شتومهک هیندیک له بهر ده رگای خێوهتان و هیندیک له ژوورنیان دا له سهه
یهک که له کراون، خێوه تیکی گهوره له نیوه پراستیان دا وهک ره شه خالیکی
له سهه پۆسی سپی زهوی ها توته دهه. دوو سه ماوه ری گهوره ی تیدا هه لکراوه و
له نیوه پراست چادره که ی کوره یهک نیل دراوه.
مه ناف سمیل له سهه کورسیله یهکی دریلژ له ریزی تا قمیکی دیکه له
قاچاغچیان دانیشتهوه، ده سحیبتیکی ده نک گهوره ی کاره بای به دهسته وه به
ئیشتیا چاوی له شه ره که وی بریوه.
که و قیله و قانج چا و لیکده کهن، له دهوری یهک ده سوورین. لیک نیزیکی
ده بنه وه، له پر خۆ پیکدا ده دن، دنوکیان له ملی یه کتر گیر ده کهن. په ر
لیکده دن، لیک ده کشینه وه، ئه زنه ئه مبابزی یهک ده بن، هه شیمهت ئاپوره یان
داون، خۆالی گۆره پانیکی بۆیان کراوته شه رگه جی چرنوکیانی له سهه دیاره!
ورده تووکی شینی ئامال سپی ده که ونه سهه ره رزی، دنوکیان له ملی یه کتر
گیر ده که نه وه و په ریکی دیکه، هالاوی کوره و هه لمی سه ماوه ران، دوو که لی
سیغار و تۆزی شه رگه ی که وان مه ند و قورس له سهه سه ریان راوه ستاوه، هه را
هه را ساز بۆوه، «هه ی له منت که وی شه له!»
«ئه ها ئه وه تا ئه وه ی ده لیم!»

هەرچی به بهر دەرکەیی دا دەروا ڕاوەدەستێ، لەدوورەوه چاوی لێدەکا دەنگی دەدەن: «دەرکەیی دادەوه.»

خۆی پێڕانگێڕی دیتە ژوورا! کەوه شەل رەسەرە، دۆمی خاوەنی شەکرە خەنەیی لێدەدا پێی هەلەلێ: «مەهێلە، ئەوەتا دەی، ئەو پەپەش، هەیی بایم بە قوربانت بێ ئەو پەپەش!»

چاوی ناترووکیێ و لەسەری هەلناگری، کەوهکەیی دی بە زی و توند و تیژ لەبەری هەلات، کەوه شەل قۆردماغ ڕاوەستاوه، سەری بەرز و چاوه پەشەکانی زیتە زیتیانە، قاسپەیی تیکەلی شەقە شەقی دەسحیب و ئیستیکانی قاوهچی دەبێ. قاسپەیی سەر دەکەوێ.

هاشم هاتە پەنای مەنافی ڕاوەستا، چاویکی لە کەوه شەلی کرد کە قیت و قۆز لەبەر دەست خاوەنی ڕای دەکرد.

«کاک مەناف بارەکان سازن، دەلێی چی؟ چ بکەین؟»

مەناف چایەکەیی بەر دەستی هەلەگێ و بە زاری دادەکا. «زۆر باشە پێیان بلێ خۆ ساز کەن، دەڕۆین.»

جێهوه ئەسپ و ئیستر دە پیزیکی دا لە پشت سەری یەک وەرێ دەکەون. پێگایە وەک بەری دەست دەناسن. سەبر سەبر بەرەو سنووری ئێران دێن. هەتا لە سنوور نیزیکتەر دەبنەوه، پێگا ئاستەمتر و دژوارتر دەبێ، یەکسەم، زۆر بە چەتوونی بە پەنابارەنگیوان دا رەد دەبن. جێی وایە دەبێ جوت دەستیان باوین و سوار و باری سەر پشتیان هەلاوین، بار خوار دەبنەوه و لاسەنگ، ناعیلاج سوار دینە خوار و سەر لە نوێ توندیان دەکەنەوه. جێی چرنووکی گورگ و پێوی و هەژار لایەیی کەرویشکان لە هەموو شوینیکی دیارە دەشت و چیا، دۆل و دەران، تەلان و بەندەن تیکرا لە ژێر خەلاتی بەفردا ئوقرەیان گرتووه. تاق و لۆق پێچکیک، زەردە گوینی یەک، چالوکیک یان قەلقانیک سەریان هەلێناوه، لە وەختیکی وا بەفر نەبێ، ئەو رێیەیی بە چوار ساعەتان دەبێن، بەلام دە زستان و بەستەلەکان دا، دوو هیندە، بگرە زیاتریش دەخایەنی.

زۆر چەلان لە ئاخروئوخری پاییزان یان دە پەشەمەدا هەلی کردۆتە با و بۆرانیکی وا چاوی نەدیوه، هەر بلێی یەک و دوو باکوت و باپووسکە دەستی پێکردۆ و پەشانگی نەهیشتۆتەوه. جا دەو کاتانەدا ئەوهی شارەزای پێگا و

بانەكەى نەبوویخ و با په ناویه سیۆ و ئەنواکانی نەزانیی، کاری کراوه. زستان جیی به قایه نیه، زۆر کەس بۆ مالى قاچاغ رۆیشتوون، بەلام بە یەكجاری بە تەرەچوون، خۆر لە ئاسمان دا دەدرەوشاوەتەوه، گزینگى لەسەر بەفران هەلخلیسکاوه، ئاسمان زەریایەكى شین و قوول و سامال بۆت، دنەى رۆینیى داون. لە نیوہى رییە هەور هەلیان کوتاوەتە سەر ئاسمانى؛ لەهەموو لایەكەوه، سپى سپى، بۆر بۆر، رەش رەش، پێش چاوى تاویان گرتۆوه، باهۆر لە تروویكى چیايان را هەلۆیەكى برسى بۆت غیژی هەردا هاتۆ، با سڕیشكى وەك هەرەسیكى لەگەل خۆى هیناوه، كړیوه و پرووشە خۆى بە چاویان دا كړدۆه، ئەوجار تەزوى سەرما هەزاران شووژن بووه، ئاژن ئاژنیان كړدوون، پێش چاویان گیراوه، لاقیان سربۆه و تەزیوه، مچووپك لە تۆقى سەریان را هاتۆت و لەبەرى پێیان دەرچۆه، رپیان لى هەتله و پشوویان سۆار، هەنگاویان خۆشتر كړدۆه، كەچى پاش ماویدیەكى وەزیان لى برپاوه، چاویان لە دەور و پشتی خۆیان گپاوه، بەلكوو پەنا و پەسیویك تییدا وەحەسین؛ تەنیا بەفر بوتوتەپ و مژ، چاویان رەشكە و پشكەى كړدۆه و ئەژنۆیان سست و بى تاقەت. وەلات بە سام و خۆفناك. ترسى رەق هەلاتنى؛ ئەنجن ئەنجن كران بە دەدانى گورگان، ترسى نەمان و مردن، نەگەیشتن و نەدیتنى مال و مندال، تاقەتى رۆینیى لى ئەستاندوون، دمهوړوو دەنیۆ بەفرى كەوتوون، چاویان قورس بۆت، جوولەیان لى برپاوه، خەویكى قورس بالى بە سەردا كیشاون؛ مردن پەنای داون، خەو هەتا هەتا رفاندوونى!!

سەروبه ندی بەهاری رپبوارپك، شوانپك، یان كاروانپك دووراودوور

رەشایان دیوه!

لە سنووری پەرپینهوه، رپگا هەلەمووت و سەختە لە كەنارى گاشە بەردى ئەوبەر ئەوبەرى رپگایە زۆر بە چەتوونى لا دەدەن، لەئەسپان دابەزین و كلكە لغاویان بە دەستەوه. سەر بەرەو ژوور دەپۆن، هەلدیرپكە هەپروون بە هەپروون وركە بەردى بەفراوى و تەر لە ژپر سمى ولاخان هەترە دەبنە خوار، ولاخ سەر سمان دەدەن. دین لاتراسكە بن، سوار شانیان وەبەر ولاخ و بارەكان دەدەن. هەلم لەلووت و زاریان دیتە دەر، لە هەلدیرەكەى تپپەریون، سەر

بهره‌وژیر داده‌گه‌رین. شیوی قه‌له‌ریشان به‌رامبه‌ریانه، ئه‌سیه کویتی مه‌ناف قه‌دم ده‌کا، قاژ و قیژی قه‌له‌ریشان ده‌نگ ده‌داته‌وه.

گه‌یشتبوونه دۆله‌که‌ی به‌دایمه له‌هموو وهرزیکی دا پره له‌قه‌له‌ریشه، به‌قاژوقیژ خۆ ده‌کون و کاژیپی چی‌اکان را‌ده‌که‌ن، تی‌کرا هه‌له‌ده‌فرن و به‌وینه‌ی سه‌دان خالی ره‌ش له‌ئاسمان دا ده‌سوورپین، شیویکی ته‌نگ و باریک و ئه‌وبه‌ر و ئه‌وبه‌ری شاخۆ و به‌ردا ویله‌یه.

هاشم هاتۆته‌ریزی مه‌ناف و شان به‌شانیتی، ده‌ست ده‌بن گوئی ده‌نیو چه‌یرانیکی تی‌هه‌له‌ده‌کا. قه‌ل به‌قیژه‌قیژ له‌ره‌وه‌ز و گرانه‌به‌ردی ئه‌وبه‌ر ئه‌وبه‌ری شیوه‌که‌ی را وه‌هوا که‌وتن. چه‌یران ته‌واو بوو، مه‌ناف ئاوری له‌پشته‌وه‌داوه، لغاوی کی‌شاو راوه‌ستا!... پلیدی لوتی و لاخان ده‌له‌رزاهه، پر مه‌یان ده‌هات، ئه‌سیه کویت چاوی دا‌چهری‌بوو، یه‌که‌ناس و قه‌دم بوو؛ به‌مه‌نافی نه‌بی سواری نه‌دابوو به‌هیچ که‌س، مه‌نافیش له‌چاوی خۆی خۆشتر ده‌ویست، هاوینان هه‌ر ته‌واو نه‌ده‌هاته‌وه، که‌لوپه‌لی لی‌ده‌کرده‌وه، پروت و سوک وه‌داوی خۆی ده‌دا، یال و پژی به‌شنه‌ی با ده‌سه‌کینه‌وه، نه‌رمه‌غار به‌دوای مه‌نافی دا ده‌چۆ سه‌ر چۆمی. ملی ده‌گه‌وه‌ی باسکی ده‌گرت و یالی داده‌هینا، بۆنیان به‌یه‌کتره‌وه ده‌کرد، مه‌ناف سه‌رته‌ی به‌گوئی دا ده‌کرد و کویت‌ه‌ش ده‌پیرماند. ده‌یکیشا قه‌راغی چۆم و ئاوی پێدا ده‌کرد، ته‌واوی جه‌سته‌ی ده‌شوشته‌ و لی‌ده‌گه‌را ده‌نیو می‌رگ و بژویناندا تیر تیر بله‌وه‌ریت و بۆخۆشی له‌سه‌ر ته‌نیشته‌ تلۆر ده‌بوو و سه‌ری له‌سه‌ر به‌ری ده‌ستی داده‌نا و چاوی تی‌ده‌بری. بریقه‌ی ده‌دا، له‌ئاوری ساز کرابوو، ئارگون، ئارگون. سه‌ر له‌ئیوار به‌به‌ری ده‌ست له‌که‌فه‌لی ده‌دا، کویته‌هه‌له‌ده‌ستا سه‌ر پاشوان و ده‌یحیلانده‌ به‌ره‌و خدراوی بالی ده‌گرت، له‌دوره‌وه‌ گێژه‌لووکه‌یه‌ک بوو ده‌هات، بی‌زین و لغاو و ره‌شمه، له‌درازی‌نی مالیان راوه‌ده‌ستا، سه‌مکۆلی ده‌کرد و ده‌یحیلانده‌.

ولات پشیوه‌یه، قه‌ره‌پشی زۆر بوون، لی‌که‌هه‌لمه‌برن، ده‌مانچه و ئاماده‌بی.

قه‌ت وا نه‌بووه!

زیاتر له‌پازده‌سال بوو به‌و پڕوبانه‌دا هاتبوو و پڕوبوو، ده‌سه‌رما و سه‌خه‌ته‌ی زستانان، به‌قرچه‌قرچ و کوله‌کۆلی سووری هاوینان، به‌هه‌ور و هه‌لاو تۆف و بارانان، تووشی هه‌موو شتیکی هاتبوو، له‌ورچ و گورگ و ماران

پا بگره، ههتا ژاندهرم و چهتان، قهت نهترسابوو، ئاوازهى ئازايهتى و ئه ميني له ئيران و ئىراق دا بلاو بيووه، ههه له بهر ئه وهش بوو ههتا ئىستا حاجى بايز ماله كهى ههه به وى سپاردبوو، به لاهم ئه وړو له ده ميگ له وهى پيش خوڤى ريښتنبوو، چههه جارانه دله كووته دا يگرتنبوو، ده ستي بو لاي ده مانچهى بهه پشوتوينى چوو بوو، ده ستي ليدابوو، بيري به ره وه شتيكى دى وه رسو وړاند بووه. سوار ليك نيزيكتر بوون و چاويان له وههه ئه وههه قاجاغه رييه ده بيري، هاشم دوو سى نوو كه كالوشى ده بهه زگى ئه سپه كهى كوتا و خوڤى گه يانده رييزى مه نافي.

«چيه مه نافي؟ قهتم ئاوا نه ديوى، چ باسه؟ بو وا په شو كاوى؟»

«نازانم هاشم، له نه كاو خوڤ دا يگرتووم، ئه وشوش ههه خه ونى ئالوز و پلوزم ديوه، هه موو جار ئه گهه وه بيري ديه وهه دله واره كه دامه گري.»
 هاشم ده ستي ده گيرفانى ده نى و پا كه تيك جواره ده ريښتنبوو ده نكيكى بو مه نافي راداشت و يه كيشى له سهه ليوى خوڤى دانا.

«چ نيه كورپه ئيشاللا خير ده بى، هه لبهت جي خهوت ناخوش بووه.»

شه مچهى هه لكره و خوڤى خوار كرده وه ههتا مه نافي سيغارى دا گيرسيڻى و راست بووه.

«جا خه ونه كهت چ بوو؟»

«مه نافي مژيكي توند له سيغاره كهى ده دا!»

«ده خه ونه ده سته يه كه سه گى ههه ده و ره يان دام، بوور و رهش و زه لاهم، چاويان له ژيلا هاتبوو. سوور، سوور، ده دانيان خويناوى و به ده ره وه بوو، كهف و خوڤى به قه راغ زاريان دا ده رڙا، كوڤته چه پوكانهى ده كرد و ده يحييلاند، له هه موو لايه كه بو مان ده هاتن، زاريان داده پچري، جييه كه هه لدير و هه پروون به هه پروون بوو، كوڤته ريڻى غارى نه بوو، به جاريك خهوت هه شتيك شالاويان بو هيئانين، ده دانيان له ريچه وه ده برد و ده يانمړاند، ركيغم ليدا، كوڤته هه سته سه ريڻى و كه و تهمه خوارپي! هه لدير يكي تاريك و به سام بوو، چه نغم داويشت خو به شيكى بگره وه، نه متوانى، ئامبازم بوون، ده ستم بو ده مانچه كه م برد بووم هه لئه ده كيشرا، كه و تته سهههه، ده يانپچريمه وه. ره عنا و منداله كانم ده يانزيقاند، ئه وه ندم ديت بى ده ست و پى كه وتووم، ههه جييهى له شم به زار

سهگيكي بوو. نهجن نهجنی دهکرد، تهنيا چاوهکانم مابوون له دوورهوه
کوټهيان دديت دهیحیلاند و راپهريم!»

«خیر دهبی ئیشاللا، نهوه چی وامن نهماوه، لهوتهنگه ی بچینه دهر، له
دوای ئیرهش را ئیدی وهکوو نهوهیه گهیشبینهوه.»

قشقه له لهسهر گرانه بهردان بیدهنگ بوون، جوول جوولیکي که میان ددیتر،
پوله چناریک بی جووله و شهکه لیان وه دیار کهوت. چیوی ویشکیان سهدان
چنرپووی تیژ بوو ده قورگی ئاسمان پو چووبوون.

پسکوئی قامیشان له لیواری جوگه ی بهری پی دارستانه که بلیند و نهوی
دهبیندرا. ههتا مهوادیه کیش دوای میشه ی پویبوون دهتکوت گوزه پان بو ئاوی
پوون ساز کردبوو.

کوټه سهله میوه؛ گوپی له موچه وه برده حیلاندی، بیله ی چاوی دسووران،
له حاسته خوی چه قیوو نه ده پوی.

«پووت بن.»

سوار شهله ژان و تیکان هاویشت.»

«پووت بن دایک حیزینه.»

دهستیان بو بهر پشیتیندیان چوو. شریخه ی تفهنگان ولاتی داگرت.

هاشم نرکه ی له دلی هات و سهروهونخوون بوو. قهلا تیکرا قراندیان و بهرز فر
بوونهوه.

دهرفه تیان پی نه دان؛ له پشت داران، له پشت تاشه بهردی قهراغ ریگا را
کهوتنه بهر ئاوری تفهنگی چه تان. یهک له دوای یهک دهیانگوراند و دهکهوتنه
خوار. ولاخ بهرهو پیهله لی شاخوړ و ته پولاکه ی نهوبه ر نهوبه ریان، به حیل و
نریخه غاریان دا. مه ناف ئاوری ده شانی راستی بهر بوو، خوین وهک کفاره ی
بازره قه ی بهستبوو و به فری سوور ده کرد.

کوټه دووراو دوور دهیحیلاند و دسوورا. شریخه ی تفهنگان هر دههات،
هاوریکانی دهنیو خوین و به فری دا گهوزابوون و جووله یان لی برابوو.

چوار شانه و زهلام هاته سهر سهری پاره ستا، چاوی له ژیلا هاتبوو. مه ناف
له سهر به فری شه ماره ی ده کرد، گهیشبو نیزیک لاقی.

«ئەرسەلان مەمكۆژە، مندالى وردم ھەيە، چاوەرئەمن، مەمكۆژە مائەكەي

بەرە.»

شەرخەي تەفەنگەي دى ھات و ولات بە يەجبارى بېدەنگ بوو.

كۆيتە لە دووندى شاخۆرى سەمكۆلى كرد، ئەوسا چەپۆكانەي كرد و

سووراو، بەفر و قورپى ژېر سەمى لىك دا و پىر بە دۆلەكەي حىلاندى، لەدوايە

وەك باھۆزىكى لە پشت تەپۆلكەكەي ون بوو...!

جاریکی دی هه لدهستی و دیته بهر هه یوانی، دووربینی دینیتته پیش چاوی، دپروانیتته پریگایه که که له ژیر به فری قورس دا وهشارتی؛ به حال ئاسه واری دیاره، چۆل و هۆله و کهس دیار نیه. دووربینی دهسهتر گرت، کهژ و کۆسپی سپی؛ نیسیی ئیواره ی درهنگ به سهریان دا کشاوه، شاخی به فراوی، بلیند و نهوی پالیان وه پالی یهک داوه، کیپ و موو پر شانیان وه بهر ئاسمانی ناوه! قادرخان چوار شانیه و که له گهت، خوین شیرین و پرووح سووک دهنوینی.

دهنگی پیاوانه و بلیند و گهرم و گوپه، چاوی پروون پروون هه لوی کویستان. دیتته په نای پاره دهستی، دهست له سهر شانیه سوله یمانی دادهنی و دهلی:

«کاکه سوله یمان به سهرت دله پاره کهت نه بی هیدایه تیان له گه له.»

سوله یمان دووربینی هیناوه ته خوار و سهری بۆ لای وهرده سوورپینی.

«به خۆم نیه قادرخان هینده یان ئاره زوو ده کهم نه بیته وه!»

دهچنه وه ژوور، عهولا و مسته فا مجریکی گه وره یان هیناوه ته ژوور و له که ناریکی داده نیین. جاجمیکی کۆنی سووری پیداده دن، چاویان له چاوی یهک دههالقی و بزیک دیتته سهر لیویان. پیکه وه دین و له په نا کووره ی داده نیشن. دوو مافووره ی دهست چن و خاوین له نیوه راستی دیوه خان پان کراونه وه، دهوران دهوریان که نارپه راخراون و له سی لای دیواران پالپشتی نه خشین ریک و پیک هه لپه ساردراون، تا پریکی دوو لووله ی تازه به دیواریکیان هه لاهه سراوه.

له سههر تاقه ی ژوور سهری سوله یمانی دوو چرای گرسۆز و چراتۆریک له نیوه راستیان داندراوه. دوو په نجه ره ی گه وره یهک به ره مو رۆژه هلات و ئه وه ی دیان به ره مو رۆژئاوا به یانان و ئیواران به شیک له پیشهنگی هه تاوی دهگرن و ده ژووریان داوین؛ یه خسیریان ده کهن. مالی دیی به ته واوی له په نجه ره ی

پۇژھەلاتەو ە ديارن و پەنجەرەى پۇژئاواش دەپوانىتە مووچە و مەزراى
قادرخانى كە نىو نىوہ پۇلە چنار و سپىدارى تىدا پىساون.

سولەيمان حەجمىنى لى ھەلگىراوہ ، لەبەر قادرخانىش لە پرووى ھەلنايە
چەلىكى دىكە بۇ خۇى بىتەوہ بەر ھەيوانى. پرو دە مستەفا دەكا و دەلى:

«مستەفا ھەستە چاويك لەرپىيە بكە ، ئەوہ بوو بە شەو ، ھەر نەھاتن ، نەكا

تووشى شتىكى ھاتبن!»

مستەفا گورجى دىتە بەر ھەيوان. بارە و بۇرەى مالان دەنگ دەداتەوہ ،
پۇژئاوا بۇت و تاق و لوق چراى مالان بە لەرزە لەرز لە پشت پەنجەرە
تارماويكان بەر ھەلستى تاريكى دەكەن.

قەرانتووى سواران پەيدا بوو ، راستەوخۇ بەرەو دىي دەھاتن ، مستەفا خىرا

گەراوہ ژوور و كوتى:

«كاك سولەيمان پىم وايە ھاتن.»

دەسبەجى ھاتنە سەر ھەيوانى و چاويان تىبىرىن. گەيشبوونە حاستى
قەبرىستانى كۇن؛ يەك سەر بەنىو كۇلانى تەسك و چەپ و چىرى كانى زەرددا
بەرەو مالى قادرخان دەھاتن ، ئەنگوچكيان توند و تۇل لە جوومگەيان
ھالاندبوو! لەھەيوانى ھاتنە خوار و بەرەو پىريان چوون ، خىزانى ھىدايەتى
دەرگاي گەرەى لى كردنەوہ ، گەيشتنە يەكتر ، پياوہكان دەست و موشتاغيان
كرد و چوونە ديوہخانى.

چراتۇر ھەلكرائوہ و بە ھات و ھاوار تاريكى تارانددۇ. تاريكى لە بەرى
پايكردۇ. دوو فانووس لە ھەيوانى بە گژى داھاتون ، چۆ لە پەنا و پەسىوى
حەوشەى گەرەدا خۇى مات داوہ.

ديوہخان پووناكە و بۇتە ئاسمان. چاوتەستىرەن دەدرەوشىن ، لىو بە بزە و
پىكەنين ، بزە دابەش كراوہ ، جەفەنگ و شوخى كۇريانى گەرم كردۇ ، پىسيار و
وہلام لە نىوانيان دا دىن و دەرۇن ، گوئى پادەدىپن؛ نىوچاوانيان تىكدەنىن ، بىدەنگ
دەبن ، برۇ لىكدەكىشنەوہ ، ھىدايەت كوورەى نىل داوہ ، گىرە و قرچە قرچ خۇ
داويتە نىو قسەيان.

فەتاح پرووى دە سولەيمانى كردۇ دەلى: «كاك سولەيمان لەو ديوى چ باسە

بۇمان بگىرەوہ.»

وزەيان لى نايە:

«شەو و پۇژ شەرە، شەپكى قورس و نابەررەبەر. بەعسى پوحم بە كەس ناكەن. كور و كچ، ژن و پياو، ورد و درشت، پيرو جھيل بە دوژمنى خۇ دەناسن؛ بە شەو و پۇژ بۇمبارانيان دەكەن، وپەوپى كۆپتروگرمەى تەياران نابرىتەوہ. گرپمەى تۇپان، قرمەى رەشاش و مەتەرەلۇزان، شريخەى تەفەنگان برىستى لە خەلگ بريوہ. سەرما و زستانيش لەوئى پراوہستى، ھەر كوردىك دەبىنى لە ژن و پياو، منال و پير، قورس و قايم پراوہستاون، نالە لە كيوان دى لە وان نايە، وپەيان بەرزە.»

ھارەى چراتور پەكبىن دى، كورە لە گرپە كەوتۆہ و يەك ھەوا دايسى. خوئينيان وەكول ھاتۆہ، ركوقىن لە چاويان دا كەلەكە بۆت. ھىدايەت چۆ دەرى و دواى ماوہىەكى شىوى ھىنا. فپووجا و بۇنى دە ژوورئ گەپا؛ سەر لە نوئ دەچىتە دەرى و سەماوہ و كەل و پەلى چاى دىنئىتە ژوور و لە قولىنچكى لاي دەركە دايدەنى. سولەيمان پرووى قسەى دە فەتاح و مینەى دەكا و دەلى:

«ئەدى لە سابلاغى چ خەبەر؟»

مىنە كوتى: «لەوئىش پۇژ بە پۇژ وەزە خەرپتر دەبى، ئىمە دە پۇژ بوو شەوانە بە دزى سەرى مالىيمان دەدا و بە پۇژ لە شارى وەدەر دەكەوتىن. لە بابم بىست ساواك چوونە مالە سمايل و ھەموو شتىكيان پشكنيوہ.»

نىوى سمايل كە ھات سولەيمان كوتى:

«قادرخان كەنگىتان قەول داناوہ پەيوەندى لە گەل بگرن؟»

برىار وايە سى شەوى دىكە ھىدايەت بچىتەوہ لاي.»

سولەيمان دەمىك بىرى كردەوہ، سەرى ھەلىنا:

«زۇرم پى سەيرە چۆنە ھەتا ئىستا لە دىي كاريان پىي نەبۆہ!!!»

عەولا كوتى: «ھەلبەت نازانن لە كوئىيە.»

سولەيمان ھەستا سەر پى و چوو بۇ لاي سەماوہرەكە.

«ھىدايەت بکشيوہ ئەمن تىدەكەم.»

«نابى بە سەرت كاك سولەيمان، جا چۆن شتى وا دەبى!»

«برالە چ فەرق ناك، پىم خۇشە ئەمن تىكەم، ئەتۆ ماندووى.»

ئەوانەى دىكە ھەستان بىنە لاي سەماوہرى، سولەيمان كوتى:

«دانشین، هیچتان مەبزوون، پیم خوشه ئەمن جای تیکەم.»

لە سەر چۆک دانیشت و کوتی:

«عەولا گیان! ساواک کە پرویشکی بە حارەبەیی دەگری؛ چۆن نازانی لە کوئیە؟!»

چۆن شتی وا دەبی؟ ئەو ماستە بی موو نیە! ئەنگۆ دەلین چی؟»

پرووی دە هاوالەکانی دیکەیی کردبوو. خوشه خوشی چا کە دە ئیستیکانی

دەکرد دە بیدەنگی ژووری دا موسیقاییەک بوو.

مستەفا کوتی: «بەمنیش هەر وایە؛ هەلبەت لە قەستی تخوونی نەکەوتوون،

جا ئیدی لەبەر چی، نازانم!»

قادرخان کوتی: «پیم وایە ئەمن دەزانم لەبەر چیە.»

چاوەروان مابوو لەبەر چیە؟ عەولا هەستا کە شەفە جای هەلگرت

و بە پیووە کوتی: «لە بەر چیە قادرخان؟»

«دەیانەوێ بزانن کێ لەگەڵی پەییوەندی دەگری.»

سولەیمان ئیستیکانە جای هەلگرت و بە قامکی شووش و باریکی پاریگرت.

«راست لەبەر ئەوەیە، چی دیکە نابێ لە مەترسی دا راگیری، سبەیی شەو بچن

لە دووی.»

قادرخان پرووی دە هیدایەت کرد و کوتی:

«ئەسپە شیی بۆ دەبەیی و لەگەڵ خۆتی دینییه ئێرە.»

سولەیمان پرووی وەرسووڕاندە سەر مستەفا و عەولا و کوتی:

«فەتاح و مینە ماندوون، ئەو دوانەشتان لەگەڵی بچن، نەوێک شتیک بیته

پیشی.»

«بە چاوان کاک سولەیمان.»

ئەستێرمی کۆیە لە سووچی ئاسمان بە پەنجەرە تارماویکەیی دا چاوی

لیدەکردن، کوورە یەک هەوا دایسا، چراتۆر کووژابوو و تەنیا گرسۆزیک

پلێتەیی داکیشرابوو لە سەر تاقەیی دایسا و کەمیک دیوێخانێ رووناک دەکرد،

نیسیی لاوەکان کە دە ئامیز خەودا حاوَابووونەو دەکەوتە سەر گۆشە و کەناری

دیواران.

دوورونیزیکی دێیان لە راستە رێیان لایان دەدا، تیلوتیلی شاخ و بە بزە

رێیان دا دەرۆیشتن. خۆیان لە خەلکی دەپاراست، دم چۆم و دم چۆمان بە نیو

میشهلان و دارستان دا تیده پهرین. له زهوی ههراو و چۆل رکیڤیان لیدهدا و ئەسپ تاو دهران، ئەگەر دهگه یشتنه ههراو و نشیوان ههوساریان لی دهکیشا و وریا و له سه رهخۆ هه لده گه پان یان داده خزان. برنۆیان له پاشکوی ئەسپان تاقت کردبوو دایانپۆشیبوون، دهمانچه و خه نجهر له ژیر فرینجان وه شار تی کرابوون، دهموچاو دایچا و به رهو جه پان ده پۆیشتن.

که رویشک ماته یان هه لده گرت، رمبه ی ئەسپان هه لیده ستانن، گو ییان قووت ده هاتنه سه ر پاشوان، ئەوجار ره وه تروویکی شاخ، بازی بلیندیان داویشت.

رپوی دووراو دور کلکیان ده گه لۆز ده گرت، له باسکی شاخی به فراوی ئاوا ده بوون.

هاتبوونه سه ر رپی جه پانی. تاو په پان بوو و پۆژ پرشه نگی له به ر زگی سی چوار په له هه وری لۆکه یی دابوو. له لای چه پی رپی، بادیناوی به ناو شیو و دۆلی ته نگ دا راده خوشی، ماسیگره بۆر و سپی و به له ک پاشین هی رشی خۆیان ده برده سه ر چۆم و به رهو ئاسمان بالیان ده گرت وه. پۆژ سووتابوو، خۆ له میشی به دم شنهی یه رهو ته نگی دا باریبوو، ئاسمان شین بۆر ده چوو.

مسته فا له پیش ئەوانی دیکه ده پۆیی. ئاغبانووی له دمی کرده وه، لغاوی ئەسپی کیشا و رایگرت.

«چ بۆه مسته فا؟»

«کورینه راوهستن، چی وامان نه ماوه بگه ینه مالان. وا چاکتره راسته وخۆ نه رۆین.»

«ده لئی چ بکه ین؟»

ئهن و ئەتو هی ندیک پی شتر ده چینه نیو می شه ی قه راغ چۆمی، با هیدایه ت به ته نی بچی، کهس سو سه ی نه کا.»

له رییه لایان دا و چوونه نیو می شه لانی و خۆیان و ئەسپان حاشار دا. میوان له مالی کو یخا ریزا وریز دانیش توون، شه قه شه قی ئیستی کان و ژیر پیالان له پینشخانه دی، خه لیفه له سه ره وه ی هه موویان دانیش تۆه و له لای راستی سه ید نه جمه و له ته ره فی چه پی کو یخایه. مه لا مه حمود ئیستا نه هاتۆه، هیرو کاس و گیژ له و دیوی له سووچیکی هه لگرو شماوه، غولغوله و

دەنگە دەنگيانى گۆڭ لىيە، خەۋنە دەبىنى، خەۋنىكى ناخۇش، خەۋنى پى شىل
كرانى ئەۋىنى، خەۋنى مارەكرانى خۇي. ئەدى خات زارا كوا؟ حاجى محەممەد بۇ
دىار نىيە؟ مردا لە كوئىيە؟ بۇ دەنگى نايە؟ دەخەون دا ھەر چەند بزانى خەۋنىشە
دىسان بۇت ھەلتاقرتت يان ئەو جورەي پىتخۇشە ناچىتە پىش، دەسەلات
نىيە، ھەلبەت ئەۋەش ھەر خەۋنە دەبىنى! مرادى لى ۋەدىار دەكەوت،
خويناۋى، كوت و پاھەنگى لىدراۋە، تنۆك تنۆك فرمىسك لە چاۋى دىنە خوار.
مەلا بانگى دا، ميوان رۇژوويان شكاند. ئامىنە گۆچ دەھات و دەچوو و بىرى
لە شاردنەۋەى دەستە گۆجەكەى نە دەكردەۋە، لە مدبەقى را شتى بۇ پىشخانە
دىنا. گۆزەى بەتالى ئاۋى لە برايمى قاۋەچى ۋەردەگرت و دەبىردە ھەۋشە.

مەلا مەحمود ھات و كوئىخا و سەيد نەجمە بە ۋەكىلايەتى كچيان مارە كرن.
ميوان يەك بە يەك دەست و موۋچى كوئىخا و سەيد ھەسەنى دەبن. بۇنى توندى
توۋنتى دەم و چاۋى زۇريانى بۇچر كردە. دەرويش سەعيد راۋەستانى نىيە،
پەيتا پەيتا دى و دەرۋا خىزانى بانگى دەكا: «ھۆى كابرا ۋەرە بچۆ مالى ئەو
مەجوعمانەم لە پىشخانەى داناوۋە بيانھىنە ئىرە، خىراپە كىشەتەكە سارد
دەبىتەۋە.»

كۆلان تاريك و تنۆكن، تەنيا سىپايى بەفر زەق و زۇپ لە چاۋ دەدا.
لەدەرازىنى مالى حاجى محەممەد چاۋى پىكەۋتن، خۇى كشاندەۋە پەنا
تاريكى و مات بوو. «بۇ خۇيەتى، موۋدیرە.»

بە پرتاۋ دەچىتە مالى و خىرا مەجوعمان ھەلدەگرى و بە لەز دەگەرپىتەۋە
مالە كوئىخاى، لەسەر كۆلانى ئاۋر دەداتەۋە. مەجوعمان خىرا دادەنى و بى
ئەۋەى ۋلامى ئامىنى خىزانى بداتەۋە دەچىتە دىۋى ميوانان.

مەجوعمەى پىر دەست بە دەست دەگەنە ژورران، مەۋداى نىيە خۇ بگەيەنىتە
خەلىفە، ژورر جمەى دى و يەكى دى نابا. ھەر چوئىكى بى دەچىتە پەناى،
سەرى دادەخا و دەگوئى دەچرىپىنى. خەلىفە برۆى وىكدىن، بە چاۋ ئامازەى
گورۋوبانى دەكا و گورجى دەچنە دەر.

ميوان قامكى چەور و چىليان دەلستەۋە و جەفەنگيان لىدەدا، بە پوۋشكە و
دەنگە شەمچان كەلىنى دەدانيان دەئاژنىۋە، ليوانى دۇيان پىدا دەكرد و قىريان
دىناۋە.

«ياره‌بى خودا موباره‌كى كا.»

ده‌رويش سه‌عيد ده‌تکوت سه‌ريان ده‌دوى نابوو، بى‌ئه‌وه‌ى چاو له‌ پيش
لاقى بكا به‌ غاردان بۆ لاي پاسگايه‌ ده‌رۆيى، يه‌ك دوو جاران هه‌ لنگوت، به‌لام
ده‌ستى به‌ قه‌راغ ديواران گرت و نه‌يهشت بكه‌وى.

مه‌جوعمه‌ خيرا خيرا خر ده‌بنه‌وه‌ ته‌نيا مه‌جوعمه‌ى خه‌ليفه‌ و گورروبانى
ده‌ستى لى‌ نه‌دراوه‌. ميوان سرت و خورتیان تيکه‌وتوه‌.

«بۆ کوئى چوون؟ چ باسه‌؟»

«ئه‌من ئاگام لييوو خه‌ليفه‌ ئاماژه‌ى گورروبانى کرد.»

«هه‌لبه‌ت ده‌رويش سه‌عيد شتيكى پى‌ کوتوه‌.»

«وه‌للاهى جا چووزانم، كه‌س ده‌ ده‌رويشى ناگا.»

«ئه‌رى عوسمان خه‌ليفه‌ و گورروبانت نه‌دى چوونه‌ کوئى؟»

«با ئه‌من ديتم چوونه‌ ده‌ر.»

سمایل به‌رامبه‌ر به‌ حاجى محهممه‌د راوه‌ستاوه‌، ئاوقاي يه‌ك دىن، ئه‌وجار
دينه‌ به‌رامبه‌ر خات زارا و سه‌رى داده‌نوئينى، خات زارا نيو چاوانى ماچ ده‌كا.

«كورم! به‌ خودام ئه‌سپاردى گه‌ردنمان ئازا كه‌.»

«دايه‌ گيان! ئه‌نگۆ گه‌ردنم ئازاد كه‌ن، توخودا ئه‌گه‌ر مراديش هاته‌وه‌ له‌»

جياتى من ماچى كه‌.»

خات زارا له‌ پرمه‌ى گريانى دا، حاجى بۆ لايان هات.

«به‌سه‌ عافه‌ت.»

سمایل چه‌مه‌دانى ده‌ست دايه‌ و هاته‌ده‌ر.»

سمایل و هيدايه‌ت گه‌يشتونه‌ نيوه‌راستى كۆلان، بيده‌نگى شه‌و ده‌شكى.

«ئىست، ئىست!»

ره‌شايى له‌وبه‌ر ئه‌وبه‌رى كۆلان توند و تيژ دىن و ده‌رۆن. زاركى كووجه‌يان
ليگرتون، خه‌لك واقيان وړ ماوه‌.

«ئه‌وه‌ ده‌نگه‌ ده‌نگه‌ چييه‌؟»

«گورروبان لييان ده‌!»

دەنگى خەلىفە، عەبەي فرى داوۋە و بە دوو دەستان دەسكى دەمانچەي دەكوشى و سىرەي لە كوۋچەي تارىك گرتۆت. تەقەي لەسەر يەكى دوو دەمانچان خەلكى راجلەكاند.

ميوان لە حەوشە و كوۋچەي مالا كويخا تىكداوين.

هيدايت ھەلەكەيشىتە دەمانچە و جوابيان دەداتەو. گوللە بە ويزە ويز بەسەر سەرى دا دەروا. ھەرتكيان خۆ بە حەرزى دادەدن.

«ناتوانن ھەلەين، چەك دانين و خۆ بە دەستەو دەن، دەنا دەكوژرين.»

«كاك سمايل پيشيان لى گرتووين، ريمان نيئە بە ويدا بروين، چ بکەين؟»

حاجى مەمەد و خات زارا سەريان ھىناوئە دەن، دالبە دوا چاويان ليدەكەن خات زارا دەقيژينى و ھاواريان ليدەكا. خەلىفە و گورووبان ھە تاوناتاويكى لە پەنا ديوارى سەر و دەن دەنن و تەقەيان ليدەكەن و سەريان دەدزەنەو. مەبەستيان زۆرتر مەحتەل كەردنيانە. درگاي ئاسنى پاسگايە كراو. دەستەيەك ژاندەرم بە پرتا و غار بە ئەسپان دەكەن، پمبە پمبىيان شەوى تارىك و پەش دەلەرزىنەتەو. خات زارا لەئەژنۆي خۆ دەدا و پىر بە كوۋچە دەگرى. پمب و ھۆرى سواران لە پشتەوھيان را دى.

ھيدايت سەرى سووراندەو و سىرەي لى گرتن. تەقە لە دەمانچەي دى، كۆرژن و حيلەي بليندى ئەسپىكى ھات و ژاندەرمى سەرى گلار بۆو خوار، تەقەيەكى دى، ژاندەرم ھەوساريان كيشا و خويان دا بەر تارىكى پەنا ديواران و دەسبەجى دابەزين. لە ھەرتك لاي كوۋچە دايان گرتن، گوللە بە گىزە گىز بە سەر سەريان دا دەروا، وە ديوارى ئەوبەر ئەوبەريان دەكەوئ، بازەرە دەبى و گلى تەر ليدەكەنەو، وە بەفرى پەنايان دەكەوئ. چزەيان ليدى. و سارد دەبنەو، ھەولا و مستەفا برنويان لە پاشكۆي ئەسپان دەركيشاوە، فيشەكيان وەبەر ناو و دەشانيان كەردو. سوار بوون و جەھوى ئەسپى ھاوالەكانيان بە دەست و بە پرتا و بەرەو دى دىن، خەلك بە لەز لەبەريان ھەلەدين، گورووبان و خەلىفە تەقەيان ليدەكەن جەھوى ئەسپى دوايان بەر داو، سەر دەستەكى جوابيان دەدەنەو، شريخەي برنويان نەعەرى پلینگى بوو، ھاواريان لە خەلىفە بليند كەرد.

«سووتام، ئەي ھاوار.»

پشتاويشت دهنیو به فر كهوت ، گورووبان له پهنا ديوار و تاریکی دا خزی و
خوی دوور خسته وه. ناویړی ته قه یان لی بکا ، مسته فا پیاوانه و بلیند پر به
کۆلان هاواریان دهکا.

«سمایل هه روا له سه زگ وهرنه پیښ.»

ویړای عهولا ژاندهرمی ئهوسه ری کۆلانیان داگرتۆه ، ئاوپری تفهنگان چاوی
گورگین ، ده درهوشینه وه. خویان گه یاندۆته مسته فا و عهولای جلهوی ئهسپیان
گرتۆوه و سواریان دهن ، پکیف لیدهدن و بهرامبهر به چاوی خه لکی واق و وپ
ماوی میوانی ماله کوپخای دهنیو تاریکی شهو دا ون دهن...!

هەتا سى چوار پۇژان جەپان پېر بېوو لە ژاندرم و ئەفسەر. ھارە ھارى جيب و رەپ رەپانى سواران دىيان دە لەرزاندهو، لەرگى خانىو پۇل پۇل دەھاتن، جەكدار و تەيار. قەلس و توورە دەنيو دى دا شەرانخويان بە بارگىنيان دەکرد. لە پاسگا را بۆ مائە ھەمە ئاغا و لەوى را بۆ پاسگا دە ھاتوچۇ دابوون، بەفر و قور لەژىر تەگەرى جيب و سمى و لاغان دەر دەپەرى و وەكەنارى ديوارى مالان دەكەوت، شوپىنيان لە سەر بەفر خوار و خىچ و تىكەل و پىكەل مابووە. دەستە دەستە لە ئاوايى را بەرەو كوستان دەرويشتن. دىھاتيكان چاويان لىدەکردن. بە پەلە لەسەر رىيان لادەدچوون و خويان دە مالان داويشت. مەگەر ئەوھى كارى زۆر گرىنگى ھەبا لە مال وەدەر دەكەوت؛ دەنا ھەموويان لە مالى دا كپ بېوون و زاتيان نەبوو وەك پۇژانى پىشوو لەبەر بىكارى بخولینەو. تەواوى كون و كاژىرى مائە حاجى مەمەديان پىشكى بوو، ھەموو پۇژ لە بەيانىو ھەتا شەو حاجىيان بۆ سىمجىن دەبردە پاسگايە، ئەو جار وە خەلكى كەوتن، ئەوى سۆسەيان لى كرىدا ویدەچوو ئەو سوارانەى ئەوى شەوو بناسىت دەيانكىشاىە پاسگا، بەلام كەس نەبوو بيانناسى ئىلا بەك نەفەر، كە ئەويش نەيدركاند.

ولات ئەھۇن بۆتەو و ژاندرم دىيان چۆل كرىو، دىھاتيكان لە مال ھاتوونە دەر.

بىاوى پىر و بە سالا چوو لەچىستانان را ھەتا نوپىزى نيوەرپويە لە پاش نوپىزى را ھەتا بانگى شيوان خويان لەبەر بەرۆوچكەى ديوارى مزگەوت ھەلدەخەن.

چاويان لەھەتاو، لەدوور و دوورتر دەگىرسىتەو. كە قام دەكەيەو و راست و چەپى خۆت دەناسى چاوت لە داھاتوويە؛ لە نەديوو ناديار، شەو و پۇژ دىن و

دەرپون، مانگ، سال دین و تیدهپهړن. گهوره و گهورهتر دهی، کهچی چاوت هر له پیښییه، چاوه نواری داهاتووی، ژیان دهخوت دهگری، له هه موو لایه کهوه ده تیچیته وه و دهورت دهته نی. ئه وین، کار، مال، ژن، منال، لیتده هالین، دیسان چاوت هر له پیښییه، له دورتر.

راده بویری خیرا و بیدهنگ، ئاگا ناکه ی، ههست ناکه ی، ژیان گه یشته و ته قوئاغی ئاخر، پیرو له کار کهوتوو، سه ر و پوتراک سپی، پشتت چه ماوه ته وه، چا و سیس و پرؤش بوون، به لام دیسان له دور بر او!

چییه ئه و داهاتوویه به راستی؟

به هار به په نامان دادی، گول و گیا رسکاون، سروشت دارمائی عتر و بهرامی گیا و گولانه. ههستی پیناکه یین، چاوی لی ناکه یین، هاوین گهرم و به تین جیی دهگریته وه، پاییزی په نگا ورهنگ به شوینی دادی، ئاور نادهینه وه، چا و له داهاتوویه! زستان دی، به جارئ دنیا داده گری، ئاور نادهینه وه، به راستی ئه و داهاتوویه ی ژیان هه موومان، چاوی هه موومانی به دواوویه، چیه؟ بلئی مه رگ نه بی؟ ئه گه ر و ابی که دؤراندوومانه و ژیانمان فی دای مه رگ کر دوه، ساته کانمان، رؤژ و مانگ و ساله کانمان!

پیریژن کوزیکه یان به ستوت و ته شی و قسان پیکه وه ده ریسن. کور و کال به هیوای دیتنی کیژان کؤلان گه ری ده کهن. میر منال و منال له شوینی هه وراز و به ستله ک خلیسکینی ده کهن یان له قه راغ چومی ته پکه و جه لله داوی داده نینه وه.

کؤخه کؤخی مام ئه حمده نه پساو ته وه. له بهری به یانیوه دهستی پیکردؤ، هه وه لی نزم و نه وی ده کؤخی، حهوت هه شت جارن له سه ر یهک، قاوه لتوونی با شتر بوو دوو سی جار ده کؤخی و ماوویه کی بیدهنگ ده بوو. له دوا ی بانگی ئیواری لی توند کردوت، له سه ر یهک له سه ر یهک ده کؤخی، له گه ل هر کؤخه ی ده فهی سینگی له ژیر پیخه فی ئه ستور و کؤنه ی به رز و نه وی ده بی. هازه هازی سینگی له گه ل پشو و کیشان و ده ر دانه وه ی دی، پیچ و کلاوی له سه ر که و تووه و سه ری تاشراوی به دیار موه یه.

ئه سمه ر چوته وه قولینچکی و هه لکردوشماوه، به لکوو گوئی له کؤخه ی نه بی. کؤر په که ی ده گری، جنیویکی له بهر خویه وه پیده دا.

«جوانه مەرگ بی.»

دیتە دەر، دوو کورپەکەیی هیندیکیان میوژ لە نیووە راست خۆیان داناو و لەسەر بەشکردنی قسان دەکەن.

کوورپە کووژاووتەو و بۆنی خۆلەمیشی دەژووری گەراو، کچەکەیی لە کوتوتاسەو و چۆ، پڕ بەدەنگ دەگری. دەسرازەیی لێ شل دەکاتەو و لە لانکی دەردیئێ. لەسەر کۆشی دادەنێ و یەخەیی کراسەکەیی دادەکیشی، مەمکی دەردیئێ و ئەو پانەیی سەری مندالەکەیی لەسەرە تۆزیک هەلەدێ. لیزگەیی ملی مندالەیی ھاوتە سەر زاری، بۆی لادەدا و مەمکی دەزاری دەنێ. کچەکەیی بە مەلچە مەلچ دەیمژێ و نووزەیی لیدەبرێ.

ئەسمەر سەری دەسوورپینتەو و چاوی دەمام ئەحمەد دەبرێ. کالانەیی چاوی قوول و پەش دەچنەو، دەم و چاوی زەرد هەلگەراو و تەنکە پدینیکیی سپی دایپۆشیو دەستی چرچ و لۆچی لە لیفەیی دەرهیناو و لەسەر زگی بە بیوازی دایناون، دەماری شین و گەورە لەسەریان دیارە.

ئەسمەر لەووتی ھاوتی ئەو مائە هەر ئاوا دیبوو، زەلیل و پەک کەوتوو، هەتا خەسووی مابوو باشتر بوو، ئاویک، نانیک بایە یان پیداوپیستیک هەبا بۆی دینا. دەنا جینگە و بانەکەیی کە ئەویش زۆر دەرەنگ دەرەنگ دەگۆردا بۆی هەلدەگرت و پایدەخستەو. لە دواي مردنی خەسووشی زۆرتر خالییدی میردی پئی پادەگەیی، بەلام ئەو دوو سێ مانگە هەموو هەر کەوتیو سەر شانێ ئەو، بۆ شوشتنی یان پدین و بەر تاشینی نەبی کە حاجی محەممەد دەهات.

مندالەکەیی بەپەلە مەمکی دەمژێ، جار جار گۆپکەیی مەمکی لەزار دەهاتە دەر، دوو سێ دلۆپ شیر بە قەراغ زاری دا دەپژا سەر ملی، نووکەییەکی لیو دەهات و دیسان بە پەلە پەل دەیدیتەو و دەیمژێو. لیزگەیی شین و گەورەیی سەر ئەستۆیی تەربۆ.

بە دوو قامکان دەیسریتەو، وەبیر دایکی دەکەوێ. چۆ دەبیریکی دوور و درێژەو، بەدریژایی هەشت سالان.

ئەودەمەیی تازە خۆی ناسیبوو، شوخ و شەنگ، خوی لە دەماری دا وەکول ھاوتوو، کەوتیو جۆش و خرۆش. لەگەڵ دەستە بیریان دەچوونە مەری، تریقە تریق و حیلکە حیلکیان پۆژە پێک دەرویی. لاوی ئەویندار سەر رییان

لیدەگرتن، نەقورچیان تیکدەکوئا و لییان تیدەپەرین. لەنجە و لاریان توولە نەمامی دەخستە ئێرەیی، ڕەوہ ئاسک بوون بەنیو میڤگ و جارە گولان دا بازیان دەدا.

وہبیر مالە بابی کەوتەوہ، لەو دەمە ڕا ڕەگەل خالید کەوتبوو بە نەحەتیان کرد و لییان نەپرسی. جاریکی دایکی بەدزی باب و براکانی ہات دیتی، سەعاتیکی زۆرتەر لە لا نەماپۆوہ، تازە عوسمانی بیوو، دەستی دەباخەلی ڕاکردبوو لیزگیکی شینی دەنک گەورەہی ہەر ئەوہی ئیستا لە ئەستۆی منالەکەہی ھالابوو دابووہ.

کۆخە توندی مام ئەحمەد ھەوای خەیاڵاتی پساند، ئاوری لیداوہ، بەلخەم و تف ھاتۆتە سەر زاری، بە دەست ماشان لە دەستری دەگەرێ، دەبیینیئەوہ و دەمی پێ دەستریئەوہ.

«ئەسمەر! ئەسمەر! کچم ھەستە چۆریکم ئاو بۆ بیئە.»

مندالی دە لانکی دەنیئەوہ و دەچیتە دەر، دەفریکی دار ھەلدەگری و ھیندیک ئاو لە جەرپی قوژبەنی دیواری بۆ تیدەکا. ئاو لە گەرووی ناچیتە خوار، بە زۆر قووتی دەدا، دەھیئیتەوہ. زەر داویک بەسەر چەنەہی دا پان دەبیئەوہ، خیر دەچیتە خەلوہتی و پەرۆیەکی بۆ دینی و بۆی دەسریئەوہ.

ھاتۆتە پەنای لانکی و سەیر سەیر ڕایدەژینی. بیریکی ناخۆش خۆ بەمیئەکی دادەدا، خۆی دادەسەپینی، بی ویست و خۆزی، لە نەکا و ھەلدەقولی، وردەوردە دەخزیتە نیو میئەکی، بی بەزەہی داو لەسەر داو دەتەنیئەوہ.

«ئەگەر خالید نەہتەوہ چ بەم! ئەگەر بی سەر و شووین بجی و...»

بە پە لە دەگەرێ بیری بباتە سەر شتیکی دی، چاو دەگیڕێ، دوو کورەکەہی لییان بۆتە کیشە، ھەلدەستیئەوہ سەر پێ و یەکی چەپۆکیان پیدادەدا و بیئەنگیان دەکا.

خەیاڵ خۆی مات داوہ سەر لەنوێ و لەنەکا و ھرووژمی بۆ دینیئەوہ، دالی سست و ئەژنۆی بی تاقت دەکا، دەست لە بەرۆکی ناکاتەوہ، لیی بۆتە گورگ و ددانی لە ڕیچەوہ دەبا و دەلوورینی، مۆتەہی و دەم دەم ئەوکی ڕیکدەکوشی، بیری ناخۆش میچی خانووی فەقیرە، لایەکی دلوپەہی بکا، بیگری، سووچیکی دی دەست پیدەکا، پیئە پێ ناگیڕی.

تارمایی به سهر ئاسمان و ههوشه یان دا کشاوه، دیوه که یه کجار سارد و سپه، ده چیتته هه سار و باوه شیک دار دینئ و ده گه پیتته وه، دهسته چیله ی ده ته ختی کوورهی داوئ، دوو سئ کۆلکه ی له سهر داده ئی، ده چیتته خه لوه تی و قدوولکه نه وتی دینئ و پینج شهش دلۆپیان پیداده کات و ده ست ده نیو گیرفانی پاتۆلی ده ئی و شه مچه ی ده ردینئ و هه لیده کا. فسه فسی داران ورده ورده ساز بۆه. چیلک و چالی بنه وه گرتوو یانه و کولکه کان ویشک و قه مان ده که نه وه. ژووړئ له هه سار تاریک تره، چراگر سۆزی له سهر تاقه دینیتته خوار و نه وتی تیده کا. په رۆیه ک دینئ و له دهوران ده وری ده ا و هه لیده کا، خوڤ و ترسی نه هاتنه وه ی خالی دی به ری نادا.

«ئه گهر بئتوو به بیانوو یه کی سهری به گوئم بکه چی؟ جا خودایه به خوّم و

سئ مندالی ورد پروو ده کوئ کهم؟»

گریان ده ئه وکی دا قه تیشه. مام ئه حمه د ده میکه بیده نگه و کچه که شئ خه و ی لی که وتۆه، به حال دهنگی هه ناسه ی گوئ لییه. بیریک به میشکی دادئ، ناویرئ لی گه ریت هه راش بی و لمملانی له گه ل ده کا، به لام ترسی لی قه ومان هانی ده دا، به سهر لی شیواوی ده چیتته خه لوه تی.

شوقی چرای له پشت په رده دیاره ده له رزیتته وه، ده لئی بوونه وه ریکی نه ناسراو سه مایه ده کا و وینه ی ده که ویتته سهر په رده. نازانی بۆ هاتۆته ئیره، ده گه رپیتته وه ژووړ، چه لئکی دیکه چاو له مام ئه حمه د ده کا، ویده چی ئه ویش خه و ی لی که وتبی؟

«ده بی بجم، ده شقهم دلایان نه رم بی، ده جم له به ریان ده پاریمه وه، لاقیان

ماچ ده کهم.»

شانۆی چوونی بۆ ئه وئ دینیتته وه پینش چاو، هیوایه ک له دلایدا سهری هه لداوه، دل گهرم بۆه.

چاوی دیتته سهر په نجه ره ی تارماوی و لئیل، پاشین پووناکی چرای پوژ له پشت په رده ی شه و دی ون بی. دردۆنگ بۆته وه. هه جمینی لیبراوه، نازانی چ بکا، سهر لی شیواو دی و ده روا. خو ی ساخ کرده وه، چۆه مدبه قئ و کیردیکی ده ست شاخی گه و ره ی هه لگرت و ده گیرفانی پاتۆلی خست. دیتته وه ژووړ، خو ی

داده پوښی، دوو کورپه کهي مه پرمه پړيکيان دا کر دو هه ر يه کهي له سووچيکي را مه پرمه پري تپه لده کهن.

نالقه ريزي به درکه داده کا و له سهريان داده خا و هه لکيشي هه لده کيشي و ديته کوچه، کولان و کوچي دي به ته وای خويان داو ته بهر دهستي شهو، چرای ماله ناغای بريسکه بريسکيانه، که ناره و که ناری ديواران دپروا، مروفت تاق تاق و چهند چهند بيکه وه ده خزينه نيو مالان.

به سته له که، کر مه کر م و ناله نالی به فري له سه رمان ره ق هه لاتوو به پاشکاو دي. ته زووی سه رما به له شي دا دي، خوی ويک هي ناوه. تا پوی په رښيني باغي حه مه دئاغا له وپړا به وينه ديوار يکي نه وي دياره. داری نيوباغي له ژير به فري دوين دا چه ماو ته وه، ته ويله و هولي ماله ناغای پاليان وه پالي يه که داوه ره شتر له شويني ديکه ده نوين.

نهو قسانه دي هيه وي بيانلي ده دليدا دو پاتيان ده کاته وه. جي و شان ده گورپي. شهو به سه ر باديناو يش دا زال بو ه؛ بي شه ي قه راغي تاريکتر له کيوه کاني نهو بهر نهو به ري تي. خوف و سام که وتو ته دلپه وه، سي چوار جار ته قولباب ده کا و چاوه نو اړ ده مينيت ه وه، ده ستي کير ده کهي ده مشتوي دا ده گوشي.

«خه لک چي ده لين با بلين، با به که يفي خويان سه رکونه م کهن.»

قه راغ چاوي ناويان تي تزابوو. سه ري که پوی له سه رمان سوور هه لگه پراوه. سه ر و نيوچاواني ته زيوه. دوو سي جاري ديکه له در که ي دها و گوی هه لده خا، ناوړيک له دي ده داته وه، کلپيک، گزاره ي هه ژديه ايه کی بوو هاته در، غولغوله و سر مه سر مي گوی ليپه، در که ده کري ته وه، چاوي هه ر له ديپه، جاريکي تر بلپسه سوور و گهش سه ر هه لديني، نه حمه ده زله ته ژه و زه لام له پشت سه ري راوه ستاوه.

«چيت ده وي؟»

کليه ون بووه و ديسان هه لکش اوه، له گه ر که ي نه وانه، ماليک شه وانه بو ت و دم به دم بلپسه ي ناوړ ليپي جيا ده بي ته وه. به په له پرووزي غار دها، ده نيو به فري رق هه لاتوو ده که وي، نه ژنوی ديشن و به ري ده ستي ده زوورپنه وه، هه لده ستي ته وه و بي نه وه ي چاو له ناوړ هه لگري، غار دها، هه را هه را زور تر

بۆت و ئاوريش به هيز و تابشت تر. شه به قى له نيو تاريكى شه وه زهنگ دا، زهق و زووپ له چاو دهدا، به هه ناسه بر كه گه يشتۆته سه رى كووچه، دلى به گرمه ليدهدا، دلاره راكه و ترس ته واوى جهسته ي دهخۆى گرتووه، مرۆقه كان ورد و درشت به هه را به په نايدا هه لدين، بۆ چر و بۆ كر ووز ده كووچه ي گه راوه، به دهم زريان ه وه دووكه ل ل وول دهخوا و به سه ر مالان دا پان ده بيت ه وه.

پر به گه روو ده قيژينى، هه وشه يان پر له هه شيمه ت؛ ژن و پياو، لاو و منال، وهك زه رده وال ه هارووژاون؛ هه ريه كه ي بۆ لايه كى هه لدي، قرچه قرچى ئالووداران، كلپ و هۆرى ئاورى سه ركه ش، هه را هه را و زيقه زيقي خه لك، شييتيان كر دۆه ت، ئاور به په نجه ره ي شكودا خۆ داويته هه سارى.

ئاگاي له خۆى نه ماوه، وهك شييتان غار دهداته ده ركه ي ژوورى، گرپى گرت و زيقاندى، له پشت ه وه را پريان پيداگرت و ده به فريان گه وزاند. ئاور بۆته سه گى هار، قه پال به هه موو شتيكى داده گرى. به هه رچى وه به ر ده ستيان كه وتبا به ر به ركه انيان له گه ل ده كرد، به لام هه تا ته واوى ماله كه نه سووتا و ميچى ديوان نه رما، چيان له گه ل پينه كرا.

بئ هۆش له قولينچكيكى له سه ر به فر كه وتبوو، سه روگو يلاكى ره ش ره ش و موى سه رى ته واو هه لپر ووز ابوو، هه ر خودا روحمى پيكر د نه يدى مام نه حمه د و منداله كانى چيان به سه ر هات.

ئه وئ شه و برديانه وه ماله حاجى محه ممه د، هه ر به نيوان ماوه يه كى وه هۆش ده هاته وه، گوئى له زيقه زيقي و شين وشه پۆرى ده بوو، ده يزرى كاند و بي هۆش ده كه وته وه هه تا دوو رۆژ و شه وان كه وت، ته نيا تا ونا تاويكى غه لده غه لديكى ده كرد، گيژ و وړ چاوى ده ولاتى ده برى، له ناخى دل ه وه ده يزرى كاند و ديسان بيحال ده ماوه.

به يانى رۆژى سيه هم ئه و پيره پياوانه ي بۆ نوئىزى به يان چووبوونه مزگه وت كه سيكيان ديبوو له نيو خانوو سووتا وه كه دا ده گه را، له دووايه شه و ديژيك به به په نايان دا رۆيبوو، به شيك له شه و بوو به جئ مابوو، له و ده مه وه ئيتر كه س نه يديته وه....

هەشت پیاو لە دیو خان دانیشتوون، هەشت شوڤرەلاو، سولەیمان و قادرخان لەسەرەوه و ئەوانی دیش دە دوو ریزان دا لە خوارەویان بێدەنگ چاویان لە سولەیمانە.

شەدەدی هەتا حاست برۆی رەش و پەییوەستی داکیشاوه، پشتیئندی توند و تۆل لە قەدی هالاندوه، کاغەزیکى لە پیشەو خەریکی کیشانەوهی نەخشەیه. تاواناویکی سەر هەلدینى، پرسیاریکى لە قادرخان دەکا و سەر لە نوێ دەست بێدەکاتەوه، هەلەم پیش شووشەى پەنجەرانی لیل کردۆه. سەری هەلیناوه، کورپینە وەرئە پیشتر.

دینە پیشتر و چاویان تیژ دەکەن. ئیمە لەو شوڤرا بە ئاشکرایى بەرامبەر بە زولم و زۆری حوکومەتى شا، خەباتمان دەست بێدەکەین، رێهەکی سەخت و دووژوارمان لەبەرە، لە ئیستاوه پیتان دەلیم هەركامتان دەخۆی رانابینى، دەتوانى هەر ئیستا بگەریتەوه، بى شەرم کردن و دلەهیشان، ئەوه مەسەلەى مان و نەمانە، هەلبەت زۆرتر کووژرانمان لە پیشە، جا بۆیە پیم خۆشە ئەوهی مانى دەوی، دەتوانى لەگەلمان نەکەوی!

بۆلە بۆلیان تیکەوتوو، پینووسى دانا سەر نەخشەکە و خۆی قیت کردەوه. «برایان لیم دلگیر مەبن، ئەو قسانە دەکەم بە پینووستى دەزانم هەتا هەموو شتیک بکوئى، ئەنگۆم لە گلینەى چاوم خۆشتر دەوی و هەمووتان بۆ من لە عەولایى برام عەزیزترن.»

فەتاح هاتۆتە سەر چۆک، نیوچاوانى گرژە.

«كاك سولهيمان ئىمە زۆر لەمىژە شەقمان لە دنيايە، لە خۆشى و
حەسانەو، لە ژینی ژێردەست داو، بۆيەش ئەو پێیەمان هەلبژاردۆ، پێم
وانەبوو ئاومان تىبگەي.»

سولهيمان بزەي سەر لىوى پەپووليكي پووح سووك بوو نىشتبوو.
«فەتاح گيان! بمبوورن، ئەم بە ئەركى خۆم زانى وەكوو برايەك
بتاندوينم، ئەگەر لە دلوو گران هات بمبوورن، پینووسى هەلگرتەو.»
«جا ئەوجار وەرەنە پيشتر با شوینی عەمەليات و بنكان دياری كەين.»
سەريان خستۆتە سەر نەخشەي، نىسيی ئاغابانوويان كەوتۆتە سەري.
«ئىمە لىرەين.»

خالىكى چكۆلەي كيشاو، هەريمی عەمەلياتمان دەبى تەواوى كوردستان
بگريتەو، لە هەموو شوینیكى دەبى خۆ نیشان دەين، هەم لەبەر ئەوێ خەلكى
تەواوى كوردستان لە هەموو دى و شارىكى ئاگادار بن و هەم لەبەر خاترى
ئەوێ دوژمن سەري لى بشيو، ئەوەتان لەبیر بى هەتا زۆتر خۆ پاگرين
تەنيا ئەگەر سەعاتيكيش زياتر بى، باشتر، ئەوەش دەزانين كە دوژمن بە هەر
وەسيلەيەكى بۆي برەخسى دیتە بەرامبەرمان، گەرانهو بۆ سەر ژيانى ئاسايى و
نيو مال و مندالمان دەكرى بلتين مەحاله، هەر وەتر تىكشكان و پووختانى
حوكوومەتى شا بە ئىمەش لەوێ مەحالتەر، مینە هیندیک لە كاغەزەكەي
كشاو.

«كاك سولهيمان! جا ئەگەر وابى كاريكى لە خۆپايى دەكەين و بەفیرۆ
دەچين.»

هەموويان قيت بوونەو و چاويان دەزاري سولهيمان برى، سولهيمان
دەنكىكى سيفار دەرھینا و دايجيرساند: «مینه گيان! لە تاريكايى شەو مەزەنگ لە
سارايەكى چۆل و هۆلدا ئەو شتەي لە دوورەو دیتە بەر چاو پووناكى چرایە،
هەر چەند ئەو چرایە بە قەد شەميكيش بى.»

«تاريكى، تەنانەت ئەوێ بەردەميش نابیندرى! ئىمە دەبى ئەو چرایە بين و
خەپاتمان شەبەقى بى! ئىمە ناتوانين بيابانكي تاريك، پووناك كەين، بەلام
خۆ دەتوانين نیشان بەدين پووناكيش هەيە!»

سمایل دەستی لەسەر شانى مینەي داناو و بە شەكرە خەنە دەلى:

«مینه گیان! کاک سوله یمان راست دهکا، ئیمه ته نیا ده توانین نیشان دهین
ژیانی غهیری ژیردهست و سهرداخستن، ده توانی هه بی، بو ساتیکی کورتیش
ئه گهر خه لک بیرى لى بکه نه وه زوره!»

دوو که لى سیغار له سهر سهریان ده گه پرى و به ته وای ددیوه که دا بلاو
ده بیته وه، ههر که لیئیکی وه گیر دینى خو ته سک و لاواز دهکا، به سمر سمر
به ویدا بوى دهرده چى.

سوله یمان پالى به پاله پشتیکه ی داوه، دست پیده کاته وه.

«له پیش هه موو شتیکی دا ده بی ئیمه ئه شوینانه ی سهخت و دژوارن و
ده توانن بومان ببنه هه شارگه و چه پهر بیانناسین و ته یاریان کهین. له وشوش
زیاتر نابى لی ره بمینینه وه، مه ترسی ئه وه ی هه یه ژاندرم بین.

ههر کامه شتیکی ده کووت، له خانى پرا بگره هه تا سهردهشت و بانه و بوکان و
سابلاغ ته وای که وتبو ناو هه ری می عه مه لیاتیان.

سمایل هه ستا بوه سهر پى و بو هی نانی چا چوه په نای سه ماوهر.

«کاک سوله یمان! ئه دی چهک و فیشهک و تووشه مان له کوپرا بو دى؟»

سوله یمان دهستی هاویشتو ته سهر شانی پان و به قه وه تی قادرخانی، چاوی
ده چاوی پروونی بریوه:

«قادرخان! ئه وه ی وه ئه ستوی خو ی گرتوه، په یوه ندیمان له گه لى ده بی،
بو خوشمان سهری لی ده دین. له شوینی دیکه ش هاوړیکانمان په یوه ندیمان
له گه ل ده گرن، له سابلاغیش وه هاب و عه زیز ئه وه ی پیویست بی بومان دینن.

قادرخان به دهنگیکی پیاوانه و گهرم کوتى:

«براله! ئه وه ئیدی خه تای خو تانه، دنا پیمخوش بوو ئه منیش ههر په گه لوو

بکه وم، یان ئه تگۆ ههر لی ره بایه ن.»

«قادرخان! کهس شکی ده پیاوه تی و جوامیری تودا نیه، به لام بوخوت ده زانی
مانه وه ی تو لی ره زور بو ئیمه باستره و مانه وه ی ئیمه ش لی ره پر له مه ترسیه،
دووژمن سیخور و مووچه خوری زورن، بیتوو لی ره بمینینه وه درهنگ یا زوو

پی ده زانن، ئه وده مه بی ئه وه ی توانیبیمان کاریکی بکهین، له ناو ده چین.»

«جا چو نوو پى مه سه له هه ته واده کهین.»

ئەستىرە كە بە ئاسمانەۋەيە ، شەۋبا پىشۋى شەدە و لىكى ئاغابانۋان دەلەرزىنئىتەۋە . بارگىن دەپمىنن ، چاۋيان رەش رەش دەگىپن و سىمكۆلى دەكەن . كلكىان ھىندىك ھەلدەسوورپىنن ، بارىان لەسەر پىشتى قايم كراۋە ، ھىدايەت يەك يەك ھەوسارىان دەگرئ و دەيانھىنئىتە دەر .

تاق تاق ھىدايەت و قادرخان دەباۋەش دەگرن ، كانىزەرد دە تارىكى ئاخىرى شەۋدا ۋەك رېبوارىكى ماندوو و ھىلاك سەرى لەسەر ھەرد داناۋە ، شىرنە خەۋ دەباۋەشى خۇى گرتۆە . چەل چەلە شەۋبا جىپرەيەكى لە دەركەيەكى يان شەقەيەكى لە تەنەكەيەكى دىنى و پتەيەك لە كۆتەلى بىدەنگى شەۋ دەدا ، فرەنجىان تەۋاۋ دەخۇيان پىچاۋە ، ساز و تەيار خۇ داۋىنە سەر ئەسپان ، زۇر بە ھىۋاشى دە رىزىكى دا لە پىشت سەرى يەك لە دىي ۋەدەر دەكەون ، سولەيمان لە پىشتەۋەى ھەموۋيان ئاۋرپان لىدەداتەۋە ، قادرخان و ھىدايەت ۋردە ۋردە دىن بىنە بەشىك لە لەشى پان و بەرىنى شەۋ ، ركىف لىدەدەن ، ئەسپ ئاۋ دراۋن ، شەش شۆرە سواری شەۋ بەرەۋ تروۋپكى مېژوو دەپۇن .

(۲۸)

قەدەرىكى زۆر بوو سەرما و سۆل ۋلاتى تەنگەتاو كر دبوو، دەمدەمە تاو و بان دەكەوت و پۇژ بە پە لە پرووزى تيشكى داويشتە سەر ھەرد. چەلى وابوو يەك دوو پۇژان ھەر وا دەبوو، بى ئەوہى لە تەشقى سەرما كەم بىتەوہ، ھەتاو زەفەرى پى نەدەبرد. لە دوايە ئاسمان ديسان شين مۇر دەبوو، ھەور و ھىل ساز دەبوو، ھەور لە پشت چيا سەرکەشەكان را وەديار دەكەوتن، گەوال گەوال، پەش و بۇر. شيو و چيا و گووند و شاربان دەخستە ژىر پىيان و ھەتاويان ھەشار دەدا. دەستيان ليكئالقه دەگرد و دەبوونە پشتيوانى يەك، ھەلیدەكرە باپۇسكە و باكوتى و دنيا لە پىش چاوان ليال و تارماوى دەبوو. سەرما ھەتائيسكان خۇى دەكوتا، مروف ئەوہى كارىكى زۆر گرینگى ھەبا ناعيلاج وەدەر دەكەوت و خۇى دەدا بەر قەمچى سەرمايە.

دەرپۇژىكى ئاوا سارد و سپردا بەيانى زوو ھىشتا شار بە تەواوى لە خەو ھەلنەستابوو، تاق و لوق شوقى چرايەكى سيس و كز بە شووشەى پەنجەراندا دەھاتە دەر، خاليد بوخچەيەك لە بن ھەنگلى دا لە دەرگای ئاسن و گەورەى زيندان ھاتەدەر، پر بە سينگى پشووى ھەلكيشا، ئاورى لە پشت سەرى داوہ، دوو پازگرى بەر دەرگا خەوالو و توورە چاويان لیدەگرد. لە خۇشيان ويستى شتيكيان پى بلى، نيوچاوانى گرژ و تاليان پەژيوانيان كردهوہ. ھووى لە دەستى كرد، بوخچەى لەبن ھەنگلى ھينا خوار و بەدەستى ھەوگرت. بەسەر بەفرى پەستاوتوى تازە و كۆندا پرووى دە جەرگى شار كرد. دووكان تاق تاق پىلكيان ھەلدين و چاويان دەكردهوہ.

پرووی دقاوه خانەیهکی نیو بازار کرد، هەلەمی دوو سەماوەری گەورە بە تەواوی شووشەیی پەنجەرەیان لێل کردبوو، زۆر دەبوون، ئەستوور دەبوون، سارد دەبوونەوه و تێک تێک بەسەر شووشەکەدا خۆڵۆر دەبوونەوه. دەیان هێلی باریک ساز ببوو.

و هەژوور کەوت و سلاوی کرد، قاوەچی لەنیو شەقە شەقی ئیسکاناندا سلاوی لێ هەستاندەوه. جیپی کی بەتالی دیتەوه و لەسەر کورسیلەیی دانیشت. گەرما و تینی کوورە و سەماوەران لێی هالا، گەرما ئازادی لە ناخێهوه گەرمی داھێنابوو، وەک کەسیکی هەوێل جار بێ ئەو شتانە دەبینی، چاوی لەسەر خەلک و شت و مەکان دەگێرێ، پێی خۆش بوو تاق تاقیان دەباوێش گری و ماچیان کات، پێی خۆش بوو بیانوینێ و تیبگەن.

کەچی دوور بوون. هەموومان لێک دوورین، دەیهکتر ناگەین، دەهەست و حالاتی یەک رانامینین، دوور لە یەکتر هەرکەسە لە دونیای خۆی دا دەژی. هەزاران، ملیۆن ها، دوورگەیی دوور کەوتوو لێکین، ئاوپ لێکنادەینەوه، چاومان دووری نابینی، بەر پێی خۆشمان نابینین، گێژ و وێر دەخولینەوه، هەر نەختیک، بە حال لێک نزیک ببینەوه، هەستمان بناسین، گۆلی ئەوین سەر هەلدینێ، جا ئەوی رۆژی ئەگەر هەموو یەکتر بناسین، لێک ورد ببینەوه، دونیا دەبێتە گۆلزار، مردن دەمری، ژیانمان هەتا هەتا دەبی، ئەمن بمرم ئەتۆ دەبی. دەتۆدا دەژیم، ئەتۆ بمری ئەمن دەبم، ئیمە بمرین، ئەو دەژی!

شەقە شەقەیی ئیسکان و ژیرپیلان تیکەلی دەنگی رادیویەکی گەورەیی زەرد ببوو کە لەسەر تاقەیهکی دانرا بوو. سێ چوار چای لەسەر یەک خۆاردەوه و هاتە دەر.

ولات بە ئیجگاری پووناک ببوو. بەفری رەق هەلاتوو جێ جێ ببوو بە سەھۆل چۆ نیو جەرگەیی بازارێ، دووکاندار بە وینەیی جالجالووکە خۆیان مات دابوو، لاقیان دەکورسی کێشابوو و چاوەنۆاری مشتەری بوون. تەواوی ئەو پوولەیی پێی مابوو شتی پیکری، پێچی تازە بۆ بابی، لەچکەیی سپی گۆلدار بۆ خیزانی. دوو جووت چەکمەیی سوور بۆ کورەکانی و شەقشەقێک بۆ خەجی.

ملی رێگای بەفراوی جەرانی گرت و پۆیی، هەر هەنگاوەیی هەلیدیناوه تاسەیی دینیان زۆرتر شالۆی بۆ دینا، پێی خوش بوو بالی هەبا و هەر

ئەودەمە بیان گاتى. دەپھىنانه پىش چاۋ، ئاگاي لە رېگا نەدەما، قېرى قشقه لە يەكى يان چرىكەى چورە پۆپنە يەكى وەخۆى دىئاۋە.

دەپروانىيە دەور و بەرى ئەو رۆژە كە گرتيان تاق و لۇق گەلایەكى زەرد و سوور بە دارانەۋە مابوون، سنوورى كىلگان ديار بوو، تاق و لۇق جووتبەندە يەك دەدیترا خەرىكى كار بى، بەلام ئەورۆ ھەموو شتىك لە ژېر بەفرى قورس دا پېوار ببوو، نە كەس بە ديارەۋە بوو، نە گەلایەك بە دارانەۋە نە كەوشەنى كىلگە و موۋچە و مەزرايان مەعلووم بوو.

چەندى پى چووبوو؟ بە چاكى نەيدەزانى. تەنيا دەيزانى ئىجگار زۆر، بە درىژايى تەۋاۋى تەمەن، ھەر كە وەبىرى دەھاتەۋە دلى رېكدەكوشرا. ھەموو رۆژى لە پشت مېلەى ئاسنى پەنجەرە را چاويان دەدەرى دەپرى، دەئاسمان، دە ھەتاۋ، دەھەوران، دەپۆلىك كۆترى سېى و ئەبلەق كە لە تەشقى ئاسماندا دەسوورپانەۋە، دەلئىن ئىۋارەى زىندان ئىجگار بە تەم و خەمە، لە لای وى ھەموو كاتىكى ھەر وابوو، خەم و خەفەت لە دىۋارى، لە پەنجەرەى، لە مرۆقى، لە ھەموو شتىكى زىنداندا دەبارى. مەگىم دونىاي بى زىندان ناتوانى ھەبى، يانى بەشەر لە مېش و مېروان كەمترە؟ ھەزاران سالە بەرد لەسەر بەرد، ئاسن لەسەر ئاسن دادەندرى، قورس و قايم، سەخت و سەخت، ئىنسانى دەخۆيان دەگرن، بۆۋەى دەنگى نەيەتە دەر، بلاۋ نەبېتەۋە، لەنپو بارستى ئەۋاندا ھەراى قەتیس بمىنئیتەۋە، بەشى خۆيان نەۋى، كە پىيان دەلئى بۆ؟ دەلئىن ياسايە، بە زىندان، بە كوشتن، ھەزاران سالە بەۋ خەيالەن، بەۋ ھىۋايە، بەلام كەى كاژە رەسەر توانىۋىتى پىش بە رۆينى خەيال بگرى! ھەتا بەرد و ئاسن بتوانن.

ۋەبىرى ھاتەۋە ئازادە، بە كەيفى خۆى دەتوانى لاق ھەلئىنى، چ دىۋارىك بەرامبەرى نەۋىستاۋە! خۆشى دەخۆيەۋە پىچا. نەيدەزانى بۆ بەرياندەۋە، ھەلبەت لىيان ھەيان بۆت بى گوناحە، ئەدى ئەۋ ھەموو سوپىند و قورغانەى بۆ دەخواردن بۆ باۋەريان پى نەدەكرد؟

دوور و نىزىكى قاۋەخانە ببوو، لای نەدا، دەيھەۋىست زووتر بگاتەۋە دىى، چيا و تەلان نووقمى مژ بوون، مژىكى ئەستور و زۆر، بادىناۋى شىن شىن دەينۆاند مژ لەسەر سەرى دەسوورا. تاق تاق شاۋە سولتانىك، دەنا دوورپنايەك لە قەراغى بالى لىك دەكردەۋە، ھىندىك باليان لىدەدا و لوور دەبوونە

که ناریکی دیکه. خانووی دئی کۆزلیکه یان به ستبوو، ماله ئاغای له دوروه وهک سووره کوانیکی دهچوو له سهر سینگی زهوی هه لئۆ قییبت.

ئهوی شهوئی وهبیر هاته وه. پک و قین هرووژمی بو هیئا، زۆر زوو خۆی له چهنگی دهرباز کرد و بییری خسته وه سهر مائی. کۆلان چۆل و هۆل بوون، باوی ههنگاوی خۆشتر کرد، به بزهیهک له سهر لیو پیی نایه هه وهل کۆلانی دئی.

چوارپیی ماله حه مه پهشی له سهر لیواری دیوار کلکی هه ل سووراند و پیی وهری، هه تا ئه و سهری دیواری هه روا له گه لئ پۆیی، له پشت سه ریشی پرا هه ر بهردهوام حه په حه پی ده کرد. سهری قامکی ته زیبوون و دهکوت سپ و بی هه ست به بوخچه که یه وه په ق هه لاتبوون، تاسه ی دیتیان دهره فته ی بیر کردنه وه ی پی نه ده دا.

له و کووچه تییه ری ده گاته وه مائی، دوو نه فهر له دوروه ناسیانه وه، به په له به دوایدا هاتن، له گه وه ی کووچه ئاوا بوو، دیواری مائی لی وه در کوه ت. گرمه گرمی دلی برستی لی بریبوو، خوینی وه کول هاتبوو، ئه و چه ند شه قاوه ی ئاخری، لاقی نه ده پۆیی. گه یشته بهر دهرکیان، شکابوو، چاوی زیت بوون، چۆ هه سار، چاوی په شکه په شکه یان کرد، سهری له گیژه وه هات، ئه ژنۆی سست و بی تاقه ت نووشتاونه وه. دیو و بانیان تیخته پیو، ئالووداری نیوه سووتاو و په ش له ژیر به فردا، قامکی په ش و ویشکی مه رگ بوون دهر په ریبووون. له سهر چۆک دانیشتبوو، تارمایی به سهر چاوی دا کشا، گیژ و ور له حاسته خۆی حه په سابوو، پر مه ی گریانی له دوروه ده هاته گوئی ئی خۆی بوو یان ئی یه کی دیکه؟ پر به دئی نه عره ته ی کیشا بووخچه له دهستی که وتبۆ نیو به فری، دیهاتیکان یهک له دوا ی یهک دههاتنه هه وشه. «خالید، کوپه خالید؟ ئه وه بو وا ده که ی؟»

نهیده یتن، بو ی جیا نه ده بوونه وه. نهیده ناسینه وه، لیی دههاتنه پیش، دوور ده بوونه وه، ده بوونه بهرد، ئاسن، دیوار دهوریان دهگرت، له بهریان هه لدهات، دیواریکی دی، بلیند و قایم له بهرامبهری پاره ستا، سهری تیده کوتا نه ده بزوت؛ بو شوینیکی دیکه و دیواریکی قایم تر.

حاجی محه ممه د و خات زارا به په له خۆیان گه یاندبو هه وشه. ده ئامیزیان گرت و له گابۆریان دا.

«مامه، مامه گيان! به خاترى خولای پيّم بلين چ قهوماوه، بایم کوانی؟
ئەسمەر، ئەسمه له کۆیە؟ ئەى هاوار منداڵەکانم کوانین؟»
پر به گهرو هاواری دهکرد، خات زارا دەستیکی دەملی کردبوو، دەستەکهی
دیکه‌ی راده‌وه‌شاند و پيی هه‌لده‌کوئن.

«کورپه‌ خالید گيان! ئەوه له کوی مال ويران بووی.»
ژنه‌کانی دیکه‌ش تیکرا گه‌رپه‌ شینیان ده‌گي‌را، هه‌وشه‌ جمه‌ی ده‌هات.
«ئاموژن، ئاموژن گيان! شیت بووم، خۆم ده‌کووژم پيّم بلين چيان لئ هاتو؟»
«وه‌پرو کورپه‌ خالید گيان قورپى وه‌سه‌رى خۆت که، مال ويران بووین.»
شین و شه‌پو‌ر هه‌ر ده‌هات و په‌ره‌ی سه‌ند، خالید خوی راپسکاند و غاری‌دا
سه‌ر بزووتان. شیت ببوو، به‌ ده‌ست و پيی به‌فری له‌سه‌ر لاده‌دان و ده‌ری
ده‌کيشان و هاواری ده‌کرد.
«ئەى هاوار دالم تۆقى، ئەى هاوار شیت بووم، پشتم شکا ئەى بابە‌گيان له
کوی؟»

به‌ دوو پياوان بن پيليان گرت و کيشايانه‌ پشته‌وه‌.
پرووشه‌ ده‌ستی پيی کردبوو. له‌به‌ر وردی دنکه‌کان نه‌ده‌بيندران ته‌نيا ئە‌گه‌ر
وه‌دم و چاویان ده‌که‌وت هه‌ستیان پي‌ده‌کرد. هه‌شيمه‌ت له‌گه‌ليان چوونه‌ مالە
حاجی محه‌مه‌د و پرسه‌يان دامه‌زرانده‌وه‌. خالید هه‌ر هه‌لی بۆ هه‌لده‌که‌وت خوی
راده‌پسکاند و سه‌ری له‌ دارو دیواری ده‌دا. خوین له‌ نیو چاوان و لاجاینگی
لووزه‌وه‌ی به‌ستبوو.

هه‌تا نوێژی نیوه‌رۆ خه‌لکی لئ ماوه، له‌ پاشان ورده‌ ورده‌ ده‌وریان چۆل
کردن، مه‌لا مه‌حموود دوو سه‌ ساعه‌تان مۆعیزه‌ی بۆ کرد و دلخۆشی داوه.
خالید چه‌ل چه‌له‌ نیوی یه‌کیانی دینا سه‌ر زار و ئەو جار سه‌ر له‌ نوێ ده‌بووه
په‌یکه‌ریکی بی جوولە و ته‌کان. به‌ جووتیک چاوی به‌ مۆلاق وه‌ستاوا!
ئەوی شه‌و بی نان و چا خواردن و بی ئەوه‌ی ساتیک چاوه‌سه‌ر یه‌ک دانئ
گوزه‌راندی، تولحی به‌یانی، بی ئەوه‌ی قسێکی بکا له‌ مالە‌حاجی هاته‌ ده‌ر و
چۆوه‌ مالە‌ خوی. به‌نیو دیوه‌کاوه‌کاندا ده‌گه‌را، ده‌هاته‌وه‌ سه‌ر بزووتان، لای
ده‌دان، شتیکی بی‌بايه‌خی ده‌دیته‌وه‌، هه‌لیده‌گرت و چاوی تیده‌بهری ده‌هاته‌

شوینی جیگوبانی بابی ، ئی ئەسمەر و مندالەکانی ، بووخچەیی دەکردهوه
شتیکی لێی دەردههینا و بۆی رادهداشتن ، پێدهکەنی و دهگریا .
حاجی محەممەد پیلی گرت و بردیهوه مانی ، هەتا سێ رۆژان هەر وای کرد ،
هەموو جار حاجی محەممەد لێی دهگهرا تیر ، تیر کولی دلی هەلپێژی و له دوایه
دهبیردهوه .

بهیانی پۆژی چواروم دهرگای ماله حاجی کردهوه و به شوینی ئەسمهردا له
دی وهدەر کهوت . دوو جووت چهکمه‌ی سوور له نیو بهفری هەساریان زهق له
چاوانی دەدا

کویخا فیکه‌ی سمیالی ده‌هات. تولخی به‌یانی خۆی شووشتیوو، سه‌ری به گویزان تاشیبوو، به‌رگی تازهی له‌به‌ر کردبوو و به‌که‌یف و ده‌ماغ ده‌هات و ده‌چوو. به‌په‌له‌ ده‌چۆه ژوور، ئامینه‌ گۆجی ده‌دیته‌وه، شتیکی پیده‌کوت و ده‌گه‌پاوه‌ سه‌سار، سه‌ری ده‌مدبه‌قی ده‌نا و له‌که‌موکووری شت‌ومه‌کان ده‌دوا، ماوه‌یه‌کی دیکه‌ بووکی بۆ ده‌هات، ده‌چۆ ژووری میوانان و سه‌ری میوانانی ده‌دا و به‌خیر هاتنی ده‌کردن.

سوار به‌رامبه‌ری یه‌کتر ده‌هاتن. بووک سیس و داماو، پوو‌خساری زه‌ردیان تارای سوور دایبۆشیبوو. ئالقه و کۆچکه‌یان، بازنه و گواره‌یان، کیل و به‌ردی گلکۆی ئه‌وینیان بوو بۆیان کرابوو! مات و خه‌مبار چاویان ده‌دووری برابوو.

گرمه‌ی ده‌هۆل و زی‌ره‌ی زۆرنای چاوه‌شان رۆژه‌ رییه‌ک ده‌رۆیی، بووک گۆردرانه‌وه. له‌ هه‌ر دوو دێیان شایلوغان و به‌زم ساز بوو. کیژ و لاو ده‌ست ده‌نیو ده‌ستی یه‌کتردا ده‌سووران و خۆیان هیلاک و شه‌که‌ت ده‌کرد. سه‌دان په‌نگ تیکه‌ل یه‌ک ده‌بوون. لیزگه‌ی په‌نگینی ئینسانی، په‌لکه‌ زی‌رینه، بزهی لیو و تریقه‌ی پیکه‌نین نه‌ده‌پراوه. سه‌ید سه‌ه‌ن رانگ و چۆخیکی کاره‌نگی تازهی له‌به‌ر دا، که‌له‌گه‌ت و چاوو برۆ کال، پیده‌که‌نی و ریزه‌ دانی سپی و وردی وه‌دیار ده‌که‌وت. خۆش خۆش ده‌ستی بۆ نیو باخه‌لی ده‌چوو، جرینگه‌ جرینگی قه‌ره‌پوولان منالی ده‌هارووژاندن، شریخه‌ی تغه‌نگان گویان کپ کردبوو.

هیرو قه‌راغ چاوه‌کانی ئاویان تی تزابوو.

«بمینم ئی تۆم، بمرم ئی گلی!»

له گهال خۆی ناسیبوو، ههستیکی نه ناسراو سه ری لیدابوو، ههستیکی نامۆ و سهیر، رای کیشابوو، وه دووی خۆی دابوو، رفاندبووی! له چهنگی هه لاتیوو، پێشه برکهی دابۆوه، ناعیلاج وه دووی که وتبوو، کیشابووی هه تا به رامه ر به جووتیک چاوی شین رایگرتبوو! مرادی به رامه ر به خۆی دیتبوو!

له گهال دهسته بیریان، له لایر و سه رییران، به یانان ئیواران، له میرگ و چینکان، له دارستان و مه زرایان، له سه ر بران، له کۆلان و سه ربانان به رامه ری به دايم جووتیک چاوی شین ویستابوو. ده خه و و وشیا ری دا ته نیا ئه وی دیتبوو. خۆی، و ههستی، ده چاوی ئه ودا دیبۆوه. قامکیان لیکنالقه ببوو، بۆنی یه کتریان ده ناسی، گو ییان به گرمه ی دلای یه ک راهاتبوو. دیتنی قه ندیل، بادیناوی، برووسکه ی هه ور، ریژنه و شۆرابه ی باران، دیتنی هه تاو، گو لیکی، وه بی ر یه کتری ده خستنه وه. هه ر چۆنیکی با خویان ده گه یانده یه ک، دوور له چاوان، ترسی چا و له چا و! سهیره. ده نا و چاوی یه کدا نو قم ده بوون. که چی ئه ورۆ ده وری گیراوه، سه دان چا و زیت زیت له گو یسوانه ی بانی، له هه ساری، له دیوان، له هه مو و سووچیکی را لایان لی سه ندۆه. ته نیا چاوی مرادی لی ونه. هه را هه را و زه نا زه نایه، به لام زۆر له میژه گو یی کر و کپن. گو یی ته نیا بۆ گرمه ی دلای مراد گووزه ر ده دن. به سه ته و لاوژه یه، گو رانی بن بز یو، دیلان و هه لپه رکی، شای ی و به زم و زه ما وه نده، به لام بۆ ئه و شین و شه پۆره، گه رمه شین و رۆرۆیه.

هه تا یه ره و تهنگی ئیواری شای ی نه بر اوه. هه وشه و سه ربان له بهرگی کیژ و لاوان رهنگامه ن، قه ره بالغه. چه ند سالی ش ده بوو لاو یین به زمی وای به خۆیه وه نه دیبوو، میوان له دیهاتی دوور مه هاتبوون، ده سه ته ده سه ته را وه ستابوون. سه ی د تاهیر به ته وای تو انای زه ما وه ندی بۆ سه ی د هه سه نه ی ره خساندبوو، ته وای خه لکی لاو یین به شدار بوون، ئیلا عه لی نه بی! مات و خه م بار خه ریکی ساز کردنی تو یشه ی سه قه ر بوو. هه تا ئه ورۆ هه ر بی ده سه لات و به هیوا ما بۆوه، ئه ورۆ ئیدی دوا ی به بووک چوونی خه زال بریا ری گرت له دیی بروات، له و ولاته ی برواته شو یینیکی دوور و هه رایه ر، ولاتیکی که س نه ناس، برواته ولاتیکی دوور له گو رستانی ئه وینی؛ بر و ا هه تا بیرو یادی خه زالی له بی ر چی ته وه؛ نه وه ک

دل گرڼه لى بگړيت ، لاق له حهرزى كوتى و هاوار بكا ، دهرپوي هه تا كي و دول
و شيو ، بینه دیوار بهرامبهر به ويستی دل!

مه جوعمه يه كه له دواى يه كه به پړى دهاتن. هه لميان لى هه لدهستا. دواى
ماوه يه كي ، سارد و به تال دهگه پرانه وه. ميوان دهسته دهسته مال ئاوايان ده كرد و
وه دهر ده كه وتن.

ئه ستيره له ئاسمان گرشه گرشيان ساز بپوو. دى بيدهنگ و خوست بپوو
ته نيا هاشه هاشى باديناوى له پشت مالى سهيد تاهير را دهات و له گه ل دهنگى
قاز و سووره قانگان كه به ئاسمان دا دهرپويشتن ويك ده كه وتن ، پاشان ته نيا
باديناوى سهرشيت وو هار گورپه و لرفه ي خسته گوپى ولات.
هه ترى به هار به په نجه ي ناسكى سروه ي به يان ، ده پړا.

هه لى له حاند مالى سهيد نه جمه ساتيك راوهستا؛ دهرگايان نيوه ئاواله
بوو ، سهري داخست و ملى رپى گرته بهر ، ئاورپكى له پشته وه داوه ، خانووه كان
ميگه لى ماندوو بوون له هه وشه دا هه سابونه وه. پروناكى هه دهات و په ره ي
ده سه ند. هيواش و له سه ره خو هه نكاوى هه لديناوه ، ده تكوت لاقى قورسن ، كوټ
و زنجير كراون ، ده تكوت گورپسكى ئه ستورى پاپورى لى هالا بوو. ديسان
ئاورى لادپى داوه ، خانوو چكو له و رهش و بور ده چوونه وه ، قووقه ي كه له بابان
له كه مپى دا و ئاسمان و هه رد توخيكي ناسكى پرووناكيان به سه ردا كشا. زور
دوور ببوو ، گرمه گرمى ده هوالى ماوه يه كه له جيى خو ي راى گرت ، زورى پى
سه ير بوو به و به يانه زوويه ي ده هوالى چى؟! گوپى نه دايه و پويى. دواى نويژى
نيوه پو له نيزيك سنوور له چه ند قاچاچياني بيست ، ئه و گرمه ي ده هواله كه
بيستبووى بو وه سه ركه وتنى تهرمى تازه بووكيكي بوټ كه ده نيو باديناويدا ،
ده نيو پيله به هيژ و تابشته كانيدا نوقم بپوو...!

شەۋى مابوو؛ چەند ھەنگاۋ پىئىشتر ديارى نەدەکرد، لە مالى كەۋپەرى دەنگى كەلە شىران دەھات، دى باۋىشكى دىنا و دەھات لە شىرن خەۋى شەۋى بەھار ۋەخەبەر بىت.

دوو ژاندەرم لە سەربانى پاسگا دەھات ۋچۆ دابوون. بەرامبەر بە يەك دەھاتن، لە حاند يەكتر رادەۋەستان، قسەيەكيان دەکرد و ليك تىدەپەرىن، ھەتا ئەۋسەرى بانى دەرۋىشتن و ئەزەنە دەگەرەنەۋە.

شۆپە لە دەوران دەورى بانى قووت ببوونەۋە، بلىندايان ھەتا ئەژنۆى ژاندەرمان دەھات. ژاندەرمىك شەمچەى دەنىۋ دەستى دا ھەلكرد و سىغارى داگىرساند، كزەى سىغارى لە ئەۋان را ديار بوو.

سولەيمان بە ماتەمات ھەتا قەراغ جۆگە ئاۋەكە رۆيى و زۆر بە ئاسپايى و بە بى خشپە لەسەر زگ دريژ بوو، ژاندەرم پىكەۋە قسەيان دەکرد، دەنگيان بە حال دەگەيشتە سولەيمانى. ئاۋرپىكى داۋە، سمايل و مستەفا بەكۆمە كۆم خۆيان گەياندە پەنای و دريژ بوون. خورەى ئاۋى بەردەميان يەك ھەۋا دەھات، لە سەرتاسەرى كەنارەكانى ئەۋبەر ئەۋبەرى بى خورسك رسكابوون. لك و چىۋى شلك و تازەيان بۆ ھەموو لايەكى رايەل كرىبوو، گەلای چكۆلە و تازەيان كەينە و بەينەيان لەگەل شەنى بەيان ھەبوو.

عەۋلا و فەتاح و مینە بە دواى ئەۋان لەسەر جىى ديارى كراۋ دمە و پروو راکشان. دەبا زۆر بىدەنگ و ھەرا لە جۆگەى پر لە ئاۋ پەربىبانەۋە. پاسگا لە جىيەكى گۆر ھەلكەۋتبوو، مەۋداى بەينى جۆگە ئاۋەكەى ھەتا پاسگا ھىچ دارو بەرد و كەنداللىكى لى نەبوو بكرىتە چەپەر، جا لەبەر خاترى ئەۋەى دەبا پىش

ئەوھى ژاندرم وەخۆ بېنەوھ، گورچوو بېر عەمەلياتى بکەن و دەرفەتياڻ پىئ نەدەن.

سمايل و مستەفا ئەرکيان ئەوھ بوو ھەر ئەوانى سەربانى سۆسەيان کردبا لييان دەن و نەھيئەن لە پشت شوپرى باني سەنگەر بگرن. ھەرتکيان تەفەنگ ئامادەى تەقە، سېرەيان تېگرتبوون، چاويان تيژ و گوڤيان قولاغ، چاوەنۆار مابونەوھ. ھەريەكەى ژاندرميکيان دەسپىرەى تەفەنگيان گرتبوو.

سولەيمان ڤاوەستا ھەتا ئەو ژاندرمەى ھەتا سەر ليواری بەرامبەر بە ئەوان ھاتبوو بگەپتەوھ و پشتيان تيپکا، ئەوجار زۆر بە ئەسپايى لاقى دەنيو جوگەى نا، تەزوى سەرمای ئاوى سارد گورجى مچورکى پيدا ھيئا. پيلاو و کالەپيچى ھەتا نيزيک ئەژنۆى تليسانەوھ. شلپەى نزمى لە ئاودانى فەتاح و مينە و عەولاش ھات، لاقيان لەسەر بەردى ئاوەسوى تەختى جوگە ھەلدەخليسکا، ھەر ھەنگاوى ھەلياندنيئاوھ ڤاوەدەستان و گوڤيان و چاويان تيژ دەکرد. سولەيمان ھەنگاويكى مابوو بپەپتەوھ، ژاندرميکيان ھاتە سەر ليواری باني چاوى دەحاندی سولەيمان بپى، تەفەنگى لەسەر شانى ھيئا خوار، ئەوى دیکە بە پەلە ھاتە پەناى ھەتا بزانی چى دیوھ. سولەيمان خۆى خستە سەر حەرز، پاژنەى ھەرتک لاقى دە ئاودا بەجى مابوون.

دەنگى چەخماخى تەفەنگى ژاندرمان دەنيو شريخەى کت وپىرى تەفەنگى سمايل و مەستەفادا ون بوو. دى و پاسگا ڤاچلەکين، شلەژان و ھەراسان جەماوهرى نيويان لە جىوبان دەرپەرين. دوو ژاندرمەى سەربانى پشتاوپشت کەوتن و دە خوینی خويان گەوزان. بە قەت يەك دوو خولەکان تەنيا ڤەپەپەپى لاقى سولەيمان و ھاوالەکانى بيئەنگى بەيانى زوويان تاراند. ھەللاھەللا و قيژە قيژ لە پاسگا پەيدا بوو. سولەيمان لە لای راست و عەولا لە لای چەپى دەرگاى ئاسنى پاسگا لە پەنا ديوار ڤاوەستان.

مينە دەسبەجى لە بن ديوارى دەستى کردە قولاپ و فەتاحى پيدا وەسەر خست. بە دواى ئەو دا عەولا دەستى کردە قولاپ و مينە بە ھۆى وى وەسەربانى کەوت، عەولا خيرا ھاتەوھ جيى خۆى و ڤاوەستا، سمايل و مستەفا بەھەلاتن خويان گەياندە ئەو بەرى جوگە و بەرامبەر بە دەروازەى پاسگا قامک لەسەر پلئوکی تەفەنگان دريژ بوون. ژاندرم گيژ و خەوالو لە ديوان دەردەپەرين، سەر

لئ شىۋاو و ئالۆز تەقەيان دەکرد، شرىخە شرىخى تەفەنگان تاساندېوونى، ھەر تەقەى تەفەنگى فەتاح و مېنەى كە دەھات زىرپژنى ژاندرمىكى لەگەلە خۆى دېنا، لە قولىنچكى دىۋىكى را شووشەى پەنجەرە شكاو بەھى دا فەتاح و مېنەيان داگرت، گوللە بە وىزە وىزە وە لىۋارى بانى دەكەوت لەتە خشت دەر دەپەرین و تۆز و خۆلىان لئ بلاو دەبۆۋە، گرمژنى نارنجۆكى سولەيمان و عەولای دەتكوت دىناى خراپ كرد، دەرگا لەبنەپرىسمە را دەرپەرى، تەلەزمە بەرد و ورکە خشت وەسەر و گوڭىلاكى سولەيمان و عەولای كە دريژ بېوون دەكەوت.

ژاندرمە تىكىان ھاويشت، لەو دىۋى را بۆ دىۋىكى دىكە بە ھەرا ھەرا و قىژە قىژ ھەلدەھاتن، كەلاک لە ھەسارى كەوتبېوون و خويىيان لەبەر دەرۆيى.

گرمەى نارنجوكىكى دىكە پاسگای بە يەجگارى نوقمى تەپ و تۆز كرد و ژاندرمى شىپرزە و كاس ھىشتەوہ. سولەيمان و عەولا خۆيان دە ھەسارى ھاويشت، ئەوہى جوولاباۋە لىيان دەدا، دوابەدوای ئەوان دا سمايل و مستەفا كە لە زاركى دەرکە دريژ بېوون و تەقەيان دەست پىكرد دووكەل و ئاور لەوسەر و ئەوسەرى پاسگا دەدېترا، ژاندرم ئالای سپيان ھەلكرد و بە گورپەى سولەيمان كە كوتى: «چەك فرى دەنە ھەسار و دەست لەسەر سەر بە دوای يەكدا وەرنە دەر.»

رەنگ بزرکاو و ھەپەساو، ھاتنەدەر.

قرچە قرچى سووتانى تەختەى دەرکان و چرژدان و شكانى شووشەى پەنجەران دەنيو گريان و پارانەوہى ژاندرم دا دەھات.

«مەمان كوژن، تەسلىمىن، بۆ خاترى خودای مەمانكوژن.»

دووكەل و ئاور پەرەيان سەند. قەفيان دەخوارد و لىكدەھالان، كاكلى ئاور لە توپكى دووكەل دەھاتنە دەر، تەقىنەوہى فېشەكان دەستى پىكردبېو.

سمايل و مستەفا دوای خاترجەم بېوون لە خۆ وەدەستدانى ژاندرمان، بە غار بۆ لای تەپۆلكەى دوور لە پاسگا كە ئەسپيان لە پىشتەوہى بستبۆۋە چوون، دوای ماوہىەكى ھەر كامە سواری ئەسپىكى ھەوسارى دوويان بە دەستەوہ گەرانەوہ شەرگەى.

ھەر شەش سوار بېوون و چوار ژاندرمى دىليان وەپىشە خۆيان دا و بەرمە كەو پەر وەرى كەوتن.

چيا قولايپان بۇ ھەتاو گرتبوو وەسەر بانى ئاسمانيان دەخست. خەلكى كەوپەپ ھارووژابوون كەس نەيدەزانى چ باسە ، ھەر يەكى شتېكى دەكوت ، چووبوونە سەريان ، سەر قە لاغان ، دەستيان كرېبۆھ سەيوانى چاۋ ، چرەدووكەل و بليئسەى تيژى ئاوريان دەدى.

«كۆرە ھەسەن ئەوھ پاسگايە دەسۆوتى!»

«ھۆى تەھا كۆرە وەرەليړە پرا چاۋ لى بکە ، قيامەتە!»

بە قامكى ديورژنى پاسگايان نيشانى يەك دەدا.

ئەلماسەى سەر گەلای داران دەدرەوشانەوھ ، فرميسكى مانگ بوو شەوئ بە سەرياندا بارىبوو. دوور و نيزىكى دىي ببوون ، خەلك بەرەووپىريان ھاتبوون. لە دىيەرى دىي چاويان تىپرىبوون ، دلخورتى و ترس لە ھەموويان مىوان بوو.

«ئەو سوارانە كىن؟ داخوا چەتەن؟ پىگرن؟ دارودەستەى ئەرسەلانن؟ كىن؟ لە

كوپرا ھاتوون؟ پياوى ئاغان؟...»

كەس نەيدەزانى. سى چوار سەگى دپلك لەسەر نەپەى پشت ئامبازيان بوون ، دوور و نيزىكيان دەسوورپان و دەوهرين ، زاتيان نەبوو زورىان لى نيزىك بنەوھ ، سوار قيت و قۆز نيوھ غاريان بە ئەسپان دەگرد ، تفەنگيان لە شانيان دادەبرىسكاوھ ، پىچكەى خۇناوكە لە نىوچاوانيان ساز ببوو ، كاكۆلى نەرم و پەشيان لە ژىر شەدە و ئاغابانووان پڑابؤ سەر تۆيلىان. رىيان بۇ كردنەوھ ، بە نىوانىاندا ھەتا گۆرەپانى دىي ھاتن. كلکە لغاويان كىشا و لە نىوانىاندا پراوھستان. چوار ژاندەرمە بە لاقياندا نوسابوون ، گريان و نوزەيان لىكدرابوو ، فزە لە خەلكى نەدەھات ، بە سەيرى چاويان لىدەگردن ، سولەيمان لەسەر پشتى ئەسپەكەى خۆى قيت كردهوھ چاوى بەسەر خەلكدا گىرا ، بە دەنگىكى گەرم و پياوانە سلاوى كرد ، ھاوالەكانىشى بە دواى ئەودا سلاويان كرد و پىرە پياوھكان سلاويان لى ئەستاندەوھ.

«ئىمە لە خۇتانين! كورى ئىوھين ، نە چەتەين ، نە پىگر ، تەنيا كوردىن و

بەس ، دژ بە زوولم و زۆرى حوكومەتى شا و ژاندەرمە پراساوين!»

دەنگى تەقىنەوھى فېشەكان نىو نيوھ لە پاسگارپا دەھات!

«ئېمە لەبەر خاترى ئۆيۈ و ھەزارانى ۋەك ئۆيۈ دەستمان داۋەتە ئۇ»

خەباتەي!

سېرتە سېرت و پىسكە پىسك كەوتبۇە نۆيۇ خەلك، بەسەر سوورمانەۋە چاۋيان

لېدەكردن «بلىيى چەتە نەبن، بلىيى دارودەستەي ئەر سەلانى نەبن.»؟

سى پياۋى پىرو پىدېن سىي لىيان ھاتنە پىشتەر.

«بەخىر بىن پىلاۋتان لەسەر چاۋمانە، دابەزىن با بچىنە مالى ۋە ھەسېن.»

سولەيمان كوتى: «سوپاسو دەكەين، ئىستانتاۋانين بىين، كارمان ھەيە،

بەلام ئۇەۋى بزاندن لەۋەي بە داۋە ئېمە و لەپىشتە.»

ژاندەرمە يەكبين دەگريان و دلە لەرزە قسەي لى تىكەل و پىكەل كرىبوون.

سولەيمان پرووى دە ژاندەرمان كرىد و كوتى:

«ئۆۋەش ھەر براى ئېمەن، بەلام بىتوۋ لەۋەي داۋە لە ھەر شوپىنىكى زولم

لە خەلكى ھەژار و نەدار بەكەن دلنيا بن دىينە سەرتان و تۆلەتان لى

دەستىنەنەۋە. مال ئاۋايى يان لە خەلك كرىد و دەنۆ سەدان چاۋى بە مۆلەق

ۋەستاۋا لە كۆلان تىپەرىن و لە دىيى ۋەدەر كەۋتن؛ بەرەۋ شوپىنىكى نادىار

غارىان بە ئەسپاندا.

چوار ژاندەرمى دىل ھەتا ماۋەيەكى زۆر ھەر گريان و لەرزان، لە داۋى

خاترجەم بوون لە پۆينى سواران كەۋتنەۋە خۆ، بەسەر خەلكى داگوراندىيان و

داۋى ئەسپان لىكردن. لە ترسان ھەر كەسەي بە كەلىنىكى دا فىزمالكى دەدا و

خۆي لە چاۋيان دەشاردەنەۋە. دوو سى نەفەر ئاخىرى ناعىلاج ھەر چۆنىكى بوو

چوار ۋلاخى لەر و لاۋازيان بۆھىنان. ژاندەرمە سوار بوون و بەپەلە بەرەۋ

پاسگاي جەپان كە نىزىكتىرىن پاسگا بوو تاۋيان دان!

دەنگى تەقىنەۋەي فىشەكان نەدەھات، وادىار بوو ھەموو لە ناۋ چوو بوو،

گرپى ئاور دامركابوو، تەنيا دوۋكەلىكى ئامال پەش لەسەر پاسگا ھەلدەكشا.

لادىيەكان دەتكوت لە نەكاۋ لە خەۋىكى قورس ھەستاۋون، وردە وردە

دەھاتنەۋە سەرەخۆ. گرېنگى پرووداۋيان دەھاتەۋە بىر، نەياندەزانى دەبى چ

بەكەن، ھەلېن؟ بىمېنەۋە؟ بچنە پاسگا بۆ كوۋژانەۋەي ئاور؟ يان ھەلېنە موۋچە

ۋ مەزرايان؟ سەرلى شىۋاۋ و گىژ چاۋيان لىكەدەكرد و سەدان پرسىاريان

لښکده کرد. دههاتنه سهر پړی خانج و دهستیان ده کرده سه یوانی چاو و ده دوریان ده پړوانی.

هه تاو به رهو تاقی ئاسمان ومړی که وتبوو، ته زووی به یانی شکابوو، پؤل پؤل بالنده له چلوکی دارو ده وهنان دهنیشتن، جریوه جریویان به کببن دههات. هه تا پؤل درهنگتر ده بوو، دلخورتی و نیگه رانی خه لک زؤرتتر ده بوو، له مزگهوت کؤ ببوونه وه و ته گبیریان ده کرد. زؤری نه خایاند هاره هاری جیب و گرمه گرمی سمی سواران له دوروه هات، به ره به ره که هاره و پمبه یان بلیندتر ده بوو ته گبیر و بیرى ئه وان زؤرتتر تیگده شکا. پیاوه دمراست و پدین سپیکان له پییشه وه و ئه وانى دیکه له پشته وه به ره و پیریان چوون. جیبیک له حاست ئه وان رایگرت، دوا به دواى ئه ودا دوو جیب و پازده سوار گه یشتتی، خه لکیان گه مارؤدا، چاویان خوینی لیده بارى. ئه سپ ده سووران و ده یان حیلاند، که س زاتی نه بوو جوولئى بکا، هه ره یه که ی به ته مابوو زووتر له پشت ئه وانى دى خوئى له چاویان بشاریته وه. سه روان باکویى دريژ و باریک ده رکه ی جیبی کرده وه، زؤری حه ودا جیبه کی ویشک ببینیته وه لاقى له سهر دانى. پؤتینی لاقى بریقه یان دها، جیبه کی وای نه دیته وه، ناعیلاج لاقى ده قور و چلپاوه که ی نا. تیگرا سه ریان به ردابؤوه چاویان له بهر پیى خوئان بریبوو. سه روان ئاورى له پشته وه داوه، به قامک، ئاماژه ی بؤ ئیستیوار ئه کبه رى کرد و بانگى کرده لای خوئى. ئیستیوار به په له له لای جیبه که ی پشته وهر پ بؤلای هات، شهق و رهق به رامبه رى راوه ستا. ئیکلامى بؤکیشا و کوتى:

«ئهرم بفرمومون قوربان.»

«ئیستیوار تییان هه لدهن...»

خوئى کؤم کرده وه و سواری جیبی بوو، جیبه هاره یه کی کرد و سه رى سوړاوه، قور و زه له قى ژیر ته گه رانی پړژا سهر دم و چاو و بهرگ و لیباسی پیاوه پیره کان. هه راهه را و زیقه زیقیان تیگه وت. ریژنه ی شه پ و زلله و قؤنداغى تفهنگى ژانده رمان قیامه تیكى ساز کرد بوو. ته قه ی شکانى ئیسکان، ته په ی که وتنیان دهنیو قور و زه له قى، ناله نال و پارانه وه یان، هیچى نه یان ئوانى تویک له ته وژمى ژانده رمان که م کاته وه له په نای له شى یه کتردا که لینیکیان ده دؤزیوه، به ته مای ده رچوون، به ویدا هه لدههاتن، شه پیک یان زلله یه ک یا

قۇنداغە تەنەنگىك لە پشتەوۋەرا پەژىۋانى دەكردنەوۋە. ژن لە دوورەوۋە خۇيان دەپرىنەوۋە، داد و فىغانىيان پۇلى بالندەى سەر لک و پۇپى دارى دى و قەراغى دىي ھەلفراندىبوو، ئەسپ سەر سىمان دەدا و قورپو چلاپاو لە ژىر سىمان دەردەپەرى. چەلى وابوو دەسووراپنەوۋە و سواریان لەسەر پشتى دەكەوتە خوار، ئەو دەم ئىدى سواری كەوتوو روحمى بە كەس دا نەدەھات.

كەس نەيزانى چ ماوۋىيەك لىياندان، بەلام ھەتا سەروان لە پاسگا گەپاۋە بە دەگم ھەبوو يەكك جوولەيەكى لى ھاتبا. تىكرا خويناۋى و قوراۋى، شەكەت و ھىلاک لەسەر ھەردى تخیل ببوون. سەروان لە جىبى نەھاتە خوار، ئىستىوار ئەكەرى ھاتە بەرامبەرى و پەق پراۋەستا. «ئىستىوار بزانه ئەوانەى قسەيان دەگەل كرددون بيانبنەوۋە و لەگەل خۇتان بيانھىنە جەپانى، دوو ژاندەرمىش بۇ كىشك بنىرە پاسگای كەوپەرى.»

بەو پىگايەى پىي دا ھاتبوون لە دىي و دەدەر كەوتنەوۋە. ئەوى شەو ھەتا درەنگانىكى لە غالبى مالانرا نالەنال و گریان دەھات، ژن و كچيان برىنيان ھەتوان دەكرد و تووك و دوعايان لە ژاندەرم و لە سولەيمان و ھاوالەكانى

دەكرد...!

(۳۱)

ههژدیهاییک بوو، شاماریک بوو، توورپه رادهخوشی، شینت و هار سهری له چیا ی ئهوبهر ئهوبهری دهدا، کف وکول له قهراغ لیوی دهرژا. هاژه و وشه ی قوناغهرییهک دهرپویی. سوورپی دهخوارد، دههاژا، هه لدهمسا، ماریکی بریندار بوو پاپۆکه ی دهخوارد و خۆی داویشت. پروات نه ده کرد هیچ له مپه ریک، هیچ کیویک و بهردیک توانای به رهه لستی بی. سه دان کانی و جوگه ئاو له شاخانرا، له شیو و خپ و کانیا ن راپوهک بیچۆ ماری سپی، خۆیان ده باو هشی داویشت. شهو و پۆژ ئه و مارانه ده هاتنه خوار، ته و او بوونیا ن نه بوو، به سه ر تهق تهقه بهرداندا، به سه ر گاشه بهردی زلدا، به قهراغ و که لینی تاته بهرداندا، به بهر پیی هه زاران پنچک و بی و چناراندا رادهخوشین، دریشوویان له پنگ و کووزه له و پنچک و سیسوی بهر سکیان دهخشاند، له پاشان دهچوونهوه نیو زکی دایکیان! بادیناوی ئهستور و دریژ ده بوو، ده بوو به ئهسپیکی سه رکهش و توورپه، ئیرینه ی سه ر پشتی یال و پژی بوون، سپی سپی له چاوانیا ن دهدا، بره و چالاک به سه ر بهردی گهوره قه لمبازی دهدا و به ره و دهشتایی، به ره و گه رمین غاری دهدا.

شینکه له هه موو شوینیکی پهیدا ببوو، له قهراغی چۆم و ئاوان، له داوینی چیا، له مووچه و مه زرایان، له دم کانی و جوگان، له سه ربانی مالاندا؛ سروشت بووژا بووه، زهوی وه جووش هاتبوو، پشووی هه لده کیشا، قاسپه ی کهوان، له داوین و بناری شاخی بهرداوی، له سه ر ره وهزه بهردی گهوره، له چین چینی نه ردهک و کهوانه ی شاخان، له سه ر ده لآو و چینکان، چریکه ی بولبول

و سەيرە ، سوورانى ھەلۋ و پەركووپ و باشووان تىكرا شاباشى بووكى بەھار بوون.

دەمىك بوو چاوى ، خىزاو و شەپۆلى بادىناوئى لى مىوان بوو. كەنارى كالانەى چاوى ، چىنى وردىان تىكەوتبوو. ئەو سى چوار مانگەى بە سەد سالان لى گوزەرابوو ، چەند جاران ويستبووى دەو مانگەى ئاخردا خوئى بكووژئى ، نەيتوانىبوو ، ھەستىك ، نىازىك ، بىرىك ، شتىك ھەموو جار دەستىان كىشاپۆو و نەيانھىشتبوو. مەودا بۆ مردن زۆرە بۆ ژيان كەم؛ گەرابۆو باوھشى ژيان. ھەتا نەيبىنئەو، چەلىكى دىكە چاودەچاوى رەشى نەبىتەو، جارىكى دى پەنجەى دە دەستدا نەكوشى ، ناتوانى ، گريان و كول دەقورگىدا پىنگاويان خواردبۆو. مونجىان دەدا ، شىت و ھار سوورپان دەخوارد و خۆيان بە كەنارى چاودا دەدا ، ئەو جار بەسەر پانايى دەم و چاوىدا پان دەبوونەو. مانگىك بوو بە شوئىنىدا پۆيىبوو ، دى بەدى و شاربەشار ، كۆلان بەكۆلان و مال بە مال لى گەرابوو ، بەلام بۆو قەترەيەك ئاو و تىكەلى بادىناوئى ببوو ، راخوشىبوو ، ببوو بە ھەناسەيەك ھاتبوو و پۆيىبوو ، دىلۆپىك فرمىسك بوو بە قوژبىكى چاوىكدا پۆابوو ، شەپۆلى بادىناوئى يەك لەسەر يەك وەسىنگى گابەردىكى دەكەوتن ، پەلىان دەدا ، ھەزاران پرىشكىان وەھەوا دەكەوت و لەبەر تىشكى پۆژ دەدرەوشانەو!

لە مالا خەزورى وەدرىان نابوو ، سەرشكەستە و خەمبار تووشەى تەمى لەكۆل ، لە ئەندىزەى وەدر كەوتبوو. خەسووى وەدواى كەوتبوو ، كپوك بۆ لاي ھاتبوو ، خۆى دەباوھشى ھاويشتبوو بۆنى پۆو كرىبوو ، بۆنى كچەكەى ، نەوەكانى. «ئەسمەر لە كوئىيە؟»

چاويان وە زەنەن كەوتبوو.

بى ئەوھى ئاگاي لى بى ھاتبۆو سەر پىگايە. دوورادوور زەوى خپەسووتمانى رەش دەچۆو، لە پەسارى كىوى پىشتەوھى پەلە بەفرىك كەوتبوو نىسارى تىشە شاخىكى گەرە.

وختى كىلان و تۆو پۆو كرىنىيە؛ بەرى بەيانى كەلان وەپىشەخۆى دەدا ، نەقىزەھىان تىدەكوتى و ھۆھۆ دەنگەداتەو. زەوى وەگا ھاتۆ.

ھەتا زەردەپەران ، ھەتا شى بوونى پەلە ھەور لە ئاسۆ ، سىنگى ھەلدەپرى.

غۆلە غۆلى خەلكى گوى لايە. دەستەيەك سىروو بە فیتە فیتە ، ئاسمانى
سەرسەريان دەمىكى كورت رەش ھەلگەرانى. لە چۆمى پەرىنەو، لەسەر پەلە
زەويەكى نىشتن.

«نابى بەجىي ھىلم ، دەبى بىچىنم!»

ھىوا نەمرە ، دەژى ، لەگەل بوونمان لەگەلمانە! بەرز و نەوى ، ژيانى
ھەموومانى ئاخنىو، ژيان تال بى يان شىرىن ، سەخت بى يان لەبار ، ژيانى
خۆى لە ھىواى گریداو، پەيوەندىان ناپسى ، ھەرگىزاوھەرگىزا!
ھەناسەيەكى ھەلكيشا و ورتەيەكى ليوەھات ، ئاخ بابە ، ئاخ ئەسمەر ، ھەى
منالە ژىكەلانىەكانم! پىشتم شكا!

جەپان پېر بۆت لە ژاندرمه ، سەروان لەو دەمیوه گەپاۋوہ نیو دیی پەیتا پەیتا بیسیمی بۆ تەواوی پاسگای ناوچەیی لیدابوو. ھارەھاری ماشین و زرمەیی سمی و لاخان نەپساوہ تەوہ. سەروان توورپە و تۆسن لە دیوہ خانی ھەمەدئاغا پالی بە پالە پشتیۆوہ داوہ؛ لەسەر یەک لەسەر یەک سیغاری ھەلدەکا و دەیانکیشی، ئیستیوار ھەر تاو ناتاویکی دیتە ژوور ئیکلامی بۆ دەکیشی و راپۆرتیکی دەداتی و دەگەرپیتەوہ، ھەمەدئاغا لە پەنای دانیشتۆوہ و قەننەیی قولتە قوولتیتی؛ خووش خووش ھەرای ئەحمەدە زلە دەکا و شتیکی پیدەلی. رەحمان ئاغای کورپی و ئەرسەلان لە خواروہی ئەوان بیدەنگ و بە ئەدەب دانیشتوون.

ھەمەدئاغا چەلکی دی ھەرای ئەحمەد دەکا:

«ئەحمەد خیزابن نانی بینن، جەناب سەروان برسیتی.»

سەروان مژیکی توندی لە سیغاری دا، دووکەلی ھەتا ماوہ یەکی دەرئەداوہ،

ئەوجار بە لووت و زاریدا دەری داوہ، وەک لەگەڵ خۆی بدوویت:

«جەناب سەرھەنگ قزلباش زۆر قەلسە، پێی کوتووم دەبی ھەتا سی پوژی

دیکە قولبەستیان کەم و بیانبەمە خانی!»

سیغاری دەژێر سیغاریدا دەکوژنیتەوہ. چۆ دەبیریکی دوورو

دریژوہ، ئەحمەد و کارداریکی مندالکارە، کەوایی دینن و لە نیوہ پراست ژوور

رایدەخەن، توندوئۆل دین و دەپۆن و کەل و پەلی شیو خواردن دادەنن.

ھەمەدئاغا قەننەیی بەردەمی لاداوہ، رووی دەسەروانی کردۆہ: «جەناب

سەروان ئەگەر ئیزنت لەسەر بی، ئەرسەلان و پیاوہکانی لە گەلوو بین.»

ئەرسەلان بزه يەك قولينچكى سميلى ئەستور و رەشى لەرانده وە.

«جەناب سەروان ئەمن دەخزمەت دام، ئەمن بەلەدى تەواوى كوون و كاژىرى ئەو شاخانەم. بەلئىنو پىدەدم لەهەر جىيەكى ئەو كوستانەى بن بيانبنمەوە.» سەروان چاويلەكى لە چاوى دەرھىنا، ھەللى زارى دەشوشەى كرد و لىلى كردن، شىتالىكى خاويىنى لە باخەللى دەرھىنا و پىلى ئەستىرپو، دەچاوى كردنەو و جووان رۆانى ئەرسەلانى، شان و باھوى پان و پۆرى، دەفەى سىنگى دەرپەريو قايىمى، كەمبەرى بارىك و ھەيكەلى پياوانەى، لە ناخى دلەوە ئىرەيى سەروانى بەدواوە بوو.

«زۆر باشە خۆتان ساز كەن بەيانى زوو بەدواياندا دەرپۆين.»

تارىك و روونى بەيانى، جريوہ جريو و سريوہ سريوى بالئندان دەستى پىنەكردۆت، ژاندرم و دەستەى ئەرسەلانى لەگورەپانى دىن. ھەوا بى خەوش و خاويىنە. بەرەبەرە ئاسمان دى و روون دەبىتەو، سەروان ئاوپ لە پىشتەو دەداتەو، دەدو پىزاندا رىك و پىك پراوستان، بەدەست ئىشارەى رۆيىن دەكا. سوار بەرەو كوستانى ھومام، ئەو شوينەى راپۆرتيان دابوو بە ويىنەى كوتكە ماريكى ژاراوى بە سىنگى دىلى دا دەخوشىن.

وهرزى كشتوكال بوو، جووتبەندە لە تولحى بەيانىو دەو دوو و تاق تاق كەل و گايان وەپىشە خۆ دەدا، لە دىبەران، لەبنار و پىدەشتان، ھىور ھىور بە نووكى گاسنى سىنگى زەوييان ھەلدەرى. بەرامبەر بە تىشكى ھەتاو، مست مست تۆى جو، گەنمەشامى و ھىوايان دەچاند. لەوسەرەوسەرى زەوى پى بە پى كەل و گايان دەھاتن و دەچوون، زەوييان پىنوك پىنوك دەكرد.

حاجى محەمەد و خالىد دووكەلىان وەپىش خۆ دابوو، قەول و بىريان كرىبوو ھەوەلى زەوى مالە حاجى بكىلن، لە دواى ئەوى بچنە سەر زەوى خرى سوتمان. پرىسكەى نان و پىخۆريان بەسەر دارىكى كرىبوو، لە پىشتەوەى كەلان بى ئەوەى ھىچيان قسەيەكى بكا دەرپوشتن. بۆنى تەپالە و رىخى تازەى گارانى دىلى، كووچەيان داگرتبوو. شكۆفەى داران ھەزاران منالى بابۆلەپىچ بوون لە ئامىزى دايكاندا نووستبوون.

لەدوويىن ئىوارپو كە خالىد ھاتبو، تەنيا چەند جارى قسە كرىبوو. ئەويش سەبارەت بە كىلانى زەوىكان و ھەسەلام، نە باسى بابى كرىبوو نە ئى

ئەسمەر و مندالەكانى و نە ئى مرادى و نە ئى ھىچ شتىكى دىكە. حاجى لىيى گەرابوو دەھال و ھەواى خۆيدابى، خات زاراش تەنيا بە قەراغ چاوى سوور ھەلگەراوى، لەبەر خۆيەو ھەلگەراوى ھەلگەراوى.

لەو ھەتى مرادىان بۆ ئىجبارى بردبوو، لەو ھەتى ئەو موسىبەتەى مائە مام ئەھمەد ھاتبوو پىشى و لەو ھەتى مەنافى زاواى كوژرابوو، لە پەنايەكى ھەلگەراوى، دەستى بۆ ھىچ نەدەچوو، چاوى دەشتىكى دەبىرى، كەسى نەدەدى، ھىچى نەدەبىست، وىشك ھەلگەراوى، ئەگەر دىبات بىرات نەدەكرد ئەو ھەناسەش ھەلگەراوى، خالىدیش كە گەرابوو نە ئەو ھىچى كوتبوو و نە ئەو، چاويان لىكەكرد، ھەر يەكە لە قوژبىنىكى ھەلگەراوى، تەنيا حاجى نىو ھەلگەراوى، ئەو ھىچى بى و لام دەماو. حاجىش تىكشكاوو، پرومەتى چىچ و سىس بىوون، چاوى شىنى سارد و سى، پىنىكى سى، پانايى دەم و چاوى داپوشىبوو. ھەرسىك بەقەت چەند سالان تىكشكاووون.

دەھاتىكان دووراودوور دەياندىتن، بە پەلە دەستى مائە وردەكانىان دەگرت و دەژوورىان داويشتن، كى و كى لە مائىندا گوڭيان ھەلگەراوى، جووتبەندان دووراودوور دەستىان دەكردە سەيوانى چاوى بە سەرسورماوى و دلخورتى ھەتا لە چاويان ون نەدەبوون سەريان دانەدەخستەو، پۆلى بالندان لە لكوپۆپى داران بە ھۆى زىمەى ئەسپان ھەلگەراوى لە ئاسمانى سامالدا دەسووران. لىك جىا دەبوونەو، لە يەك نىزىك دەبوونەو دوور و درىژ دەبوون و بەرەو تەشقى ئاسمان دەرويشتن، تىكرا غىژى شوڭىنىكى دى دەبوون، ھەويژدە و زىرەكەو بە خۆيان و جووگەلەيان بەپەلەپرووزى لە بەريان ھەلگەراوى، لە پەنا مېرگ يان چىمەنىكى دا خۆيان لە چاويان دەشاردەو.

دوو مېرى سەرماو گەرما دەستەوملانى يەك بىوون.

لە لانسارو زىنووى چىا بلەندەكاندا، لەنىو دارستانى چى و پىچىدا، لە دەم چۆم و ئاواندا، سەرما بە تابشت تر و لەنىو گوند و دىبەران و شوڭىنى بەرەو پۆژدا، لەنىو دۆل و بوھەلەندا گەرما پىرژورتىر بىوون.

ھەتاو ھەزاران پىمى زىڭىنى داويشتە كىو و تەلان، گۆگىا، بە مەتالى سىنگيان، دەيانگىراو ھەلگەراوى و دەردەوشانەو. شاخ پىشت بە پىشتى يەكتر قورس و قايم راوھەستابوون. سەدان و ھەزاران كىوى سەخت بەرامبەريان چەقىبوون، ھەزاران

کورپی به ئەمەگ بوون بە درێژایی میژوو و دژ بە زۆرداران ڕاسابوون. دەستە و نەزەر و بێ جوولە بەرامبەر بە سەرۆکیان قەندیل سەفیان کێشابوو.

کەلێن بە کەلێن و بەرد بە بەرد دەگەڕان، لە میژو و دارستان قامک لەسەر پلۆکی تەفەنگان گورج لیکبلاو دەبوونەووە بە ترس و لەرزەو دەپرژانە نیویان. دار بە دار دەیانپشکنی و لەو سەری دەهاتنەووە دەر، بە سینگی شاخان هەلەگەڕان، لە پێهەلی چیا ی بەرز پشوو یان سوار و هەناسە برکەیان دەبوون بە سەختی ڕەشمە ی ئەسپانیان ڕادەکێشا و وەدوای خۆیان دەدان. لە ئەژمار نەدەهاتن لە لاخراڤ سەدان ورکە بەرد و تلێشە بەرد لە بن پێی خۆیان و سمی ئەسپیان دەر دەپەڕی، ئارەقەیان لێ سارد دەبوو؛ توند و بەپەلە دەهاتنە خوار و دیسان بەرامبەر بە خۆیان چیا بەرکی دیکەیان دەدی، لەوی هەوڵی بەرزتر و قایمتر، کەس نەیدەزانی هەتا کوێ کێشراون، لە کوێی دۆنیا بە دەستیان پێ کردۆ و لە کوێ کۆتاییان دیت.

سەروان هەتا چاو هەتەری دەکرد بە دووربینی دەپۆانییە دووری، لە دووندی چیاکان ڕا پێدا دەهات، نیو پەوێزە بەردان، ئەشکەوت و قەلشتی بەردی گەورە، پێدەشت و داوینان. چاوەنۆاری دیتنی جوولە ی، زیندەوار و ڕەشاییکی دەماو. کەچی هەتا ئەو دەمە تەنیا چەند چەلان کەرویشک و ڕیوی و حەیانە کێوی دیتبوو هیچی تر، بیری دەکردەو؛ «ئەگەر سەد ئەوە نەدەش بن، هەزار ئەوە نەدەش بن، هەموو ڕۆژ لە بەری بەیانێو هەتا بانگی ئیواریش لێیان بگەڕێن، نایانبیننەو.»

لە ناخی دڵەو قەلس و توورە دەبوو، پێی خوش بوو هێزیک ی هەبا ئەو کێوانە ی تەخت کردبا، جا ئەو دەم دووربینی دەولاتی گرتبا و هیچ شتیک نەبا پێش بە چاوی بگریت! ئیستا ما بۆو چ بکا.

ژاندرەمە ماندوو و بێ تاقەت ببوون، ئەرسە لانیش نەیتوانیبوو هیچ کاریکی بۆ بکا، لە وەسەر کەوتنی شاخان دا زۆریان ئیدی لە نیوێ ڕیگە دادەنیشان.

سەروان جاریکی دیکە دووربینی دەشاخان گرت، مەر لە داوینی چیا ی هەلەمووتی بایز بەگی ڕیچکەیان بەستبوو.

بانگی ئیستیواری کرد و کوتی: «خێرا بۆن ئەو شووانە ی بێننە ئێرە.»

«بە چاوان قوربان.»

ئىستىوار لەگەل دوو ژاندرمه و ئەرسەلانى تىھەل بيون ، سى سەگى مەرى لە مەران جيا بوونەو و کلک لە سەر نەرى پشت شالايان بۆ هيئان ، ئەسى ئىستىوار سەمىيەو و حيلاندى ، سەر سەمى دا و سواری خۆى بەرداوه ، شريخەى تەنگى ئەرسەلان و قرووسكەى سەگى تىكەل بوو .

شوانەكە بۆ بيەنگ كردنى سەگەكان سەربەرەوژير غارى دابوو بە شريخەى كوت و پيرى تەنگى لە جيى خۆى ويشك ھەلات .

گەيشتنە سەر سەرى ، لە ترسان زمانى لە گۆ چوو بوو ، پەنگى وەك كای لى ھاتبوو ، ھەتاو لە تەشقى ئاسمان دەدرەوشاوه ، دوو پەلە ھەورى سى و لۆكەى لە كەنارى ئاسمان ، ھىدى و لەسەرەخۆ دەپويشتن . شوانيان وەپيش خويان دا و ھىنايانە لای سەروان ، سەروان سيغارى دەستى فرى دا سەر ھەرزى ، لەبن تىرويكى كەوت و دووكەلى كزى بە كەليني لكوپويى رىيەكى بۆخۆى دىنەو . ئەرسەلان بوو بە ديلمانج و كوتى : « نيوت چيە كورە؟ »

« مارف . »

« خەلكى كۆيى؟ »

« ھەوشين . »

دەم و چاوى ويشك و كز بوون ، تەمەنى چوار دە يان پازدە سالانە دەبوو ، دەستەريەكى سوورى بە پىنۆكى سپۆھ لە مى ھالاندبوو .

« چەتەكانت ئەرۆ ديون يان نا؟ »

تفى لە گەرودا ويشك ببوو ، زۆر بە زەحمەت قوتى دا و كوتى :

« ناوھللاھ ، كەسم نەديون . »

سەروان لى ھاتە پيشتر ، زللەيەكى لە بنان گوئى دا ، خستىە سەر ھەرزى ، گوئى دەزرينگاوه ، سەرى لە گىژەوھ دەھات و كاس و گىژ ببوو ، لەبەر چاوى سەدان خالى ورد و چكۆلە دەسووران .

« دەزانم درۆيان دەكەى ، ھەر ئىستا دەلیم تەواوى مەرت لى بكووژن و

بۆخۆشت تىرەباران كەن . »

زمانى نەدەگەرا ، لە ترسان چى واى نەمايوو گيانى دەرچى ، مەر بە داوينى چيادا بلاو ببوونەو ، گوئىرئۆھەكى لە دوورەوھ سى چوار جار زەراندى و بيەنگ ماوه .

«يالا پيم بلي له كوئن، دزمانم ديوتن، ئەگەر پيم بلي بەرت دەدەين و
خەلاتيشت دەدەين.»

دييونى. دؤينى شەو لە هەوشينان بوون، لە مزگەوتى قسەيان بۆ خەلك
كردبوو، بريسكەى چەكيان، لەرەى ئاخابانو و شەدەيان، قسەى گەرم و چاوى
دلۆقانيان، هەمووى ئيستا لە پيش چاو بوو، ئەو بەيانەش كە بۆ جئ گۆرپكى
لەگەل براكەى هاتبوو بەر مەرى، لە كانى دروان بە سەريان داكەتبوو، بە ماتە
مات ليان چوو پيش، پاليان وە بەردىكى گەرە دابوو و دانيشتبوون، لە پر
هەستى بە شتىكى سارد لە پشت ملى خوى كردبوو، مينە لەسەر سەرى
پاوەستابوو.

«كئى كورە؟»

«شوانم.»

بؤنى خۆل و چيمەن، بؤنى گولى زەردەگوينى و بؤنى ئەسپينگ و گەزىزەى
لەبەر كەپوى بوو، ئيستيوار پىلى گرت و هەلى ئەستاندەوه، سەروان
شەقەزەلەيكەى ديكەى لە پوومەتى دا، چاوى وەختبوو دەرپەرن.

«ئيستيوار پرۆ بە ژاندەرمان بلي مەرى هەموو لئ بكوژن.»

«ديومن، دزمانم لە كوئن.»

قەرەغى چاوى ئاويان تئ تزابوو.

«ئيستيوار خيرا ژاندەرمان خركەوه بيان هينە ئيره.»

جئى سمى ولاخان خۆلى شىدار و نەرمى بەحال قوول دەكرد، گوول و گيائى
ساواوشەنگ پيشيل کران. پرووى دە ئەرسەلانى کرد و کوتى:

«ئەو جيئەى دەلى پيدەزانی؟»

ئەرسەلان لە شوانەى هاتە پيشتر و کوتى:

«ئەو كانئى سەرەوهى بەردەميشى دەلئى؟»

شوان سەرى لەقاند و کوتى: «بەلى.»

«جەناب سەروان زۆر چاک بەلەم. سەروان سوارى ئەسپى بوو و کوتى:

«خيرا بن هەتا رۆژ دەرنگ نەبۆه دەبى بيان گرین، بە دوومدا وەرن.»

شوانيان گيژ و ور بەجيئيشت و بەرەو كانى دروان وەپئ كەوتن، تەپ و
تۆزبان گيژەلوو كەيهكى لەنيو دۆلەكەدا ساز كردبوو.

گوولە مېلاقە و شلېرە ، گوولە قاش قاشە و گورکە ھەزاران خەنجەر بوون لە سینگی زەوی دا پۆ چووبوون ، مشتوویان دارمالی خوینی سوور ببوو ، سوور سوور ، گەش گەش.

دوو پەلە ھەورەکە پان ببوونەوہ ، نیسییان لەسەر زەوی ، وینەى دەگۆپى ، خر دەبوونەوہ ، بلاو دەبوونەوہ ، لیک دەکیشرانەوہ ، بەلام نەدەپسان ، لە ناو نەدەچوون ، بە وینەى زۆر و زوولم؛ لەوہتى دنیا ھەیە ھاتوون ، لیک ھالاون ، ئەستور و ئەستورتر بوون ، دەلین زوولم و زۆر لە ئەستورى دا دەپسین ، بەلام نەپسان ، لیک کشاونەتەوہ ، تەنک بوون ، دوور و دریز بوون ، سەر لە نوئ پالیان ویک داوہتەوہ ، تەنیا وینەیان گۆریوہ و وینەیان بە ھەزاران شکل کەوتۆتە سەر ژیانمان ، بوونە ئاغا ، بوونە شا ، بوونە شیخ و مەلا ، بوونە دایک و باب ، بوونە منالی پەل ئەستور ، ھەر پۆژئ و ھەر کاتەى ، ھەر دەمەى شکلییان بە خۆیان گرتۆہ ، بوونە پەسم و نەرىتى پووج ، بوونە پوول . یەکیک ، گەلیک ، لییان پاساوہ ، شەو و پۆژ و مانگ و سال دەستەوملە بوون ، ھەزاران سەریان لئ پەراندۆہ ، ھەزاران جار بە گژیدا ھاتوون ، پییان ریخشاندوہ بەو ھیواىیەى لە ناوی ببن و گوورگ و مەر پیکەوہ ئاو بخۆنەوہ . سەر لەنوئ ژیاوہتەوہ؛ بە شکلیکی دیکە خۆى نۆواندۆہ ، نەیان ناسیوہتەوہ ھەتا وردە وردە نینۆکی دریزى دەلەشى ژینیان پۆ کردۆہ ، قاقای کیشاوہ و ژیاوہتەوہ لیى گەراون ، بە شوینى دا پۆیون بەلکوو دیسان بیکوژنەوہ ، بۆ ھەتا ھەتایە ، نەیان دیوہتەوہ ، لە قوولینچکی مزگەوت یان خانەقایەکی ، لە دیوہخانیکى ، لە قووژبنى مالە خۆیان ، لەپەناى خۆیان ، دەبال خۆیان دا قاقاکەیان گوئ لیبوہ ، سەریان داخستۆہ و ژیانیان لەگەلى دریزۆ داوہتەوہ .

ئاویکی پوون و سارد ، پاک و خاوین لە قەلشتى بەردان دەھاتە دەر ، پنگ و کووزەلە لە دەورى ھالابوون ، لاقیان ھەل کردبوو ھەتا ئەژنۆیان خۆیان دابۆہ بەر خیزاوی چکۆلەى ، دەیان جالجالۆکەى رەش و بۆر و قاوہی لەوہر ئەوہەرى داوییان نابۆوہ ، لە نیوہراست داوگەیان چاوہنۆار مابوونەوہ . . .

ئاوپی بەیانى تینى ھەر مابوو ، ئەرسەلان بە بەرى دەستى ھیندیك باپوسکەى لئ لادا ، دووکەلیکی کز خۆى بادا ، وەک لە خەو ھەستابى یان

دەخەودا بېروا، بەرەو ئاسمان ھەلگەرا. گرمە گرمی میشان لەنیو قەشتی بەرداندا سرنجی رادەکیشان.

شوینی لاقیان لەسەر چینکە و چیمەنی دەورو بەری کانی و ئاورگەکەمی دیار مابوو، سەروان دووربینی ھینا پێش چاوی و دەولاتی بېرەو، دیار نەبوون، زۆر بە ھیوا بوو لە پشت ئەو کێوەی بیانگاتی، گورج فەرمانی وەسەرکەوتنی دا؛ ئەرسەلان چووست و چالاک وەپێش ھەموویان کەوتبوو، زۆریان لێ دوور بېو، جێ جێ بارگینەکەمی کورژنی دەکرد و نەدەرپۆیی، سەری بۆ لای پشستەو دەکشاندەو و چاوی دەسووراند، پەسمەمی لێ توند دەکرد و چرپ و سەخت لە دواي خۆی دەکیشا، گەیشتە دووندى شاخی، پشوو سوار بوو، دەفەمی سینگی بەرز و نەوی دەبوو، دوو سووچی لووتی ئەسپەکەمی دەلەرزینەو، پۆسی سک و پانی جوولەیان تی کەوتبوو، خیرا چاوی دە شیوی خۆرەووی بېری کە پێچاوپێچ کێشرا بوو، جوگە دەستی راگرتبوو و ئاوی سپی و کەفاوی بەسەردا دەپۆیی، گاشە بەردی گەرە گەرە لەسەر پێی چەقیبوون، بە کەلیناندا پۆیبوو. کەس دیار نەبوو، چاوی دە شاخی بەرامبەری بېری، دەپێزیکمی دا وەسەر دەکەوتن. سەروان و ژاندرەم دوا بە دواي یەک گەیشتتی؛ ئەرسەلان بە قامک بە سەروانی نیشان دان.

«ھۆدەتان قوربان، ئەو لە قەدی کێوین، شەش کەسن.»

سەروان بەپەلە دووربینی لە مل کردەو ھینایە پێش چاوی، ھیدی و ھیور وەسەر دەکەوتن، سەروان سەری وەرسووراندەو و بە ئیستیوار کە لە پەنای درێژ بېو گوت:

«بە ھەر چۆنیکی بێ نابێ بێلین لە شاخی ئاوا بن، حاسییان کەن.»

ھەرەکان گەیشتبونە سەر سەری سولەیمان و ھاوالەکانی، بۆ دەمیک حاستی ئەوان پەشتەر لە دەوروبەریان بوو، دیسان کەوتنە بەر تیرپێژی، ھەتاوی دەمەو ئیوارە، کە لەسەر سەری قەلای ئاستەمی بايزبەگی را دەیھاویشت.

ژاندرەم گورج و گۆل لەبن بەرداندا چوون دەچەپەرپەو، تەفەنگیان ھینا سەر دەستان و لێیان دامەزران، تەقە لە تەفەنگی ژاندرەمیکمی ھات، سەروان وەک شیتان گووراندی: «ئەو کێھە حەرامزادە بوو ھاویشتی؟»

گوللە وەبىن پىيى فەتاحتى كەوت. خىرا ئاۋرپان داۋە و توند و تىژ خۇيان ھاۋىيشتە پەنا بەردان؛ كار لە كار ترزابوو؛ شەپە تەنگ دەستى پىكرد، گوللە ۋەك پىژنەي بەھار لە ھەر دوولايان دەبارى، ژاندرم زال بوون و لە بليندى مەتەريزيان گرتبوو، ويزەي گوللە بى پسانەۋە دەھات، سەروان لە داخان نەيدەزانى چ بكا، پىسەكەي لى ببوو خورى، بە پىچەۋانەي ئەو جۆرەي دەيوست، عەمەليات دەستى پىكردبوو، ژاندرم و پياۋى ئەرسەلانى يەكبين تەقەيان دەكرد، چەلى وابوو ھەتا ماۋەيەكى نەيان دەھيشت سولەيمان و ئەوانى دى سەر ھەلپىن، گوللە ۋە پەنایان دەكەوت، بەسەر سەرياندا دەپۆيى و ۋەگاشە بەردى مەتەريزيان دەكەوت. و بازرى دەكرد، تەنيا شانسيكى ھىئابوويان ئەو گوللە نابەۋەختەي ژاندرمەكە و ئەو گاشە بەردانەي مەتەريزيا بوون، دەنا كەمىكى دىكە پۆيبان و لە تاۋپرە بەردەكان تى پەرييان ئىدى ھەتا دووندى شاخى بى پەسيو و لەمپەر دەمانەۋە. پليمە بەردى ورد و درشت، پان و تىژ، لە گاشە بەردان دەردەپەرىن و لەولاتريان دەكەوتنە نىو گيا و گوولان. ئەرسەلان لە تەقە كردندا لە سەرەخۆتر بوو؛ ھەتا سەريان دەرنەھىتابا نەيداۋيشت، سەروان لە نىۋە راست ئەرسەلان و ئىستيوارى درىژ ببوو تەنيا بە دووربين چاۋى لىدەكردن.

«ئىستيوار»

«بەلى قوربان»

دەنگيان دەنيو شىرخ ۋەھۆرى تەنگاندا ون بوو.

«نابى بىلان شەومان بە سەردا بى؛ دەنا ئىتر چىمان بۇ ناكرى، بى پسانەۋە دەستريزيان لى بكن، مەھىلن جوولەيان بى و سەردەرھىنن، بە گورووبان ھووسىننىش بللى لەگەل پۆلىك ژاندرم داخزنە خوار و لىيان بچنە پىشتر.»

سولەيمان و فەتاح ھەرتكىيان لە پشت گاشە بەردىكى مەتەريزيان گرتبوو و ئەوانى دىكە ھەر يەكەي بەتەنى لە خوارەۋەي ئەوان لە پشت تاۋپرە بەرداندا خۇيان مات دابوو، تىلكە خەنەي سەر بەردان دەتكووت مافوورەي دەستكارى ژنانى كوردن؛ ساۋىلكە و جۋان لە سەريان پارخابوون، قاۋەيى، سەوز، زەرد و تىكەلاۋ.

گولله باران توندتر بوو ماوهیهکی کوورت و کهم سووله ییمان توانی سهریک
هه لئینی و چاویان لی بکا، ویزهی گولله یهک سهری پی دزیوه. دهسته یهک
ژاندرم به کومه کوم و به په له له شاخه کهی داخزانه خوار، له سهر گیاوگول
هه ل ده خلیسکان و ده کهوتن، سهرله نوی سهر به رهو ژیر دهاتن. مسته فا له
خواره وهی هه موویان بوو، ئا غابانوی له سهر دووندی مه ته ریژی دانا، دریژ
بوو به حال سهری له سووچیکی هینا دهر و چاوی لیکردن.

«کاک سووله ییمان کووره ئه وه پۆلیک داخزانه خواری.»

ئاغا بانو کهی به گولله ی ژاندرمان ئه نگاوترا و کهوته خوار، پپیشکه ی
به ردی وه دم و چاوی کهوت، سهری دزیوه، سووله ییمان ههر چوئیکی بوو
چاویکی لیکردن.

«له جیی خۆ مه بزوون.»

پووه کی له تهنگی دهرهاویشته و فیشه کی وه بهر ناوه.

«فته تاح ئه تو له جیی خۆت مه بزو و ئه من هه ل ده کشیمه سهرتر، خۆم

ده گه یه نمه هۆو داره گیوژهی.»

«کاک سووله ییمان ئه تو لی ره به ئه من ده چم.»

«وهختی ئه و قسانه نیه.»

وهک بزنه کیوی له پشت گابه رده کهی گو مه ته ی دا، وه ها گوورج و گول ئه و
کارهی کرد و جیی گوپی، ژاندرم دهر فته ی سیره گر تنیان نه بوو، هاواله کانی
به که لین و قووژبنی مه ته ریژاندا ژاندرمیان داگرت و هوشیان له سووله یمانی
وهرگیان. سووله ییمان چه لیکی دیکه له پشت تاشه به ردی دهر په پی و خووارکه و
پیچه که و توند و تیژ به رهو داره گیوژه کهی هه لات، سی چوار گولله ی وه په نای
کهوت، خوی گه یانده پشت داره کهی و له پشت کۆته رمی وی ماندووی
حه ساندوه، فته تاح له خوشیان هه ناسه یه کی توندی هه لکشیا. دهسته ی
گورروبانی چی وایان نه مابوو بگه نه شیوه کهی، هاواری ژاندرمه یه کیان که
سووله ییمان ئه نگاوتبووی ئه وانی دی له حاسته خویان خسته سهر زهوی.

هه وره کان زور دوورتر له شه رگه ی دهرؤیشتن و نیسی یان پی به پیان
به سهر چیاو شیواندا ده خوشین، هه تاو له په نا قه لای بایز به گی مه ته ریژی

گرتبوو، تهنیا به حال سهری هه لئابوو، پاشین تیری زیپینی خوئی داویشته سهریان.

دهستهی گورووبانی حاسی بیوون، نه پئی پیشهوهیان هه بوو نه پئی گه پانهوه؛ هه ریه که له پهنا بهردیکی یان که نالئیکی دا دریژ بیوون و چرکه یان لئ پرابوو. سهروان پیشی ده خواردهوه و له بن لیویدا جنیوی دها، لئی حه یان بوو تازه چییان پئ ناکریت و ئه وهی لئی ده ترسا یانی شهو، به سهریاندا دههات. نیسی ئیواره به سهر هه رتک چیا و شیوه که ی داکشابوو، ژاندهرم بی ئه وهی که س پییان بلئ له ته ووژمی گولله بارانیان کهم کردبووه و ده تکوت ئه وانیش زانیوویان له خوراییه و چییان پئ ناکرئ. دهستهی گورووبانی زورتر له هه موویان چاوه نواری پروینی هه تاو و تاریک بوونی ولات بوون هه تا له و تالوکه ی پزگاریان بی. ماوهیه که دوایه تاق و لوق گولله یه که ده هاویشتر او وه بهردیکی ده کهوت، ویزه یه که لیده هات و دیسان ولات بیدهنگ ده بووه.

تاریکی له قه لاتی قه ره گونی را داخزا بو لای خوار و بهردو دار و کانی و دارستانی خستبو ژیر چوکی خوئی، له دووره وه هه ر بهردهی وه ئینسانیکی ده چوو هه ل کرووشما بیئت، هه ر ئینسانه ش وه بهردیکی ده چوو له سینگی چیا دا هه لئوقی بی، ژاندهرم شه کهت و ماندوو هه وساری ئه سپیان به دهسته وه گرت و داخزانه نیو شیوه که.

سوله یمان و هاواله کانی چاویان ده مانگی چوار شه وه بری بوو، که مبه ر باریک و شوخیک بوو به دیاری پیش کیش به ئاسمان کرابوو، به رامبه ر به وی به ره و شوینیکی نادیار رویشتن.

ئەو سال تەرە بەھارە؛ باران ھەر قەدەرنەقەدەریكى وەك گۆزەى سەرەوژیر دەبارئ، زەوى پەلەى داوہ، وەرزیچ چاوەنۆارپی داھاتیكى باشن، ھەر لە نووكى بەیانئەوہ لە دئی وەدەر دەكەون، ھەتا تاو پەر لە مووچە و مەزرایان خەرىكى كارئن، سەرى شەوان ماندوو و ھیلاك دئەنەوہ، بە پەلە پەل ھەوت ھەشت چایان دەخۆنەوہ و گەلەلەى كارى سبەینئى دادەپژئن، پاروویەك نان دەخۆن و دواى نووژى خەوتنان سەریان دەنئەنەوہ نوقمى خەویكى قورس دەبن.

حاجى محەممەد و خالیدیش ھەر بەم جۆرەى رایان دەبۆارد، حاجى دەو ماوہیەدا دەتکووت بە جارێكى چەند سال پیرتر ببوو، چین و گنجى نیوچاوان و قەرەغى چاوى قوولتر ببوون، مووى رەشى تاق و لۆق دەئىو سەر و سمیلىدا مابووہ، خالیدیش دەموچاوى رەشتر و كزتر لە جارانە، تاق و لۆق مووى سپى كەوتۆتە نیو سەر و پدینى، چاوى كز بوون، وەك لە پشت تەمومژىكى زۆر بروائى، خات زاراش لە وى خراپتر و سېستر، ھەر دەلئى ژيان لەو مالە بارگە و بنەى تىكناوہ؛ نە دەنگى پىكەنین، نە ھەراھەرا، نە تەقە تەق و شەقە شەق، بیدەنگ و ھەست، شەو و رۆژ لە سەر سەریان جئگۆرپكى دەكەن.

حاجى بەرمالى خەر كردهوہ لە پەناى خۆى دانا، رووى دە خالید كرد.
 «بۆ سبەینئى نیوہرۆیە نەجاتمان دەبئى، پاش نووژى دەچینە
 خرەسووتمانى.»

رووى دەخیزانى كرد، «ھەستە جیمان بۆ راخە، شەو درەنگە.»
 خات زاراش دەستى بە ئەژنۆى گرت و بە ئەسپایى لە ھەرز جوئ بۆوہ،
 تەقەى لە كەشكە ئەژنۆى ھات.

خالید هیچی نه کوت چاوی ده په نجره بریوو. گۆی لی نییه، له دنیا یه کی دیکه دا ده ژی، له بیریکي دیکه دایه، له جییکي دیکه یه؛ له ماله خو یان، له په نا ئەسمەر، له نیو مناله کانی، پرخ و هۆری بابی گۆی لییه، قسه په راندنی مناله کانی ده خه ودا، زیریکه له نه کاوی خه ج له بیشکه دا و رازاندنه وهی به دهستی ئەسمه ری و جیره جیری لانکی، گوپی له سرته سرته ئەسمه ری، مپه مپی پشیله بۆریان، قرته قرته مریشکه سه ره به کلاوه کوورکه که یان. چیان لی هات ئەو دنگانه؟ شهو بۆ وا بیده نگه؟ ئەسمەر له کۆی یه؟ چی لی به سه ره هات؟ بۆ که سه به سه ره وشوینی نازانی؟ بۆته دلۆپیک ئاو به زهوی تینو ودا چوه، مه لیکه له شه قه یی بالی داوه و له ئاسمانی ژیان تیپه ریوه، بۆ له هیچ شوینیکی نه یان دیوه؟

چای به رده می له میژه سارد بۆته وه، خات زارا هاتۆته وه ژوور.

«خالیدا! کوړم ههسته برۆ بنوو.»

راچله کی، چاوی ده خات زارای بریوه، گهرووی گیراوه، به حال لیوی ده بزوی، به لام دنگی نایه ته دەر، ههستا سه ری و چۆ حه وشه، ئەستیره له ئاسمانی، مانگیان ئابلۆقه داوه، هه زاران ئەستیره ده سمالی شان هوشانی شه ویان رازاندۆته وه. دیته وه ژوور و ده چیته نیو جیگا که ی، خه یالی رابردو و لیقه ی لی هه لده داته وه، ده چیته باوه شی، هه مووی له گه ل خو ی بۆ هیئاوه، دنگی بابی، هه راهه را و زیریکه زیریکه مناله کانی، سرته و خوورته و پسکه پسکی ئەسمه ری.

خا که لیوه به سه ره چۆه، بۆته هه ره تی بانه مه ر، زهوی و زار و زه مه ند، میړگ و قۆپی و باغ، ته نانه ت به رد و چیا ش سه وز هه لگه را ون، شاخ له به فری پابوونه وه ته نیا قه ندیل هه روا به رز و سه ره که ش شابازیکی سپی کانی و سه رچاوه ژیاونه ته وه. هه زاران گوولی ره نگا وره نگ، زه رد و سوور، سپی، په مۆیی و بنه وش دهسته دهسته به وینه ی کیژانی لاده یی غه مزه و نازیان گر نووی به دلان ده گرن، به سه ته و چریکه ی بالاندان، گیزه گیزی هه نگ و شه مه ته ریلکان، سرته سرته سیسپرک و کوولوان ئاویتنه، پۆل پۆل په پووله ی بال ره نگین له سه ره میړگ و گیا و گوول ده سوورپین، ناسک و شه نگ ده ستیان بۆ دریژ ده که ن، ده ستیان ده گرن و هه ناسه یان تی که ل ده بی، هه ناسه یان ده بیستری.

هۆبەي ھەوراجيان دوو دوو و چەند چەند پیکەوھ لە بناری کێوان، لە سەر کانیان ھەلگەوتوون، مێگە لیان لە پال داوینی چیاکاندا پە لیان ھەلخستۆھ، بارەبار و کارەکاریان، زرینگە زرینگ و خەخەلی زەنگوولەیان، ئارام ئارام دەتباتە دنیاھەکی جوان، ھاشە و لێفەي بادیناوی دوو شاخ ئەولاتر دەپوا، لە گوپی پوو بارە کە سام دەتگرێ، لافاویکی سەرسوورھینەرە تەوژم دەباتە سەر قەرەگەکانی ئەو بەر ئەو بەری، کۆت و زەنجیری لێ ھەلگیراوە.

ئاسمان پەش باو بوو، دووراو دوور ناسیەوھ، ئیستا زۆری مابوو بگاتەوی، دەتکوت بە دایدات بۆ خۆیەتی، گۆزەي بە بەتالی لەسەر کانی بەجیھێشت و بە پرتا و چووھ ژووری قاوھخانە.

«برایم، برایم!»

دەنگی برایم لە پشت تەلیسە کەھی کە لە جیاتی دەرکە مابەینی قاوھخانە و ھۆدەي خۆیان ھەلاوھسرابوو ھات.

«دەلیی چی ئافرەت، چ باسە؟»

«برایم کورە ھەستە ھاتەو!»

برایم پەردەي لادا و ھاتە ژوور قاوھخانەي.

«دەلیی چی، کێ ھاتەو؟»

«مراد، کورپی حاجی محەممەد.»

برایم ساتیک رەنگی بزرا، ھەولیدا خۆي نەدۆرینێ، بەقەستی بۆلای سەماوەر چوو، خۆي پێ خافلاند. ھەتا ئایشی تیی نەگا.

شەو و رۆژمان پیکەوھەي، لەچەرخیکی دا، لە شارێک و لە دییکیدا، لە مایکیدا پیکەوھەين، بەلام ھیچمان خۆ بە یەکتر نیشان نەدەين، خۆمان لە پشت ھەزاران قسە و ئاکاری جوراوجۆر لیک دەشارینەوھ، رپوون و بێخەوش نایەینە بەر نەزەري یەکتر، ھەمیشە بە دەمامکەوھ لە یەک وەژوور دەکەوین؛ ئەگەر ترسەنۆک بین ناھیلین کەس بزانی، ئەگەر مال پەرەست بین خۆ خێر و مەند دەنۆین، ئەگەر دز بین سالح و پاک خۆ نیشان دەدەين، بە راستی ئەگەر ئەو سیفاتە خراپ بۆ رایان دەگرین؟ ئەگەر چاکن بۆ دەیان شارینەوھ؟ کەس نازانی کەنگی فیڕ دەبین، ھەتا مندالین بێگەرد و پاک دەجوولیی نەوھ، ھەستی پیناکەين کەنگی دەخۆیان گرتوون یان چۆنیان فیڕ بووین.

ئەو شتەى سىڭ مانگان لە قوونىچكى مېشكى دا ھىلانەى كرىبوو ھەر
تاوناتاويكى نەقوورچىكى لىداپوو، وەدى ھاتبوو، ئايشى كوتى:

«بىرۆ لە جىيىكى خۆت بشارەو، ھەتا دەروا.»

برايم كوتى:

«جا بۆ خۆم بشارمەو ھەچىم كرىدۆ؟»

ئايشى ئاوپرىكى لە پىشتەو ھى داو، وەك پىيى وابى مرادىيان لە پىشتەو
پاوەستاو.

«ئىستا چت كرىدۆ؟! بە خاترى خوداى با شەر ساز نەبى، خۆتى نىشان

مەدە.»

برايم لەبەر ئەو ھى خىزانى پىيى وانەبى ترساو بىرىكى دى پاوەستا، ئەو جار
كوتى:

«زۆر باشە سەبارەت بە تۆ خۆمى نىشان نادەم، دەنا خويپى وا چىيە خۆمى

لى بشارمەو؟»

چۆ نىو ھۆدەكەيان و بەويدا دەرکەى پىشتەو ھى كرىدەو. لە ھەورازەكە بەرەو

گەزجارى قەراغ چۆمى داگەپا.

سەرى تاشرابوو، دەم و چاوى لە جاران رەشتەر دەينۆاند و مى ئەستورتر و

شان و پىلى پان و پۆتر، سىمىلى نەرم و پىر، لىوى سەرەو ھىيان داپۆشىبوو.

سلاوى كرىد و بىدەنگ چۆ سەرەو ھى قاو ھانە لەسەر كوورسىلەكەى دانىشت،

ئايشى يەكبين بەخىر ھانتى دەكرىد، گورج چاى بۆ ساز كرىد، مراد سەرى

بەردابۆو و چاوى دەبن پىيى خۆى بىرىبوو، چاىكەى خۆاردەو، پوولەكەى

لەسەر كوورسىلەى دانا، بى ئەو ھى قسەيەكەى بكا، چۆن ھاتبوو ئاوپۆيى، نە

باسى برايمى كرىد نە ئى ھىچ شتىكى دىكە. وردە وردە لەپىش چاوى ئايشى،

لەسەر رىگى جەرانى بوو بە بنىكى بۆر و ھەر دەھات و چكۆلەتر دەبوو ھەتا

جىيىكى ئىتر بىز بوو.

ئايشى بە پاشەلەقە چوو پىشت قاو ھانە، ماينە بۆريان سەرى بەردابۆو و

لەو ھى و تاوناتاويكى كلكى ھەلدەسوورپاند و مېشى لە خۆى دەتاراند.

«ھۆى برايم! وەرەو، ...»

دوای چەند مانگان بیدەنگی مائیان شکا، ھەراھەرا و شین و شەپۆر ساز بوو، دیواری مائێ نەیان توانی بەرگری لە دەنگیان پکەن، جیران و دراوسێ پڑانە ھەسار، خات زارا بە دەنگ و سەدا ڕووداوەکانی بۆ دەگێژاوە، مراد لە باوەشی خزاوو سەری ھاویشتبۆھ سەر شانی، یەکتریان ڕادەژاند، ئەژنۆی سست ببوون، لەرز و رجاف جەستەیی داگرت، تاوویاوی بەسەردا ھات، لە گابۆری دا پێ بە زاری، پێ بە کۆلان و دێ، پێ بە کوێستان، پێ بە باوەشی بادیناوی، پێ بە ئاسمان، ئاساندنی؛ ھەور و لامیان داو، شریخ و ھۆریان لێ پەیدا بوو بە پانایی گۆنای زەوی فرمیسکیان داباری. حاجی خۆی بەسەردا کیشان و لە پرمەیی گریانی دا، گرم و ھۆری ھەوری ڕەش لە سەرتاسەری ئاسمان دەھات، خەونیکی ناخۆش بوو دەدی دیت، مۆتە بوو گرتبووی، چۆکی قوورس و ڕەشی خستبۆھ سەر سینگی، ڕادەپەری، ئەھوون دەبۆو، ... دنیا ڕووناک و ڕووناکتر دەبیت، تیشکی ھەتاو وەک شانەیی زێڕن کەزی چیایان دادین، پێ ھەل کووتنی نزمی دایکی لای لایبە دە خەوی دەکاتەو، خەویکی ناخۆش و گران.

خەم و کول کتوپر ئەوکیان گرت، ڕیی پشوویان لێ بەست، خەمیکی قورس بوو بە بارستی قەندیل، لە پرمەیی گریانیدا، بیدەنگ ماو ھەتا دەمیکی تر، خوینی وەجۆش ھاتەو، ئاسمان شین مۆر بوو و ولات خەفە و دل تەنگ، غەم ئیقلیم گیر ببوو.

جیران و میوان تاک تاک لە مائیان وەدەر دەکەوتن، لەبەر باران خۆیان کۆم دەکردەو و بە پە لە بە پەنای دیوار و قوژبناندا ھەل دەھاتن. دوو سێ ساعەت دووایە بەتاقی تەنیا بێ جوولە و بە چاوی مولەق بەرامبەر بادیناوی ڕاوەستابوو، ئاسۆ ڕوون ببۆو، بەلام لە ڕۆژھەلات و لە سەر دیی ئیستاش بروسکە لێ دەدرا و شریخەیی بە دوای خۆی دادینا.

چاوی دەقۆندەری چۆم بڕیبوو، لە شوینی ھەرە قوولی ڕامابوو، گوئی بۆ بیستنی ھاواری ھێرۆ ھەلخستبوو، ھەتا دەستی خالید لەسەر شانی دانەندرا وەخۆ نەھاتەو.

ڕۆژ و شەو کاریان نە بە خۆشی مرقفە و نە بە ناخۆشی، نە بە خەم و کولیان نە بە ئاوات و ئارەزوویان وەک دوو ئەسپی ڕەجوان و یەکپان تاو دراون، ھیندە توند و تیژ دەرۆن ھەستیان پیناکەیی، دەمیکی ئاور لەو ڕیبەیی ھاتوون دە

دەپەو، تەنیا تەپ و تۆزىك لە غارى ئەو دوو ئەسپە خۆش بەزەى دەبىنى كە تەمەنیا ن داپۆشيو، لە كەنگىو غار دەدەن؟ هەتا كەنگىه؟ بۆ كوئ دەپۆن؟ نازانى، كەس نازانى. ئەسپە پەش وەدوا كەوتبوو و ئەسپە سپى لە گورەپانى ژياندا وەپىش كەوتبوو، هەتا و هەزاران تازەنگى لى كىشابوو بەرەو پىش هانى دەدا.

مەوداى مەرەخەسى چى واى نەمابوو و دەبا گەرەباو ئىجبارى، دەلینگى پاتۆلى هەل مالىبوو و توند و تۆل لاقى لەسەر شانى پىمەرە دادەنا و لە حەرزی قايم دەکرد، حاجى و خاليد لەو سەرى زەوى خپى سوتمانان خەرىك بەكار بوون. ئارەقە لە نيو چاوانى پىچكەى بەستبوو، هەر تاوانا تايكى دلوپىك دەپژا، سەر حەرز و هەر بلىي يەك و دوو ون دەبوو و دلوپىكى دى جىي دەگرتەو، زىرەزىرى سىسرك و كولوان دەمىشكى دا دەزىنگاوه، گەرما هيرشى هينابوو، پىش و مى كاوه كاويان بوو.

ئاويكى كەفاوى و شلوئى بە نيو جوگەدا دەهات، بە شوين پىمەرەدا دەخزا ناو دىراوان، بەرامبەر بە سەندەگلىكى پراو دەستا، سوورپى دەخوار، بە كەلپىنكى رپى دەدۆزىو و دەپۆي، كەند و لەندى پىر دەكردن، سەر رپىژ دەبوو و ديسان دەخزىو، ژيان ئەو ئاوه كە لەسەر چاوهيكى هەل دەقولى، دەپژىتە نيو جوگەى تەمەن. لە حاندى گير و گرفتان پراو دەستى، سوورپ دەخوا و لادەدا، چەلى واىه رپى نيه، پنگ دەخوات و دەمىنپتەو، زەوى توونى هەلى دەمژى، ژيانى هيرۆى ئاوا بوو! ئاسمان ساو سامال بوو، هەتاو لە تاقى سەرى دەرهوشاوه.

«مراد، هۆى مراد!»

سەرى هەلينا.

«وەرە پۆژ درەنگە نان و چاىه كەمان پخوين.»

دوو سى پىمەرەى دى لىدا و پىمەرەى لە قەراغى جوگەدا چەقاند و پوو بە دارە توو يەكەى كەنار زەوى پۆي، دوو كەلى سەر ئاورگى لە سەرەخۆ و راست بەرەو ئاسمان هەل دەگەرا. حاجى كە تريكى پەشى لەسەر ئاورگى دانابوو ورده ورده چيلكە و چالى وەبەر ئاورى دەنا. خاليد چوبۆ سەر كانى و خەرىكى هەل گرتنى دەست نوئىژ بوو.

«ماندوو نه بی بابە.»

«بوخۆت ماندوو نه بی کورم، برۆ ئاویکی بە دەم و چاوت دا که و وەرەوه ئەمەن

دەچم نوێژی دەکەم.»

بۆ لایەک خەزایی وەک بەرد که لە قەپانچە لە دەرچن بە سەر سەریان دا
تیپەرین، بۆ ماوەیەکی چڕەیان خستە گۆیان، بالیان رێک و پێک دەکردهوه و
دەیان بەستەوه، لوور دەبوونه حەرز و دیسان بەرز دەبوونهوه، هەتا لە پێش
چاویان بە یەكجاری ون بوون.

خالید و حاجی نوێژیان دا بەستبوو، مراد پاللی بە دارتوویەکی دابوو و
لاقێکی درێژ کردبوو و ئەوی دیکە نوشتاندبوو، شەنبایەک بە حال جوولە ی
بە گەلای دارەکه دەکرد، وە ئاورگەکی دەکەوت و دەمیەک سەری ئاوری
و وەرەدەسوراندەوه و لە ژێر کەتری رەشە ی لادەبرد. سەرته سرتی کولان لە
هەموو شوینیکی دەهات. شەتڵە باینجان پەلیان لێ ئەستور ببوو سەر و
پۆتراکیان بە گولای زەرد نەخشابوو گەشتر و بە کەیفتر لە هەموو گیاییکی
دەیان نواند، هەلەم بە لوولە و قەراغی سەری کەتری دا بە هەرپەمە دەهاتە دەر،
تەقە تەقی لە سەرەکەتری دینا، سێ چوار دڵۆپ ئاوی کولاو و هەلماوی لە
زارکی لوولە دەرپەرین و رژانە سەر خۆلەمیشتی ئاوری کۆن و چەزەیان لێ هینا.
قودولکە چای لە پرێسکە ی هەلاوەسراو بە لکی دارتوویەکه دەرھینا و لۆچێکی
دەکەتری کرد، لای گرت و لە پەنا ئاورگی دانا، ئاورگی لەسەر کانی داوه،
نوێژیان تەواو کردبو، گورپەویان لە پێ دەکردهوه، حاجی لێوی دەجولاندەوه،
پرێسکە نانی هینا خوار و کەولای چکۆلە ی لێ دەرکیشا و پانی کردەوه، پێنج
کولیرە ی پەنجەکیشتی لەسەر دانا و چاوەنواری هاتنەوهیان ئیستکانی دانان.

خالید کیتە لە ماستی لە کانی دەرکیشا، ئاو تنۆک تنۆک لێی دەتکاوه، لە
پشت حاجی بۆ لای مراد هات، هەرسێکیان دانیشتن، عەتری چاوشنە ی فینکی
بن دارە توو ماندوویی حەساندەوه.

دوو پەپوولە بە پەنایان دا هاتن، وەدوای یەکتەر دەکەوتن، وەیهک دەچوون؛
دەتکوت یەک پەپوولە یە لەت کراوه؛ هەرتک بە پنۆکی رەشی ورد، نزم و نەوی
هەلەدەفرین، بلیندتر دەبوون و سەر لە نوێ دەهاتنەوه خوار. لە سەر شەتلیکی
نیشتن، بریک بالیان لەریهوه ئەوسا بی جوولە، بوون بە دوو گولای شەتڵەکه.

قهرانتووی دوو سۆار له ریی دیی وه دیار كهوت ، ویرغهیان به ئهسیان دهکرد ، له مهزرای ماله حه مه پرهشی تیپه پوون .

یهك سه ر وه نیو زهویه كهی كهوتن ، شه تل له ژیر سمی ئهسیان پی شیل کران ، هه رسیکیان هه ستانه سه ر پی ، ره حمان ئاغا و ئه سپه سوور خونیان ناسیوه ، له پشت وی ئه حمه ده زله سۆاری ئه سپه بۆری بوو ، په پووله كان هه لفرین و له سه ر رییان لاجوون . هه تا دوو سی قه ده می وان هه وساریان نه کیشا .

غه زه بیان لی ده باری ، دوو سی جارن ئه سپ له حانیدیان پاش و پی شیان کرد ، دانی گه وره یان له ژیر لغاو وه دیار كهوتبوو ، ئه سپه سوور خوین به سمی ده ئاورگی کوتا و سه بریکی حیلاندى ، به ردی ئاورگی كهوتنه سه ر ژیله مۆی ، خۆ له میشی سووک نه ختیك وه حه وای كهوت و نیشه وه .

«مه گیم بابم ولامی لی نه نار دبوون تخوون ئه و زهویه ی نه كه ون؟»

سه ری قه مچی ده دهستی راستی دا ده كوشی و خۆی له سه ر پشتی ئه سپی كۆم كرده بۆوه ، تاك تاك چاوی به سه ردا ده گێران ، هیچیان قسه یان نه كرد . سی به ردی قورس و قایم بوون چه قیبوون .

«له گه ل ئه نگۆم نیه ؟ هه ی حیز بابینه!»

دهستی هه لئنا و قه مچی دا هیئاوه ، ئه سپه سوور خوین حیلاندى و هه ستا سه ر پاشوان ، قه مچی سه ر شانی خالیدی گرت و خوینی تی چزانده ، خالید كت و پر پری دایه پی مه ره ی هه ل په ساردراو به داره تووی ، ره حمان ئاغا چه لیکی دی دهستی هه لئناوه و قه مچی لی دا هیئاوه ، كه چی مراد وهك پلینگ له حه وای گرتیه وه و قه مچی له مه چه کی هالا ، رای کیشا ، ئه سپ پاشه و پاش كشاوه ، سپینه ی چاوی گه وره تر ببوو ، حاجیش غاری دا پی مه ره ی ، ئه حمه ده زله مه ودای نه دایه ، گه یشته سه ری و گورجی له ئه سپی دابه زی و خۆی پی دادا . میزه ری زه ردی حاجی له سه ری به ربۆوه و بۆخۆشی كهوته به ر زله و پنیلاقه ی ئه حمه دی . خالید به هانای هات ، له پشته وه را هه تا هیزی هه بوو پی مه ره ی له شانی را کیشا ، نرکه ی له دلئ هیئا ، ئه سپه سوور خوون پر به زه وی ده ی حیلانده و مرادی وه به ر چه پۆکی خۆی ده دا ، قه مچی له ده ست به ربوو ، ره حمان ئاغا بی و چان قه مچی به سه ر و گو یلاکی دا دئنا ، مراد خۆی له به ر سمی ئه سپی لانه دابا ، هه موو ئیسی له شی تیک ده شكا .

به دوان دەر وهستی ئەحمەدی نەدهاتن، لەسەر حاجی وەر سوورابو و ئامبازی خالیدی ببوو، دەستی زەلام و ئەستووری لە نیۆ قەدی قایم کردبوو و پێکی دەکوشی، خالید هەناسەیی بۆ نەدەکیشرا، شین و پەش ببوو، چۆ لەکە بوو دەپەنجەیی باشوودا پە لەقاژەیی دەکرد، بە کە لەی سەری هەتا هیژی هەبوو لە سەر و ملی ئەحمەدی دەکوتا، بە لکوو هەلیکی بۆ هەل کەوێ و لە چەنگی نەجاتی بی، وردە وردە بی تاقەت دەبوو، حاجی کەوتبۆه سەر حەرز و خوین بە کەپۆی دا دەهاتە خوار، هاواری مرادی کرد:

«مراد کۆرە بگەییە خالیدی کۆشت.»

مراد بە پە لە ئاوری لی دانەوه، ژان و ئییشی خۆی لە بیر چوو، هەر بە دوو سی هەنگاوان خۆی گەیاندى، پیمەری لە حەرزى هەلگرت و هەتا هیژی هەبوو بە پىشتى پیمەرە لە پىشتهسەری ئەحمەدی قایم کرد، زرينگەیی لەگەل زيرەیی تیکەل بوو، دەستی لە نیۆ قەدی خالیدی سست بوون، خوین وەک جۆگە لەسەری دەهاتە خوار و دەست بەجی کراس و کەواى تليساندەوه، لە حاستە خۆی بی هۆش بەربۆوه، پەحمان ئاغا هەلی کیشا دەمانچە و پرووی دە حاجی کە لە پيش ئەوانى دیکە راوەستابوو کرد:

«هەیی دەویتی بابی قورومساغ.»

تەقەیی دەمانچە، ئەسپە بۆری بی سواری دەریپەراندى. حاجی پىشتاوپىشت بەربۆوه و خوین لە شانى بازەر قەیی بەست. خەلکی دىي گەيشتبوونە دوور و نيزيکیان، مام خدر و حەمە پەش هەر لە دوو را هاواریان کرد:

«کۆرە بە خاتری خودای ئاغا نەیی کەیی.»

پەحمان ئاغا ئاوری لی دانەوه، بە پە لە پەل وەنیۆ شەتله باينجانان کەوتبوون، لاق و لەتەریان قورپاوی ببوو.

«کۆرە ئاغا گیان با خوین نەپژى، بە خاتری خودای دەست راگرە.»

پەحمان ئاغا قامک لە سەر پلتۆکی دەمانچە چاوی لی دەکردن، نالەیی حاجی دەهات، خەلک گەيشتنە کنیان و دەوریان دان، پەحمان ئاغا گوراندی:

«ئەوجارىش لايان خۇش دەبىم، دەئابە گۆرپىكى باپىرم چۆتى، بە مەر قەدى بابى گەورە، چەلىكى دى لەسەر ئەو زەويانە بيانىنم ئەوى خراپە بە سەريان دىنم.»

لادىيى ھەركامە بۇ لايىكى ھەل دەھات، ئى وابوو غارى دەدا سەر كانى و ئاوى دىنا، ئى وابوو لەسەر سەرى برىندارەكان دانىشتبوو بەتەما بوون خوئىنى بوەستىنن، ئى وابوو وەدواى ئەسپە بۆرى كەوتبوو، يەك دوويەكەش شت و مەكيان بۇ كۆ دەكردەنەو. چۆرپىكيان ئا و بە گەرووى ئەحمە دەزلەى داكرد و نەختىكىشىيان بە دەم و چاوى پرژاند، خوئىنى سەرى مەيبوو و تووكى سەرى ھەتا نيزىك پشت مى پىكەو نووسابوون. وردە وردە پىلوى چاوى ھەل داو، كاس و گىژ ھەستا دانىشت، دەستى برە پشت سەرى و ھىنايە پىش چا، بەرى دەست و سەرى قامكى خوئىناوى بوو، بە خىسە و مۆرە چاوى لە مراد كرىد، دەرويش سەعيد بن پىلى گرت و يارىدەى دا ھەستىتە سەر پى، بۇ لاي ئەسپەبۆرى چوو كلكە رەشمەى لە دەست ھەمەرەشى ھەستاند و سوارى بوو، بەدواى رەحمان ئاغا دا رىكىفى لىدا و بەرەو دىي وەنيو بىستانى كەوت...

نزيك بىست شەو لەو رووداوە تىپەرى، ماوہى مراد تەواو ببوو بەلام نەچوبوو، زۇريان قسە لەسەر كرديو دەبى چ پكەن، بۇ ئاخىر پىگا برىارىان دا بچنە خانى و لە دادگايە شكايەتيان لى بكەن، لەگەل دەم راست و ردىن سىپى دىي راولژيان كرديو، ياسا و قانون لە ولاتى ئىمەدا، لە ژيانى ئىمەدا نامۆيە، ئاخىر لەسەر ئەوہى ساغ ببوونەوہ حاجى و خالىد بچنە شكايەتى، بەلكو زەويەكەى لە چەنگى ھەمەدئاغا دەركىشەنەوہ. ھەمەرەش و كاك رەحيم بەلئىيان دابوو شاھىديان بۇ بەدن.

كاز و كووزى بەيانىكى جۆزەردان بوو، لەمال ھاتنە دەر و مى رىي خانىيان گرت و رۆيشتن. رۆژ مەشخەلى گەورە و رووناكى ھەتاو بە دەستەوہ تارىكى و تارمايى بە يەكجارى تاراندا. گەنم و جۆى زەوى ئەوبەر ئەوبەرى پىگايە غوشەيان زەرد و قورس لەبەر گزىنگى ھەتاو دەردەوشانەوہ، شنەى بەيان دەنيويان كەوتبوو، جوولە جوولئىكى سەيرىان دەكرد، ھەر دەستەى سەرى بۇ لايىكى دەسووراندا، دەتكوت شنە رىي لى ون بۆت ھەر لاسكەى بەسەر رىيكيان پى نىشان دەدا، ئەويش گىژ و سەر لى شىواو دەگەرا. گەلا چەوہندەرەكان لە

خەۋى قورس ھەستابوون خۇيان لەبەر يەك كېشاپۇۋە و لەسەر جىگا و بانى زەۋى پان بېۋونەۋە گولە بەرۋژە قشونىكى رېكۋېك بوون بەرامبەر بە مەزنىان ھەتا، قىت و قۇز راۋەستابوون.

دوور و نىزىكى خانى بوون. لە لاي چەپى رېگايە مەزرايەكى گۆر و گەورەى گەنمە شامى لىيان ۋەدەر كەوت. نىوان رېگا و مەزراكەى دېوۋ زەردە رسكابوون، سەدان خال خالۆكە پىيان ھەل گەرابوون.

ھەرتكىان سەريان ۋەرسوۋراند و چاويان لە گەنمە شاميان كرد كە شووبارى داىكانيان دەدا، كۆرپەيان مەلۆتكە كرىبى و لە باۋەشى خۇيان گرتبى. پىرە پىاۋىك لە سەرەخۇ خەرىكى چەقاندنى داۋەلان بوو، ديار بوو گەنمە شامى ۋەختى ئەۋەيان ھاتۆت لەبەر ھوروۋمى قەلەپەشان ئاگادارى بگرىن.

دەستيان لى ھەلئنا و دووراودوور ماندوو نەبوونيان لىكرد.

«ماندوو نەبى.»

«بەخىرىن، خودا عافوۋتان كا.»

لە جەرانى را ئەۋ قسانەى لە دادگايە دەبا بىلئىن چەند جاريان كوتبوۋە، جىي وشەيان گۆرپىو، لە مىشكىان دا گەرابوون بەلگەى باشتەر و چاكتەر بىننەۋە، بە رەستەكانيان زياد دەكرد، لىيان كەم دەكردنەۋە.

ھەتا نويژى نيوەرۆ لە دىو و راۋەرەۋى دادگا ھاتبوون و رۆبىوون. چەند جاريان لى توورە بوون، لە دىۋىكى بۆ دىۋىكى دىكەيان نارىبوون، پالە پەستۆيان پىدەدان، تەنەت جىنۋىشيان پىدابوون. ئەۋى رۆژ چيان بۆ نەكرا، شەۋ مىۋانى حاجى بايز بوون ئەۋىش بە رۋىيەكى سارد ۋەرى گرتن.

سبەئىن سەرلە نوي چۈنەۋە دادگا، ھەتا ئەۋ پۈۋلەى بۆ ۋەختى مەبادا لەگەلە خۇيان ھىنابوو، نەيان كرده بەرتىل، چيان بۆ نەچۈ پىش، لە ئاكامدا دەلەسىەكىان بۆ ساز كردن و پىيان كوتن ئەنگۆ بچنەۋە سەر مال و حالى خۇتان، دۋاى ھەۋتۈيەكى دىكە لەگەل شاھيدان ۋەرنە ئىرە.

ھەمەدئاغا قاقايىكى بلىندى لىدا، رۋى دە ئەحمەدەزلە كرد.

«كۈرە، دەرويشى لەگەلە خۇت بەرە تايەكى ئارد بدەيە، پاشانىش بۇخۇت دەچىە مالا ھەمەرەش و رەھىمى، بانگيان دەكەيە ئىرە.»

ههتا حاجی و خالد گه پانه وه همه پرهش له قسهی خوئی گه پابوو، کاک
په حیم له دیی ترۆ کرا، گه سکيان بو له سهه پشتهی گویدرێژان دانا و له دییان
وه درنا.

یهک ههوتو دوایه حاجی و خالد به رهو خانئ وه پئ كهوتن، له پاست
مه زرای گه نمه شامی ده میك و چانیاندا و له سهه دوو بهردان به رامبهه به مه زراکه
و پشت له پیه دانیشهتن، ئاسمانی سهه مه زرا له بهه هوروژمی قه لان، پهش
داگه پابوو، قه قریان له هه موو لایه كه وه دههات، له سهه شان و پیلی داوه لان
ده نیشهتن! و چانیان دهه! چرنوکیان لی قایم ده کردن! دهیان قرانده و به هوی
قووهی شان و پیلی داوه لان هه لده فرین و شالاویان ده برده سهه گه نمه شامی!!
چوونه دادگا، پییان کوتن دهوسیهی ئیوه دراوه ته پاسگا که تان!! مات و
که سهه گه پانه وه، قه له په شه کان زۆربهی گه نمه شامیان رووتانبوووه و داوه ل
هه روا له حاست خویان ویشک و پهق پاوه ستابوون!!!

شەوانە ئاسمان سەرتاسەر ساو و سامال دەبوو. گۈرۈشە گۈرۈشى ئەستىرە لە ھەموو سووچىكەو دەھات، مانگ نەرم نەرم ھەنگاوى ھەلدېناو، پاپۈرىك بوو لە زەرياي بى پىلى شەودا ئارام ئارام دەخوشى، شەومە ولاتى دەپازان دەو: بە كەلئىنى لكوپۈپى داران، بە كولانەى سەربانى مالان، تريفەى دەپزان دە ناو، چاوان، بە غەمزە و نازەو دەھاتە سەر كانياو و پووباران، لە ئامىزيان دا دەزا، دەبوو بە سەد، بە ھەزار، ھەر يەكەى سوارى خيزاويكى دەبوون و پوو بە كەناريان دەپۈيشتن. ھەتا كەلەبابى بەيان دەخويند، ھەر لەگەل كىو، لەگەل دار، لەگەل ئاو، لەگەل سروشت دەدا، بەرى بەيان خۇى لە باوھشيان دەر دەكىشا، داوئىنى زىو كفتى ھەلدە كرد و نەرم و نىان ژوانگەى بەجىدەھىشت.

ئەو جار ھەتاو بە شوپىن ويدا لە چيا وەسەر دەكەوت، مست مست ولاتى زىرەوشان دەكرد، كوستان كۈشى دەگرتەو: گول و گيا، دار و دەوھن سەريان ھەلدېنا، مەلى خۇش ئاواز بە چرپە و چرىكەيان داوھتياں بۇ دەگيران.

بەرەبەرە ھەتاو سەخى تر و گەرما بەھىزتر دەبوو، جووت بەندە پىشتيان چەمابۈو و يەك پىشوو دروئىنەيان دەكرد، گەنم تىشىكى ھەتاو بوون پۇتابوون. خۇر لە تەشقى ئاسمان چەقىبوو، ولات بى ھست و خوست و گەلەى داران بى جوولە. قرچە قرچى نيوەرپۇ بوو، ئىستا دەبا سى دىى دىكەى كردبا، گوئدرىژەكەى بە ھەوسەلە و لەسەرە خۇ دەپۈپى، زۇر گوپى نەدەدا بە نەقىزە و ھەچەى ھەمزەى.

دەماوەى ئەو چەند سالەدا زۇر چاك لىك ھالى بىوون، ئەو دەيزانى دەبى لە كوئ لى گەرپىت چۈنى پى خۇشە بروات و ئەوئىش دەيزانى لە كوئ دەبى توند

پرڀوا و له ڪوئي سهر، ۽ هو دهيزاني ڪهنگي شهڪت و ماندوويه و ۽ ويش دهيزاني له ڪوئي دهبي توند پرڀوا و له ڪوئي سهر، ۽ هو دهيزاني ڪهنگي شهڪت و ماندوويه و ۽ ويش دهيزاني ۽ ويان ڪهنگي قهلس و توورهيه و نابج له قسهي دهرجي، ۽ هو نه قيزه تي ڪوتان و ههجه ليڪر دهنش به پيئي عادت بوو، دهن ههر به نيوان ماويه ڪي باري سهر پشتي لي راست ده ڪردهوه و ۽ ويش گوئي ده له قاند و ڪلڪي يهڪ دوو جاران هه لده سو وړاند و وهرئي ده ڪهوتوهه. هيئده به وري و بانهدا هاتبوون و چووبون ته و اووي ڪند و له نديان پيدهزاني، شارهزاي هه موو ڪاني و ۽ هستيران بوون، ته نانهت به هي لانهي مهل و ده عبايا نيشان دهزاني، سالي نو مانگي ره بهق ۽ هوه ڪار و پيشه يان بوو له و دييه بو ۽ هو دييه.

هه مزه به خويه وه سي برا و دوو خوشڪ بوون، ههر يه ڪه له شوينيڪي، وهڪ جووچڪهي بالندان په پوازه ببوون، براي ڪي چڪولهي له ڪاني زهرد بوو ۽ هو دييهي ڪه نيسي لئي وهديار ڪهوتبوو. تاق و لوق له ڪولانهي ماليڪي دوو ڪه ليڪي بوو به خوبادان هه لده ڪشا و له پاناي ۽ اسماندا بزر ده بوو. ڪولان چول و هول بوون، جار جار مندالتيڪ يا ۽ فارهه تيڪ له ماليڪي دههاتنه دهر و دهچوونه ماليڪي دي. سي چوارپي له دوورهوه ۽ امبازي بوون، هه په هه پيان بيدهنگي دي تيڪدا. گويدريزه ڪهي دهستي به زهرين ڪرد، هه مزه داردهستي هه لسو وړاند و تاراندني:

«چخه، چخه هه ي بابو به ڪهران ده گيم، چخه.»

غاري ده داني، له بهري هه لدههاتن، له سهر را شالويان بو ديناو. ۽ فارهه تيڪ به هاناي هات و سهگه ڪاني لي دهر ڪرد. چوارپي له وه بهر ۽ وه بهري مشت و مريان بوو و دانيان له چيرهوه دهر د. دهر ڪهي مالان جي رهيه ڪي ناخوشيان ليدههات و ده ڪرانهوه، ۽ ڙن و ڪچ و منال تاق تاق و دوو دوو دههاتنه دهر، ههر له دوورهوه ده ياندواند:

«ماندو نه بي ڪاڪ هه مزه.»

«خودا سلامهتت ڪا پور فاتم.»

«۽ هري ڪاڪ هه مزه گلدهسهرت پييه؟»

«پيمه خات نازدار.»

پالی وه دیواریکی دا ، شمهکی له پشت گویدریژی داگرت و له پیش خۆی دانا ، له دهورهی هالان ، سهری مار و میروی پیوو . به جاریکی سی چوار نه فهه پیکه وه دهیان دواند ، چه نه یان له گهال لیده دا . مندال سهه قژن و پیخواس له په نای هه ل ترووشکابوون و سهریان خستبو ه سهه شمهکی .

«وامه که ، کورپه دهستیان لی مه ده.»

«ههی دهوامی عهمرت نه دا ههسته واوهره.»

مندال دایکیان بو کرینی شیرنیاتی کونده جهه رگ ده کرد و دایکیان به چه پوک با یان به جینو به ته مای له کول خو کردنه وه یان بوون ، دنا زور ناعیلاج بان چه ند قرائیان شت بو ده کرین و خو یان له چنگیان قوتار ده کرد نه وسه دیسان له گهال ژنانی دیی دهستی به قسه ده کرده وه .

سهه گه له ژیر سیبهه ری دیواران که وتبوون ، زمانیان له گه رمان ده رکیشابوو ، کهف له قهراغ زاریان دیار بوو ، تاونا تاویک به بیوازی زاریان بو گرتنی میسه سهه گیکی ده کرده وه و پیکیان داده داوه ، ته قهه وییکه وه تنی که لیپان دههات . گویدریژه که به گوپی هه ولی دها پوله میشی نیشته ویی سهه رکالانه ی چاوی بتارینی ، فایده ی نه ده کرد نه و جار سهه ریشی ده له قاند ...

شمه کی خر کرده وه و هاویشته وه سهه پشتی گویدریژه که و به ره ماله هیدایه تی هه چه ی لی کرد . قادرخان هه له هه وه له وه وه تاغ و پیش خانیکی بو هیدایه تی له گوشه یه کی هه ساری گه وه ی خوی ساز کردبوو ، دوی دوو سی سالان که لیی نه مین بوو ژنی بو خواست و وه تاغیکی دیکه شی بو لی دروست کرد ، نیو مالی دایه ، به جاریکی سهه رومالی خوی پی سپارد .

گویدریژی برده ته ویله و دایکرد جل و بهه ری لی کرده وه و هیندیگ پاشا خوری نه سپی قادر خانی له پیش ده می دهئاخوری کرد و شمه کی به کولی دادا و گه راه هه سار . هاجه ری براژنی بو ژووری فه رموی کرد و به دوایدا چو ژوور . منالی هیدایه تی تازه دههات پی هه لگریت و به دیواری هه ل ده رووسکا :

«یاره بی به خیر بیی کاک هه مزه ، براژنه زینه ب چونه ؟ منداله کان چونن ؟ پیته

له سهه ر چاوم دانا.»

به په له خه ریک به ساز کردنی چا و شیو بوو .

«خودا سلامه تت کا ، نه دی نه وه هیدایه ت له کوپیه ؟»

یەك دوو پەرۆی مندالەكەى لە ژووری كەتبوو، هاجەر گورج هات و هەلى گرتنەوه.

«ئەوه دیتەوه، قادرخان نارديه جيكي، رهنه ئيستكي دى پهيدا بئتهوه.»

پەرۆكاني برده دەر و لە پيشخانه دايان و گهراوه.

«دهى زور چاكه.»

رووى ده مندالەكەى كرد:

«دا وەرە بزەنم، هەى لە مامت كەوئ، عەلى گيان! وەرە بزەنم.»

ميش لە دەم و چاوى عەلى دەنيشتن، هەلده فرين و لەسەر را لە قەرەغ ليو و

كەپۆى دەنيشتنەوه، دەستی دەگيرفانى پاتۆلى نا و دەنكيكى نوقلی سوور

دەرهيئا و بۆى پاداشت.

«دەوەرە دەى عەلى گيان!»

مندالە بە لاره و لار و تەكە تەك بۆ لای هات و بە دەستە چلكنه كانی نوقلەى

لى وەرگرت، لە جيۆه كەوتە سەر قون و دانیشت. ميش دەسبەجى لەسەر

شيرنيكەى نيشتن و رەشيان داگه پاند.

«ئەدى بۆ براژنە زينە بيشت نەديئا؟»

چای ديم كرد و چادانى لەسەر سەماوەر دانا و جامى نايلۆنى پيش لولە

سەماوەرەى راست كردهوه.

«وہ لاهی سوعدا سوورپژەى لى هاتۆ، لەبەر ئەوہى نەمهيئا.»

«چاك دەبى ئيشاللا، عەليش تازە چاك بۆتەوه، دە رۆژان نەخۆشكي پيوە

نوسابوو ئەو هەموو نووشتە و دوعايەم بۆ دەگرد هەر وەك خۆى بوو، هەتا

خودا چاكە بۆ ميوانى قادرخانى كات، شەربەتكيان دايە پيى چاك بۆوه.»

هەتا سەعاتيك دواى نان و چا خواردن چاوەرپيى هيدايت ماوه؛ پاش ئەو

ماوہى هەستا سەر پي و مال ئاوايى لە براژنى كرد و گويدرپيى وەپيش خۆى دا و

بە سەر رپي «خورينج» دا هەچەى لى كرد. بەليني بە براژنى دابوو هەر چۆنيك

بى بۆ شەو بگەرپتەوه وئ، هەتا ئيستا چەند جارى ديش هاتبوو هەر چاوى بە

هيدايت نەكەوتبوو، بيريك، خەيالتيك، پرسيارتيك وەك مۆرکە ميشكى

دەخوارد... .

له ته و او ی ئاواښه کان ، باس باسی ئه و سوارانه بوو؛ باسی خه لاتیکي که
حوکمهت بؤ راپورټ لیدان یان دهمت به سهر کردنیان ته رځانی کردبوو ، له
مالان ، له مزگوتان ، له کولان و موچه و مه زریان ، له هموو شوینیکي هر
باسیان دکرد . «ده لاین ده ولت سته هزار تمه نی ددها به هر کهس پیان بلخ له
کوښ یان بیان گریټ.»

هر غهواره یه که دیتبایان به سهیری چاویان لیده کرد ، سرنجیان ددها به قسه
و ئاکاری .

«کور هسه ن بللی ئه وه له وان نه بی؟ چاو چوڼ چاو له ولاتی ده کا ، کور ه
پیم وایه هوه ، دیاره خه لکی ئه و لایانه نیه .

«وه لاهی جا چوزانم ، خودا ده زانئ ، جا بیټوو هه ویش بی چوڼی ده گری؟
هه لبت ده مانچه یه کی هر پییه.»

«ئهرئ سو فی رحمان ئه و دوو نه فهره ی شهوئ چوونه ماله مام سولتانی
نه ت ناسین؟»

«به دی چویدارن خه لکی لای مه حالین ، له بهر چی ده پرسئ؟»

«وه لاهی جا چوزانم ، کوتم نه کا ئه وان هه ی ده ولت لیان ده گه پئ هه وین.»

«کور ه نه وه للا ، فه قیرانه جابؤ به کوشتنیان ناده ی؟»

ژاندهرم به دیان وهر ببوون ، پرساریان له خه لک دکرد ، چه ند ده سته
چه ته که هه تا دوینئ ریگریان دکرد و نیوی ژاندهرمیان بیستبا هه وت شاخ
ئه ولتر هه لده هاتن ، شان به شانیان ده گه پان

هه مزه هه تا نیزیک زه رده په پان زوربه ی شمه کی فروشتبوو شه که ت و کاسول
ده پئ گه پانه وه ی کانی زه رد دابوو . بیری چووبؤه سهر ئه و خه لاته ی خه لک
باسیان دکرد ، وه گیری که وتبوو ، پیبوو ، خانووبه ره ی چاک ، مه ر و مالاتی
زور ، زهوی و زار و باغی گهش ، نوقمی خه یالی شیرن هه چه ی له بیر چووبؤوه .

ون بوویه کمان هه میشه ، هه موو کاتی هه یه . لیئ ده گه پئین . چاو ده گپین .
نای بینینه وه . تا پؤی ده بینین وه دوا ی ده که وین . هه ل دین نای گه ینی ، نازانین
چییه ، چؤنه ، ته نیا نیوی ده زانین . بیستوومانه . به خته وه ری لای خه لک
ده ی بینین بی خه بهر له وه ی ئه وانیش له لایان نیه ، وه ک ئیمه لیئ ده گه پئین ،
پوول ، خانوو ، مه زرا ، باغ ، زهوی ، دنیا راده کیشن ، له سهر ییکی که له که

دەكەين، ئەى بەلكوو بېيىنمەۋە، تەمەنمان، كات و ساتمان، رۆژ و سالمان بە
دوايدا دەرۋىن، ھىچ سۇراغىكى نىيە، سەر و پۇتراك سېى، پىشت چەماو، چاۋ
سىس و لىل، گىژ و ور، ماندوو و ھىلاك، با بە دەست و دەست بەتال،
دەمىننەۋە، مندالمان، نەۋە و نەتىجەمان ۋەك ئىمە، بە رېى ئىمەدا دەرۋىن بە
شۋىتىدا، ئەۋانىش ناىبىننەۋە ھەر ۋەك ئىمە و باب و باپىرانمان
نەمان دىتەۋە، لە كۆى يە؟ لە لای كىيە؟ چۈنە؟ كى دىۋىتى؟ بلىى دەبال خۇماندا،
لە لای خۇمان، لە مالە خۇماندا نەبى؟ داپۇشراىى. دەلىن چاۋ ھەموو شىتىكى
دەبىننى ئىلا بۇخۇى نەبى، بلىى ئەۋەش ۋانەبى؟ دەبال خۇمان دابى و نەى بىنن،
ئەدى ئەگەر ۋانىە بۇ ئەۋانەى دنياشيان ھەيە ھەر لىى دەگەرپىن؟...

ئىۋارەى كوئىستان بە سام و ھەببەتە، كىۋ لە تارماىى بومەلىلدا خۇيان مات
داۋە، رېگرن بە خۇف و سام سەر و چاۋيان داپۇشراۋە، رېگا پىشتىندە لە
كەمەريان ھالاۋە.

گارانى دىى لە پىشى ھىۋر ھىۋر دەرپىيەدا بوو، تەپ و تۈزىكى زۇر لە ژىر
سمى گا و گامىشان ۋەھەۋا كەۋتېوو، بۇرە و ھۆرەيان تىكەل يەكتەر دەبوو لە
پالداۋىنى شاخىكى بلىند كە لووتكەى دەتكوۋ ھەلۋىيەكە ئامادەى فرىن، مىگەلى
دىى مۇل دراىوون، شەبەقى ئاۋرى شۋانىك خەنجەرىك بوو چوۋبۇە ناۋ زگى
دىۋەزمەى تارىكى. يەكسەر پۋوى دەمالە ھىدايەت كىرد و بە دواى گا و گوئىكى
مالە قادىرخان گوئىدرىژى برەدە ھەۋشە.

براژنى بەرەۋىپىرى ھات، گوئىدرىژى بۇ برەدە تەۋىلە، خىرا مەسىنى:ى ئاۋ
بۇھىنا و بەدەستى داكىرد.

«ماندوو نەبى كاك ھەمزە.»

«سلامەت بى براژن، ھىدايەت ھاتۋتەۋە؟»

«ناۋەللا، كاك ھەمزە! زۇرم پى سەيرە ئىستا نەھاتۋتەۋە.»

چلك و چەپەرىكى زۇر لە دەست و دەم و چاۋى دەبۇۋە، پىشتىندى قەدىك
كىردەۋە و پىى ئىشك كىردەۋە، ھىندىكى چاۋ لە گاران كىرد، لەبەر دەرگای تەۋىلە
پالەپەستۋيان پىك دەدا و دەيان بۇراند.

«كاك ھەمزە! ئەتۇ بچۇ ژوور، چام دىم كىردۇ ئەمن دەچمە يارىدەى ئەۋ ژنانە

ئىستا دىمەۋە ژوور.»

گیزه گیزی سه ماور تیکه لی هه ناسه و پشوکیشانی مندالسه که ی بیوو، چراییکی کهم شوق له نیوه راست ژووری دایسا، میسه کویریکی زوری لی هالابوون، بونی مزاویله که دهات، چوه په نای سه ماور و چاییکی بوخوی تیکردک گوره ویکانی داکه ند و هاویشتییه سووچیکی دیوه که ی.

دهنگه دهنگی براژنی و یهک دوو ژنی دیکه دهات، پوولسه کانی له باخه لی دهرهینا و خهریکی بژاردنیان بوو. ورده ورده دهنگ و ههرای دهری کهم بۆوه. دوو چای دیکه شی خواردبۆوه، دهری به یه کجاری تاریک بیوو شوقی چرای گرسۆزی خۆشتر دیاری ده کرد، براژنی هاته ژوور و دیسان به خیره اتنی کرد.

جیره ی دهرکه ی هه وشه هات، دهنگی نزم و نهوی سمی و لاخان له دوا ی یهک وهک ئەوهی ده چوو چه ند کهس له سه ربانی بین و برۆن. هاجه ر که هه ر به پیوه راوه ستابوو کوتی:

«پیم وایه هیدایهت هاته وه، بابجم.»

چوه دهر، تاپۆی سۆران به بهر په نجه ردها وه دیار کهوت، پرمه ی ئەسپیان هات، هه مزه هاته پشت په نجه ره و چاوی تیپرین، بۆی نه بژاردان. هیدایهت ئەسپی برده ته ویله و میوانیش له پلیکانان وه سه ر کهوتن و چوونه دیوه خانی هاجه ر هاته وه ژوور، هه مزه چوبۆه سه ر جیی خۆی دانیشتبۆوه، هاجه ر به بزه یهک له سه ر لیو کوتی:

«ئه وشۆ قادرخان میوانی هه ن.»

هه مزه قودووی تووتنی دهرهینا و کوتی:

«کیی میوان؟»

«جا خۆ به خودای ئەمیش نازانم، هه ر ئەوه ندەم گوئ لیبوو یکیان پیم وایه

نیوی سمایله.»

«سمایل؟!»

«ئادی سمایل.»

هه مزه چی نه کوت و سیغاریکی هه ل به ست و دای گیرساند. هاجه ر خیرا چوو له و دیوی ژیرسیغاری بۆ هینا و له پیشی دانا.

هیدایهت هاته ژوور، خۆیان ده باوهش یهک هاویشته و ده ست و مووچی یهک هاتن. هاجه ر چای بۆ هه رتکیان تیکرد و بۆی دانان، هیدایهت گۆرموی له پی

داکه‌ند و بۆ خیزانی راداشت، هاجەر لیی وەرگرت و به غار چوو ئه‌وانی هه‌مزەشی هه‌ل‌گرت و بردنی بیان‌شوات. شیو خورا و کشانه‌وه پشته‌وه، می‌شه کویره له ده‌وری چرای دسووران، یه‌ک دوو په‌پوله‌ی چکۆله‌ش له‌گه‌ل بوون، وه‌شووشه‌ی ده‌که‌وتن، بالیان دسووتا یان به‌ شووشه‌که‌وه ره‌ق هه‌ل‌ده‌هاتن یا ده‌که‌وتنه به‌ریچراکه‌ی، هه‌مزە قامکی شاده‌ی ده‌که‌لینی دوو قامکی لاقی راکردبوو چلکی لی هه‌ل‌ده‌هراند، منداڵه‌که یه‌ک دوو چه‌لان نووکاندی و بی‌ده‌نگ ماوه.

«کاکه‌ گیان ئه‌من هه‌تا دیوه‌خان ده‌چم، نه‌کا قادرخان کاری پیم بی، ئه‌تۆ ئه‌گه‌ر خه‌وت دئ بنو، هاجەر کچی! جیی بۆ کاکم ر‌اخه.»

هاجر له‌ پێشخانه‌ را ده‌نگی هات:

«له‌و دیوی بۆم ر‌اخستۆه.»

هه‌مزە نه‌ی توانیوو ئه‌و قسه‌ی ده‌لیدایه‌ بیدرکینی. هیدایه‌ت چوبۆه ده‌ری، منداڵه‌ له‌ خه‌و هه‌ستاوو، کاس و گێژ چاوی ده‌مامی بریوو، ئه‌وجار ده‌ستی به‌ گریانێ کرد.

«براژن وهره‌ عه‌لی ده‌گری.»

هه‌ستا سه‌ر پێ و چوو دهر، فانووسی به‌ر هه‌یوانی هه‌ل‌گرت و به‌ هاجه‌ری کۆت:

«ئه‌من ده‌چم سه‌ریکی گویدرێژه‌که‌ی ده‌دم.»

هاجر هاته‌وه ژوور و هه‌مزەش چۆه ته‌ویله‌، ئه‌سپ چاویان زیته‌زیتی بوو، پلێته‌ی فانووسی نه‌ختیک هه‌ل‌کێشا، خه‌وت ئه‌سپ بوون، هه‌ر خه‌وت سمیان به‌ لبادی ته‌هرپێچ کرابوو، ده‌یان پرماند، سه‌ریان ده‌نیو ئاخوړ دنا و هه‌لیان دیناوه.

«ئه‌وه بۆیه‌ ده‌نگی سمیان نه‌ده‌هات.»

لیی یه‌قین ببوو ئه‌و میوانانه‌ کین، هه‌ر ئه‌هۆی شه‌ویش ده‌نیو شه‌ر و هه‌ل‌لاکه‌دا ده‌نگی هیدایه‌تی ناسیبۆوه، به‌لام لیی یه‌قین نه‌بوو، ئیدی ئه‌وشۆ خاترجه‌م ببوو ئه‌وانه‌ی وا بی‌ده‌نگ و هه‌ست له‌گه‌لی هاتبوون سمایل و هاوآله‌کانین. جی سمی بارگینان له‌سه‌ر په‌ین‌وپالی ته‌ویله‌ سه‌دان وینه‌ی سه‌ریان ساز کردبوو. په‌پوله‌یک له‌ ده‌وری فانووسی دسوورا، یه‌ک دوو

جاران خۆی به دهموچاوی دادا و دیسان له دهوری شووشهکهی سوورپاوه ،
گویدریژهکهی دوور له ئهسپان به تهنی سهری دهئاخۆری نابوو. گهپاوه ژوور و
لهسهه جیی خۆی راکشا.

قوکهی که له شیران بهرز بۆوه ، کزه بایهک فیینک و سووک نهبوونی ههتاوی
به دهرهت زانیبوو ، وهنیو دیی کهوتبوو ، جریوه و سریوهی چۆلهکان لهسهه
لک و پۆپی غالبه داری نیو دی و بهردی ساز ببوو ، دی له شیرنه خه و راست
دهبۆوه ، پیش وهدهرکهوتنی گارانی دیی گویدریژی وهپیش خۆی دا و روو به
جهپان و پشت له ههتاو رۆیی!

له زۆر شوپان گەنم درواپونەو، یەغنی یەغنی داندرابوون، زەوی پنۆک پنۆک ببوو.

سێ رۆژ بوو جەرەن وەجۆش و خرۆش هاتبوو، هەوایی ژن خواستی پەحمان ئاغا وەک تۆپ دەنگی دابۆو، ورد و درشت هاروژابوون، هەرشتیکیان بیستبا چەند هیندەشیان پێو دەنا و بە یەکتریان دەکوتهو، مرۆف لەسەر قسە و هەوایی ئاسایی و راست زۆرتر درپۆنگ دەبی و لەسەر هەوایی درۆ و قسەییکی کە لێی یەقین نەبی زۆرتر پێ دادەگرێ و بەدلیهوه دەنوسێ.

«دەلێن حەوت شەو و رۆژ نانی دەدەن، لە مامەش و سوندوس و مەحالی را میوانیان بانگێشتن کردۆ.»

«دەلێن بووک حەفتا و شتری جێاز پێیه!»

«جا دەبی واش بی، کچی سەلمان ئاغا گۆرە هەرمییه، خۆ ئی مەمانان نیه.»

«ئامینه گۆج لە لای تووبای باسی کردۆ. گوايه حەمەدئاغا مەلکی کەوپەر و

ترکەشی لەگەڵ پێنج سەت سەر مەر پێ بەخشیون!»

«وێلا دایکم ئەمیش لە پورفاتم بیست، ئاغازن حەوت کیلۆی زێر بۆ بووک داناوه!»

زۆر بە پەله گەنمیان دەرووه، گەوهزیان گەورهتر دەکرد، بەیانان زووتر

دەچوونه مەزرایه و ئیواران هەتا چاویان دەیدیت نەدەهاتنەوه، هەتا بگەنە

داوهتی ماله ئاغا لەو نیوه دا تەنیا ماله حاجی محەممەد مات و کەسەر

گوێیان بۆ هەوالان رادەگرت، چاویان لە هات و چۆی خەلک دەکرد. کوێخا

رەسوول بە خۆی و خیزانی لەبەری بەیان را هەتا نوێژی شیوان لە ماله ئاغا

دەمانەوه، دەرویش سەعید راوهستانی نەبوو، بە تاییهت ئەگەر یەکی ماله

ئاغاي چاوى لىبا، بە غار دەھات و دەچوو، شەو و پوژ ژن و پياو، قەرەواش و نۆكەر، دەست و پەيوەندى ئاغا خەرىكى كاربوون، جىيى ئاغا و ميوانان، ئاغازن و مالاە بووك، جىيى بووك و زاوا، تەواويان ساز و ئامادە كرابوون، لە قاوەلتوونى را ئاغا لە چەند لايان را هاتن، ھەر زرمەى سىمى ئەسپان بوو دەھات، كۆك و پۇشتە سواری ئەسپى سوور، پەش، بۆر، سوورخوون و كوئىت و بەلەك دەھاتن، ھەر يەكەى چەند پياويان لە دۆاوە بوو، ھەتا ئىستا جەپان قەتى پوژى وا بە خۆيەوہ نەديبوو.

چەند دەستە دەھۆل و زوورنا لە بەيانئوہ دەستيان پيكرديوو، چاوش كۆك و بۇشناغ، قيت و قنج، پاك و خاوين چاوەرپي دەست پيكردى ھەلپەرين و پەش بەلەك لە گۆشە و كەنارى حەوشە راوہ دەستان.

لادىيى لە كۆلان، لەسەر پييان، لە گۆرەپانى ديى، لەبەر دەرگاي مزگەوت و لەسەر پيى مالاە ئاغادا دەنيشتن، ھەر كە قەرانتووى سواران و دەدر دەكەوت و لييان نيزىك دەبوون، گورج ھەلدەستان و پييان بۆ دەكردەوہ، تىكرا سلاويان لي دەكردن و بەخيىر هاتنيان دەكردن.

«ئەوہ كييە؟»

«كۆرە جا چۆن ئەوہى ناناسى، ئەوہ سلامان ئاغاي نەلاسىيە.»

«كۆرە بکشينەوہ لەسەر پيیە، مامەنداغاي ميراوى ھات.»

«وسوو كۆرە پيىم وايە ئەوہى دى خدرئاغاي كىلىيە، ئەدى ئەوى لە گەلىتى

بۆ ناي ناسم؟»

«ھەى مالت نەرمى ھەى، جا چۆن ناي ناسن! بى بەلا بى ھەى. چۆن ئەوہ

بايز ئاغاي شنۆرەنگيە.»

قيت و قۆز لە سەر پىشتى ئەسپان بەنيو خەلكى دا دەرويشتن، ئى وابوو ھەر

چاويشى لى نەدەكردن.

ھەتا ئىوارى ھەر هاتن، كەس بۆى نەژماردران، ئاخري دەستە ئى

رەشكۆخانى بوو، خانى بە ھەيبەت و بە سام لەسەر پىشتى ئەسپىكى قەرە

دانىشتبوو، ئەسپە قەدم دەروىي، رەشكۆخان دوو سووچى سميلى تىژ بوون و

نەختىك زۆرتر لە خەتى ليوى بۆ لاي پوومەتى كزى كىشرابوون، چاوى تىژ و

چكۆلەى زيتەزيتيان بوو، كەس زاتى نەبوو چاوى تىبىر، ئاوريان لى

دەبۆۋە، جوان چاك و پروخسار پياوانە، ترس و خۆشەويستى دەلىلى ھەموو
بىنەرىكى داويشت، قۇردەماغ و بەھەوا بەنيوياندا تىپەرى.

«ئەوئەتا رەشكوخان، چاۋى لى كە دەلىلى رۆستەمە»

رەشكوخان نيوبانگى نازايەتى و دل رەقى لە تەواۋى ناۋچەدا بلاۋ
ببۆۋە، پياۋى دەۋلەتى بوو، سال دوازە مانگ پەنجا سواری شەرکەرى لەبەر
دەستدا بوو، ھەتا ئىستا چەندىن دەستەى بەنيۋ بانگى چەتە و رېگرانى تەفر و
تۆناکردبوو، كوشتبوونى يا گرتبوونى.

«دەلىن تىرى ھەتەر ناکا»

دەۋلەتیش لى دەترسا و ھەتا ئىستا قەتى بى قسەى نەکردبوو، ھەر نيۋى
رەشكوخانى بەس بوو ھەتا چەتە و رېگر و لادىي چەق و چۆيان تىكەۋى؛
نەببوو بە شوين چەتىكى دا رۆبىي و دەست بەتال گەرايىتەۋە، زۆرى
نەخاياندىبوو كەلاكى لە پاشكۆۋى ولاخان نابوو. لە كوئىستانى ھىناۋونىيە
شارى، دەنا ئەۋەى خۆيان بە دەستەۋەى دابوو، ولاميان لى ناردبوو ئەگەر بىتو
رەشكوخان بۇخۆى دەستەبەريان بى ئەۋە خۆيان تەسلىم دەكەن، قسەى
گەرانەۋەى نەبوو، كوتباى عافووتان دەكەم دەۋلەتیش كارى بە سەريانەۋە
نەدەما، سالىكى ھەسەن چەقەل ئاۋرى كەردبۆۋە، ژاندەرم و دىھاتى لەبەرى
ۋەزالە ھاتبوون، دەستەيەكى پازدە نەفەرى ساز كەردبوو، ھەر شەۋى مىگەلى
دىكى بىرەدا، لىيان ۋەژوور دەكەوت ئەۋەى ھەيانبا لە پوۋل و زىر و شتى دىكە
لىي دەستاندن، تەنانەت رۇحمى بە گۆارە و بازەنى كىژۇلانئىش نەدەكەرد، زۆرى
ژاندەرم كوشتبوون، ھەركە دەشيان زانى شەپكەتووندى، ھەتا قەدەرىك خۆيان
دەشاردەۋە، ون دەبوون و سەر لەنوئى لە شوئىنىكى دى سەريان
ھەل دىناۋە، دەۋلەت ھاناي بۇ رەشكوخانى بىرد.

«ئەرى ئەۋى سالى ئەتۆشم دەگەل بوۋى، ھەسەن چەقالى ھىناۋە خانى؟»

«ئا، ئا كورە مائتە پىكەۋە نەچوبوۋىنە مائە ەلى كەرناسى؟»

«پەكۋا قەت ئاگات لى بوو دەتكوت دىۋە! راست گۈللە لە نيۋچاۋانى درابوو

ئەلانئىش لەبەر چاۋمە!»

خان چەند جاران خەلكى لادىي لەسەر شتى زۆر بى بايخ كوشتبوو، بەلاقىدا
نووسابوون، پىلاۋيان راموسىبوو، گىرابوون و پارابوونەۋە، ژنيان، مندالىان

ميوان دەستە دەستە دەروېشتنەو، قادرخان بە سوراي ئەسپى، لەپېش
هيدايتى لە حەوشەى مالا حەمەدئاغا بەرەو كانزەرد رېكفى ليدا.

هەتاو داوينا دەهەورېكى ئەستور ئالقابوو، كوتىك لە داوينا زېرپىنى بە
دەست هەورەكەى مابو، لە دوورى، لە نيزىك ئاسو ئاورى ليدابوو،
شەنەبايەكى فينك لەرەى بە يال و پىژى ئەسپان دەدا. ژاندرەم لە پشت گابەرد و
كۆتەرەى داران لەوبەر ئەوبەرى رېيە، ليدان خەفتابوون.

باديناوى گىرپ و هوپى دەكەژ و كۆدا زايلەلى دەداو و شين شين خوى دەنۆاند.
سەروان لە پشت كەندالايكى دريژ ببوو و دووربينى دەرپيە برېبوو. وەديار
كەوتن، نەرمە غار دەهاتن. سەروان بە ژاندرەمانى كوتبوو كەس ئيزنى نيە
تەقەيان ليدكا، دەبى بە زىندويى بيان گرین.

قەلمراويك لە نەپم را لوور بو، سەر باديناوى و ديسان بە پەلە بەرەو
بەرزايى بالى گرتەو.

چى وایان نەمابوو بيان گەنى، دە رېژيكي داو شان بە شانى يەكتر ئەسپيان
دەئاژواند. قادرخان لە دەستى باديناوى و هيدايت لە لای كيو. ژاندرەم وایان
خۆ مات دابوو هەتا ليدان دەرنەپەرپەن نەيان زانى. ئيستيوار بە ئيشارەى
سەروانى لەگەل دوو ژاندرەم گوز و گومەت خويان هاويشتە سەر ريدان، ئەسپ
سلەمىنەو و حیلانديان. قادرخان و هيدايت بۆ ساتيكي كورت كسپەيان لە دلى
هات و حەپەسان. تەفەنگيان رووبەر و گرتبوون، ئيستيوار بە دەنگيكي كرى كوتى:
«لە ئەسپى دابەزن.»

ئاورپان لەوبەر ئەوبەرى خويان داو، لوولەى تەفەنگى ژاندرەمان لە لای
شاخى دەنيو رەهەندان را، ئاراستەيان كرابوو، چاويان لە لای باديناوى
برى، تيشكى هەتاو وەگەلای سەر چلووكى سپيدار و چناران كەوتبوو و سىپى
دەچوونەو، قەلمراويكە لەنگەرى گرتبوو لە پرلوورى چۆمى بوو.
«خېرابن دابەزن، دەنا دايژ دايژوو دەكەين.»

سەروان لە جىي خوى هەستا و بۆليان هات. هيدايت گورج و گۆل دەستى بۆ
بەر پشتيندى برد و هەر بلېي يەكودوو دەمانچەى هەل كيشا.
«قادرخان ئەم پيشيان پيدەگرم، ئەتۆ هەلى.»

شریخه‌ی تهنگی ژاندرمان به‌رز بۆوه، ئەسپ حیلاندیان و هه‌ستانه‌ سه‌ر پێ و سوران، ته‌پ و توژیکی زۆر له ژێر سمیان وه‌حه‌وا كه‌وت، ئەسپی قادرخان به‌ره‌و بادیناوێ بالی گرتبوو، هیدایه‌ت بێ ئەوه‌ی دهرفته‌ی ته‌قه‌ی هه‌بێ له‌سه‌ر ئەسپ سه‌رونخوون بۆوه، كه‌وته سه‌ر سه‌رز و بێ جوول‌ه و ته‌كان گیانی ده‌رچوو.

قادرخان به‌ پشتی ئەسپه‌كه‌یه‌وه نووسا، گولله به‌ په‌نایدا ویزه‌یان ده‌هات. ئەسپ له ترسان شیت ببوو سواری خۆی به‌ پرتاوه‌ گرتبوو، دوور و نیزیکی مێشه‌لانه‌كه‌ی بوون، هه‌رتکیان به‌ گولله‌ی ژاندرمان پێكان و ده‌خۆلێ گه‌وزان. ژاندرم به‌ غار به‌ دوایاندا ده‌هاتن. هاواری سه‌روانی یه‌كبین ده‌هات.

«به‌ زیندویی، به‌ زیندویی بیگرن.»

قادرخان هه‌ستاوه سه‌رپێ، ده‌ستی به‌ باسکی گرتبوو، خوین به‌نیوان قامکی‌دا بازرقه‌ی ده‌کرد و گه‌رمی داھینابوون.

ئەسپ له‌ حاسته‌ خۆی لینگه‌فرته‌ی کرد و چیمه‌ن و گیا و خۆلی به‌ سمی لیکدا قادرخان هه‌تا هیزی هه‌بوو روو به‌ بادیناوێ هه‌لات، گه‌یشه‌ قه‌راغی، بادیناوێ پیل له‌سه‌ر پیل جه‌سته‌ی له‌ كه‌ناره‌كاني راده‌كیشا و به‌ ته‌وژم و گوپ ده‌گه‌راوه. سه‌روان هاواری کرد:

«لێده‌ن، مه‌هیلن هه‌لی.»

به‌لام پێش ئەوه‌ی گولله‌ی ژاندرمان بیگاتی، بادیناوێ وه‌ك ئەسپێکی توپ و په‌سه‌ن هه‌لی گرت و له‌ پێش چاوانی ون کرد، ته‌نیا بۆ ماوه‌یه‌کی كورت په‌نگی سوور له‌ روخی چۆم دیترا و پاشان وه‌ك خۆی لێ هاته‌وه.

ته‌رمی هیدایه‌تیان له‌سه‌ر پشتی ئەسپه‌كه‌ی دانا و بردیان‌ه‌وه دیی، له‌ هه‌ساری پاسگا ته‌رمیان له‌سه‌ر پشتی ئەسپ هینا خوار و له‌ قولینچکیکی دایان نا، چاوی بێ قوچاندن ده‌ ئەستێران بریبوو، ئیستیوار هاته‌ دیوی سه‌روان ئیکلامی بۆ كیشا و کوتی:

«جه‌ناب سه‌روان هه‌مزه‌ چه‌رچی هاتۆه‌ بۆ خه‌لاته‌كه‌ی. سه‌روان بزیه‌كه‌ی

تالی هاتی و کوتی:

«ته‌رمه‌كه‌ی بده‌نه‌وه!»

دهو ماوه یه دا کوئخا په سوول هه تائه و جئیهی بؤی گونجا خؤی له چاو پیکه وتن و تووش هاتنی مراد پاراست، وهک شتئکی ئه گهر تووشی ببؤا و چاویان دهیهک ئالقا، بئ ئه وهی بؤخؤی بیههوی، هه موو جار سه ری بهرده داوه، ترسیک جهستهی داگرتبوو، دئی داخو رپابوو په نگوروی گؤردرابوو، مانای چاوی مرادی نه زانیوو، لیان حالی نه بوو، تی نه دهگه یشته. سارد و سپ، دوو گؤمی شین و بی بن بوون، چاوی وزه ی راوهستان له بهرامبه ریانیدا نه بوو، تیان نوم ده بوو، ته نووراو و گئژاو دهخویان دهگرت و په پیچه کیان ددا، دهیان سووراند و دهیان خنکاند، چاوی په له قاژه یان دهکرد به لام ده رچوونیان نه بوو، له وهتی هاتبووه چ دیتبای و چ نهی دیتبا ههستی بهو چاوانه دهکرد و لیان دهترسا، پرستی لی برابوو، چاوی مرادی سه رما و سوئی زه مه ریریان لی دهباری، بادیناوی بوو شه پؤلی لی ددا، هیرؤ بوو دهچاوی دا دهی زریکاند. چی دیکه ی تاقهت نه ما بوو، چوه پاسگا و راپورتی لی دا که مه ودای مه ره خه سی که ی ته واو بو و نه چوته وه. بؤ روژی دوايه هیشتا هه تاو بالای به ته واوی به رز نه کردبووه و تازه گاران له دیی وهدر که تبوو ئیستیوار و ژاندرمیک به ئه سپی هاتنه هه وشه یان، حاجی محهمه د روو به په نجه ره و چاو له هه سار ده سحیباتی دهکرد، خالد له په نا سه ماوه ر دانیشتبوو و چای دهخوارده وه، مراد له هه وشه له سه ر چالوی ئاوی هه ل دینجا و خات زارا له ئه ویله خه ریکی گه سک لی دانی په یان و پال بوو.

ئیستیوار له ئه سپ دابه زی و بؤلای مراد هات، مراد سه تللی پری ئاوی له قه راغ چالوی دانا، تنوک تنوک ئاوی لی ده رژاوه نیو چالوو و دهنگیکی نزمیان

لیدەھات، حاجی محەممەد لەبەر پەنجەرەى ھەستا سەرىي و خالیدیش ژیرپيالەى چای پر بە دەستەو، سەرى بۆلای پەنجەرە خوار کردەو و قوت بۆو.

«ھەتیوھ سەگبابە ئەوھ بۆ نەچوو یەتەوھ خزمەتێ، ھەلاتووی ھا؟ وەلا بە گۆرى بابت دا دەرینم.»

خات زارا کز و لاواز مووی سپی سەرى لە ژیر دەستمالەکەى وەدیار کەوتبوو، ببوونە دوو شەق، ھەر شەقەى بۆلایەکی سەرى چووبوون، حاجی محەممەد و خالید بە پەلە ھاتنە ھەوش، ئیستیوار ھەستی کردبوو جییتی شتیکیان لێ بقاچینی، بێ ئەوھى ئاوپرێان لیداتەوھ، دەستیکی بە سمیلی داھینا و دەستەکەى دیکەى لە کەلەکەى لە حاست کۆلتەکەى راگرت، بۆ ئەوھى برنووکەشى لە شانى نە یەتە خوار ھیندیك شانى چەپی ھەل کیشا سەر و نەختیک خۆى بۆ لای راست خوار کردەو، بالای کەمیک لە مراد بەرزتر بوو، سکی لە ژیر لیباسەکەى دەری پەریبوو و کەوتبۆھ سە رفانووسقەکەى، ملی ئەستور و سێ چوار تال مووی رەشى لەسەر سینگی لولیان خواردبوو، کەنارى سپینەى چاوی سوور ببوونەوھ.

«لەگەل تۆمە کورە!»

خات زارا خۆى ھاویشتە نیوانیان و دەستی بە پارانەوھ کرد:

«کورە بە قوربانت بم، ئەورۆ بە نیاز بوو بجیتەوھ، ناساز بۆھ نەى توانیوھ بجیتەوھ.»

حاجی محەممەد و خالیدیش گەیشتنە پەنایان: «بەخیر یی سەرکار ئیستیوار، دەفەرموو ژوور بۆ لەوێ پراوھستاوی.»

ئىستیوار بى ئەوھى جوواب بداتەوھ یان چاویان لى بکات، نەپاندی: «وھپیشم کەوھ ھەى توولەباب، دەلیم ھەتا ئەوێ ھەر بە شەپانت بەرنەوھ.»

مراد خوینی وەکوول ھات، کسپو کو تەواوی لەشى ئاخنى، پشووکیشانى پى چەتوون بوو، قسەى بۆ نەدەکرا، لیوی خۆى دەکرۆشت، ئىستیوار دەستی ھەلپناوھ ھەتا لە بنان گۆى راکیشى و زووتر حاجی بۆ دانى بەرتیل وەپەلە پخات. خات زارا خۆى بە دەستیوھ ھەلاوھسى. ئىستیوار پقى ھەستا و پالیکی توندی بە خات زاریوھ ناو خستى سەر ھەرز، مراد سەرى لەگێژەوھ ھات، دنیا

له پېش چاوی تاريک بوو؛ ئاگای له خوی نه ما، هه موو شتیکی له بیر چۆوه، دایکی، بابی، هیرو، دنیا. هه تا هیزی هه بوو به مست له دمی ئیستیواری راکیشا، وهک شیتانی لی هاتبوو، به کهس رانه ده وهستا، ژاندهر مه کهی دیکه خیرا له ئەسپ دابهزی و به ته مای تفهنگ هه لکیشان بوو، به لام خالد مه ودای نه دایه و وهک پلنگی خوی هاویشته سه ری و هه رتکیان که وتن.

چوار پیکه یان یه کبیین ده وه پی و له ده وریان ده سوو را و کلکی هه له ده سوو راند. خات زارا و حاجی محهمه د هاوار و فیزاریان ده کرد، هه را هه را و سه رمه سه رم ساز ببوو. ئیستیوار به رببۆوه سه ر هه رد، هیلیک خوین به قه راغ لیویدا ده هات، به په له قاژه دهستی برد بۆ کۆلته کهی، مراد له سه ر لاجووبوو، قرتهی به رگی ده مانچهی کرده وه، مراد شیرانه غاریدا، کادری په نا دیواری پر دایه، مه ودای پی نه دا یه ک به خوی ده سکی راکرد. زیژنی هه موویانی تاساند، خوین به هه ر شه ش نووکی کادردا فیجقهی کرد، کار له کار تر ازابوو، تیکرا حه به سابوون، ته نانه ت خالد و ژاندهر مه کهش ده ستیان له شه ر هه ل گرتبوو و ره ق هه لاتبوون؛ چاویان له ئیستیواری ده کرد که وهک ماریکی بریندار له ده وری خوی جینگی ده دا و ناله ی ده کرد. مراد شه نه ی له سکی ده رکیشا و چه لیکی دیکه هه لی هیئا و ده ملی راکرد و بۆ هه میشه بیده نگی کرد. خوین به رچاوی گرتبوو، گورج دهستی دا به تفهنگی که وتوو، چه خماخی لی دا، هاته سه ر سه ری ژاندهر مه ی، ژاندهر مه له سه ر قوون ده کشاوه پشته وه، لال و تات بوو، په نگی سه پی سه پی وهک مر دوانی لی هاتبوو، کهس فزه ی لی نه ده هات، چاو مۆله ق و بیر ئالۆز رامابوون، هاته سه ر سه ری، شریخه ی تفهنگی سه ری پر ژاند.

بۆ وای لیها ت؟ ئەو پورش وهک رۆژان بوو، ده ی توانی وای لی نه یه، کاری دونه چه لی وایه به پشمینیکی، به کۆخه یه کی، به هه ناسه یه کی، ده گوژدری، به قسه یه کی، به ساتیکی، ئەو گوژرانه ش له سه ر ته وای ژیان، ته وای دونه ی، ته وای مرؤف شوین داده نی، کات و سات هه ر وهک پیشوون، له پریکی رووداویکی چووک، ژیا نی مرؤف ده گوژی، هه لی ده ته کینی، ده ی رووخی نی و سه ر له نو ی سازی ده کاته وه.

نازانین کیه سات، کیه خوله ک، ساعه ت، ئاوسن، به چی ئاوسن؟ کوت و پر ده زین، کۆر په یان ده که ویته باوه شمان، نازانی ئەوه چییه، سه روشته؟ قه زایه؟

قەدەرە؟ وىستە؟ كەس نازانى ئەگەر خولەكك زووتر يان درەنگتر ئىستىوار
ھاتبا، ئەگەر چركەپەك درەنگتر يان زووتر خات زارا كەوتبا، لە وانەبوو واى
لى نەپە!

ھەتا ماوہىەكى ھەروا تاسابوو، چاويان لە كەلاكى ژاندرەمان دەكرد،
تەننەتە قسە كرنىشىيان لەبىر چووبوو، مراد كەوتە خو، خوئى دەباوہشى
دايك و بابى ھاويشت: «گەرنم ئازا كەن.»

پريدا بە فيشەكدان و دەمانچەئى ئىستىوارى. وردە وردە وخۇ ھاتنەوہ، خات
زارا لە پرمەئى گريانيدا، خاليديش دەست بەجئ چەك و فيشەكدانى ژاندرەمى
ھەلگرت و خوئى دەباوہشى ھاويشتن، سواری ئەسپان بوون، لادىيكان بەپەلە و
سەر سوورماوى دەرژانە نيۆ ھەساريان، وەك كارەبا بيان گريئ لە جيئى خوئان
ويشك ھەل دەھاتن. مراد و خاليد بيئ ئەوہى كەس بدويئن، ركيڤيان لە ئەسپاندا
و وەك دوو تيرى سەختە كەوان كە لە ژيئى ديئى جو ببنەوہ بەرەو سىنگى چياكان
تى ھەل بوون.

خەلك رژابوونە ھەوشەيان، جەميان دەھات، بە ديئنى تەرمى ئىستىوار و
ژاندرەمى زاريان لە ترسان داپچىبوو، ليئان حالئى بوو چ قەوماوہ، خوئى
ھەرتكيان رژابوہ سەر خوئى ھەسار، دەھات بەھيئ، سئى چوار ميئشەكەرە
خوئان گەياندبو سەر كەلاكان، پشتوبالئان سەوز، سەوز ترووسكەئى
دەھات، چ بەكەن؟ خو بشارنەوہ؟ ھىچيان نەيان دەزانى دەبيئ چ بەكەن، پمبەرمبى
سواران لە كووجە را ھات، ژاندرەم كەوتنە سەريان، دەرکەيان ليئاخستن، وەك
گورگى برسى دەنيويان كەوتن و ھەلبرھەلبريان تى خستن، ئى وا بوو خوئى بە
ژوورەكاندا دەكرد، ئى وا بوو بە تەما بوو بە پەنا دەست و لاقى ژاندرەمان
ھەلئى، ئى وابوو بە ديواران ھەل دەرووسكا، زىقە زىقى ژن و مندالان وەك
ھەشەرە لاي ليكردبوو؛ ژاندرەم ھەركەسيان وەبەر دەست كەوتبا دستيان لى
نەدەگيپراوہ، چووك و گەورە و ژن و پياويان نەدەزانى، كەس ئاگائى لە كەس
نەمابوو، بە سەر يەكدا دەكەوتن، ھەل دەستانەوہ و بە پەلە قاژە و پەلە
پرووزى رايان دەكرد، دەورەيان گىرابوو، شين و شەپۆرى ژن و مندالان ھىندەئى
ديكەئى حۆل كەردبوون، ھەتا شەكەت و ھىلاك بوون، تيئان ھەل دان، ئەوچار
كەلاكيان پى ھەل گرتن و برديانە پاسگايە. گورووبان بيئ سىمى بو تەواوى

پاسگاكانى دەورو بەر و خانى لىدا، ھەمەدئاغا و پياوھەكانى ماوھەك دوایە شان بە شانى ژاندرمان كەوتنە شوینیان.

بۆنى گەلای دارەبى، بۆنى ماسى، بۆنى گىا و گۆلى كەنارى بادىناوئ دەھات، قاپۆرى گۆى ماسى و قىژال و نىنۆكە شەيتان ترووسكەيان دەھات، ئەسپ ئىستاش ھەر سىنگيان بەرز و نەوى دەبوو، ئارەقە لە تەواوى پۆسى سەران و لە تەريان دەدیترا، مراد و خالىد تەواوى سەر و چاویان نووقمى تۆز بوو، ھەتا ئىرە ھەر چوار نال ھاتبوون، لە ئەسپان ھاتنە خوار، بادىناوئ خەوى لىكەوتبوو و تەنیا دەنگى پشوو كىشانى لەو شوینە دەبیسرا. قاشە ماسى پۆل پۆل دەھاتنە سەر چۆمى، پشتيان دەسووراند، بەر سكى سپیان لەچاوانى دەدا، پريان بە مېشولە و پەپولەھى سەر ئاوى دا دەدا، شەپۆل و لىچاوى چكۆلەيان ساز دەکرد، دەچوونەوھ قوولایى و لە چاوان ون دەبوونەوھ. ھاتنە سەر چۆمەكە، دەموچاویان شووشت، فینكایى بە لەشیان دا گەرا، ئەسپیش ھاتنە قەراغ ئاو و دەمیان تینا، ئاو بە قەراغ لغاویاندا دلۆپ دلۆپ دەرژاوە نىو چۆمى. مراد پشتيانى کردەوھ و دەموچاوى پى سترىوھ و توندتر لە خۆى ھالاندەوھ.

«مراد بچینە كوئى؟»

مراد ئاوپرى لە پشت سەريان داوھ، قەدەم و ھالاوى گەرما لەسەر پى و مەزراكان دەیان تراويلكەى ساز کردبوو: «بۆ خۆشم نازانم دەبى بچینە كوئى، ھەلبەت ئىستا راپۆرتیان بە ھەموو پاسگايەكى داوھ، نابى چەلى تخونى ھىچ دىيىكى بكەوين، چەلى خۆ مات دەين ھەتا دوایە بزانی چۆن دەبى. ئەسپ تىريان خواردبووھ، گەرابوونەوھ سەر گىا و گۆلەكەى، مېش لە دەورى چاویان ھالابوون، زوو زوو چاویان دەترووكاند، كلکيان راست و چۆپە پىدەکرد و سەمیان دە ھەرز دەكوتا. «چەلى دەبى لە چۆمى دەين و بپەرىنەوھ.»

خالىد چوو بۆ لای ئەسپەكەى. «زۆر باشە ئىرە بۆار دەدا.»

ئاوى سارد رەجافى خستە لەشى ئەسپان، نەدەرپۆشتن، لەجىيى خۆيان دەچەقین و سەريان بۆ داوھ دەكشانەوھ، بىبلەى چاویان دەسووراند، سەمیان لەسەر بەردى خى و ئاوسۆ ھەل دەخلىسكا، بەلام لە بەرامبەر ورەى ئىنساندا سەريان دانۆاند و ناعىلاج بەرەو پىش رۆشتن، ئاو ھەتا سىنگى ئەسپان

دهات، هەرچۆنیکى بى پەرىنەوۋە و سەمیان لەسەر رەلمى ئەو بەرى دانا، جى سەمیان بە تەواوى لەسەر رەلمى، نەخشى بەست، ئاو لەلینگ و لەتەرى مرادى دادەچۆرا و دەكەوتە سەر رەلمەكە، دەسبەجى قووت دەدرا، تاقىك دارە گويز و گاتووى خۆرسك لە قەدى كۆوەكەى بەرامبەريان سەريان بۆ لای جۆگە ئاوى بەرپىيان خوار كەردبوو، زىقە زىقى خەزايان لەو پرا دەهات. ئاوىكى كەم بە جۆگەكەى دا دەهاتە خوار، بەرپىكى پر لە پىچ و پەنادا دەرپۆى، لەبن كۆوەكە لە سەرەخۆ و هیدى دەبوو، دەرپا نىو مىرگىكى چكۆلە و تىى دا ون دەبوو. هەتا بن كىوى ركىفكوت رۆيشتن، لەوى لە ئەسپان دابەزىن و جەلەيان بە دەستەووە گرتن و بە دواى خۆياندا كىشايانن، دەستەيەك خەزايى لەسەر دارەكان هەلفرین، يەك دوو دەورىان لە ئاسمانى سامال دا و بە زىقە زىق نىشتەنەو، تووئەكان سوور ببوون؛ تاق و لۆق دەنكى رەشيان تىكەوتبوو، هەندىك تووى نىوہ خوار و لەت بە دندووكى خەزايان رۆابوو، بەشيك لەكۆتەرى دارەكان و ئەرزەكەيان سوور كەردبوو، لكوپۆى دارە گويزان پان و پۆر كىشابوونە سەر جۆگە و لەوئىش تىپەر ببوون. كزە بايەكى فىنك و خۆش لە سەرى را دەهات و بە نىو گەلا و لكوپۆى داران دا دەرپۆى، داردەستيان بۆ درىژ كەرد بىگرن، لە دەستيان هەل خلىسكا، وە دەمچاوى مراد و خالىد دەكەوت. هەوسارى ئەسپان سەرتر لە خۆيان لە لكى دارە گىوژىكى بەستبوو، لە ژىر دارە گويزىكى پىر پالىان دابوو و قسەيان دەكرد.

لە ژىر پىيان بادىناوى خەيالىكى شىرن بوو رادەخوشى، قۆندەرى لە دەيان شوين سپى سپى دەردەوشاوە.

ئەرسەلان هەر بەنىوان مەودايەكى غاردان، هەوسارى ئەسپى دەكىشا و خۆى لەسەر پىشتى داوئىشتە خوار، دەهاتە سەر شوينى سەمى ئەسپان، چاوى لە دەوروبەرى دەبرى، زۆر لە ژاندەرمان لە پىشتر ئەسپى تاودەدا، شوينى هەل گرتبوون. كوئىخا رەسوول تىنگاوتىنگ لە پىشتەوى حەمەدئاغا غارى بە ئەسپ دەدا، گەيشتنە قەراغ چۆمى، چاويان لەوبەرى چۆم كەرد، ولات بى هەست و خوست بوو، ئەرسەلان لەسەر جى سەمى ئەسپان هەستا و هاتە پەنا ئەسپى حەمەدئاغا رادەستا:

«لیرە لە چۆمیان داوە، زۆر لەمىژە، چۆن دەفەرموى ئاغا؟»

گورووبان به نووکی پۆتینی دهبهرسکی ئەسپهکهی کووتا وو هاته پهنايان.

«چ بوه ئاغا؟»

ئاغا ئاوړی له سوارهکانی پشتهوه دا کوتی:

«بیرهدا پړویون، ئیمهش له چۆمی ددهین و دهپهپینهوه.»

ئهرسه لان گورج خۆی هاویشته سهر ئەسپهکهی، به جارئ شلپ و هوپریان ساز بوو، پڕیشکی ئاوی له ژیر سمی ئەسپان دهردهپهپری، له بهر تیرئیزی ههتاو بریسکیان دها، مراد و خالید ئاگایان لیبو، تفهنگیان هیناپۆه سهر دستان و له پشت کۆتهره ی داره گوێزه کهیدا لییان دامهزران، مراد سیره ی ده بادیناوی گرت، دهتکوت دهی ههوی تۆله ی هیرووی لی بکاتهوه، لووله ی تفهنگی هه لئینا سهرتر، کوێخا رهسوولی کهتبو بهر سیره ی، قامک له سهر پلانوکی تفهنگ مابووه، نهی دهتوانی، رووی ده ژاندهرمیکی که شان به شانی وی ئەسپهکهی هان دها کرد، شریخه ی دوو تفهنگان ولاتی شپرزه کرد، خهزایی تاران و به قیژه قیژ دوور کهوتنهوه، ژاندهرمه که پشتاوپشت دهچۆمی کهوت و بوخۆی و ئەسپهکهی سوورپان. حه مه دئاغا و سوارهکان نه پئی پیئشی یان هه بوو نه پئی گه رانهوه، ئەسپ دهیان حیلاند و سواریان دهخسته نیو چۆم، ههر شریخه ی تفهنگیکی ژاندهرمیک یان پیاویکی ئاغا هاواری لیدههات و دهکهوتن، به جاریک ی شپرزه ببوون، ههرا ههرا و حيله و کورژنی ئەسپیان دهگه ئیشه مراد و خالیدی، حه مه د ئاغا نه راندی:

«بگه پینهوه دوايه، بگه پینهوه دوايه.»

ئهو ژاندهرمانه ی ئیستا له ئاویان نه دا بوو له ئەسپان دابه زین و له قه راغ چۆم و پشت گهز و دهوه نان خۆیان مات دا، مه ته ریزی مراد و خالیدیان گولله باران کرد، گولله یان وه لک و پۆپی داران ده کهوت و دهی خسته سهر ههر د، گولله یه ک شانی راستی حه مه دئاغای گرت، هه وساری له دهست به ربووه و نه عره ی لیدا و دهچۆمی کهوت، سی چوار پیاوی، خۆیان به چۆمی دادا و به مرخیش مرخیش گه یان دیانه وه که نارئ، گولله وه ئیسی که تبوو شکانده بووی، ئیسی سهرشانی دهر په ریبوو، پینچ ئەسپی ژاندهرمان دوویان له وه به پری چۆم و سییان له لای ژاندهرمان سهر لی شیواو، ترا تینیان ده کرد.

خۆر هاتبووه سهر سهري باديناوئ، ماوهيهك دوايه مراد و خاليد به پهناي داراندا هه لكشان، ههوساري ئهسپيان به دهستهوه گرت و چوست وچالاک بهرهو دووندي شاخه كه تئ هه لَبوون، له تفهنگ ئاويژيكي زۆرتتر دوور ببوونهوه، پارهستان و چاويان له قهراغ باديناوئ كرد.

ژاندهرم بي ئهوهي كهسيان دي بي، يهك پشتوو گوللهيان خهسار ده كرد، له چياكهي ئاوا بوون و بهرهو بهري ميڤگان ئهسپيان لينگدا.

هه والی ئه وشه پره دى به دى دهرۆيى ، جه پان چى ديكه ي ژاندهرم نه ده كيشا ، هاره هارى جيب و پمبه رمبى سواران بوو كه هه تا نو ئيژى شيوان دههات؛ سوار له پاسگار ا بۆ ماله حه مه دئاغا و به پيچه وانه له ماله ئاغا را بۆ پاسگايه ، له جه پرائى را بۆ خانى و له خانى را بۆ جه پرائى پمباريئيان به ئه سپان ده كرد. كه س برواي نه ده كرد كورپى حاجى محه ممه د و ئاموزاكه ي ئه و كاره ساته ي بگيرن.

كو پخا ره سوول تاو و تووى به سه ردا هاتبوو ، په نكي زه رد هه ل گه رابوو ، هه تا دويني قه لسه ي له كورپكى بيدهنگ و كه م دوگيرابوو ، لاويكى بي دهست هه لات و له سه ره خو ، كه چى ئه و پو به رامبه ر به خو ي هه لو يه كى ده دى ، بو يريك و شيركو ليك ، ئه گه ر ئه و پو بۆ خو ي له شه ره كه ي دا نه با ، قه تى نه ده سه لماند ئه وه هه ر ئه و مراده ي دويني بي ، كاس و وپ به دواي په حمان ئاغا و سه روانى دههات و دهچوو ، نه ي ويرا بوو له لاي كه س باسى ئه وه ي بكا ئه و بوته هوى ئه و رووداوانه . حه مه دئاغايان خيرا ده جيبيكى هاويشت و به رپيان كرده خانى؛ ناله نال و هاوار هاواري هه تا ماشينه كه له ديى وه در كه وت هه ر دههات ، په حمان ئاغا ئاورى ليده بووه ، ده تكوت خو ينى ته واوى له شى ر ژابوو . ئيو دم و چاوى ، تووره و تۆسن ليوى خو ي ده كرؤشت و به په له دههات و دهچوو و جنئوى ده دا ، سه روانيش له وى باشت نه بوو و هه ر ژانده رميكي هاتبا لاي حه تمه ن جنئويكى پي ده دا و به تووره يى وه لامى ده داوه ، هه ر تاونا تاويكى ژانده رميک دههات و پيى دهكوت:

- قوربان ، جه ناب سه رههنگ فلانى كارى پي ته ، خيرا غارى ده دا سه ر بي سيمه كه ، به تووركى و فارسى قسه ي له گه ل ده كردن ، سيغارى به سيغارى

دادەگیرساند. ھەوالی شەپەرکە لە دێیان نەوہستابوو، دەنیو کووچە و شەقام و دووکان و بازاری شاریشدا بلاو بیۆوہ، زار بە زار دەپۆیسی، پیۆہیان دەنا، کووژراویان زیاتر دەکرد، شەپریان قوورستر دەکرد. «دەلێن زیاتر لە پەنجا ژاندەرم گووژراون.»

«ئەو جۆرە ی دەگێر نەوہ بیست نەفەری لەگەڵە.»

«کۆرە دەلێن ھەمەدئاغا و کۆرەکەشیان ئەو پۆ لە نەخۆشخانە ی را بەپێ

کردنەتە ورمی.»

«بابم، خەلک جازز بوون، ھیندەیان زوولم لە خەلکی کردۆ ھەقیانە.»

ھەر لادییکان دیبا بە غار لێی وەکو دەبوون.

«ئەرئ کاکە خەلکی کۆی؟»

«خەلکی شیناویم، بۆ برالە دەپرسی؟»

«ئەو شەپەرە لە کوئی بوو، دەلێن سەد ژاندەرم کووژراون، راستە؟»

«جا چوزانم وەللاھی ئەمنیش وام بیستۆہ؟»

«ھۆی مامە گیان دا ھەتا ئێرە وەرە؟»

«دەلێی چی؟»

«ئەرئ لە کوئی را ھاتووی؟»

«لە باولە شیخی را بۆ دەپرسی؟»

«ئەرئ دەلێن ئەو شەپەرە لە لای دێی ئیۆہ بۆہ؟»

«ناوہلا کاکێ خۆم لە کنە مە نەبۆہ.»

«ئەدی نەشت بیستۆہ؟»

«بەرئ وەلا دەلێن کۆری حاجی محەممەدی جەرانی جووقەواری لیبریون.»

ھەوالەکە خۆی بەنیو ھەوشە و وەتاغی مالە حاجی بایزیش داگردبوو، حاجی لە خۆشیان شای دەدلیدا دەگەر، لەسەر پێ بەند نەدەبوو، لە ئیوارپۆہ کە بیستبووی، وەشوین راستی و درۆی ھەوالەکە کەوتبوو، ھەر تاریک و پوونی بەیانی کارداریکی نارد ھەتا ھەلی و سێ قاچاغچیکە ی دیکە کە لە وەتاغی تایبەت بە خۆیان نووستبوون وەخەبەریان بینن. بانگی کردبوونە لای خۆی، شەو درەنگانی گەیشتبوونی و وەلاخیان بردبۆہ تەویلە و چووبوونە دیوی تایبەتیان، حاجی بەیانی زوو پییش مەلا بانگدانی لە ھەوشەکە بۆ

ئاۋدەستان چو، خدرى كاردارىان مەسىنەى پىر لە ئاۋى بۇ ھىنا، پىي كوت حاج ئاغا بارچىيەكان شەۋى درەنگ ھاتنەۋە، حاجىش پىي كوت، بىرۇ پىيان بلى بىنە لام، ئەۋدەمى ھەرىپىيان كوت، چەتان مەناف سەمىل و ھاۋالەكانيان كوۋشتۇ و مالىان بىردوون، شكى ھەمەدئاغا و ئەرسەلانى كىردبوو، بەلام چى لە دەست نەھاتبوو و ۋەسەر خۇى نەھىنابوو، چاۋەنۋارى پۇژىكى ۋا مابۋۋە، لە كەلین و قوۋژبنى مېشكىدا بۇ ئەۋ چاكانەى لەگەل حاجى مەمەد كىردبوو دەگەرپا، ۋەبىر خۇى دىناۋە، مەنافى ۋەبىر خۇى دىناۋە، بىرىكى ناخۇش بۇ دەمىكى ماتى كىرد، نەدەبا ئەسپە كوئىتى مەنافى لە مالىان ئەستاندا، بەلام گورج دلخۇش بۇۋە، خىزانى مەنافى ھىچ دەنگى نەكىردبوو، ئەى بابم مېردەكەى ئەۋھەمۇ بارەى لى بەفېرۇ دابوو، ئەسپىك لە چىاتى ئەۋ ھەمۇ مالەى ھىچ نىيە، ئىنسان دەسبەجى ھەر دەنگىك، بىرىك لە ناخپوۋە سەر ھەلئىنى و پىي خۇش نەبى سەر كوتى دەكا، دەنگى دەبىرپى، لە چەنگى ھەلدئ، پىي لى دەگۇرپى، ناھىلئ ئەۋ خەيال و بىرانەى بۇ خۇى پىي خۇشە لى تىكدا، بۇيە ھەر دەخەۋدا كە ئاگى لە خۇى نامىنى و تۋاناي بىدەنگ كىردنىانى نىيە، ۋەھاۋار دەكەون و سور و نەنى لى ئاشكرا دەكەن، لە كوى را ھاتوون؟ كەنگى لە ناخمان دا مزلىان كىردۇە؟ لە كوى لىك جوئ بوۋىنەۋە، لە چى را نىوانمان ناخۇش بوو، پىك ھەلپىرژاين، بۇ مەگىم چەند كەسىن؟ لەشكىن، بەلام يەك كەس نىن، كىھەيان ئىمەين؟!

قاچاغچىيەكان ھاتنە ژوور و سلاۋيان كىرد، لە خوارەۋەى حاجى دانىشتن، حاجى دەستى بە كەشىدەى سەرى داھىنا، بزەيەكى لىدا و كوتى:

«ماندوو نەبن كورپىنە.»

سەلىم گورگە ۋلامى داۋە:

«مەرحەمەتت زىاد بى حاج ئاغا.»

«چو كىردۇە؟ پىگاۋبان چۇن بوۋ؟»

«ۋەللاھى قوربان زۇر خراب بوو، كەل بە موۋى بەندە؛ تەۋاۋى پىگا و دىيىكان

پىبوون لە ژاندەرم، مېشۋولە دەرنىچى.»

«ئاۋ ۋا.»

«وه لّاهى به سه رى جه نابت به چه رمه سه ريكي هاتينه وه ، نه بيته وه ، هه ر به
كوپ ره پي و شاخان دا هاتووين ، نه مان ده ويرا له هيچ ديكي لادهين.»
«دهى هه ر به خيرينه وه ، له پييه چي ونه بيست؟»
«وه لّاهى حاج ئاغا هه ر باسى ئه و شه رپى قه راغ بادينا وي مان بيست ، ده ليين
كوپى حاجى محه ممه د راوچى و ئاموزا كه ي ياخى بوون.»
حاجى چاوى روپبوو ، ده بير و هه زريكي قوولدا نو قم بوو كه س نه يده زانى
ده و كاته دا بير له چي ده كاته وه ، خدر هاته ژوور و كوتى:
«حاج ئاغا!»

حاجى راچله كى و تپى پاما ، «ده لپى چي خدر؟»
«حاج ئاغا! كه مال ده لي ئه گه ر كارى به من نيّه برؤم.» حاجى كوتى:
«پيى بلئى جار پراوه ستى نه چي ، كارم پييه تى.»
روى ده سه ليم كرد و كوتى:
«ئيوه ش برؤن نان و چاتان پخون.»
چوونه ده ر ، حاجى ته نيا ماوه ، هاته به ر په نجه ره و چاوى ده هه سار برى .
مريشكيكي كورك تووكى ببوونه نه شته ر ، بالى فش كردبوو به ده ورى
جوجه لانداهه سوورا .

خه يال هه ليگرت ، خدرى له هه سار ديت بؤلاى مدبه ق ده چوو ، سئى چوار جار
له شووشه ي دا ، خدر سه رى هه ليئا ، به ئيشاهى ده ست ليى حالى كرد به كه مالى
بلئيت بيته لاي .

كه مال قه له و و به خووه وه ژوور كه وت ، ده تكوت جحيلى حاجى بايز بوو ،
جياوازيان ئه وه نده بوو كه حاجى دم و چاوى ئاولاوى و كه پؤى هينديك
گه و ره تر و سه رى سپى تر له وى بوو .
سللاوى كرد و له به ر ده ركه راوه ستا .
«بابه كارت پيم بوو؟»
«وه ره دانيشه ، ئا ، كارم پييه .»
«فه رموو ده خزمه تت دام.»
«ئه و ده ركه ش داخه و وه ره پيشى.»

حاجی له سەر دۆشه گه له ی په نا په نجه ره دانیشته و که مال هاته به رامبهری له سەر چۆک دانیشته.

«هر ئیستا هه لدهستی دهچی کوستانی ئوغنی؛ هۆبهی حاجی ساله لهوین، یهک سهر دهچی لای خۆی و ئەوانه ی پیت ده لیم، پپی ده لئی و ده گه ریوه.»
که مال برۆی لیک نریک کردن و کوتی:

«خیر ده بی ئیشاللا، به و به یانه ی چ قه و ماوه؟»

حاجی بزهییه کی هاتی و کوتی:

«رۆله گیان! ئەتۆ کارت به وهی نه دابی، چت پیده لیم ئەوهی بکه، دهچی ده لئی بایم ده یکوت ئەو ئەسپه کویته ی له کنیم دانابوو بۆم بفرۆشیت نه یفروشی و له گه ل ئەو پووله ی دهت ده می و دووسهت فیشهک و هیندیک تویشه، تیکه وه یان پیچیت و به بیدهنگی له ههر شوینیکی کوری حاجی محهمه د و ئاموزاکه ی لاین، بیبات و بیانداتی، پیشیان بلێ ئەوه ئەمن بۆم ناروون.»

که مال له و قسانه ی بابی سه ری سوو مابوو، ئەویش هه والی یاخی بوونی مراد و خالید و شه ری قه راغ بادیناوی بیستبووی به لام به قهت ئەو قسانه ی بابی پپی سه یر نه ببوو.

«له بهر چی بابه گیان؟»

«ئه هه، رۆله چت پیده لیم وابکه، ئەتۆ چت له وهی داوه؟ ئیستا زۆرت ماوه بابی خۆت بناسی، ده ههسته دهی ههتا رۆژ درهنگ نه بۆه وه ری که وه، ئیواری زوو خه به ره کهم بۆ بینه وه.»

که مال هه ستا سه ری.

«ئهمما کوره ته نانهت له لای خیزانیشته باسی ئەو شته ی نه که ی ها، باسی

سه ره، ده برۆ دهی بزانه چ ده که ی.»

«زۆر باشه بابه گیان! ها ده جا با هاچه ری دووکانیشته بده می.»

دهستی ده باخه لی که وای پا کرد و به خرینگه خرینگ دهسته یه کی کلیل ده ره ینا و بۆی پاداشت، چۆه ده ر. حاجی سه ری وه رسووړاندبۆوه و چاوی ده حه سار بریوو، مریشه کورکه که کولو یکی دیوو و وه دوای ده که وت، جوکه کانیشی به له ز و په له به دوایدا هه لده اتن، جار جار ده که وتنه بهر پپی دایکیان و زریکه یان لی هه لده ستا.

تیر یژی هه تاو له گه لای سه ر چلووکی داره راج و سووره چناری ئه و بهر
ئه و بهری تاقه شه قامی خانینی دابوو. ژن له بهر ده رگایان ئافتاوه و گه سک
به دهسته وه راوه ستابوون و قسه بیان ده کرد.
که مال هه تا له شار وه در کهوت هه ر قورته ی به ئه سپی کرد، هه ر له ئاخرین
مال که وه ک هه تیویکی فه قیر، دوور له ئامیزی گه ر م دا مابوو ه تیپه پی رکیفی له
ئه سپه ی دا و چوارنال به ره و کوستانی توغن تاوی دا.

کویستان هه موو سال هه زاران ئال وگۆری به سهردا دی، ده میک گۆره و هۆره ی ره شه بایه، ده میک تریشقه و چه خماغه ی هه ور و پێژنه و شه سته ی باران، پۆژیک ته پ و مژ و تۆف و کړیوه و پۆژیک ترووسکه ترووسکی تیریژی هه تاو له سه ر به فرانه، ده میک گورگه زی و په لکه زی پینه و پۆژیک ساوبانه و ئاسمانه سامال ساماله. به پیی ئه و ئال وگۆرانه ش، زه وی په نگ ده گۆری، ده میک سپی سپی، ده میک بۆر و قاوه یی، پۆژیک سه وز و که ش لایه، پۆژیکیش زه رد ده نوی، ده سته ده سته، باوه ش باوه ش گوئی په نگا و په نگ سه ر بلیند ده که ن، په لکه زی پینه به ربوونه وه، هه راش ده بن، که ش وگه ش تر ده بن، ده بنه پووگه ی هه زاران میش و په پووله و بالنده، ورده ورده نه شه یان ده شک، مرخیان ده مرئ، سیس هه لده گه ری و په ل په ل ده بن، میرگ و بژوین له که می ده دن، هه تا وهرزیک دیکه که دیسان سروشت ده بوژینه وه. ئه و گۆرانه له هه موو شیتک و هه موو شوینیکی به دی ده کری، له ئاسمان، له زه وی، له کیوان، له لیپه وار و میشان، له چۆم و کانیاوان، له شیو و خر و دۆلان، له شار و دییان، له گیا و گۆل و ده ون، له ده عبا و جووله وه ران، ته نانه ت له ئینسانیش، له روخساریان، له ئاکار و کرده وه یان، له بیر و هزر و خه یالاتیان. دنیا له وه تی بۆه ئه و ئال وگۆره ی دیوه، گۆل هه ر هه مان گۆل بوون، ویک چوون، هه زاران سال ویک چوون، بالنده جوچکه بوون په ره وازه بوون و هه لفریون سه ر له نوی سالیکی دی، چه ند سالی دی، جیی دایک و بابیان گرتۆته وه، یه کی دی نه بوون هه ر هه مان ییشوو بوون ته نیا رواله تیان گۆردراوه، ئینسانه کانیش هه ر به و شیوه یه جیی یه کریان گرتۆته وه، له سه ر جیی یه کتر دانیشتون، به لام

گۆرانیان روالەت بۆ و بەس، تەنیا تاقمییکی زۆر کەم ئەوانی پێشو نەبوون،
یەکی دیکە بوون، پەنگییکی تازە، بیرییکی تازە، ئاکاریییکی نوێیان هەبۆ،
گولیک بوون لە زستاندا پەسکاون! بە پێچەوانەیی یاسای سروشت!

هەر شەوێی لە گوندییکی بوون و هەر پۆژەیی لە پەساری کیویییکی، قسەیان
لەسەر دالی دێیاتیکان دەنیشت، هەستیکی خۆشیان دەدانی، ترس و خۆفی
ژاندرم و ئاگیان لە دالیان پەوی بوو، هیوایان بە ژیانییکی نوێ، بە
ئالوگۆرپییکی ئەوتو، بە پەسکانی گول لە زستانی ژیاندا، زۆرتر دەبوو، ترسیییکی
کە بە میرات لە باب و باپیران، لە کۆنەو، لە زۆر لە میژینەو، پێیان برابوو
کەم دەبۆ، ترس دەترسا:

«پێکەو، بن، لیک هەل مەپرن، خۆتان نەوێ، یەکتروو بوێ، ئیمەو لە
پشتە، مەترسیین، لێیان پەسەو، بن، تێکیان بشکیین، قەلایان پووش و
هەلاشە، دەتوانن بپرمیین، بخوینن، گوێ مەدەنە قسەیان، فریویان مەخۆن،
خۆ مەفرۆشن، یەکتری مەفرۆشن، جا دەمیین.»

شوینی قسەیان هەر بە وەدەر کەوتنیان لە دێ کەم دەبۆ، ترس و خۆف
دوور نەپۆییوون، شالایان دیناوه، دەخزانە گیانیان، لیک دردۆنگ و نامۆ
دەبوون، لیک دەترسان، چاویان لە تەپ و تۆزی ژێر سمی بارگینان دەکرد،
دەگەرانیو هەسەر یاسای پێشوویان. هەوالی کۆژرانی هیدایەت و ون بوونی
قادرخان تێکی شکاندبوون، نەشەیان برابوو.

مات و دەستەوئەژنۆ لە دەوری ئاوری دانیشتبوون، دەستیان بۆ خواردنی
پێخۆریشیان نەدەچوو، چاویان دەگرشە پۆلوان بریبوو، بلیسەیی ئاور
کەوتبوو، چەل چەل یەکیان چووییکی ویشکی دەشکاند و دەی خستە سەری،
دوو کەل وەک گیان، لە لەشی دەردەچوو، گپی دەگرت و بە وینەیی خەمی دالیان
سەری هەل دینا. هەر دەمە یەکیان سیغاریییکی دەردەهینا بە بزوتییکی
دایدەگیرساند، مژییکی توندی لیدەدا، دەم و چاوی بۆ چەند چرکان لەبەر شەبەقی
سوور دەچوو، دەم دەمە گپەیی ئاوری و شۆرە شۆری جۆگەیی سەرەو هیان و
سریو سیریوی سیریلان بیدەنگی دەشکاند. مانگ بە کەلینی لکوپۆیی داراندا
چاوی تێبریبووون...

ھەر يەكە لە پەنایەکی درێژ ببوون و چاویان دە ئاسمانی پەر لە ئەستێرە بریوو، سولەیمان و سمایل پازگر لە پەنا ئاورەكە بەرامبەر بە یەكتر دانیشتیوون.

شەوی کویستان لە پوژەكە ی جوان تر و دل بزوین ترە، خەیاڵات بەهێز دەبێ، تاسە و هیوا بێ سنوورتر، خۆت تیکەل سروشت دەبینی، تیکەل ئاسمان و ئەستێران، تیکەل كەژ و کیوان، دار و دەوێن، سەوزە و چیمەن و میژگ، كانی و جۆگە ئاو، بۆ خۆت نی سروشته، دەنگی سروشت نیە دەنگی تۆیە، لە گەر ووی ئەو دینە دەر، لە خورپە و خوشە ی جۆگە یەکی، لە سربووە سربووی ئەستێران، لە سرتە و خشپە ی گەلاداران، لە شمشالی شەوبا!

چاویان دەپۆلوكان بریوو كە باپوسكێکی تەنك وردە وردە دایدەپۆشی، بێ ئەو ی چاو لە چاوی یەكتر بکەن، وەك دوو تاشە بەردان، بەرامبەر بە یەكتر دانیشتیوون، دەنگی پشووكێشان و پرخە ی ھاوپیكانیان بەرز ببووە، سمایل ھەناسە یەکی ھەل كێشا و پشووی بە ئارامی داوہ دەر، سولەیمان سەری ھەلینا و رۆانیە چاوپەش و گەرەكانی: «چیە سمایل برالە بۆ وا دەكەن؟»

سمایل زەردە یەکی تالی ھاتی و کوتی:

«كاك سولەیمان بۆ خۆشت لە ئیمە خراپتری، لە ئیوارە یۆ كە ئە ھەوالەمان

بەستۆ، ئەتۆ لە ھەموومان زۆرتر تیکچووی.»

سولەیمان دەستی دەباخەلی نا و پاكەتی سیغاری دەرھینا، بۆ سمایلی راداشت: «راست دەكە ی، سمایل ئەو خەبەرە وەك پیکولێکی دەجەرگم پۆ چوو، بەلام برالە ئەو شتیکە لە پێش ھەموومان دا یە.»

دوو كەلی سیغاریان لەگەل ھەناسە یان داوہ دەر: «ھەموومان ئەو ی دەزانین، بەلام زۆرتر خەمی من ئەو یە كە چەلی وایە ئەو خەیاڵە ناخۆشە دام دەگری، نەكا ئەو كارانە ی ئیمە ھیچ شوینیکی لەسەر ژیا نی خەلك دانەنی.»

سولەیمان کوتی:

«سمایل گیان! پوژی ھەوەلی لەسەر ئەو بابەتە دواوین، ئیمە نابێ

چاوپروانی ئەو بین یەكەودەر دوو ئال و گۆری خەلك ببینین، ئیمە بە ئەركی خۆمان زانیوہ لە بەرامبەر زوولم و زۆری حوكومەتی پەھلەوی دا پراوہستین، دەو پێشەدا سەر و مالمان داناوہ.»

سمایل به چۆیگی هیئدیگ پۆلوان خر دهکاتهوه سه‌ریه‌ک:

«ده‌توانین هه‌موومان ده‌ست له ده‌ست یه‌کتردا دنیا‌یه‌کی خوشتر، ژیا‌نیکی شیرین‌تر بێک بێنین، ئەو ژانده‌رمه‌ی که هیدایه‌تی بێکاوه بۆ نابێ بیر له ئەوه بکاتهوه که ئەویش ته‌نیا چه‌لیک هاتۆته‌ سه‌ر ئەو دنیا‌یه، سه‌قی به‌سه‌ره‌وه هه‌یه، بۆ ئێمه‌ش نابێ بیر له‌وه‌ی بکه‌ینه‌وه ئەو ژانده‌رمه‌ش مندا‌لی دایک و بابێکه و چاوه‌پۆانی گه‌رانه‌وه‌ی وین، بابی منالانیکه بۆنی له‌شیان ده‌می‌شکی‌دا ماوه‌ته‌وه، بۆ ده‌بی سینگێ یه‌کتر بکه‌ینه ئامانجی گولله‌کانمان؟»

سوله‌یمان چاویکی له ئاسمانی پر له ئەستیره و سامال بری، بی بن و بی سنور، ته‌نیا خه‌یالی ئینسان ده‌توانی گریوه غاری له‌گه‌ل بکا. ئاسمان دارمالی ئەستیران، هه‌زاران، میلیۆنه‌ها بی‌شه‌ر و کیشه له‌هه‌ریمی که‌شکه‌لان ده‌رده‌وشینه‌وه.

«سمایل ئەوه‌ی ئەتۆ و ئێمه‌ش ده‌مان‌ه‌وێ، تووله نه‌مامیکه له قاقره ده‌شتی ژیا‌نمان‌دا و پێویستی به‌ ئاوه، ئاویکی سوور و گه‌ش. ئەمنیش گولله‌ی به‌ هه‌ر ئینسانیکێ‌وه نیم، پیم وایه به‌ خۆمیه‌وه ده‌نیم، به‌لام ده‌بی پێوه‌ی نیم، ده‌بی ئەو نه‌مامه، ئەو داره، ئاو بدری و ره‌گ ئاژۆ بی و نیسی بکه‌ویته‌ سه‌ر ته‌واومان.»

کزه‌ بایه‌کی خۆش‌هات، باپوسکه‌ی سه‌ر پۆلوانی لادا و وه‌گرشه‌ گرشێ خستن، نۆبه‌ی کێشکی وان ته‌واو ببوو، دلایان نه‌هاتبوو هه‌لیان هه‌ستین، مینه له‌سه‌ر جێیه‌که‌ی قوت بۆوه، چاوی له‌ ده‌وروبه‌ری خۆی کرد ئەوجار چاویکی له سه‌عاتی ده‌ستی کرد و هه‌ستا سه‌ر پی، یه‌ک دوو جارن مسته‌فای راتله‌کاند.

«مسته‌فا هه‌سته نۆبه‌مانه.»

به ئاسپایی هاتنه‌ په‌نای سمایل و سوله‌یمانی.

مانگ له‌سه‌ر سه‌ریان لاچوو‌بوو، چی وای نه‌مابوو ئەستیره‌ی رۆژ ته‌نیا ئیشکچی ئاسمان بمینیته‌وه، سوله‌یمان و سمایل به‌ئارامی چوونه سه‌ر جیی خۆیان و پراکشان، به‌یان به‌ربوون بوو، شنه‌ی به‌یان به‌ حال گه‌لای دار و سه‌وزه و گیای ده‌ورو به‌ریانی ده‌له‌رزنده‌وه.

مسته‌فا هه‌ستا سه‌رپی، یه‌ک دوو پشووی توندی کیشا و بۆ هی‌نایی ئیزنگی له‌ ئاورگه‌که‌ دوور بۆوه، مینه‌ش که‌تریه‌که‌ی ده‌ست دایه و چۆه سه‌ر کانیکه‌ی که

سەرچاوهی دەنیۆ زەرەپنگی پیر و سێ سویاندا وەشارتی بوو، ئاوێکی ڕوون و خاویڤن زەنەزنی بوو، خیزی بندینی ترووسکەیان دەهات. گۆیی لە خشپەیهکی بوو، خێرا سەری هەلێنا، چاوی دەقەدی کێوکه بپری، تاپۆی داران لێل و تەماوی دیار بوون، خوار و خێچ داهاتبوونەوه. پشووێ لە سینگی دا ڕاگرت، خشپەیهکی دیکە لەو بەری ڕا هات، گۆی قولاغ، چاوی دەوێ بپری، تارماییەکی دیت، بۆ دەمیکی وەدی هات و لە پشت داران ون بۆوه، تارماییەکان زۆرتەر ببوون، هات هاواری هاوالان بکا، دەنگی دەرئەهات، کەتری لەسەر کانی بەجیھێشت و بە کۆمەکۆم بەلەز داگەرا خوار، تەپەتەپی لاقی مستەفای وشیارێ کردەوه، ئاوێ لێداوه.

«چ بۆه مینە؟ بۆ هەل دێی؟»

«هەستەن کۆرە هاتوونە سەرمان!»

هاوێکانی شلەژان، کاس و مەنگ ڕاست بوونەوه.

«چ بۆه مستەفا؟»

سولەیمان بوو کە پری بە چەکی داگرتبوو.»

«کاکە سولەیمان مینە دەلێ پێم وایە ژاندرم هاتوونە سەرمان.»

هەر بلێی یەک و دوو کەوتنە خو، هەر یەکە لە پەنا کۆتەرە داریکی یان کەندالێکی دەنا پشت بەردیکی دامەزران. زۆریان لێ نزیک ببوونەوه، ولات ڕووناک تر ببوو، دار و ئینسان ئیتر لێک جوێ دەبوونەوه، یەک دوو پەلە هەوری بیوار لە لای ڕۆژەهلات دیار بوون وەک بەپیری ڕۆژەوه چووبن.

ژاندرم لە ئەژمار نەدەهاتن بە جارێک حەوت هەشتیک پیکەوه جێیان دەگۆری، لە سێ لایان ڕا بۆیان دەهاتن، تەنیا لە پشتەوهیان ڕا بە سۆنگەیی خیزۆک بوونی شاخ و نەبوونی هیچ دار و بەردیکی کە بۆیان ببیتە چەپەر نەهاتبوون، پشتیان لێ نەگرتبوون، بەلام دەیانزانێ ناتوانن بە ویدا دەرئەهاتن. عەولا سەبریکی کوتی:

«کاکە دەلێی چی؟ ئەوه هەر لێمان دینە پینش، تەقەیان لێ بکەین؟»

سولەیمان ئاوێ لە پشتەوهیان داوه، لە کێو خیزۆکەکی ڕۆانی، تاقمیک ڕپوو و دال و سەلکەتەشی زەرد هەلگەرا بوون، زەردەیی هەتاو گەیشتبۆه سەر دووندی جیای ھۆزەلاوی.

«مەتەرئىز و قايم ھەل بۇيرن، وا دياره شەرئىكى قورسمان لە پىشە، رىيى دەرجوونمان نابى، ھەتا ئاخىر فېشەك دەبى شەرئى بکەين.»

ھاوريكائى لەسەر زگ خشين و چەپەرى قايم تريان دۆزىەو و خۇيان ئامادەى شەرئى کرد. سولەيمان تەھنگى ھىنا سەر دەست و سىرەى تىگرتن ژاندرمىک بە تەماى پەناگرتن لە پشت داريكى، لە پەنا گابەردىكى دەريەرى، تەھەى تەھنگى سولەيمان تەواوى ژاندرم و ھاوالەکانى خۇى راجلەکاند، کەژ و کيو دەنگى داو، شەرئە تەھنگ دەستى پىکرد، لە ھەر دوو لايان را رپژنەى گوللە دەبارى، پىست و لکوپۆپ و گەلای داران بەر دەبوونەو خوار، تلىشە بەردى گەورە و چکۆلە، پان و تىژ، دەردەپەرين، گىزە و ویزەى گوللە وەک فیتوى ھەزاران ھەزار ماری بريندار و ژاراوى بليند ببوو.

ببوونە سى پەلوو و ھەر دوو نەفەرەى بەرگریان لە لایەک دەکرد، ژاندرم لە پەناى بەرد و داران را تەھەيان لیدەکرد، تازیاری بلیندبوونى مەتەرئىز و زۆر بوونى نەفەراتيان ھەبوو، شەرئىکى نابەرابەر و مشتۆدەس، شەرئىکى ناپیاوانەيان بەسەردا سەپاندبوون، چەپۆکانە و کورژنى ئەسپيان کە لە پەنا يەک و لە نيوان شەرئەگەدا بەسترابوونەو کارەساتى ھىندەى دى قورس کردبوو، لە دواى ماوہیەكى ئەسپ شەتەلانى خوین گلار دەبوون، ژاندرم ھەر شەشيان لى کوشتن ھەتا بەھىچ چەشنىكى رپى قوتار بوونيان نەبیت. سەروان چەند جار پىش ھىرش پىی کوتبوون دەبى چ بکەن.

«ھەتا فېشەکیان لیدەبەرئى ھەر لەدوورەو لەگەلیان بەشەرئىن و زۆريان لى مەچنە پىش، ئەسپيان دەسبەجى لى بکوژن، دەم ھەوى ھەتا ئەو جىيەى بۆتان دەگونجى بە زیندوویى بیان گرن.»

ژاندرمیش ھەتا ئىستا ھەر وایان کردبوو، زۆر لە سەرەخۆ دەبا جەغزى گەمارۆيان لى تەنگ کەنەو ھەتا ناعیلاج بن خۆ بە دەستەو دەن. ژاندرم يەکبین گوللەيان بەسەردا دەباراندن، مەتەرە لۆزىکیان لەسەر بەردىكى دابەستبوو، دوو ژاندرم لە پىشتەوہى راوەستابوون، يەکیان، ھەر مینە و فەتاح سەريان دەرھىنابا وەقرمە قرمى دەخست و نەفەرى دووھەم پەیتا پەیتا قەتارى فېشەكى وەبەر دەنا، بۆنى بارووت و خوین بە ولاتى وەرببوو، لەبەر لووتيان

لانه دهچوو، گوځيان كېپ بېوو و دهرينگاوه، دهست و دم و چاويان شه لالی
ئارهقه.

دهستيان توند و ټول فېشه كې وه بهر تفهنگې دنا، گورج قامك دهچوونه سهر
پلټوكې، كړته يان ليدينا و تهقه ي جارېكې دې ډول و دهراني وه هاوار دهخست.
شهستيره كه نيو نيوه دهكوت كهوه دهقاسپيني، سهرې پي دهشاردنه وه و
تفهنگې بيدهنگ دهكردن، تهپ و توري له په نايان وههوا دهخست، جاري و ابوو
فتهاح و مينه ههر نه يان دهتواني هه تا چهند خولهك سهر ودهرنيځ جا دهو
كاتانه دا ژاندهرم گورج جيان دهگوري.

خور پرشنگې خستبوه سهر شهپگه ي، برېك له ههورهكان شي به لهك بېوون
و بي جووله بهري رږځيان گرتبوو. شهپ ماوهيهك هيدي دهبوو سهرله نوځ توند
دهبووه، تفهنگيان گهرم دادههات، لووله يان دهخولي دنا، سوله يمان هاواري
كرد:

«دهست به فېشه كهوه بگرن.»

دهنگې دهنو قېرمه ي شهستيردا ون بوو. خهلكي ټاوايي شيخان ههر له گهل
بيستني هوهل تهقه هاتبوونه سهربان، ورد و درشت گوځيان هه لځستبوو، باره
و كارپه ي ټاڅل له هوډ و گهوه ران را بليند بېوو، خهلك قهتيان شتي وا
نه ديوو، ههر كامه شتيكي دهكوت:

«كوړه ټهوه بلتي چ باس بي؟ ټهوه هه موو قشونه بو كوځ دهچن؟! له گهل كي

به شهپ ديځ؟!»

«پهنگه دارو دهسته ي ټه رسه لاني بن.»

«كوړه نه وه لالا ټه رسه لاني كوځ، ټهوه پياوي حه مه دئاغاي جه پراڼييه، دهولت

كاري به سه ريه وه نيّه.»

«ده ي ټهوه ټهوه ژاندهرمه له گهل كي به شهپ ديځ؟!»

«هه لبت ټهوه سوارانه ي ده لني به ديياندا ده گهرين و قسه بو خهلكي دهكهن،

ټهوانن.»

هه تاو به هيژ و تابشت هاتبوچه قې ټاسمان چه قيبوو، به جارېكي شهپ
قورس بېوو، ئارهقه له تهواوي له شيان دهكا، پوسي سك و پشت و مليان كاوه
كاوي بوو، برسيتي و تونيتي وهك دوو ژاندهرم هاتبوونه سهر يان، تهنگي پي

هه لچنیبوون، به لām وره یان هه ر وا بهرز بوو، هه ژاندهرمیک به حال به دیاره وه با ده یانیکا، ژاندهرم ورده ورده لییان هاتبونه پیشتر.

سمایل فیشهکی لیپرابو، له میژ بوو به ده مانچه شه ری ده کرد، عه و لا گوتی:
«وهره ئیره، وهره په نای من.»

سمایل بۆلای عه و لا شه ماره ی کرد، گولله یهک وهک سکل چزه ی له باسکی هینا و تفهنگ له دهستی کهوت. خوین فیجقه ی کرد و سووانی سوور هه لگه را، هه ر چۆنیکی بوو به دهسته که ی دیکه تفهنگی هه لگرت و خۆی گه یانده عه و لا و له سه ر سک دريژ بوو، دهستی چه پی توند له سه ر جی برینه که ی دانا، ژانیکی یه کجار زۆر به ته وای له شهیدا ده گه را، خوین به که لینی هه ر پینج قامکی دا ده هاته خوار، عه و لا ئاوری لی داوه و گوتی:

«سمایل ئه وه چ بۆه؟ بریندار بووی؟»

«چ نیه، پی م وایه ئی سکی نه گرتوه.»

عه و لا خیرا جامانه ی له مل کرده وه و باسکی بۆ به ست.

ژاندهرم به ری شیخاندا یهک له دوا ی یهک ده هاتن، جیی کوژراو و برینداریان ده گرتوه، ده تگوت له هه رز هه ل ده قولن هه ر ده هات و زیاتر ده بوون، هاواری مینه بهرز بۆه، گولله یهک نیو چاوانی کون کردبوو، پشته وروو کهوت، وهک ده خه و دابیت، له سه ر سینگی زهوی پاکشابوو زه رده خه نه یک له سه ر لیوی هه لکه ندرابوو.

کسپ و کو ته وای جهسته ی ده خو گرتن، بی پرینگانه وه و ترس له کوژران، یا ته وای بوونی فیشهک ژاندهرمیان داگرت بۆ چه ند ساتان بی دنگیان کردن.

سه روان له پشت گاشه به ردیکی، له نه رده کی کیوی پا به دووربین چاوی لی ده کردن، بزهی هاتی، لی کدا لی کدا ئاجوودانی بانگ ده کرده لای خۆی و ده ستووری پی ده دا، ئاجوودان به نیو داران دا تیژ خۆی ده گه یانده ژاندهرمان و فه رمانی پی ده دان و سه ر له نوچ ده گه راوه سه ری.

خه لکی شیخان نان و چا خوار دنیان له بیر چوبۆوه، ببوونه چاو، گوئی، زمان.

«کورپه به سه ری تو ئه وه کاری وهی نیه، جا چۆن ده لیی شه ش که سن؟ ئه وه

له شه ویوه به شه ر دین!»

«کورە بابم ڤهنگه بارزانی بن هاتبینه ئەو دیوهی، حه‌تمه‌ن قشوو‌نی مه‌لامسته‌فان، ئە‌هی ده‌نا کین؟»

چواریان فیشه‌کیان لیبرابوو و به‌ده‌مانجه‌به‌شهر ده‌هاتن، ئیواری هه‌ر سوله‌یمان تاقمیک‌ی فیشه‌ک پێ ما‌بوو. ناهومیدی کونده‌بو‌یه‌ک بوو هاتبو‌ سه‌ر سه‌ریان ده‌سوورا، ته‌واوی ده‌ور و به‌ریان قاپوره‌ فیشه‌کی لێ که‌وتبوو. هه‌تاو ده‌میک بوو له‌سه‌ر سه‌ریان لا‌چو‌بوو، به‌ره‌و چیاکانی ڤۆژئاوا ری‌ی دا‌گرتبوو، به‌جاریکی سه‌دان گولله‌ به‌سه‌ر سه‌ریان دا ده‌ری‌ی، هه‌ر جییکی چاویان لیده‌کرد لولله‌ی تفه‌نگی ژانده‌رمیان ده‌دیت.

سه‌روان فه‌رمانی به‌ ژانده‌رمان دا دیسان هی‌رشیان به‌رنه‌ سه‌ر و کاریان یه‌ک‌سه‌ره‌ که‌ن. له‌بن هه‌ر که‌ندال و به‌رد و دا‌ره‌ی ژانده‌رم راسته‌وه‌ بوون و بو‌لیان هاتن.

کت‌وپر شریخه‌ی دو تفه‌نگان له‌ پشته‌وه‌ی سوله‌یمان و هاوالانی هات، زیر‌ژنی دوو ژانده‌رمی به‌ دواوه‌ بوو، به‌ دوا‌ی ئە‌وان دا هاوار و زیقه‌ی دوو ژانده‌رمه‌ی دیکه‌ زایله‌ی داوه‌، خلو‌ر بونه‌وه‌ و له‌ په‌نا ک‌ندالیکی داگیرسانه‌وه‌، هه‌ر بلێی یه‌ک و دوو که‌لاکی حه‌وت ژانده‌رمان که‌وته‌ سه‌رزی، هه‌م ژانده‌رم و هه‌م مینه‌ و ئە‌وان سه‌ریان سو‌ر ما‌بو.

«چ باسه‌؟»

که‌س نه‌یده‌زانی ئە‌و ژانده‌رمانه‌ی کێ ئە‌نگاوتوه‌، لییان هه‌یان نه‌بوو، ئاو‌ریان له‌ پشته‌وه‌ داوه‌، له‌ دوندی چیا خیزۆکه‌که‌ی به‌حال سه‌رکلاوه‌ییکی میل و کاکۆلیکی زه‌رد و ترووسکه‌ی لوله‌ی دوو تفه‌نگان دیار بوو. سوله‌یمان و هاوالانی زه‌ریان هاته‌وه‌به‌ر، ژانده‌رمیان دا‌گرت، ژانده‌رم سه‌ریان لێ شیوا و تیکیان هاویشت، به‌ په‌له‌ په‌ل و چه‌نگه‌ر‌نی هه‌لده‌کشانه‌وه‌ سه‌ر، هه‌لده‌خلیسکان و تۆز و خو‌ل له‌بن پییان هه‌لده‌ستا، ده‌ستیان له‌ دار و به‌رد و ڤرک و دالی قایم ده‌کرد و به‌ شاخی هه‌لده‌رووسکان، له‌ په‌نا کۆته‌ره‌ی دا‌رانی‌ش ڤاوه‌نه‌ده‌ستان، هه‌ر گولله‌ی ژانده‌رمیک خلو‌ر ده‌بو‌وه‌ خو‌ار.

هه‌ر به‌ حال جییان وه‌دیار که‌وتبا زیره‌یان لێ بلیند ده‌بوو، قه‌تیان شتی وا نه‌دیوو، سه‌روان له‌ داخان ئاو‌ری گرتبوو، دوور‌بینی هی‌نا پێش چاو و له‌ دوندی شاخه‌که‌ی ڤۆانی، ئە‌ویش ته‌نیا کاکۆلیکی زه‌رد و سه‌رکلاوه‌یک و

ترووسکه ترووسکی دوو چهکی دی و بهس ، هاواری ئاجودانی کرد و گوراندی
بهسه‌ریدا و گوتی:

«خیرا برۆ به ئهو موسهل سهل چیه دهوید بابهی بلّی، ئهدی ئهو چ غه له تیکی
دهکا ، لییان دات.»

کهچی بیس گه‌یشتنی ئاجودان گولله‌یهک وه‌نیوچاوانی موسهل سهلچی کهوت
و شه‌ستیر بیدهگ بوو ، ژاندهرم له حاست سه‌روانیش راوه‌نه‌دهستان ، ترسیک
وه‌دوایان کهوتبوو نه‌بیته‌وه ، زاتیان نه‌بوو ئاوړ له پشته‌سه‌ر بده‌نه‌وه ، مردن
سه‌ری ده‌دووی نابوون.

سه‌روان هه‌ستا‌بوّه سه‌ریی و پر به زار جنیوی پی‌ده‌دان و به سه‌ریاندا نه‌عه‌ری
لی‌ده‌دا:

«بگه‌رینه‌وه هه‌ی ژن فلان فلان شوده‌ینا ، هه‌موتان ده‌دم تیره‌باران کرین.
یهک به‌خۆی هاواری ده‌کرد و ده‌ی قیژاند ، ئاجودان به هه‌ناسه‌برکه گه‌یشته
نیزیکی ، دوو هه‌نگاوی مابوو بیگاتی گولله‌یهک وه پشته‌ئه‌ستۆی کهوت و له ملی
هاته‌وه ده‌ر ، وهک داریکی نیو پواو له‌به‌ر ته‌وژمی رشه‌با ده‌رجا کهوته سه‌رز ،
سه‌روان چه‌په‌سا و چه‌ند چرکه تی‌پ‌راما ، وه‌خۆ هاته‌وه گورج خۆی هاویشته
په‌نا گاشه‌ به‌ردیکی و کر و کپ ماوه ژاندهرم به یه‌کجاری شکان و په‌وهک بوون ،
له هه‌ر گۆشه‌ که‌لاکی یه‌کیان کهوتبوو ، ناله‌ نالی برینداریکی له نیو داران را
ده‌هات ، ورده ورده نزم بووه ئه‌وسا به یه‌کجاری ئه‌ویش بی‌ده‌نگ بوو.

هه‌تاو پاشین تیشکی له‌سه‌ر زه‌وی کۆ کرده‌وه ، هاویشته‌یه سه‌ر کۆلی و له
شاخی ئاوا بوو ، ته‌نیا هیلیکی شی‌ی دوور و دریژی له ئاسۆلی به‌جیما ، تارمایی
سه‌ر له ئیواره به‌سه‌ر ولاتی داکشا ، ولات کش و مات بوو ، ئه‌نه‌هه‌وو له‌وه‌تی
دونیا هه‌یه له‌و شوینه‌ی قه‌ت هه‌چ نه‌قه‌وماوه؛ بی‌ده‌نگ و هه‌را ، شو‌ره‌ شو‌ری
ئاوی نیو جو‌گه‌ ده‌رژا گو‌ییان ، سمایل و هه‌والانی هه‌ستانه سه‌ریی ، ته‌واوی
نازای ئه‌ندامیان نوقمی ئاره‌قه و غومال ببوو ، ئی‌ستاش بروایان به‌و رووداوه
نه‌ده‌کرد ، چاویان له چیا خیزوکه‌که‌ی پشت سه‌ریان بری‌بوو ، دوو لاو هی‌دی هی‌دی
داگه‌رانه‌ خوار ، چه‌ک له شاندا و فیشه‌کدان له شان و قه‌ده هالاو ، سمایل زاری
کلێله ببوو ، خه‌ون بوو ده‌ی‌دیت ، بروای نه‌ده‌کرد ، زۆری نه‌خایاند هاته‌وه
سه‌رخۆ.

«کورپە مراد گيان! ئەوھ ئەتۆي؟»

تېكرا بە پيريانهوھ چوون و دەناميزيان گرتن.

«مراد! ئەتۆي؟»

«كاك سمايل»

خۆيان دەباوش يەك ھاويشت. فرميسك بزه له كهنارى چاويان وەديهات، تەرمى مينەيان ھەلگرت و لە تەشكى چياكە ناشتيان، فاتيحايان بۆ خويند، دەميك لەسەر گلکۆي ھەل توتوتەکان و پېر بە دل گريان، ئاغابانويان بە کيلەكەي داگرد، مال ئاوايي يەكجاريان ليکرد و بەجييان ھيشت. ئەستيرە لە پيش مانگدا ھاتبونە دەر، کورپي کيزولان بوون چاوەنۆاري ھاتنى بووک، ھەتا نيزيک بەياني لە دەورى بەالين و پسکە و سرتە و قريوھى لەگەل بکەن.

ولات تەقەي تى کەوتبوو، ھەوالى ئەو شەرپە دى بە دى و شار بە شار پۆيي، شيخان کەوتە سەر زاران، خەلک ھارووژابوون، لە قاوھ خانان، لە دووکان و کاروانسەرايان، لە مزگەوت و خانەقاين، لە کووچە و کۆلان و شەقامان، لە مالان، لە ھەرجيئىكى کە چوباي باس باسى ئەو شەرپە بوو.

«حەمە گيپى شيخانى دويني ھاتبوھ مالميان، خيزانى ھينابۆھ لاي حەکيم، دەيگوت لە شيخانى جۆگەي خوين ساز بۆھ، دەيگوت بە چاوي خۆم پتر لە سەت ژاندرەمەشم ديت سەريان برابوو، دەيگوت خيزانم لەو دەميۆھ نەخۆشى پيۆھ نووساوه، ترساوه، مەلا عوسمان نوشتەشى بۆ نووسى، فايدهى نەکرد.»

لە رادەبەدەر چاو و راويان ھەلەدەبەست و پيۆھيان دەنا.

«ئىستا تووشى بايرە کەچەلى بووم، لە مەيدانى ئاسنگەران مەلەغانى

دەکرى، سويندى دەخوارد دەيگوت سى شەو و پۆژان شەرپ بۆت؛ سى قشونى گەورە لە خانى و سەردەشت و شنۆ ھاتنە سەريان يەکيشى نەگەراوھ، ھەتا دوو پۆژان ھەر کەلاکيان گويستەوھ.»

«دادە ئەستيم ئەو بەيانهى لە شيخانى راھاتۆ، دەلى سمايلى کورپيان پيىرى

برد کەلاکى پى ھەلگرن، دەيگوت سمايل کوتويەتى بە قوربانى چاکە پيىرى بم، ھەموويان لە حاستى وي ويشک ھەلاتبون، بى ئەوھى گوللەيان وي کەوتبيت ھەر دەستمان دەدانى ھەل دەوھرين.»

دەستە ، دەستە ژاندرەم پرویان دە كوستان دەگرد ، لە ئەژمار نەدەهاتن ، لە
تاریک و پروونی بەیان را هەتا نوێژی شیوان دەبیندران ، خەر و پەر ئامادەباش
بوون ، دەیان شوین هەلگر و پیناس لە پێشەوهیان دەپۆشتن؛ شاخ بە شاخ و
دۆل بە دۆل دەگەران ، سیخوڕ هەردەمە هەوالیکی تازەیان بۆ دینان .
«قوربان پیرئ ئیوارئ لە ئاغەلان بوون ، لە مالە فەقئ محەممەدی نان و
چایان خواردۆ و بانگی شیوان بۆلای گەدەئ پۆبون .

«جەناب سەروران لە ژوورپێه؟»

«ئأ ، چ کاریکت پیتی؟»

«پرو ژوور .»

«سەلام قوربان .»

«سەلام ، ها چیت کردۆه؟»

«قوربان دوینی شەو لە کانئ بەردانیان دیون ، لە مزگەوتئ خەلکیان وەکو
کردۆه و قسەیان بۆ کردون ، بەیانئ زوو بۆلای كوستانئ لەندی شیخان
رۆيون .»

«قوربان سەلام .»

«سەلام ، چ خەبەر؟»

«ئەو پۆ بەیانئ لە هەواری هەمزائاغان دیون ، ئەوشۆ لەوئ دەمیننەوه .»
سەروران سەری لئ شیوابوو ، قەلس و توورە گوئی بۆ ئەو هەوالانە رادەگرت
و نەیدەزانئ چ بکا ، لە سەرەوه را لیکدا لیکدا بیسیمیان بۆ دەکرد و داوای ئەو
چەند کەسەیان بە زیندوویی یان مردوویی لیدەکرد ، لەو سەر ئەوسەری دیودا
راویچکەئ دەکرد و پیشئ دەبردەوه بەرەخۆئ .

«ئأخ ئەگەر زانیام ئەو دوانەئ سەر کئوی کئ بوون؟»

«ئأخ ئەگەر وەدەستم کەون .»

خوین دەرژا نیو دەم و چاوی ، سوور هەلدەگەرا ، دەمارئ ملی دەردەپەری ،
دەستەپاچە دەستی دەباخەلئ دەنا ، سیغارئ دەر دەهینا و سیغار لە سەر
سیغار دای دەگیرساند ، لیکدا لیکدا مژئ لیدەدان .

شەش رۆژئ رەبەق بەو هەمو شوین هەلگر و سیخوڕانە بەدوایاندا پۆیبوو ،
هەر کەرەتەئ شتیکی بیستبوو . هەر شوین هەلگر و سیخوڕەئ جیکیان پئ

نیشان دابوو، دەستە وەستان و کەسەر گەرابوو جەرانی، ژاندرمیک هاتە ژوور، ئیکلامی بۆ کیشا و کوتی:

«جەناب سەروان حەمەد ئاغا پیاوی ناردۆە لە دووت، عەرزت دەکا بۆ شیو خواردن تەشریفت بچیتە وئ.»

سەروان هەر بە ئاماژەى دەست ژاندرمی مەرەخەس کرد و ناردی دەر، بییری خواردنی شیویکی چەور و چیڵ و خواردنەوەى ئارەق بۆ یەک دەم هەموو شتیکی لەبیر بردەو، کلاوی لەسەر کورسیلە هەلگرت و لە سەری نا، شەق و رەق هاتەدەر، ئەسپییکی قەرەساز و تەیار هەوساری بە دەست پیاوی ئاغا لە حەساری پاسگا راگیرابو، سوار بوو لە پیش پیاووەکەیدا لە دەروازەى پاسگا وەدەر کەوت و بەرەو ماله ئاغا رکیفی لیدا، پەرژینی دەوری باغی ئاغا لەبەر شیلان و توودرکان سوور دەچوو لەوبەری پەرژین لکوپۆپی دارە سیو و بەهەى لە زۆری بەرو بۆ داهاتبونەو، باریان قورس بوو، گەلایان رەنگی زەرد و سوور و نارنجیان تی کەوتبوو.

یەکسەر چۆە حەوشەى ماله ئاغا، ئەحمەدە زە هاتە بەرامبەری و هەوساری لئ وەرگرت.

«جەناب سەروان! ئاغا لە لای ئەستیرەکە چاوەرپیتە.»

لەسەر تاتە بەردیکی پان و خاوین کەنارەیان پاخستبوو کەلویەلى ئارەق خواردنەوە لەسەری چندرابوو، جریو جریو و کۆکنایشی تەیرۆ تەواران لە گۆشە و کەناری باغ دەهات. حەمەدئاغا دەستی هەل بەسترابوو و پالی بە دوو سەنیری گەورە دابوو. دەم و چاوی کەم تا کورتییکی زەرد هەلگەرابوو، پەحمان ئاغای کورپی لەبەر سەروانی جفته پا بوو و دەستی دەنیو دەستی نا و بەخیر هاتنی کرد، سەروان سلاوی کرد، حەمەدئاغا قوونە جوولییکی کرد و سەروان دەستی لەسەر شانە ساغەکەى دانا و نەیهیشت هەستی، لە پەنا وی لەسەر کەنارە دانیشت، کلاوی لەسەر لا برد و یەک دوو جار بە بەری دەستی تەکاندی و لە تەنیشت خۆی دانا.

«بەخیری سەروان، ماندوو نەبی.»

«زۆر مەمنون ئاغا، شانت چۆنە؟»

«لە سایەى سەری دۆستان چاکترم.»

ئەخمەدەزەلە خېرا مەسىنە و تەشتى بۇ ھېنا و ئاوى بە دەستى داگرد.

سروە گەلای دارانى دەنگاوت ، ھەتاو دار بە دار گەرابوو و پرشنگى لە دەست سېو و بەھىيان ھەستاندېو، تەم و خەم بە سەرياندا ديار بېوو ، باغ خەمىن مابو. وزە وزى مېشولان پەيدا بو، پۆلىك ھاتبوونە سەر سەريان ، لىك ھالابوون و دەسووران ، كاردارىك چراتۆرىكى بە ھاشە ھاش ھېنا و لە نېوھراست راخەرى داينا ، شۆرەى ئاو كە دەپژا نېو ئەستېر لەگەل قەرەقپى بۇقان ئاويۋتە بوون ، رەحمان ئاغا ئىستكانى ھەتا نېو لە ئارەق پىر كردن و لەبەر دەستى دانا ، بۇنى كەباب كە ئەخمەدەزەلە لە سەر كەشەفېكى بۇى ھېنان ، دەباغى گەرا ، يەك دوو ئىستكانيان ھەلاويشت و كەبابيان لەسەر خوارد ، سەريان گەرم داھات ، نېو گەروو وسكيان دەسووتا ، چاويان سوور بوو و دەنگى قاقايان بەنېو داران دا پۇيى . ھەمەدئاغا كەمىك لەسەر جىيى خوى خزى ، رووى دە سەروان كرد و كوتى :

«سەروان ، چوو كردو ، نەوگرتون؟»

سەروان ئىستكانى بەر دەستى ھەلگرت و يەك پشوو پىداكرد ، رەحمان ئاغا خېرا بە چەنگالى قرتىكى كەباب بۇ لىكردەو و بۇلای دەمى برد ، سەروان لىيى وەرگرت و لە سەرى خوارد ، دەستى بۇ پاكەتى سىغارەكەى كە لەسەر كەنارەكە داينابوو درېژ كرد .

«نا ، دەلىيى بوونە ئاو دە ھەرزى رۇ چوون ، ھەواليان ھەر جارى لە جىيىكى دىت ، سەرم سوور ماو ، بەيانی لىرەن ، نېوەرۇيە لە ئەترافى سەردەشت و شەوئ لە سابلاخى ، كەس نازانى بەكويدا دەپۇن ، يان كەنگى دەپۇن.»

ئەوجار باسى شەپى شىخانئى دامەزراند ، ئەخمەدەزەلە كەشەفېكى گەرەى پىر لە خەيارماست و باينجان و مېو بۇ ھېنان ، سەروان ئىستكانىكى دىكەى خواردەو ، كەوچكىكى خەيارماست لەسەر خوارد و بە دەسرىكى سىپى دەمى سىپەو ، دەتكوت لەسەر را بۇ خوى دەگىرئىتەو ، دەتكوت دەى ھەوئ چەلىكى دى ھوى تەرىكبوونى لەسەر كەوتن بۇ دەر كەوئت .

«دە دەستم دابوون ، ھىچ دەرەتانىان نەبوو ، نەيان دەتوانى لە جىيى خۇيان بېزوون ، ھەموو لايەكمان لى بىبوون ، ھا ئىستا بيانگرين ھا ئىستىكى دى...»

دو سې په پووله هاتبونه نیوان میښووله کان، قالونچیکې گه وره ی بالدار
به سهر سهریان دا هه ل فری، پړویی، له سهر را گه راوه، که وته سهر که نارهی،
یهک دوو جار له حاسته خوی سووړاوه، باله کانی جوان بو خر نه کرابوونه وه،
په حمان ناغا به پشتی دست فری دا قه راغی.

«نازانم له پر ئه و دوانه ی سهر شاخی له کوی په دیا بوون، ئه لانیش نه مزانی
کیین و کی پی کوتبوون.»

نارهق جلهوی ئه سپی زمانی پی شل کر دیوو، به سهر ته ق ته قه به ردی پ ابردو و
غاری پیده دا.

«قه تم ئه نگیوه ی وا نه دیوو، هه ر گولله ی ده یان هاویشت یه کیان
لیده کوشتین.»

مانگ تریفه ی له پشت کیوان پ ا و دیار که وتبوو، ها ئیستا ها ئیستیکی دی
بو خوشی وه دی هاتبا، حه مه دئاغا ئیستکانی خوی هه ل گرت، هیندیکی تی
روانی و به گه رووی دا کرد، قاشیکی باینجان ده خه یار ماست هه ل کیشا، بریکی
خوی پیدا کرد و له سهری خوارد.

«پیته بلیم ئه و دوانه کی بوون؟»

سهروان وهک مندالیکی که واده ی کرینی شتیکی به بایخی بده نی له سهر
جییه که ی قوت بووه.

«چی، ئه تو دهمانی کی بوون؟!»

حهمه دئاغا قاقایه کی کیشا و کوتی:

«چون نازانم، هه ر ئه و دوو توله بابانه ی ئه منیان بریندار کرد!»

«یانی ده لئی مراد و خالید بوون؟»

په حمان ناغا هه لیدایه و کوتی:

«به لئ جه ناب سهروان ئه وان بوون!»

سهروان سیغاریکی دیکه ی داگیرساند، هاته سهر چوک دانیشت، مژیکی
توندی لیدا.

«ئیوه چوزانم؟ خو ئه ودهم کوتیان ئه وان هه لاتوونه عیراقی.»

حهمه دئاغا کوتی:

«درۆ بوو، هەر لیڤه مابوونهوه، سلەمان ئاغای گورەهەرمی دووجاری پیاو
ناردبوونه سەریان.»

سەروان چاوه شینەکانی مرادی هاتنە پێش چاوی.
شەو شەق ببوو و مانگ کەوتبۆه سەر و لیژی ئاسمان، لە سەری
هەڵدەخلیسکا، کادزه لە نیوەراست ئاسمان وەک ئاھەراییکی کە هەزاران گۆ
ئەستێرە لەوبەر ئەوبەری بدرەوشینەوه بەرەو ولاتی نادیار کیشراوو. سەروان
ماویەک بوو سەر قورس و گران خەوی لی کەوتبوو پرخ و هۆری تیکەل سرتە
سرتی سیسرکان ببوو.

کەس نازانئى لەکوئى ٲا ھاتۆھ، بۆ کوئى دەٲوا، خەلکى کوئىيە، لە کوئى گەورە بۆھ، بە دواى چيۆھو، لە چى دەگەٲي، بۆ وای لى ھاتۆھ، نە قسەيەک، نە گريانىک، نە پيکەنينيک، نە بزەيەک، داريکە سووتاو و يشک، بەردنيکە ٲەش و بيدهنگ، تارماييە، شەو ديژنيکە، لە نەکاو ديٲ و لە ٲر و ن دەبي، لەگەل ٲۆژ وەديار دەکەويٲ و لەگەل شەو دەٲواتەوھ، ئينسانە يان زيندەوھ ٲيکى دى، چيۆھ؟ چاوى وە ئينسان دەچى، تەنيا چاوى، منال يەک يەک و دوو دوو لە بەرى ھەلدەھاتن، بە قيژە قيژ و ھاوار و فيزار خۆيان بە دەرکەى مالئاندا دەدا و ھەلدەھاتنەوھ ژوور.

«حەک دەرکى بابانت بە قورئى گيرئى، ھەتيوھ ئەو چ باسە؟ ئاوا خۆت بە دەرکەى دا دەدەى؟!»

کوليريهک، نانئىكى وەردەگرت، دەبن ھەنگلى دەنا و چۆن ھاتبوو ئاواش دەگەٲاوه، بيٲشکيکى بە کۆليۆھ و ليزگيکى موورو لە مل دابوو، بيٲشکيکى بەتال، ليزگيکى شين، منال دە ٲازدەيەک خٲ دەبوونەوھ، غيرەتيان تيک دەکردەوھ، لە دوورەوھ بەردەبارانئيان دەکرد، ھەتا ميٲشە و دارستانان بە شوئنى دا دەٲويشتن، ھەرا ھەرايان دەگەيشتە ديئى.

«بيٲشکە لە کول، ليزگە لە مل، بيٲشکە بەتال، ليزگە لە مل.»

لەبەريان ھەلدەھات، ٲاوەدەستا، ليئيان دەگەٲاوه، دادەنيشت، بيٲشکەى ديئا ٲيٲش خۆى ٲايدەژاندا.

«خەجئى لای لای خەجئى، چاوت ليکنى ئەستيرە ھاتوونە ژوورئى.»

«خەجئى لای لای خەجئى، خەجئى چاوت ليکنى سپەى دەچينە سەٲرئى.»

منال ھەریان دەکرد:

«بیشکە بەتال، لیزگە لە مل، خەجی دەچۆمی کەوت.»

دەقیقژاند، دەی زریکاند و بیشکەیی توند توند دەباوەش دەگرت و ھەڵ دەھات، لە قوژبنیکی، لە پەنا دیواریکی، بیشکەیی دیناوە پیش دەستی و رای دەژاندەو، لیزگەکەیی دە دەست دەگرت و بۆ لای دەمی دەبرد، بۆنی پێو دەکرد، لای لای دەست پێدەکردەو، دەم و چاوی لە ژیر قژی ئالۆز و پەشدا شاردرابۆو، لە پەنگی یەک بوون، لە پەنگی شەو، پەش پەش، ھەر بە حال کزەیی ئاوری دیبا سەر و قژی خۆی دەپنی و بە پێخواسی غاری دەدا، شۆان تاریکانی دیتبویان، بیسمیلیان کوتبوو، غەیب نەبوو، ھەر لێیان ھاتبۆ پێش چواری ئامبازی ببوون، دوور و نیزیکی گەرابونەو، ھەر ئاوری دیبوو، پر بە شەو زریکاندبووی و لە پێش چاویان ون ببوو.

بئ ئازار بوو و کاری بە کەس نەدابوو، کۆم ببۆو و سەری بەردەداو، جوابی کەسی نەدەداو، کەس نەیدەزانی شەوانە لە کوئی دەنوێ، یان چی لیدی، ئەورۆ لێرە دەبوو، دەروویی و ھەتا یەک دوو مانگان کەس ھەوایی نەدەزانی، لە نەکاو لەو سەری کۆلانیکی وەدیار دەکەوت، ھەرچی وەبەر دەستی کەوتبا لە خۆی دەھالاند، قژی ئالۆز و پلۆز پلۆز بۆنە سەر دەم و چاوی پش و سووتای.

تەنیا لە گەل کاک رحیم دەدا، بە قسەیی دەکرد، چاوی دە چاوی دەبری، دوو تەنۆک: ئەسڕین لە قولینچکی چاوی وەدیار دەکەوت، سەری بەردەداو و بەداویدا دەپۆیی، ماوەیەک بوو لە ژیرخانی مالا کاک رحیمدا دەماو، بەیانان زۆر زوو و دەدر دەکەوت، بە دیاندا دەگەرا، دەچوو لای کۆچەر و پەوئەندەکان، شەو درەنگانیکی دەخزایەو نێو ژیرخانە تاریکەکەیی، چەند ساعەتان چاوی دەتاریکی دەبری، دە پەشایی دا نوقم دەبوو، دنیای تاریک تاریک...

شەو زرینگابۆو، چەق و لووری سەگان لە گۆشە و کەناری دیی دەھات.

مەلا بانگی بەیان دەدا، سێ چوار کەلەباب خۆیندبوویان. پیاو و ردە و ردە بۆ نوژی بەیان لە مالان دەھاتنە دەر و دەچوونە سەر ھەوزی. قادرخان بالا بەرز و چوار شانە بەرامبەر بە کاک رحیم راوەستابوو. ئاسمان کەش ھەور بوو، خۆیان دەباوەش یەک ھاویشت.

«کاک رحیم چۆنت چاکه بدهمهوه؟»

«قادرخان چم نه کردۆه جوایم بدهیهوه، مهیلی خودای لهسهه بوو ئه و ئه و ئه
شیته بت بینیتهوه و ئه من بینیته لات، ئه و قهدهرهش ههه و همزانیهه برای خۆمم
لئ میوان بۆه.»

قادرخان ئاوریکه له ژیرخانه تاریکه که ی داوه، پووناکی پئی چوونی ویی
نه بوو.

پووی ده کاک رحیم کردهوه.

«قهتم ئه و پیاوه تیته له بهیر ناچئ، ئیشاللا پۆژیکه بتوانم قه ره بۆت
بدهمهوه.»

جاریکی دی یه کتریان ده ئامیز گرت و سهه و دهم و چاوی یه کتریان ماچ کرد.
مال ئاواپی کرد و به ئه سپایی ده رکه ی کوچه ی کردهوه، ده نیو تارمایی
به یان به ره بووندا له «بیکۆست» وه ده رکه وت.

له ترسى ئاغا كەس نەيدەو پىراپە لاي مالاھە حاجى مەممەد پۈە بچى، وەك گولى دوراوايان لى ھاتبوو، لە كۆلان و كووچان ئەگەر تووشيان ھاتبان، چ ئى حاجى و چ خىزانى، سەر زارەكى جوابى سلاويان دەدانەو و توند و تىژ لىيان تىدەپەرىن، بە ھەلكەوت ئەگەر يىكان چەند ساتىك لەگەلىان راوہستابان و دواندبايانن، وەك بارىكى قاچاغيان پى بىت، يان داخوا تووشى تالۆكىكى بەسام ھاتبن خىرا خىرا ئەو سەر ئەوسەرى كۆلانىان چاۋ لىدەكرد، ھەموويان لىك دەترسان، چووك و گەورە، ژن و پياۋ، ترسى ئاغا شالاولى بۇ ھىنابوون، تەنانەت لە مالىشدا لە يەك دەترسان، گەورە لە چكۆلە، ژن لە پياۋ، پىر لە جىل، بۇ ھەر شتىكى حاجى و مندالەكاي چووبانە مالاھە ھەر كاميان بە دەستى بەتال دەگەرانەو، ترس مۆتە بوو قورگى «جەپانىي رىك دەكوشى، ئاغا ھەر شەھى لىكردبوون ھەر كەس بيان دوتىنى يا ھامووشۆيان بكا لە دىي دەتارىنم، دەپوئىش سەعید كز و دالگۆشت بۇ شۆفارى لە كۆلانىان دەخولاولە، ھەموو ئىۋاران لە مالاھە ئاغاي دەستە و نەزەر راوہدەستا و ھەوالى دىي خروپىر لە پىش دادەنا.

ئاخر مانگى ھاۋىن بوو، ۋلات پروون ببۆۋە، باغى مالاھە ئاغاي دەتكوت بووكى رازاۋەيە، دەسمالى رەنگاۋرەنگى سەرنجى رادەكىشا، سىۋو سوور سوور وەك نەقىمە لەسەر قاشە ئەنگوستىلەي قامكى داران دەدرەوشانەو، ئاغاكوک و پۆشتە سواری ئەسپىنى شى لە ھەوشە ھاتە دەر و نىوہغار بۇ لاي گۆرەپانى دىي پكىفى لىدا، لەپشت سەرى ئەحمەدە زلە تەژە و زەبەلاح بە سۋارى دەرۋىي.

پياۋى پىر كە خويان لەبەر تىنى كەم ھىزى ھەتاۋى بە سالاچوو ھەلخستبوو تىكرا لەبەرى ھەستان، كوئىخا رەسوول بە پىرپۈە ھات، ھەمدەئاغا ئەسپى

پاگرت، ئەسپە شى شاختى كىرد، ھىندىكى سمكۆل كىرد و سەرى دوو سى جار
لەقاند، ئەوجار گوڭى قووت كىردن، كوڭخا دەستەونەزەر پراوھستابوو.

«سەلاموعە ليكم ئاغا.»

«عە ليكەسەلام كوڭخا.»

«ئاغا گيان! تەشريفت بۇ كوڭ دەچى؟»

ئاغا چاوى بەسەر پياوھ پىرەكان دا گىرا، ھەموو دەستەونەزەر پراوھستابوون
و زارىيان پان كىردبۆوھ، مليان كەم تاكورتىكى لار ببوو بەتايبەت كە چاوى ئاغاي
لە سەريان دەگىرساوھ زۆرتەر لارەمل دەبوون.

تەواوى ژيانمان پىكەوھەين، لە شايى و شىندا، لە خوڭشى و ناخوڭشىدا، لە
لاى يىكىن، ليك ھالاوين، ھەر يەكە لە لايەكى و لە جىيىكى ليك وەخر بووين،
بەلام دەستە و نەزەرى يەك نابىن، گرى ژيانمان لە يەكتر ئالوز دەكەين،
بايەخ دانانىن بۇ يەكتر، بۇ ئىنسان، كى دەتوانى بلئ ئىنسانىك لە ئىنسانىكى
تر گرىنگترە؟ كى ئەو ھەقەي ھەيە منالىك لە منالىكى دى بەبايەختر بزانى؟
كى ئەوھى دە مېشكمان ھاويشتۆھ، بۇ دەرى ناھاويين؟ فرىي نادەين؟ بۇ
لە جياتى بايەخ بۇ بى بايەخ دانىين، بۇ يەكتر دانانىين؟ بۇ لە جياتى كىرئوش
بىردن بۇ پوڭ و پارە، بۇ ملك و داھات، قەدرى ئىنسانى نەگرين، ئىنسانىكى كە
دونييايەكە لە جوانى لە پەنامان پراوھستاوھ، بۇ دەستمان نادەينە يەكتر و گرى
پوچكەي ژيانمان بە يەكەوھ ناكەينەوھ؟ رەش ديارە، سېيش ديارە، بۇ ليكيان
دەدەين و پەنگى بۆر ساز دەكەين؟ بۇ ژيانى سەگمەرگى و بى بايەخ بۇ يەكتر
ساز دەكەين؟ دەكپى شەومان نەبى، پوژى پووناكمان ھەتا ھەتا بى، دەتوانىن
ژيانمان، چارەنوسمان ليك گرى دەين، بىكەينە بوكيكى پازاوھ، ھەرچى
ئىنسانە بىتە زەماوھندى، ...

«دەچمە مالەئەو ھىزبابەي.»

«لەبەر چى ئاغا گيان!؟»

«دەچم دەي ھىنمە نىو تەويلەي مالئيمان دەيدەم دەپەينى گرپن، جا با
ھەتيوھەكى پياو بى و بە فرىاي بىت، يان دەويدا دەتوپى يان بىژۆھەكى دىتە
ھاناي.»

پكیفيان له ئەسپى دا و پرويان دەكۆلانى بارىكى دىيى كرد، تەپوتۆزىكى زۆر له ژيىر سمى ئەسپان وەحەوا دەكەوت، لولى دەخوارد و بە دواياندا دەرۆيى و نەيان دەگەيشتى، دەنيشتەو و سەر حەرزى، سرت و خورت كەوتە نيو خەلكى، كويخاكە له پيشدا له مەبەستى ئاغا ئاگادار بوو و ئەو پرسیار و قسانەشى ھەر لەبەر گزىكى بوو كە له پيشدا دايان پرشتبوو، رووى دە خەلك كرد و گوتى:

«با بچين تكايەكى بۆ بكەين، ئەي بەلكوو لىي خۆش بى.»

غەلدە غەلدە دە خەلكى كەوت، ھەر كەسە شتىكى دەكوت، چەلى وابوو تىكرا قسەيان دەكرد و كەس لىيان حالى نەدەبو، له خۆشى ئەوھى بە داژدارى كويخا دەتوانن له نزيكەو و ئاگيان له رووداو كە بىت لىيان تىك دەچوو له رۆيشتنى دا وەپيش كويخاى دەكەوتن، له پىر وەبيريان دەھاتەو داواى لى بورديان دەكرد و دەكشانەو و پشتهو، دوور و نيزىكى مالاە حاجى محەمەد بوون، بەرامبەريان ئەحمەدە زلە بە پالەپەستو حاجى وەپيشە خۆى داوو، ھەتا ھىندىك لە مالاە خۆيانى دوور خستەو، خات زارا و پەعنای كچى و مالاەكان كووجەيان وەسەر سەرى خۆيان گىرا بوو، قەرەبالغ بوو، سەربانى مالانىش لەژن و منال و پىر و جھيل پىر بوون، ئاغا بەسواری ھاتە بەرامبەر حاجى كە گىژ و وپ چاوى لە دەورو بەرى دەكرد، بى ئەوھى قسىكى بكا پىلاقىكى بە سىنگى دادا و خستىە حەرزى، زىقەى خات زارا و پەعنای ھەتا ئەوسەرى گەرەكئ رۆيى، خات زارا سىنگى لىدەكوتا و بەرۆكى خۆى دادرى، پەعناس بە چەنگان قژى خۆى دەردەكيشا و بە نىنۆكان پرومەتى دارووشاند. حاجى مېزەرى سەرى چەند شەقاو دوورتر لە خۆى كەوتبو و لىك ھەلوەشابوو، كويخا ھاتە نىوان ئاغا و حاجى.

«ئاغا گيان! كورە ئاغا گيان! پياوى چاك بە، ئەو جارەش لەبەر خاترى من چاوپۆشى بكە، ئاغا گيان! ئەمن تكات لىدەكەم.»

«لاچۆ كويخا بە مەرەدى شىخى زەنبىلى، بە گۆرپىكى بابم چۆتى دەستى لى

ھەل ناگرم.»

سەرى ئەسپى وەرسووړاند و بە پەناى كويخادا بۆ لای حاجى كە لە حەرزى ھەستابۆو و رۆيى، ديسان پىلاقىكى پىدادا و بەرى داو. خەلك وەك سەدان

په يکهري گوشت و ئيسک ، وهک له سهدان چهرخ له مه و بهر ويشک هالاتبن ، بئ
جووله چاويان ليده کردن.

هه شتيکی له راده به در ، پوولي زور ، جواني زور ، دهنگي زور خوش ،
ترسي زور و بويري زور ، بئ دست هه لاتي زور ، هه موويان ده توانن ئينساني
ويشک کهن ، ميشک و بيري هه ل ته کينن ، له کاري بخهن.

«ئه حمه دا! هه تيوه وه ره هه تا نيو ته ويله ي به شه پان به ره و بلخ ده په يني گرن.
قه مچيکی له لاترافي ئه سپي دا و وهک گرده لووليکی ديي به جي هيشت و به ره و
پاسگا غاري به ئه سپه که ي دا.

(٤١)

کانیاو زابوونهوه، ئاویان روون روون به وینهی چاوی قرژال له بهر شنهی بهیان و ئیواران دهلهریهوه، میشههنگوین پاشین ئاوبارهیان ههلهدمژی، به گیزه گیز دهیان کیشاوه نیو پلورهیان، جالجاڵۆکه له مابهینی لکی ناسک و باریکی داران یان پنچک و پنجاران یا ههر شوینیکی دی که وهگیریان هینابا داویان دهتهنی، داو باریک باریک دهمیک له بهر تیشکی رۆژ دهروشانهوه و دهمیک به تئیهربوونی سروه به پهنایان دا دهلهرزینهوه، سمۆره لهسهه شابۆقی داری گهوره، داره بهرو و گوێزان دههاتنه سهه پاشۆان، زیت زیت چاوی رهشیان دهگێرا، له نهکاو قفازیان دها سهه لک یان داریکی دیکه، کهندهسمه یهک بین کۆتهرهی دارانیان دادهگرت وهک قرمهی رهشاش دهنیو کهپتار و دارستان دا دهنگی دهاوه، ههلو بهرزه فرهکان بو یهک ساتیش بالیان ویک نهدههیناوه، میری مهزن بوون له ههریمی ئاسمان دا دهسووران، له دوورهوه قهندیل سههری دهاوه تهپ و مژ و ههوردا شاردرابۆوه، سال دوازهی مانگی دهست و ملانی یهکن، ههور و قهندیل، مژ و قهندیل، دهمیک ههور سهه دهکهون، دهمیک قهندیل، دهمیک تهپ و دومان دای دهپۆشن، دهمیک قهندیل سهه بهرز و سهه رکهش سههری ههلهبریوه.

میگهلی حاجی ساله له نیو دۆلیکی تهروبردا مولا درابوون، بیهر له داوینی بهردی په یوان دامه زرابوو، مهه دوو دوو ههریه کهی دهچوونه لاییریکی، باره و کارهیان رۆژهه پێیک ده پۆیی، زهنگه زهنگی زهنگۆله یان زایلهی دهاوه، شوان لای سه رییان لی گرتبوون و ریی هه لیری نیان بو نه هیشتهبونهوه، بیهری دهفری شیردۆشینیان له بهر دهستی، ههریه که لینگی مهه یا بزنیکی دهگرت، لاقیان پی

داويشتنه ئەوبەرى دەفېر و گورج و گۆل گۆانيان دەگرتن ، خوشە و شىخى شىر
لاوژەى كوستان بوو. ھۆ ھۆى شوآنان ئاويئەى تريفە و حىلك و ھۆرى شەنگە
بىريان بوو.

حاجى سالە سەعاتىك دەبوو ھاتبوو بەرامبەر بەو شاخەى كە پىوابوو
مىوان بەوى دا دىن ، لەسەر لىبادىكى خاوين دانىشتبوو ، نىسپى شاخى پىشتەوھى
كەوتبۆھ سەرى ، قەنەى بەر دەستى تاوىك بوو ۋە قولتە قولت كەوتبوو ، بۆنى
نان ساجى و گۆشتى سووركراوھ بەر پۆنى كوردى دە چاداران گەرابوو ، بە كەلىن
ۋە كولىنى چىغاندا قوتار ببوو ھەتا بەر كەپوى حاجى سالە دەھات ، مىوان لە
نەردەكى بەردە پەيوان ۋەدى ھاتن ، چوار پى بە ھەپە ھەپ ئامبازيان بوون ، لە
پەنا داران را ، لە پەنا مەرى را ، لە پەنا شوآنان را ، لەسەر و خوار را بۆيان
چوون ، كلك لەسەر نەپەى پىشتى ۋەك تىرى سەختەكەوانى ، پىك و پىك دە
رىزىكىدا لە بستوى شاخى دەھاتنە خوار ، لوولەى تفەنگ و دەستكى دەمانچە و
مىشتوى خەنجەرى بەر پىشتىيان لەبەر ھەتاوى پالىيان شاھىكى دەداوھ ، ورتكە
بەردى چكۆلە و خر لەبن لاقىيان تار دەبوونەوھ ، شوآن چوارپىيان دەنگدان و
بەرەو پىريان چوون ، بىرى دەستيان لەسەر گوانى مەرى راگرتبوو ، مەرى بە
تەماى روينى خۆيان دەپچىرى ، سەگ لە دەورىان دەسووران و دەوهرىن ،
گەيشتبونە حاستى بىريان ، بىرى ھەستابونە سەرى پى و تىسكى مەريان بە
دەستەوھ رايان گرتبوون.

«سەلامە لىكم.»

«عەلىكە سەلام ، بە خىرىن.»

«سو پاسو دەكەين ، بۆخۆ ماندووش نەبن.»

«مەرى حاجى سالەن؟»

«ئەرى ۋەللا.»

«ئەدى تاولو ۋە كوئىيە؟»

«لەو باسكەى ئاوابن دەيان گەنى.»

«حاجى سالە بۆخۆى لە چادرىيە؟»

«بەلى ئەوھ چاوەرىتانه ، دەفەرموون ماندوو بەسپننەوھ.»

میرم کولمی دوو قاش قاشه بوون، چاوی رهشی ددرهوشانهوه،
کهزیهکانی له ژیر پهنجهی زۆرداری لهچکهدا ههلاتبوون، رهش رهش، شهوی
تاریکی ئەنگوسته چاویان به خۆدا دهشکاندهوه.

«ئەگەر ئاوو لهکنه چۆریکمان دهنی.»

بیژی غاریان دا سهرکانی، به تریقه و بیکهنین، نه قوورچیان تیگ دهکوتا و
لیکیان ههلا دهقورینجاندا، سهریان بهردهداوه، میرم دهفریکی ئاو بو مرادی
پاداشت، مراد دهستی درپژ کرد و لیی وهرگرت، ساتیک قامکیان ویک کهوت،
قامکی میرم ئاور بوون، چاوی لهسهر چاوی شینی مراد هه لگرت و ده ههرزی
بپی.

«دهستت خوش بی.»

به دواي هاوریکانی دا تی ههلبوو. به تریقه و بیکهنینی بیریان میرم وهخۆ
هاتهوه.

«میرم! کچهتیوه ئەوه هۆشت له کوپیه؟»

وهک له شیرنه خهو ههستابج سهری ههلیئا و چاوی ده مراد و هاوالهکانی
بپی که له پشت سهری یهک له بیههالی شاخی وهسهر دهکهوتن، بۆلای مهپه
سووری چوو، چووبۆوه بال ئەوانی دیکه، سهری بهردابۆوه و خۆی
دهشاردهوه، بهکره له بهر تهوژمی پک و ئیرهیی خۆی پی رانهگیرا، گۆچانی
ههلیئا و ههتا هیژی ههبوو له پشتی چوار پی بۆری پهنا خوی راکیشا، سهگ به
قروسکه قروسک له بهر دهستی ههلات.

حاجی ساله دووراودوو بهرهوپیریان چوو، یهک یهک ده ئامیزی گرتن و
پاینازی کردن. کلپهی ئاوری بهر دهرکهی خپوهتی حاجی ساله حاندی رهشمالی
گهورهی میوانانیشی رووناک کردبوو، هۆبهیان شهش رهشمال بوو، دوو
رهشمال یهکی میوانان و یهکی حاجی ساله ههتا شهوی ئاخری ههواری عادهتی
بوو له بهر دهرگای رهشمالی خۆی له پهنا ئاوری دانیشی، ههموو شهوی دهبا
ئاوریکی خوش کراباوه، زۆرت له بهر قهنهی بوو که کهم وابوو له پیش دهستی
نهبی، له چادری گهورهی میوانان دهور تا دهور دانیشتبووون، لبادی تازو و
نهخشین پارابووون، سهنیری گهوره و نوئی له سهرتاسهری ژوووی له بهر
پشتیان داندرابوو، چراتۆریک له نیوهراستیان دایيسا و نیو چادری به تهواوی

رووناك كر دبوو ، نيسييان كه وتبووه سهركوئينان ، چيغي بهر چادري لادرابوو؛
دهرييان به تهواوي لي ديار بوو. سولهيمان دهورو بهري هوبه ي گه رابوو ، به
هر چوار لاي دا تا مه ودايه كي زور پويوو هر چي كه لين و كولين و قولكه و په نا
بوو پشكنيويوي ، له دواي ئه رخه يان بوون ، گه رابوووه ، يهك پي له بهري
ههستان و وه سه ره وه ي خويان خست.

«فهرموون دانيشن.»

راوهستان هه تا ئه و دانيشت جا ئه و جار دانيشتنه وه ، پرووي ده حاجي ساله
کرد و کوتي:

«دهبي بمبووري حاج ئاغا! هي ئه وه ي نييه خوداي نه خواسته له نگو به شك
بين ، به لام ناعيلاجين له هه موو جييكي دهبي وشيار بين.»
هه بيه تي سولهيمان و هاوالاني پشتي حاجيان بو دميك له رزانده وه ،
ده تكوت ئه وشو حوت كيوي لي ميوان بوون ، حوت كيو هاتوونه هه واري ، يهك
له يهك بهر زتر.

«ئيختيارت هه يه ، كاري چاكوو هه ر ئه وه نده يه براله بو پيم ناخوش دهبي ،
ناوه لالا له كهس ئه رخه يان مه بن ، حووكمات سيخور و مووچه خوري زورن.»
قرچه قرچي بزووتان له كاتي بيدهنگ بوونيان ده بيسرا.
حاجي خوش خوش هه لده ستا و ده چوه بهر دهركه ي چادر و به دهنگي بليند
هه راي هه وار چياني ده كرد:

«خي رابه كوره! مه سينه و ته شتي بينه.»

«زوبه كچي! ئه و ته شكه بهري بينه ئيره رايخه.»

ده هاته وه ژوور و ئه زنه به خيره اتني ده كردن.

«گه ورمو كردين ، يا خوابه خيري.»

بوئي دوو كه لي سه خته داري ، بوئي چيشت و بوئي كوستان تي كه ل ببوون و
هه ر ده هات په رهيان ده ساند ، هه ر دمه يه كيان له هه ري مي په شمالي ميوانان دا
پر زورتر ده بوو.

شيويان خوارد ، هاتنه بهر دهركه ي خيوه تي حاجي ساله و له دهوري ئاوري
هالان و دانيشتن. ئاورينگ خويان له چه ننگ ئاوري ده رباز كرد ، ده كه وتنه
باوه ش تاريكي و ئه ويش ده سبه جي قووتي ده دان ، نيسي ي مرؤ فان له سه ره رز ،

لهسهه كۆينى ، لهسهه چيغان كورت و دريژ دهبوو ، ههوارچى به په له به نيوان چادران دا دههات وچۆ دا بوون ، دم و چاويان له بهر شه به قى ئاورى ، سوور دهچۆوه ، چاويان جريوه جريوى بوو ، حاجى ساله له نيوان فساندا به خيهرهاتنى دهكردهوه.

«ياخوا به خيهرين ، گهورهو كردين ، خير و بهر كههتوو هيئاوه.»

به سام و قورس و قايم دانيشتون ، وزه ووره يان لى دهبارى ، كهوت ههلو بوون له ئاسمانى دلى ههوارچيان شاباليان كردهبووه ، كهوت ئهستوندهكى رهشمالى ههژاران بوون ، كهوت سهخته دارى ليپ بوون كهوتبونه ئاورى شهه دژى زولم و زور ، بليهره يان ههتا تاقى ئاسمانى ژيانيان ههله دهكشا.

كچ گه له به بيانويهكى له چادران دههاتنه دهر ، لهسهه شانيان ئاورپيان ليدهدانهوه ، يا كاتى چوونه ژوور لهحاند دهرگا دوو دوو و سى سى ، خولهكيكه وهكو دهبوون و پسكه پسكيان دهكرد و له دوايه دهچونه ژوور ، حاجى ساله به مهقاشى بهر دهستى هينديكى پۆلووى له ئاوركهى ههله گرت و لهسهه قهنهى دانا و ئاورى لى تازه كردهوه ، يهك دوو مژى توندى ليذا ، قولته قولتى وهك ده يان بهردى لهسههريهك له سههريهك دهچالاوى باوين دهچوو ، دووكه لى به گوشه لى ليوى دا دهرداوه ، رووى ده سولهيمان كرد و كوتى:

«كاك سولهيمان! نه گهر له دلۆ گران نايه پرسيارىكو لى بكهه؟»

«فهرموو حاجى گيان! دهخزمهتت دايه.»

«كاك سولهيمان! نهو جوهرى بيستومه ئيوه به دييان دا دهگهريه و خهلكى

دژ به ئاغا و ژاندهرمان هان دهن ، له بهرچى؟»

سولهيمان به دهنگيكي كه بۆنى تووره يى و گله يى و خه مى ليدههات وهلامى

دوه:

«حاج ئاغا! پيم سهيره نهومى دهپرسى ، جا چۆن نهتۆ بوخۆت خهلكى دىي

نازانى له بهر چييه؟ نهدى نهو ههمو زولم و ناحه قيه كه نهوان له گهله خهلكى

دهيكه نايبينى؟!»

حاج ساله قهنه لى بهر ده مى لادا و كوتى:

«كاك سولهيمان! عه رزم كردن نه گهر له دلۆ گران نايه ليو دهپرسه ،

براله.»

«حاجی گیان! له دلمان گران نایه، به لام بۆ ئەتۆ دەبێ شتی وا بپرسی؟! خۆ ئەتۆ لهو خەلکە دووره پەریز نی، ئاگات له ژيانی وان ههیه.»

«کاک سولهیمان! مەبەستم لهو پرسیاره ئەوه بوو که براله ئەمن تالی و سویریم زۆر چیشتۆه، له ئیوه به سالاچووترم، دونیام قوونه کهو کردۆه، پەرژینیکی قایم بێ زۆرم چەتە و پێگر و قەرەپشی دیون، هەر کامیان پشتیان به ئاگایه کی قایم بۆه، دیسان زۆری نهکیشاوه دەست بهسەر کراون، جا بۆیه پیم سەیره ئیوه هیچ ئاگایه کوو به خۆتانهوه نههیشتۆتهوه، چون دەتوانن خۆراگرن، جا خۆ به خودای ئەو خەلکە ئاسایهش که لیو وهخر دەبن هەر له دوورهوه نیوی ئاغا و ژاندرمان ببیسن خۆیان پیس دهکهن، چ بگا بهوهی بیینه پشتوو.»

عهولا هاته سهه چۆک و لهجیاتى کاکى وهلامى داوه:

«حاج ئاغا! ئیمه نههاتووین خۆراگرین، مەبەستیشمان پۆل و ژيانی ئاسوده نییه، دهنه هه موومان ئەوانه مان هه بوو، هاتووین ئەوهی به ئەرکی خۆمانی دهزانین به جیی بیین.»

شهو درهنگانیکی چوونه نیو چادری، هەر یه که له سهه جییکی لیی پاكشا و چاویان دهکۆینی رهشمال بری، کوین وه شهوی تاریک و شهورهنگ دهچوو، رهش رهش، هەر به نیوان دوو ساعهتان یکیان کیشکی دهکیشا، کوستان کش و مات بوو. مراد هات و جی گۆرکی له گهڵ فهتاح کرد و له پهنا ئاوری دانیشته، کزهی ئاوری شۆان له کهوانه ی رهزی مامه ی سرنجی پادهکیشا.

تهزووی ساردی بهری بهیان مچوورکی به پیاوی دادینا و تووکه منداره ی لهش قیت دهبوونهوه، مراد چۆیکی سههر سههر له پۆلوان وهر دهنه و سکلای وهشارتی ژیر بابووسکانی وه دیار دهخست، دهنیو خه یالات دا ون ببوو، شلقه شلقی مهشکه له رهشمالی ههوارچیان پا ژيانی وه خه بهر دینا، بیری یهک یهک و دوو دوو دههاتنه دهر و دهستیان دهنه دهفری شیر دۆشین و راوکه، به سهرته و پسکه به رهو میگهلی دهپۆیشتن، میرم له چکیکی سووری له سههر بهستبوو، بسکۆلی بۆلای روومهتی شهقی هه لگه رابوون، به پرتاو چاویکی له مراد کرد، چاویان لیک گیرساوه، مراد سههری بهرداوه، خه میکی قورس له دلیدا له ژیر

باپووسکەي زەمان وەديار کەوت ، هەر دەهات و گرشەگوشي زياد دەبوو هەتا جیيکی کزەي لە جەرگی هینا ، بە دلۆپیک فرمیسک دایمر کاندەوه .
«هیرۆ...!»

سەری هەلینا ، میژم لە دوورەوه کارمامزیک بوو شلک و نەرم بازدی دەدا .
شەو تەواو بوو ، عەتری گول و گیا لەسەر یال تەبەقی هەواي خاوین و بی
خەوشی کویستان پیشکیشی هەوارچیان کرا ، میوان یەک یەک لە خێوەتی هاتنە
دەر ، نان و چایان خوارد ، هەتاو پرشنگی کەوتبۆه سەر تەلان و بەندن ،
هەستانە سەر پی و مال ئاویان لە حاجی و هەوارچیان کرد ، حاجی دەستی لە
سەر باسکی سولەیمان راگرت و کوتی :

«کاک سولەیمان ئەمن لە حاست ئیوه خۆم بە ساحەبمال نازانم ، هەر
وەختیکی بە سەرمان کەنەوه خزمەتکارین: بەسەر و مالەوه دەخزمەتوو دام ،
ئیستاش برالە ئیمە قەدەریکی دیکە دەچینەوه ئاران ، بەلام لە هەر جییهکی
پیویستیو بە من یا بە شتیکی بوو مشکولۆزمەن بن وەلامم لی نەنیرن.»

هیندیان شت بۆ لەنیو توشەبەرە و کولەپشتیان نابوون بە زەحمەت بۆیان
هەلدهگیرا ، مال ئاویان کرد و پیکوپیک روو وەدووندی شاخی کونە چەکچەکی
هەلگەران . میگەل لەنیو شیوەکەي دوینی دا مول درابوون: بالە بالیان دە کەژ و
کۆساردا دەنگی دەداوه ، دووکەل لە کۆچک ئاورگی پەشمالان را هەلدهستا و بە
نیوان کوین و چیغان دا دەهاتە دەر و لە ئاسمانی پان و بەرین دا پریان لی هەتله
و سەریان لیدەشیوا ، هەر ساتەي پوویان لە شوینیکی دەکرد . مراد ئاوری لە
دوايه داوه: بیژی لە دوورەوه دەنیو دۆلەکەي دا دەهاتن و دەچوون ، دەیان گولی
زەرد و سوور و سپی کویستان لەبەر تیرپژی خۆرەتاو دەدروشانەوه .

ئاوازەيان لە ھەريئەمى كوئىستان تىپەريبوو، سروەى فيئكى بەيان بوو، لە تەوقە سەرى كىوان وەپى كەوتبوو، شيو بە شيوو كىو بە كىو خوشىبوو، لەگەل پەنگى ھەزاران گول پەنگابوو، لەگەل چرپەى سەدان مەل تىكەل ببوو، چوبۆھ نىو دلى بادىناوئ، ببوون بە يەك، راخوشىبوون، دى بە دى و مال بە مال گەپابوو، دەروازەى شارانى شكاندبوو، بەنىو كۆلان و شەقامان دا سوورپابوو، لە مالان وە ژوور كەوتبوو، جموجۆلىكى سەيرى دە خەلكى ھاويشتبوو، ژيان ژيابوو، مردن مردبوو، پراوستان پراوستانبوو.

دەولەت سەرى لى شىوابوو، فەوج فەوج ژاندەرم لە ورمى و نەغەدە و خانى و سەردەشت را بۆ كوئىستان دەھاتن. سەروان باكۆيىيان لايردبوو و سەروانىكى تەژە و رەشتالەيان لە جياتى دانابوو، خوئىن لە چاوى دەبارى، قەلس و توورە، ويشك و بى روحم، نىوى خۆى بە خويەو بوو، سەروانە شىتە، ژىر دەستەكانى لە حاستى وەك ميوژۆكە دەلەرزىن، بە سام وىنەى گورگ، تازەلەسەر كوت كەردنى شۆرشيگىرانى ناوچەى لوستان گەرابوو.

بەر قەدى چىاى دەوروبەرى گوندەكان پەلە پەلە و پىنۆك پىنۆك ببوون، زەرد، قاوہىيى و جى جى سەوز دەچوونەو، مېگەل وەنىو شىوەرد و پەريزان دەكەوتن، بۆنيان بە قەسەل و داسووكەى گەنم و جۆيانەو دەكەرد، لووتيان ھەلدەقچاند، دەپشمين يان دەكۆخىن، بە بارە بار و ھىرە ھىر بەرەو ژوورى ھەلدەگەران، دەھاتنە سەر چىنكە و مېرگان شۆان لەسەر تاتە بەردان ھەلدەتووكان دەنا دەچوونە سەر رەوژ بەردان پالايان دەداو، شمشاليان لە قەدى پىشتىندى دەر دەكيشا و پىر بە كوئىستان تىيان دە ژەنى. دونيا داسوكانبوو و

گوئی بۆ ستران و لاوژهی سروشت هه لڤستبوو، هاوین نه شهی په پریوو، ئینسان و سروشت وهک یه کن؛ منال و بهار، لاو و هاوین، پیاو و پائیز، پیر و زستان، کات و زهمان ئه سپیکی یه کپران، خو شهبز و خو شپرو، توند و تیژ سواری هه لده گری بیوچان دان، بی راوهستان، له بنکهی منالی را بۆ مالی پیری، ئه ستیره ی کلکدار له ئاسمانی شهوی ساماله؛ راده خوشی، هه تا چاو له کلکی ده که ی سهری بۆته کلک، له پیر دیت و له نه کاو ون ده بی، وا توند و زوو ژیان تیپه ر ده بی زور چه لان ئینسان ههستی پی ناکا، ته نیا له قهرهس و هه لسه نگاندن له گه ل رابر دوو، له گه ل هاوسه فه ران باوری پی ده کری!

شهو بالی ره شی لیك کردبوونهوه، له سه ر ولات له نگه ری گرتبوو، مانگی که ت و له ت به حال له سووچی ئاسمان دیاری ددها، سه دان ئه ستیره ی گه وره و هه زاران هه زاری چکو له ترووکه ترووکیان بوو، شنه باییکی فیئک شه وگه ری ده کرد، به سه ر مله و باسکی کیوان شه ماره ی ده کرد، له نیو شیو خراندا، راده وستا، چاوی ده گیپرا به سه ری قامکی پژ و پۆی بیکو ل و سپیدارانی ده هۆنده وه، خه وی له چاوی ده تارانندن، سه رته و په سکه یان هه تا نیو ئه شکه وته که ی ده هات، فه تاح که تری له سه ر ئاورگی هه لگرت و هیئایه په نا خو ی داینا، ئاوری به ر ده رکه ی ئه شکه وته ی شه وبا به په نایدا پۆیبوو، گه شابۆوه، نیسی لوان له سه ر دیواری ئه شکه وت ده کی شراوه وهک بیر و هه زری ئالۆز، لیکه ده هالان، خۆار و چه وت ده بوون و هه مین لیك جو ی ده بوونه وه، دوو دوو سی سی پیکه وه قسه یان ده کرد، چه ل چه ل ده نگ قاقا و پیکه نینیان ره سه ر ده نگه کانی دی ده که وت، ته نیا خالید بی جووله و ده نگ له زارکی ئه شکه وت پالی دابۆوه و چاوی ده دیواری ئه شکه وته که بریبوو، مرؤف نه بوو، به رد بوو سه دان سالی به سه ردا تیپه ریبوو، سه خت و ویشک، دیوار بوو، نیسی ئه سمه ر و منداله کانی که وت بۆه سه ری، لیك جیا ده بوونه وه، خوشه ی چا ده نیو قرو شکان دا بۆ ماوه یه کی کورت هه موویانی بی ده نگ کرد، عه تری چا ده ده ماریان گه را، سوله یمان قرو شکه ی پری خالیدی له به ر ده ست دانا و دهستی هاویشته سه ر شانی، خالید راجله کی.

«خالید گیان! بۆ قسان ناکه ی؟ بۆ وا بی ده نگه ی؟ ئه تۆش قسیکی بکه.»

ئاو له چاوی تزابوو، هه ناسه یه کی هه لکیشا و زه ردیکی هاته سه ر لیو.

«بمبورن ئاگام له خۆم نه بوو.»

«براله بۆ وا دهبال خۆت دای؟ دهزانم چت چیشتۆه، بهلام نابێ وا بکهی.»

«به خۆم نییه کاک سوله یمان.»

سوله یمان له په نای دانیشته و چاوی ده شیوه کههێ خوارێ برێ، ساتیک پیکه وه دوان، نزم و نهوی دهنگیان هات، سوله یمان ههستا سه ریچ و هاته وه سه ر جیی هه وه لێ دانیشته، دهستی به سمیلی ره شی داهینا، چاوی جووتیک ئه ستیره بوون که وتبوونه هه رز، وره یان لیده بووه، به سه ر تاک تاکیان دا گیرای، هه ستیان کرد ده یه وه یته قسیکی بکا، بیده نگ بوون، ته نیا شنه ی شه و له نیو دۆله که دا هه دای نه ده دا، سه رت و خورته ی هه ر ده هات.

«کورپینه ده مه وی شتیکو پی بلیم.»

فه تاح کوتی: «فه رموو کاک سوله یمان گو یمان له تۆیه.»

«هه ره وک ده زانن ده وه لته رۆژ ده گه ل رۆژ زۆتر ده ره تانمان لیده برێ، مه ترسی ئه وه ی هه یه له شوینیکی ده گیر که وین و تیکرا له ناو بچین و ئاوریکی که هه لمان کردۆه زۆر زوو بکوژیته وه، جا له به ر خاتری ئه وه ی به بر وای من وا چاکتره له سه به ینی را ببینه چه ند په ل، هه ر په له ی بچیته مه لبه ندیکی، هه تا مه ترسی له نیو چوونی تیکرای نه مینیته وه، هه ر وه ها ده وه لته رۆتر سه ری لێ پشیوی و له ته وه ژمی که م بیته وه.»

خه میکی گر ان به سه ریاندا سه پا، بیده نگی جاریکی دی ئه شه که وتی داگرت، چه که چه کیک تیژ به به ر ده رکه دا تپه ری، خه می لیک هه لبرانیان، خه می دووری یه کتر، سه ست و ماتی کردن، دهنگیان ده له رزاوه، ته م و خه م له چاویان ده رژا.

«برایان ئه میش وه ک ئه نگۆ له جوێ بوونه وه مان مات و که سه رم، به لام پی م وایه رییه کی دیکه مان بۆ نه ماوه ته وه، ئیمه ده بی به سه ر هه ست و ویستی خۆمان دا زال بین.»

ماوه یه ک دوایه هه ر دوو نه فه ره ی بۆ ناوچیکی دیاری کرابوون، فه تاح و عه ولا ناوچه ی محال و بۆکان، مراد و خالید ناوچی پیران و لاجان، سه ته فا و قادرخان به ری مه نگوران، سوله یمانیش بۆ دابین کردنی هی ندیک کار و بار و که ره سه بۆ ئه و دیو ده رۆیی. هه تا ده رنگانی دانیشتبوون و چاویان ده چاوی

یهک بریوو، ویدهچوو بیان ههوی وینهی یهکتر بو ههتا ههتایه دهبیر و یادیان
دا هه لگرن، روحیان دهچوو دهبال یهکهوه، دهبوونه یهک، به نیو چاوی یهکدا
دههاتنه دهر، ببوونه یهک، چارده ئهستیره ی گهش کله کلیان بوو.

«شه و درهنگه کورینه بنوون.»

چهق و لووری گورگ و چهقلان واقه واقعی ریوی و دهیان دهنگی دیکه شهوی
کوستانیان به سام کردبوو.

(۴۳)

هه والی بارمته بوونی حاجی محهمهد وهک بای سهپ سهپ دهپوی.

«حه مه دداغا حاجی محهمهدی دهپهینی گرتوت.»

«کی کوتی؟»

«ئیستا وسوو قوپ له جهپانی هاتوتهوه، له مزگهوتی باسی دهکرد.»

«ئه ری راسته ده لاین حه مه دئاغا خزم و کهسی مرادی ده پهینی گرتوه؟»

«وه للاهی وا ده لاین، زیاتر له سهت ژاندرم و پیایوی تفهنگ داریشی له»

دهوران دهوری مالی داناوه، بالدار ناتوانی به سهری دا برپوا.»

«ماندوو نه بی.»

«له کوی بووی؟»

«له بادیناوی مه نگوران، بو دهپرسی؟»

«چ باس بوو؟»

«وه للاهی ده لاین مراد دوینی شهو له وی بووه، سویندی خواردوه بیئوو ئه و»

قسهیه راست بی خاکی حه مه دئاغای به توره کان بکیشی.»

«کاک حه سهن به کوی دا هاتیوه؟»

«به جهپانی دا.»

«ئه ری له وی چ باس بوو؟»

«وه للاهی جا بلیم چ باس بوو، دار و بهردی بوته ژاندرم، ری پیداری نییه،

له ده جیبان زورت پشیمان پیگرتم، وه للاهی هه تا له دیی وه درکه وتم نیوه

عومر بووم.»

داوگه یان له جیاتی حه مه دئاغا داده ناوه، مرادیان پیوه دهکرد.

«هه ر بیئو بجیته نیو دیی کاری ته واوه، شهش ده ری لیده گرن، وهک بیژینگی

دایده بیژن.»

«حە! ئەۋە حەمەدئاغای پیدەلین، جا چۆن دیلای لە دەستی هەلئ، منالیکى
ئاوا خاو چوون دەرەقەتى دى؟»

«کورە وەئلاھى ھەر لە ھەولیشەوہ خۆى کەرکرد دەنا رەعیەت کە لەوہ کیئشى
بۆ لەگەل ئاغا و دەولەتى پیدەکرئ.»

رپى چوونى نیو دى و مالە ئاغانیان بۆ مراد دەکیشا.
«کورە جا خۆ مرادیش وا کال نییە، بە خودای دەلین هیچ حەیانە کیویک لە
شاخی لەگەلى دەرناچئ.»

«جا بۆ شەرى قەرەغ بادیناویت لەبیر چۆتەوہ؟ چ عەشریکی ساز کرد، ھەتا
چەند رۆژان ھەر کەلاکیان گوئیستەوہ، دەلین ئیستاش ھەر لى ماوہ.»
«کورە ئەوہ مرادە و دۆغرى، ئەوہتا مارفە کەچەل پیرئ لە مەزرای خۆى
تووشى بۆ، کوتویەتى ئەگەر تەواوى ژاندرمى دنیش لەخۆى وەخر کات ھەر
دەیکوژم.»

پیکەوہیان بە شەپ دەدان، دەمیک حەمەئاغانیان رەسەر دەخت و ماوہیەک
مراد، ئیواران زووتر لەجاران لەبە رەروچکەى مزگەوتان ھەلدەکوروشمان،
چاویان لەبەر دوا تیرۆژى ھەتاو چکۆلە دەکردەوہ و دەستیان دەکردە سەیان و
دەیان رۆاندە دوورى، رپواریکیان دیتبا و ھەوالیکیان زانیا.

ھەوارچى چىغ و تاوانیان خر کردبۆوہ، مالانیان وەپیش خۆ دابوو و ولاخیان
جەلەب کردبوو، قەتاریکی دوور و درئ لە پیدەشت و بنارى کیوہکان، لە کاتۆر
و قەرەجان را بەرەو دەشتایى، روو بە ئاران و دئیەکانى دەرپیدا بوون.
ھۆبەى حاجى سالە بە تەنیا مابۆوہ، پاییز پى نابلۆوہ سەر سینگی
کوستان.

قەرانتووى دوو سوار وەدیار کەوت، حاجى سالە تى رۆانین، ئەسپە کۆیتى
ناسپوہ، کیویک بوو دەھاتە خۆار، یال و پڑى بە شە دەشەکاوہ، نەدەرپۆى،
رپیشتن نەبوو، نسکینەى دەکرد، سوار و ئەسپ بە ھەیبەت لە ملەى کیو بەرەو
چاداران تلان دەخۆارد، تیرۆژى ھەتاوى ئیوارە لە سینگی کۆیتەى دابوو،
دەریایەک بوو رەنگاوپرەنگ، دارمالى پیل، زەرد، سوور، رەش تیکەل دەبوون،
ئەو ئەسپە چ بوو؟ چ رەنگ بوو؟ کوستانى لەند بوو سەخت و گەردەنکەش،
سوار لە وى قايمتر، دوور و نیزیکى چاداران ببوون، جەلەوى ئەسپیان

لیۆەرگرتن، بریقە بریقی تڤهنگ و خەنجەریان دە چاوان دەچەقی، سلاو و چاک و خۆشیان کرد، حاجی بەرەو پیریان گەشتیۆه پەنا ئەسپە، سوار دابەزین و ئاوقای حاجی هاتن.

«یاخوا بەخێر بێن، چاوم پوون بوو، کورەئەو ئەسپانە بگێرە ئارەقەیان لێ سارد نەبیتهوه.»

شان بە شانی روو بە چادری میوانان وەرێ کەوتن، میرم لە نیوان چادری بابی و میوانان پراوەستابوو، سەلیکی کەشکی تازە پیبوو بە تەمابوو لەسەر کۆینان داینی، چاوی لەسەر هەلنەدەگرتن، دەترسا گۆییان لە گرمەیی دلی بی، گەرمایەکی خۆش بە دلیدا گەرا، بلیسەیی کیشا، هەتا کۆلمەکانی هات، کردنی بە دوو پشکۆی سوور سوور.

«یاخوا بەخێرین، پەک چەندەم ئارەزوو دەکردن.»

«خودا ئیمانت سلامت کا حاجی ئاغا.»

«گەورەو کردینەوه، ئەوه بۆ ئیستا لیمان ناپرسن، برالە خۆ وانابی، هەر رۆیشتنوو هیچ باسوو نەبوو.»

مراد بزەییکی هاتی و کوتی:

«حاجی ئاغا ئیمە لە هەر کوێ بین هەر لە ژێر سایەیی تۆداین.»

هەتا لە میرم نزیکتر دەبوونەوه، دلی توندتر لیلی دەدا، دل کۆترییکی یەخسیر بوو بە تاسەیی فری بالی لیک کردبوو، دەهات خۆی لە پەنجەیی شەرم راپسکینی و لە شەقەیی بال بدا و هەتا ئەوپەری ئاسمانی ئەوین تیژ برۆا. دەستە دەستە کوللو، ورد و درشت، بە بالی سەوز، شین، سوور لەبن پییان هەلدەفرین، بۆ ساتییکی چاویان تیک هەلقا، کەزی رەشی جەللە دا و بوو لە سەر ریی مراد داندرا بوون، داو، داو لیک هالابوون، بۆ گرتنی مەلی چاو، ببوونە کەمەندی رەش و نەپس، بۆ گرتنی ئاسکی دل هاویژرابوو، حاجی سالا میوانی بردنە چادری، دەنگە دەنگی دوو پیوا کە خەریکی کوشتنەومی بەرخیکی بوون بە ناریکی دەهات، جموجۆل وە هەوارچیان کەوتبوو، منال دەهاتنە بەر دەرکەیی خێوئەکە و بە سەیری چاویان لیدەکردن، دایک یا بابیان یا هەوارچیک تیدەخوراندن.

«کورە هەتیوه! ئەوه بۆ چوونە وی؟ واوهرن بزائم.»

منداڭ بە پەلە پرووزى بۇ ئاخىرىن چار چاويان ليدەكردن و ھەلدەھاتنەو ھە
 قەراغى، لە دەورى يەك دەھالان و دەستيان دەكرد بە گىرپانەوھى ئەو شتانەى
 دىبوويان، ھىندىك لە چىغى لادرابوو و شاخى بەرامبەريان بەوئىدا كەوتبۆۋ بەر
 چا، سىبەرى شاخان ھەتا نىزىك چادران ھاتبوو، دۆايىن تىشكى رۆژ لە
 رەوھزەبەردى سەر بستۆى كىۆى بەرامبەريان درابوو و بلاو بىۆۋە، زەردەگۆيىنى
 پىژ و چكۆلە و سەر كە تەشى لە حاست خۇيان كپ بىوون، چەل چەل بايىكى
 سەبىر ھەلىدەكردە سەر پووش و قانگەلاشى داوئىن شاخان، تىيان دادەسوورا،
 بەستە و گورانى بنىزىۆى تى ھەلدەكرد، وە جوولە چوول و سەماى دەخستن،
 دەستيان دەناو دەستى دەنا و لەگەلى دەپۇيشتن، لە شوپىنىكى دىكە بەجىي
 دەھىشتن و دەگىرسانەوھ. نان و چا خورابوو، باليان دابۆۋە، سىرپوھ سىرپوھ
 مەشكە دپە و قەرقى بۆق لە دوورەوھ دەھات. سى چوار پەلە ھەورى ئەستىپور
 ھىدىكا ھىدىكا پىي ولاتى نادىاريان گرتبۆۋ بەر، بۇ ماوھىەكى نىسىيان كەوتە
 سەر رەشمالان، حاجى سالە سەرى بەردابۆۋە، چى نەدەكوت، مراد كوتى:

«حاجى چ بو؟ خوداى نەخواستە دەلىي زۆر ساز نى.»

حاجى ھەناسىكى ھەلكىشا و كوتى:

«وھاللاھى شتىكم بىستۆە نازانم چۆنى بدركىنم.»

رەنگى دەم وچاوى مەيلەوزەرد بىوو و لىوى وىشك و بەبار دەينۆاند، قەراغ
 برۆى چەپى جى برىنىكى كۆنى لەسەر دىار بوو. مراد و خالىد لە جىي خۇيان
 قووت بوونەوھ.

«چ بۆھ حاجى؟ پىمان بلى.»

بەر دەرگاي خىوت دەمىك تارىك بوو، كلىپەى ئاورى دەرييان لى شاردراوھ،
 زۆر زوو مىرەم ھاتە ژوور و دىسان چاوكەيان وەك خۆى لىھاتەوھ، لەبن لىوى
 سلاوى كرد و بە شەرمەوھ رىزىكى چا بۆ گىران، حاجى شەفىع لەگەل مىرەم
 چاوى دەگىرا.

«كچم بە دايكت بلى ھىندىكىشمان شەوچرە بۆ بنىرى.»

مىرەم بى ئەوھى سەر ھەلىنى، ئىستكانى چاى لەبەر دەست مراد دانا و كوتى:

«بە چاوان.»

عهتری میخک، عهتری سینگ و بهرۆک، جووته مهکی چکۆلهی ژێرکراس
که دوو سهیره بوون، دندووکی سووریان له چیمهنی چاو دهدا، بۆ دهمیکی کورت
مرادی برده دونیای خۆشی ئهوین، پرفاندی: «هیرو!»
خهم و کهسهپر شالابیان هیناوه، دلی سست بوو، قورگیان گرت و قامکی
تیژیان له جهرگی رۆکرد، کزه له جهرگی هات.
حاجی ساله سهری لهدهرگای خیهوتی که میرم پێدا چوبوه دهر
وهرسووراندوه و کوتی:

«براله ئهوپرۆ جهلهب کرێک خه لکی خره بهردان لیڤه بوو، دهیکوت گوايه
حه مه دئاغا حاجی محهمه دی بابتی له تهویلهی ماله خۆیدا دهپهینی گرتوت،
مراد بهرچاوی تاریک بوو، له پپر ئاوریان تیدا هه لایسا، رهنگیان گوردرا،
دووگۆمی قوولی پپ نهدهربوون، خوین رژابوه نیو دهموچاوی، یهک پارچه ئاور
بوو، پولوو بوو، سکللی بی وهشارتی بوون، ئاوریان ده ولاتی بهردهدا،
ئاورینگی پک و قینیان لیدهبووه.

«بابم! کهنگی؟ کی دهیکوت؟ ههسته خالید ههسته با برۆین.»
وهک هه لۆ غیژی تهنگی بوو، له چاو تروکانیک دا خوی خر دا، خالیدیش
دهسبهجی ههستا سهپیی، حاجی ساله هاته په نایان، قوولی گرتن.
«کورپه کاک مراد ئهوه چ دهکن؟ به تهمای چن؟»
مراد نهیده زانی چ دهکا، شیریکی بریندار بوو، گورگی بیچوو خوراو بوو،
هه لۆی پیکاو به تیری نامهردان بوو.

«کورپه کاک مراد به خاتری خولای دانیشن، په لهی مهکن، ئهوه دههوی
حه مه دئاغایه، جا چوون ئهوهندهی نازان؟ ئهنگۆ به تهمان به پپی خۆتان خۆ
ده داوی باوین؟»

مراد کوتی: «ئهتۆ بۆ له ئیوارپوه ئهوهت باس نهدهکرد؟ له بهرچی؟ جا چۆن
ئهو ئهتکی ئاوامان پپ بکا و ئهمن لیڤه دانیشم، خیرابه خالید.»
خالید ریزی ئاخری فیشهکدانی له خوی بهست و کوتی:
«با برۆین، ئهمن سازم.»

حاجی باسکی توندتر ریک کوشین و به دهنگیکی بهرزتر له پپیش کوتی:
«ههرسیک ته لاقم کهوی ناهیللم ئهوشۆ برۆن.»

ئاويىك بوو بەسەر ئاوپرى پىكىان ، لە حاستە خۇيان بى جۈۋلە مانەۋە .
«ئەى بابم جا چۇن دىللم ئەۋشۇ بچن خۇتان بەكۈشت دەن ، دانىشەن ، بە
شەۋيىكى حاجى مەمەد چى لىنايە ، دەى دانىشەنەۋە ، ئەنگۈ بە ھەۋيان خۇت و
خۇرايى خۇ بە دەستە ۋى دەن ، بۇ نازانن دار و دىۋارى پىر كىردۆە لە ژاندرم؟ جا
دانىشەن دەى ھەتا سبەينى.»

چۈنە سەرجىپى ھەۋەلىان ھەلكۈرۈشمان ، چەلىكى دىكە بەردەر كەى چادر
گىرا ، پىاۋيىكى كەلەگەت و چاۋپىرۇكالى ، مەجۈمەپەك بە دەستەۋە ھاتە ژۋور
سلاۋى كىرد و مەجۈمەى لە نىۋەراست ژۋور دانا ، پىر بوو لە مېۋژ و گۈيژ و
ھەنجىر .

حاجى سالە دۋاى ئەرخەيان بوون لە رۇينى پىاۋەكە ھىندىك بە قۈۋنەخشكە
لە مەجۈمەى ھاتە پىيش و كۈتى :

«جا گىرمان ئىستا رۇيشتابشەن ، بۇ بەيانى دەگەيشتنە جەپانى ، بە خۇدۋاى
ۋەك دوو كەۋان پراۋيان دەكردن ، برالە ئەنگۇ لەكنەخۇ ياخىن و دەۋلەت
بەخۈينى سەروو تىنۋىيە ، ئەۋشۇ لىرە جۇان بىرى لى بكنەنەۋە ، جا لە پاشان
چۈۋ پىچاكە رەچاۋى گىرن.»

ھەتا كەلەباب لە گوشە و كەنارى ھۇبە نەيان خۈيىند ، ھەزارۋىيەك خەيال
نەيھىشت خەۋ ۋەچاۋيان كەۋى ، زەردە لە دوۋندى شاخى نەباتى دابوۋ ،
پىژنەى رۋوناكى لە بستۋى شەمتىنى دەكرە خۋارى ، جىۋە جىۋو و چىپەى
دەيان سەپىرە و بلاكۈتك ، قاسپەى كەۋ و چرىكەى قەنارى ، تەلان و بەندەنيان
ۋەجۈۋلە خست . ئەسپە كۈيىت لە پىشەۋە ۋەك ھەلۋىيەكى بالىگىرت ، لە دوۋرەۋە
جۈۋتىك چاۋى رەش و گەش پىكابوۋى .

خەزام بە تلەتل داكشاپۇە نىۋ دارىستان و لىپران ، پەلە سورگ لە ھەموۋ
شۋيىكى دەدىترا ، پايىز پاشەكشەى بە ھاۋپىن كىردبوۋ ، لىزمەى رەنگ بوو بە
سەر زەۋى دابارىبوۋ ، سوور ، زەرد ، سەۋز و نارنجى لىكدرابوون ، لە دوۋرەۋە
دارەكان بە ۋىنەى سەدان كىژ و ۋ لاۋى شۇخۋشەنگ ، خىنجۋمنىج دىلانيان
دەگىرا ، لە داۋىنى شاخان ھەزاران زەردەگۈينى و كىفار ، چالوك و سەلكەتەشى
ۋەستابوون .

چوار نال ههتا دوور و نيزيكي جهران هاتبوون، تيلاولتيلي شاخان و بهچولبران دا ئهسپيان تاو دابوو؛ بئ وچان و راوهستان. گورهي باديناوي له پشت زاواكيوي را دهات، ئهسپه كويت بالي گرتبوو، ويدهچوو ههوساري لي نهكيشابا ههتا ئهوسهري دونيا غاريدابا، باي سهپسهپ بوو وهرئ كهوتبوو، تاويره بهردى دوندى چياكان بوو جاله بيوو، پهركوري ئاسمانى سامال بوو لوور ببوو، باديناوي بوو خوږم و به تهوژم دهرييه دابوو، مراد ههوساري لي توند كرد، حيلهى كيوهكانى لهرزاندوه، چلاغ پيى كرد و له حاندى خوئ سووراوه، خاليد كوتى:

«ههتا تاريك بوونئ لي ره ده مينينه وه.»

چوست وچالاک دابهزين و ههوساري ئهسپان به دهسته وه به ره و قاميشه لانيكي نيو شيوه كهى وهرئ كهوتن، قاميش گيانيان هه بوو، زيندوو بوون، سهريان بو لاي يهك خوړار دهكرده وه و دهوان، ليكه دهكشانه وه، خوړار ده بوون و راست ده بوونه وه، باي ئيواري ده تكوت دهست به سه ر پشتيان دا دينئ، قاميش دهسته مؤ بوى راوه دهستان، ئه وپيش ههتا ئهوسهري دهروبي و دهگه راوه، قره قري بوقان، خشه خشى قاميشان، وشهى مار و خزوكان، شلپهى له سه ره خو و نزمى رقان، ئاويتهى ناله نالى زريان ببوو، نيسيى كيوان كهوتبو سه ر شيو و پيده شتان، ولات كش و مات دهچوو، ته ميكي گران رڙابوو، كلک هه ل ته كينه يهك له سه ر چله پوپه ي چالوكيكي نيشت، ده ميک تيى چريكاند و كلكى هه لته كاند، چاوه چاوى كرد، هه لفرى و تيژ به وينه ي به رديكي به به ره قانى هاويژرابي به سه ر سه ريان دا تيپهري، ئهسپه كويت گوئي له موچه وه برد و سه رى هه ليئا ره شكينه ي چاوه گه وره كانى بي جووله مانه وه.

خاليد مات و خه مگين پالي بهه كوته ره ي ئهستوور و ويشكى تاقه داره قهزوانه كه وه دابوو كه هينديك دوورتر له قاميشه لانه كه به ته نئ راوه ستابوو. چاوى ده زلكاوه كه برى كه ته واوى روخى به جله و قهوزه سهوز هه لگه را بوو و به نيسيى ئيواره ي ئامال ره ش دينواند. بوق دههاتنه سه ر ئاو. چوار په ليان ليكه دهكرده وه و گووپ و سكيان هه لده مساند، دهيان فراند و ئهز نه بلقيان ده خو ارده وه ژير ئاوه كه مراد ههاته په ناي و دانيشت، دهستي له سه رشانى دانا.

«خالیدا! زیکه بهردیکی دهئاوه که هاویشته، بۆ قیک سهری خستهوه بن ئاو، خیزاوی چکۆلهی لی ساز بوو، کهمیک رۆیشتن و دهنیو قهوزه و جلهکان دا قهتیس مانهوه.

«بلیم چی مراد، نه دهزانم شهوه نه دهزانم رۆژه بۆ ساتیکیش ناتوانم لهبیر خۆمیان بهرمهوه، به دايم و دهرهم لهپیش چاومن، لهگهلم دهنیوین، بانگم دهکن، بۆلام دین، دیم دهباوهشیان گرم لیلم دهکشینهوه، دوور دهنهوه.»
له پرمهی گریانی دا.

«ئهو موسیبهته چ بوو تووشمان بوو؟»

مراد سهری وهرسوورانهوه سهر زلکاوهکهی، رهقهیهک به ئارامی و لهسه رهخۆ له نیو قامیشاندا وه دیار کهت، له قهراغ ئاوهکهی هیندیک توند رۆیی، سهبریکی خۆی تیهاویشته و ون بوو.

«بۆ وامان لی بهسه هات؟ دادهنیشم و ههلهدستم؛ باجم، ئەسمه، مندا لهکانم وهبیر دینهوه، بانگم دهکن، دهستیان بۆ رادهدیرم، دیم هاواریان کهمی، دهنگم نایهته در.»

فرمیسک له کهناری چاوی دههاته خوار، سهری بهردابۆوه و دهنگی دهلهرزاهه، قسهی جۆان بۆ نه دهکرا.

«تهنیا ئارهزوویهکم ههیه و ههر بهو هیوایهش ماوم چه لیکی دیکه ئەسمه سهری ببینمهوه، چاو دهچاوی برم، هیچی دی، چه لیکی دیکه قامکی دهدهستم گرم و لیی پرسم ئەسمه! کوا مندا لهکانم؟ تهنیا جاریکی دیکه گویم له دهنگی بی و هیچی دی.»

ئاوپی داوه، زۆر له میژبوو مراد بهجیی هیشتبوو چوو بۆوه لای ئەسپه کویتی راوهستابوو ملی دهگهوهی باسکی گرتبوو.

تاریکی بهسه ر ولاتی داکشا، پهلههههوری رهش له پشت چیاکان چه پخونیان کرده سهر ئاسمان، بههیز و قهوهت یهک له دواي یهک دههاتن، دهبوونه پالوبه نی یهکتر، دهبوونه دیوی رهشی چیرۆکان، رهش رهش یهکتریان له باوهش دهگرت بهخۆف و به سام بهرهو مانگ، بهرهو خنکاندن کیزۆلهی بی تاوانی ئاسمان دهرۆیشتن، ههزاران ئەستیرهیان کویر کرد، مانگیان دهنیو

خۆيان گرت، له چوار لايان را دەوريان دا. ماوه يه كى كورت خۆى راپسكاند، له دوايه له چاوان نهديو كرا، ولات ئەمۆسته چاو بوو.

دەرگاى تهويله كراوه، حاجى محهمهد زۆرى ههولدا له بهر پووناكى كه مى بهر دهر كهى، ئەوانهى لهوئى راوهستا بوون بيان ناسيتهوه. تهواوى لهشى سپ و سست ببوو، سهري ديشا و زارى ويشك ههلاتبوو، دوو شهو و رۆژبوو ههتا مى دهپهينى گيرابوو، پشووكيشانى بۆ چه تون ببوو، خينه خينى له سينگى دههات، بۆى ههيان نهكرا كين، لىي هاتنه پيش، له دهنگيان را ئەحمه ده زله و دهر وئيش سه عىدئ ناسيوه ئەوى ديكه شيان ژاندهرم بوو، ئەحمه ده زله و دهر وئيش سه عىد به پيمه ره خيرا خيرا پهين وپاله كه يان لادا، به راکيش راکيش هينايانه دهر، شنهئ شهو بهنيو پز و پووى گهلاى داراندا رادهخوشى، گهيشته حاستى وى، كوخيكي توند داى گرت، سينگى دههات بپچرئ، چاوه شينه كانى وهختابوو له كالانهئ دهر په رن، ژاندهرمه يهك به قونداغى وهپيشه خوى دا، له په رژينى په رانديانه وه و بهنيو باغى دا برديان، هيج كويئ نه دهئى، لكوپوئى داران وه سه ر و چاوى ده كه وتن و دا يان دهر وشاند، به بيدهنگى به قه راغ و قه راغى كووچه تهنگ و تاريكه كانى ديئى دا به ره و پاسگايان برد، نهيزانى چۆن بوو دهر يان هينابووه، ههلبهت ئەوهش به زميكي ديكه يه بۆيان ساز كر دوه، ئەحمه ده زله و دهر وئيش سه عىد له نيزيك پاسگا را گه رانه وه، دهر وئيش سه عىد وهك تارمايىكى دوور و دريژ خۆى به مالىيان دا كرد، دهنگه دهنگ و جنيو و ههراى له گه ل ئامينه گۆج ههتا ئەحمه ده زله له كووچه كه يان لئ هالاوه هه ر دههات.

تاك و تووك ترووكهئ چراهه كى دههات، تهنيا له باشور و باكورى ديئى راشه به قى چراى پاسگا و ماله هه مه دئاغا به ويتهئى چاوى دووگورگان كسكه كسكيان بوو، له جيئاتى رمبه، سمى بارگينان ته پهئى ليدههات، به لبادى سميان دا پيچا بوون. گورپهئى باديناوئى دهم به دم زياتر ده بوو، ماوه ماوه بۆ ساتيكي كورت مانگ وه دهر ده كه وت و تريفهئى دهر ژانده سه ر پووباره كه، ديسان ون ده بووه و تاريكى ولاتى دهئاخنيوه. قه راغ و قه راغى باديناوئى دهر وئيشتن، دوور و نيزيكي باغى ماله ئاغا ببوون، تا پۆى داران رهش و تاريك ديار بوو، وشهئى دهنيويان دا بيئ نيوب ر دههات، مراد به دهنگيكي نزم كوتئى:

«خالید دەلیم ئەسپەکان لێرە بەجی هیلن، لێرەرا بە پێیان بچین.»

خالید کوتی:

«ئێرە چاک نییە زۆر لێیان دوور دەبین، بیان بەهینە پەنا کەندالی پشت دارە

ئالبالۆکان.»

بە ئاسپایی هاتنە خوار و ئەسپیان برده نیو کەندالەکە و بەستیاننەو، زیاتر لە پنجاه گەزبان مابوو بگەنە پەرژینی باغی، بە ماتە مات دەچونە پیش، هەر بەنیوان چەند هەنگاوان رادەوستان و گوێیان هەلەدەخست، تەنیا هاشەهاشی بادیناوی و هوژەیی با بوو دەهات.

هیندە بە مندالی هاتبوونە دزی سیو و بلالوک و میووی دی وەک بەری دەستیان دەیانناسی، دەیانزانی لە کۆی دەبج بازدن، لە کۆی کێهە داری لێیە، قەرچە قەرچی گەلا و چپوی ویشکی کەوتوی سەر حەرز لەبن پێیان دەهات؛ خۆیان ویکدینا و زۆر بە ئەسپایی لاقیان دادەنا، چی وایان نەمابوو بگەنە پەرژینی ئەو سەری باغی، لەویش را ئەگەر پەربانەو بەست گەزبان دەما بو تەویلهکە، تەنگیان نامادە راگرتبوو، هەر بە حال خشپەیهک هاتبا لە سەر جیی خۆیان بێجۆولە هەلەدەتووتەکان و چاو و گوێیان تیژ دەکرد، مراد بە سرتە کوتی:

«خالید ئەتۆ هەر لێرە بمینەو، مەیه پیشتر.»

بۆخۆی سەبریکی لە نەویتیترین بەشی پەرژینەکە کە دیتبوویەو بەزیدیدا ئەو بەری و لەسەر جیی خۆی مات بۆو، هیچ باس نەبوو، بیریک بە میشکی دا هات، زۆری پێ سەیر بوو، بۆ دەنگی چوارپێکانی ماله ئاغا نایه؟! چوون شەوانە دوو چوارپێیان لە باخی لە لای تەویله و هۆلاندا بەرەلا دەکرد؛ سواریان لە ئەسپی دینا خوار، ئەوشۆ دەنگیان نەدەهات و دیار نەبوون، کار لە وهی گوزرابوو. بە کۆمە کۆم بۆ لای دەرگاگە چوو، دوو سێ هەنگاوی ئاخری توند هەلگرت لە مابەینی دەرکە رەق بە دیوارەکە یەو و پەوستا، سەبریکی پالی بە دەرکە یەو و نا، جیرەیهکی لێهات، بۆنی توندی پەین و پال هاتە بەر کەپۆی، بە دەنگیکی زۆر سەبر کوتی:

«بابە! بابە گیان لێرە؟»

هیندیکی دیکە پالی بە دەرکە یەو و نا. شریخەیی تەنگیکی ولاتی تاساند؛ وەک پلینگیکی خۆی هاویشته سەر حەرز، لاقی لە سەربنە ریسمەیی دەرکەیی تەویله

مايۋو، گوللە كە وەبن سەرى وەديوارى كەوتىبو، تەپوتۇز و پىرىشكى سۇاغەكەى چووبوو نىو چاوى، شەپ دەستى پىكىرد، مراد سەرى لى شىوايو، نەيدەوئىرا ولاميان بداتەو، ترسى كوژرانى بابى قامكى رەق ھەلاندبو، تەويلە يەكجار تارىك بو، گوللەى رەشكوژ وە دىواران دەكەوتن، لوولەى تەنگى ھەلئنا و دەسەرەوۋى گرت، خۇى دا پەنا ئاخۇرەكە و مات بۇو.

بلىندايى بابى لە ھەرزى قەرس كرديو، لوولەى دە سەرەوۋە گرتبو بە چەشنىكى بە ھىچ جۇر وەبابى نەكەوئ، گىرم و ھۇرى تەنگان خەوى لە چاوى دىھاتىكان تاران؛ خەوالو سەر لى شىواو لە جى و بانيان دەر پەرىنە دەر، دنيا خرابوون بو، گوللە لە ھەموو لايەكەوۋە بە سەر سەرى خالىد دا دەرپۇشتن، خۇى بە ھەرزىوۋە نووساندبو، نەيدەزانى لە كوئى را پىوۋەى دەنئىن، گوللە وە پەناى دەكەوتن، وىزەيان دەھات، بە سەر سەرىدا دەخوشىن، قىچە قىچى شكان و دەرپەرىنى لكى داران دەھات، بى ئەوۋەى بزائىت لە كوئى را تەقەى لىدەكەن يان كەس بىيىنى، ھەر جارەى پووى تەنگى دە لايەكى دەگرت و تەقەى لىدەكەن، ھەور بە جارىكى بىستىيان لە مانگ بىيوو، مراد دەستى راوۋەنەدەستا، نەعرەى ئەھمەدە زلە تەويلەى پىر كىرد، ھاوار و گازەى مەر و مالاتى وەك رۇژى ھەشرى لىكرديو.

خەلكى جەرانى خەوالو و كاس ھەر يەكەى لە مالئىكى دەھاتنە دەر، چاويان زەق زەق دەكرد ھەتا ئەو تارمايانەى بە پىر تاو بەرەو باغى مالە ئاغا دەرپۇشتن بىيان ناسنەو، ژاندەرم بە پەلە پەل غارىيان دەدا، خەلك وردە وردە لە پەنا دىوار و دەرکان لىكھالان.

«ئەرى مام خدر ئەوۋە چ باسە؟ دەرۋىش ھۇى دەرۋىش ئەوۋە لە مالە ئاغاي چ قەوماوۋە؟»

«پەسوول ئەوۋە ئەتۇى؟»

«ئائا بۇ خۇم.»

«چ بۇۋە؟ ئەو شەرەچى؟»

«پىم وايە مراد و خالىد ھاتونەو.»

«مراد و خالىد؟!»

نارنجۆكى ولاتى ھەلتەكاند، تەواۋى دىڭ دەنگى داۋە، گوۋى تەواۋيان كپ و ھەتا چەند چركان ولات بە يەكجارى بېدەنگ بوو. خاليد ديسان ھاتەو ھەسەر دەستى مراد و خۆى ھەلاۋىشت و قەراغى كۆلانچەكەى گرت و خۆى ھەلكېشا سەر، مرادېش لە خوارى را بە ھانای ھات، خاليد ۋە سەربانى كەوتبوو، دەسبەجى پشیتىدەكەى لە قەدى كردهو ۋە بۆى رايەل كرده خوار، مراد لە ھەموو قەدى خۆى ھالاند و بە ھۆى شان و پىلى خۆى و خاليدى ئەۋىش ۋە سەر كەوت. چەلىكى دىكە شرىخ و ھۆرى تەفەنگان ساز بۆۋە، نەعرەى ھەمەد ئاغا و سەروانە شىتەى لە نىۋ ھەرا ھەراى ژاندرمان بە راشكاۋى دەبىسرا.

«مەھىلن، مەھىلن، لىيان دەن، ھووەتان لەسەر بانىن، نابى ھەلېن، ۋەك

دوو سەگان بىان تۆپىنن.»

كارپە و بارەى ئاژەلى، حىلە حىلى ولاخان، بۆرە بۆرى گا و گوئىلكان ولاتيان ئەۋەندەى دى شىپرزە كرىبوو، بە كولانەى ھۆلەكەدا خۆيان رايەل كردهو خوار، نارنجۆكىيان ھاۋىشتە بەر دەرگاكەى، لە بنەرىسمە را دەريان پەران، مەريان ۋە دەرنا، مەر لە حاندى دەرگا پىنگيان دەخوارد، نە دەرپۆشتن ۋەك ئاۋى زلكاۋىكى لە قەۋزەى تارىكى دا قەتیس مانەو، ھۆ ھۆيان لىكردن و بە زۆر ۋەپېشە خۆيان دان، ئەۋجار ھەر ھەيوانەى بەرەو شوپىنكى ھەلات ژاندرم سەريان لى شىۋا، لە ھەر سوۋچەو ھە تارمايەك بۆ لايان دەھات، گوللەيان پىۋەدەنان كارپە و بارەيان بەرز دەبۆۋە، مراد و خاليد لە پەنا ھەيوانەكاندا خۆيان گەياندەنىۋ باغى، باغ و مالا ئاغى ۋا شىپرزە و تىكەل پىكەل ببوو كەس نەيدەزانى ئەۋە كىيە لە پەنايەتى، يان ئەۋە چىە لەۋلاى دەرپۆى. تەقەى تەفەنگان ھەر دەھات، مراد و خاليد شەلالى ئارەقە و تۆز لە پەرژىنى بازديان دا ئەۋبەرى، خۆيان ھاۋىشتە سەر ئەسپان، مراد باسكى بە لكوپۆپى داران برىندار بوو و خويىنى لىدەتكاۋە، ئەسپە كويىت بۆنى خويىنى ھاتە بەر لووتى، حىلاندى پر بە شەو، حىلەى ھەتا چىاكان رۆپى، وپيان كەوت و گەرۋە، بوو بە رەشەبا ھەلىكوتا سەر ھوران، لەجىپى خۆى ھەلقەندن، لىكى ھەلۋەشاندىن، تاراندى و ھەر كوتەى بۆ شوپىنكى ھەلداشت، ئەۋجار سوارەكەى ھەلگرت و تىكەل شەۋى كرىد.

کویستان شله ژابوو، سهدان ژاندهرم و پیاوی ئاغان به شاخانهوه بوون، فهوج فهوج و دهسته دهسته دههاتن، له خانی را، له سهردهشتی را، له سابلاغی و ورمی، تهواوی ریگاو بانیان گرتبوو، دهولهت به تهواوی هیزی هاتبو مهیدان، تهواوی پاسگا نامادهباشیاندرابوو، دهستهی چریکیان ساز کردبوو، سهدان دیهاتی له گه لیان کهوتبوون، مال به مال ده گهران، لادییه کان ورد و درشت، پیر و جحیل کهوتبونه بهر په لاماریان، سو سهیان له ههر شوینیکی کردبا وهک موور و مهلخ تیدده و هروکان، تهواوی ناوچه کهیان قروق کرد، ریی هات و چۆی خه لکیان دهگرت، شهو و رۆژیان نه ده زانی، له بهری به یانان راکتومالیان ده کرد ههتا شه کهت و هیلاک ده بوون و دهسته یه کی دیکه له حیاتیان شهو گه ریان ده کرد، له دهیان ریگا و ریچکه بو سهیان بو دانابوون، لییان ده خهفتان، قه لاس و توورپه ده چوونه نیو دییان، دییان دهوره دها، نامبازی خه لک ده بوون.

«وهره پیشی هه ی توله باب، نهوه دوینی شهوی لیره بوون ها، له ماله نیوه نان و چایان خواردوه، گورووبان، گورووبان، نهو سهگ بابیهی وه بهر شه پان دهن، بییه نه پاسگایه.»

نیوبانگی مراد و مستهفا و هاواله کانیان ده ماو دهم رۆیبوو، سنووری په راندبوو، زاویته بووبه ته وژم رۆیبوو، چوار قورنه ی کوردستانی داگرتبوو، نه رتهش بو یاریده ی ژاندهرمان هاتبوو، رۆژ نه بوو فره فر و وره وری هیلیکوپتر و ته یاران نه یه. ئاوریک بوون، دوکه لیک بوون، کهوتبونه هیلانه زهرگه تان، هارووژانده بوونی، له تهواوی ناوچه ی لاجان و بیران و دهستی گه لوانی نیوی مرادی کهتبو سهر زاران.

«كۆرە شتى سەيرى ليدەگىر نەو.»

«دەللىن دە ھىچ دەر كە يە كەو ە ناچى، گوللە نايىرى، ئەمنىش

بىستومە، ئەسپىكى ھەيە بالدەر، ھەلدە فرى.»

ئەو خەيالانەى كە قەت بۇ ھىچ كەس نايەتە دى و ھەموو كەسپىش دەيانكا، دەویدا وەخرىان دەكرد، شتىكى سەيرىان لى ساز دەكرد، دىوئىك، جادوگەرئىك، ساحىرىك، فرىشتەيەك، پالەوانىكى نەم، ھەسەرەتەيان دەخوارد بۇ چەلىكى لە پىش ئەو پروداوانەدا بە رىبوارى يان بۇ كارىكى نەچوونە جەرانى بىبىنن، لەپىش چاويان بۇت نەيانزانىو.

«ئەرى عەلى ئەتۇ بۇخۇت دىوتە؟»

«وئاللاھى ئەمن بۇخۇم نەمدىو، بەلام مامم دىويتى، چۆتە بەرگن كرپنى،

لە ئەوغنى تووشى بۇ.»

دەيگىر او دەيكوت: «ھەر بەرگنم لەئىستەرەكە نابوو، لە بارەنگىوى ئالقاو كەوت، ھەرچەندى كرىم و كراندە ھەلنەستاو، نرىخەنرىخى گوئى كەر كرىم، كوتەم خودايە ئەو بۇ ھەلنەستىتەو، لەپر نىسپك ھاتە سەرمان، بە سەرىكى خۇم ھەوئە وەمزانى سىبەرى ھەورە، سەرم ھەللىنا، زمانم شكا، لاقم لە گۇ چوون و نووشتانەو، كۆرە چ بىبىنم! دىوئىك لەسەر سەرم پراوەستاوو، ھەتاجا و ھانا دەكا بلىند بوو، خودايە ئەو چىە؟ دىو، درنجە، ساحەبى ئاو، ورچە، بەرازە، دەستى دەبەر سكى ئىستەرى ناو بە بارەو ھەلى ھىنا و بۇى ھىنامە سەر رىبەكەى، بە خولای بىستومە دەللىن ودمىكى پىيە، ھەركەس نەزەرى خراپى بۇى ھەبى و چاوى دەچاوى كەوئ لەجىبى خۇى وىشك دەبى، دەللىن ئەوئ جارپش كە ھەمدئاغا داوى بۇ دانابو، يەكسەر چووبوو بابى لە تەويلە دەرھىنابوو و بەرپى خۇى دا رۇببوو، يەك ژاندەرمىش نەيتوانىبوو تەقەى لى بكا، جا پاش ئەو ەى رۇببوو، وەك خۇيان لىھاتبوو، دەللىن سوئندى خواردو ھووقەوارى لە ژاندەرمان بېرى.»

ئاغا دەستە دەستە لىك كۇ دەبوونەو، ھەرىەكەى چەند پىاوى چەكداريان لە دەوران دەورى دەرۇبى، لە تۇقى سەرىان ھەتا بەرى پىيان چەك و فىشەك بوو لە خۇيان ھالاندبوو، لە دەورى مالىان و سەربانىان شەو و رۇژ كىشك چىان

دانا بوو، خه لک وره یان که وتبو بهر، نیوی مراد بهس بوو هه تا ژاندرم زنده قیان بجی.

بارودوخی دیهات و کوستانان ئاوا بوو به لام له سابلای، له مائیکی چکۆله له گه رکه کی باغی سیسه عه زیز و وه هاب پیکه وه له تاریکایی سهر له ئیواره دانیشتبوون، عه زیز کورته بالا و پتهو، چاویلکه یه که دهسک قاوه یی له سه ر که پۆی گیرسابوو، پرووی ده وه هاب کرد و کوتی:

«وه هاب چی بکه یین؟ ده لی چی؟»

وه هاب سهری به ردا بووه، چاوی دهنه خشی مافوره ی بریبوو.

«عه زیز گیان! چه لی چمان پیئاکری، دهست به سه ر کراوین، له به یانی را یه کیک به دوامه وه بوو، ئیستاش ئه گه ر هاتمه ئیره هه تا سهری کووچه ی هه ر به دوامدا هات، له وی را ئیدی نه هات، پیم وایه هه ر له وی را وه ستابی.»

عه زیز به قامکی گه وره و شاده ی دهستی چه پی عه ینه که که ی هیئدیگ هه لکشانده وه سهر و کوتی:

«کاغه ز و نامه کانت سووتاندن؟»

«ئادی، هه ر دوینی شهو ئه گه ر پیئ کورتم سووتاندمن.»

عه زیز هه ستا سه ری و هاته قه راغ په نجه ره، به حال په رده ی لادا و به سیله که ی دا چاوی ده کووچه بری؛ تاریکی به وینه ی ریگریکی له نیوه ی کووچه را پیئشی پیگرت و نه یه هشت زورتر برۆا.

«جا چاکه خوئابی هه ر ئاواش را وه ستین، ئیستا چاوه ریمانن.»

په ره سیلکه تیژ به سه ر ئاسمانی شاردا هه لده فرین، ده میک سیپایی بهر سینگیان له تارمایی ئیواره ی درهنگدا وه دیار ده خست، جریوه یان له هه موو لایه کی را ده هات، هه را هه رای مناله ورتکان کووچه ی له سه ر سهری خو ی دانا بوو، بوئی خو لی ئاوپرژین کراو، بوئی گولان، بوئی کوله که ی سوور کراوه، بوئی رۆن و پیوازی سوور بووه به په نجه ره دا خو ی ده ژووری داویشته، په له هه ورپکی ئه ستوور و رهش له ئاسمان دیار بوو، ده هات سه بر سه بر لیک هه لوه شی و به پانایی ئاسمانی دا بلاو بیته وه.

په رده ی داداوه، دوو سی جار له و سه ر ئه و سه ری ژووری هات وچوو، دهستی له سه ر سمیلی دانا بوو، تال تال ده کییشان و بیرى ده کرده وه.

«عیلاجمان نییە، دەبی یەك دوو رۆژی دیکه راوەستین، وا دیاره له ژیر
چاوه‌دی‌ری ساواک داین.»

وه‌هاب قه‌مه‌سەری له‌بەر خۆ دا‌که‌ند و له‌ په‌نا خۆی دانا و کوتی:
«ئەدی ئەو شتانه‌یان چۆن بۆ به‌رین؟ ئیستا هه‌لبەت زۆریان پێویسته.»
عه‌زیز هاته‌ به‌رامبه‌ری دانیشتنه‌وه، چاوی له‌ پشت شووشه‌ی چاویله‌دا
هینده‌ی دی چکۆله‌ کردنه‌وه، وه‌ که‌سیکی ده‌چوو جادوی لێ کرابێ، بێ جووله‌ و
ته‌کان مابۆوه، دیار بوو هه‌زریک خۆی به‌ می‌شکی دا‌کردبوو، له‌ نه‌کاو برۆی
لێک دوور خستنه‌وه، چین‌و‌چروکی نی‌وجاوانی پابوونه‌وه، چاوی زه‌ق کرد و
کوتی:

«بیری‌کم کردۆته‌وه، ئەگەر بی‌گرێ زۆر چاک ده‌بی، هه‌م ئی‌مه‌ سۆسه‌مان لێ
ناکه‌ن هه‌م ئەو شتانه‌ به‌ ده‌ستیان ده‌گا.»
وه‌هاب خۆی قیت کرده‌وه و کوتی:

«چۆن؟ چی بکه‌ین؟»
«ده‌لێم به‌ نه‌سری‌نی دا ئەو شتانه‌یان بۆ بنێرین، که‌س سۆسه‌ی ئەو نا‌کا و
لێی به‌شک نابن.»

وه‌هاب کوتی: «پێم وانیه‌ بتوانی.»
هه‌راهه‌را و زیقه‌ زیقی منالان له‌ ده‌ری به‌رده‌وام ده‌هات.
«ریکی دی‌مان نییە، وه‌ک رۆژی پووناک ده‌زانم ئا‌گایان له‌ هات‌و‌چۆی ئی‌مه‌
هه‌یه، هه‌ر بی‌ت‌وبمان هه‌وئ برۆین ده‌سه‌به‌جی ده‌مانگرن.
جا زۆر باشه، هاتوو قه‌بولیشی کرد، له‌ کو‌ییان ده‌بینی‌ته‌وه؟»
«ده‌ی باشه، کچیکی جۆان و جحیل چۆن به‌ته‌نی به‌و هه‌مۆ پوول و شتانه‌وه
بینی‌ری‌نه ئەو دێ و دی‌هاته‌ی؟»
«ده‌گه‌ل دایکم و پوورم ده‌ینی‌رین، ئەوان سه‌باره‌ت به‌ سمایلی هه‌موو کاریکی
ده‌که‌ن.»

تارما‌ییکی گران به‌سه‌ر دی‌وه‌که‌دا کشابوو، زه‌نا زه‌نای منالان له‌ که‌مبێ
دابوو، جار جار ته‌په‌ ته‌پی پۆیشتنی دوو یا چه‌ند که‌سان له‌ پشت په‌نجه‌ره‌که‌ را
ده‌هات، را‌وه‌ده‌ستان، پیکه‌وه قسه‌یان ده‌کرد و ده‌رپۆیشتن، له‌سه‌ر را‌ ده‌نگی لاقی
دیکه‌ ده‌هاته‌وه.

«ماندوو نەبی وەستا حەسەن.»

«سلامەت بی ئیشاللا! فەرموو دەخزمەت دابین.»

«خودا ئاوەدانی کات!»

«تاھیر ھەتیوہ بەسەر وەرەوہ مائی، ئەوہ بۆ نایەوہ؟ ئەدی مووحسین لە

کوئیە؟ بڕۆ بانگی کہ با بیئەوہ.»

«سەلام وەلێکم.»

«عەلێکەسەلام، باجە ئامین چۆنی؟»

«پاوەستاو بی کورم.»

«ئەوہ بۆ کوئی بەو شەوہی؟»

«وہللا ئەوہ دەچمە مالە حەلیمی خوشکم.»

منداڵەکان لە دۆابین پووناکی کہمھیژی سەری شەویش نەدەگوزەران، پڕ بە

کووچە و کۆلانان غاریان دەدا، «قالە مالە زەننەر زوو.»

وہاب ھەستا سەرپێ و لە تاریکایی دیوہکەدا سەبر سەبر بەرەو پەنجەرەکە

چوو، بە حاستەم قولینچکی پەردەکەیی ھەلداوہ و چاوی دەکۆلان بپری، چاوی

تیژ کرد، ھەتا ئەو جییەیی بۆی گونجا، چاوی لە ئەو سەری کووچەش دەکرد،

یەک دوو تارمایی دەھات وچۆ دابوون، ترووکە ترووکی چرای مائی بەرامبەریان

لە پشت پەردەوہ خۆی بە چاوی دادا، سەریوہ سەریوہ سەریوہ و واژە واژی بۆقان

کہ لە لای چۆمیوہ دەھات جیی ھەرا ھەرا و قیژە قیژی منالانیان گرتبۆوہ.

«وہاب کەس دیارە؟»

«نازانم ولات زۆر تاریکە، پیم وانییە کەسی لیبیت.»

عەزیزیش ھەستا سەرپێ و لە پەناوی چاوی دە کووچە بپری، قولینچکی

پەردەیان داداوە، ھاتنە نیوہراست ژوورەکەیی پاوەستان.»

«وہاب جا ئەگەر وایە ئەمن ئەوہ دەچمە مالە پوورم، ئەتۆش ھەر قەرەاغ و

قەرەاغی چۆم بچوو مالە کاک رەشیدی شتەکان ساز کہ، دوايە ھەرتکمان دیننەوہ

ئێرە، بەلام وریا بە.»

بە ئاسپایی دەرکەیان کردەوہ و بیان نا کۆلانەکە.

ھەورە رەشەکان لە ئاسمانی پان ببوونەوہ، زاو و زوویمان کردبوو، زۆر

ببوون. وەھاب بۆلای میئشەیی قەرەاغ چۆم و عەزیزیش راست بە کۆلانەکە دا رۆیی،

بئى ئەۋەدى دەرفەتپان بەدىنى ھەرتكىيان گرتن، ھەر لە سەرى كۆلانەكە چوار
بىۋى زەبەلاح و تەژە لە عەزىزى ۋەدەر كەۋتن.

«ھەر بىۋى ۋەدە ۋەدە كۆزى، دەستت بە پىشتە سەرت بگرە و بچۆ لای ئەۋ

دىۋارە، زوۋكە، دەئ، ياللا.»

يەك دوو شەپپان لە لىنگولەتەرى دابوو، لە پىشتەۋە را ھەموو گىانيان
گەرابوو، ۋەريان سووراندېۋو، بە پالە پەستۆ دە ماشىنىكى كە لە كوۋچەئىكى
دىكە رايگرتبوو، ھاۋىشتيان، ھارپە ھارپە ماشىنەكە دەئىۋو كۆلانە تەسك و
بارىكەكە دا بەرز بۆۋە، لەجىبى خۆى ھەلقەندرا و بەرەو شوئىنىكى ناديار پۆيى.
ۋەھاب ھەر خشپە ھاتبوو پراۋەستابوو، ئاۋرپى لە ئەۋبەر ئەۋبەر و
پىشتەسەرى خۆى دابۆۋە، گۆرە و ھاژەى چۆمى سابلاغ لەگەل قەرى سەدان بۆق
لىك درابوو، خشە خشى خەزەلۋەر و چىۋى وىشك و پوۋتەكان لە ژىر لاقى،
دەيان سلاھماندەۋە، گەيشبوو حاندى چر و پرى مېشەكە، لكۋپۆي داران لىك
نيزىك ببوۋنەۋە، تاريكىان لە خۆياندا قەتئىس كىردبوو، پەش و بەش چاۋ
چاۋى نەدەدى، دەستى لە پىش دەمۋچاۋى رايگرتبوو، سەبىر سەبىر دەچوۋ پىش،
ھەستى بە شتىكى سارد لەسەر ئەستۆي كىرد، تاپۆي چەند كەسان لىي ھاتنە
پىشى و دەۋرەيان گرت.

«ھەر چركەت بئى كۆزراۋى، دەسبەجئ كە لەبجەيان لەدەست كىرد و بە دوو

كەسان بن پىليان گرت و لە مېشەكەيان ھىنا دەر، ماشىنىكى پەش چراى
كوۋزابوۋنەۋە، رايگىرابوو، دەر كەيان خىرا كىردەۋە و پاليان پېۋەنا و
دەپىشتەۋەيان ھاۋىشت. دوو كەس يەك لەۋ لاي و يەك لەۋ لاي دانىشتن، ماشىن
چراى ھەلكىرد و ھارپە لى بەرز بۆۋە، چراى شەقامەكان زەرد و خەفە ھەزاران
ھىل و تىشكى كز و بارىكىان لى رايەل ببوو، لىك جوئ دەبوۋنەۋە، دەبوۋنە
ھەزار تىشك، دىسان دەبوۋنەۋە يەك، بارپزە دانە دانە ۋەشوۋشەى
پەنجەرەكان دەكەۋتن و لە سەرى پان دەبوۋنەۋە، تاك و توۋك مرقىك
يەخەى كۆت يا قەمسەرەكەى ھەلدابۆۋە، خۆيان گرمۆلە كىردبوو و توند و تىژ
دەپۆيشتن.

پاییز به یه کجاری ولاتی داگیر کردبوو، زاویته و بای به تهوژم به گفه گف و گژه گژ دهات و دهچوو، جهستهی کز و لاوازی درو دالانی دهله رزاندوهه، خهزهل و گه لای سوور و زهرده لگه راوی دارانی ره پیچهک ددها، له باوهشی دایکیانی دهر فاند و خولی پیدهدان، دهیسووراندن، هه لیدهگرتن، له ژیر پیی خوی فرپی ددهان و لهشی گران و قورسی خوی به سهردا دهکیشان، قرچه قرچی شکانی پشتیان دهات، به سهر تهرمی هه زارانیان دا تیدهپهپی، کوستان پهنگامه ببوو، پهنگی زهرده له هه موو شوینیکی زال بوو، ریوی کان کلکیان ئهستوورتر و لهشیان زهلامتر له جاران راهه دهستان و چاوی گهشیان زیت زیت ده ولاتی دهرپی، لمیوزیان له زهوی دهخشان، نووکی که پویان هه لده قرچاند، سهریان هه لهدیناوه، توند و تیژ به شوین یه کدا هه لدههاتن، کلکیان هه لده سووراند و به سهر گابهرده و تاته بهردان دا بازیان ددها، به پیهه لای چیاکان هه لده گه پان و سهر له نوی سهر به رهوژیر دههاتنه وه خوار، سووره که رویشکان به ماته مات له کولانه بیان دههاته دهر و دهموکه پویان دهجولانده وه، دههاتنه سهر پاشوان هه لده تووته کان، گوئیان قولاغ دهکرد، رهشکینهی چاویان دهسووراند، له پاشان وهک بای سهر سهر خویان له نیو رهوهزه بهرده و تیشه شاخان له چاوان ون دهکرد، هه یوانه کیوی شهره شاخیان دهکرد، لیکده کشانه وه، سهریان داده نواند، ئامبازی یهک دهبوون، شاخیان لیک گیر دهکرد و یه کتریان پال پیوه ددها، هه میسان چه لیکدی که هیرشیان دهرده سهر یهکتر، ئهوجار به دوی یه کدا به سهر گره بهردهندا گومه تیان دهکرد، خه رتهل و سیسارکه که چه له کان بالیان دهکرده وه، ههوت هه شتیکی پیکه وه، له نگه ریان دهگرت، له ئاسمانی

کویستان دەسووران، دەیان جەغزەیان دەکیشا، بیوجان و حەسانەو لە ئاسمانی دەمانەو، مار سپ و سست لەبەر هەتاوی کز لە سەر تلیشه بەردیکی پان لکی داریکی پایۆکهیان دەخوارد، چاویان سیس و مات، بی جوولە و بزوتن مولەق دەماو، مارمیلکە و سەرمازەلە بە هەشتاوی لە پەنا دروپیەکی یان گاشە بەردیکی دەردەپەرین، بە پەلە پەل خۆیان لە شوینیکی دیکە پاکردە، جالجالۆکە بی حەوسەلە و قەلەس لە سووچیکی دا وگەیان مات دەبوون، چاوەنۆاری نیجیری دەمانەو، هەرگیزەمی بالی میشیکی یان جوولەوهریکی لەسەر داویان هاتبا، قەلەس و توورپە و توند و تیژ غاریان دەدا سەری، بە پەلە بە دەوریدا دەسووران و گورج و گول دەست و پێیان دەبەستەو، میرو بی ماندوو بوون و وەستان لە دوو لایان را پیکەیان دەبەست، هەرکامە دەنکیک دانەویەلەیان لەشی جوولەوهریک، دەنا پەرە کایەکیان بە دەو دەگرت و بە مریخیش مریخیش دەیان کیشا، دەگەشتنە حاست یەکتەر، راو دەستان، سرتیکیان دەکرد و پێیان دەدا بە یەکتەر و لیک تیدەپەرین، گەلبازەمی قاز و قورپینگان شەوی کویستانیان دەپازاندەو، دەستە دەستە، قەتار قەتار، کاروان کاروان، بەرەو گەرمینی دەریدابوون، هەتا چاوەنای دەکرد بلیند و بەرز دەفرین، بە پەنای ئەستێران دا را دەخوشین.

چەند دەستە رێگر و قاچاچی دەکەمینی ژاندرمان کەوتبوون، شریخ و هۆری تەفەنگان هەتا نیزیکی بەیانان هاتبوو، لە هەرتک لا کوژرابوون، چەلیکیش سەلیم گورگە و عەلی و هاورپیکانیان کە باری حاجی بایزیان پێبوو دەکەمین کەوتبوون، لەبەر مالی کانی باغی لیک دامەزرابوون، شریخە شریخ و نەپەنەر و حیلە حیلی ئیستر و ئەسپان گوئی شەوی کپ کردبوو. عەلی و هاورپیکانی برینداریکیان دابوو، ژاندرمانیش یەکیان لیکوژرابوو، پاشان بی ئەو یەکتەر ببینن، هەرتک پاشەکشەیان کردبوو.

چەرەن چەلیکی دیکە قەرەبالغ ببوو، دەیان ژاندرم و چریک و پیایوی ئاغانیان لە بەینی پاسگا و ماله ئاغا دەهاتوچۆ دابوون، ئاغا ریزاوریز لە دیوەخانێ دانیشتبوون، ترووسکە ترووسکی چەک و بریقە بریقی خەنجەریان چاوی مرقفی دەوستاند.

حەمەدئاغا دوو پوژ بوو خەریکی ریکوویک کردن و سازکردنی دەستەیهکی گەورە لە ئاغا و پیاوەکانیان بوو، لە نوکی بەیانئەووە هەتا بانگی شیوان کاردار دە هاتوچۆ دابوون، هەموو پوژ چەند سەریان حەیان دەکوشتەووە، تەواوی ئەو ئەفسەر و کاربەدەستانەیی کە لە شاران بو گرتنی مرادو وان هاتبوونە جەرانی لە ماله ئاغای بوون. بەزمی قوما و ئارەق خواردنەووە دوو شەوهدا دامەزراوو، لادییەکان زاتیان نەبوو بە لای ماله حاجی محەممەددا بچن و خۆیان لیدەپاراستن.

کوێخا رەسوول دوو ریزی فیشەک لە خۆی هالاندبوو، برنوویەکی سەرتۆپی قولەیی لە شان کردبوو، خەنجەریکی مشتۆ رەشی دەبەر پشتیندی نابوو، شەوانە هیلاک و ماندوو دەهاتەووە مال، سێ چوار باویشکی دینا و لیلی وەر دەکەوت، پرخووھۆپی پوژەریک دەپۆیی و خەیاڵاتی خەزالی هەلەدەقرتاند.

بەیانئیکی سارد و سڕ، مژیکی تەنک لە زینوی قەندیل هالابوو، کەلەبابان لە چوار لای جەرپان بانگیان دەدا، دەیان سوار، ساز و تەیار لە حەوشەیی ماله ئاغا وەدەر کەوتن، خرپووھۆپی ئەسپیان لادییەکانی لە غورابی خەو راپەپاند، بە پەلە هاتنە بەر دەرگای مال و سەربانان، چاویان تیبپین، بۆیان نەژماردران، یەک بە دوا یەکدا رکیفوت بەرەو کوێستانی میرگە چەکو لینگیان بە ئەسپاندا.

(٤٦)

شهو و پوژنیک له ئەشکەوتیکی چاوهنۆار مانهوه، هەر به نیوان ماوهیهکی یکیان هه‌لدهستا سه‌ریی و دوربینی ده‌هینا پیش چاو و هه‌تا چاو هه‌تەری کردبا ته‌لان و شیو و خرا‌نی ده‌پوانی، که‌س دیار نه‌بوو، ده‌وه‌ن و چالوک له دووره‌وه وه مرو‌فان ده‌چوون خۆیان مات دابی.

به‌یانی زوو پیش ئه‌وه‌ی تاو بکه‌وی، خۆیان خ‌ردا، زه‌نگالیان هه‌لبه‌ستوو به پ‌ی و چالاک به بزنه‌ پ‌ییان‌دا، به چۆل‌ب‌ر و قه‌د‌پ‌ر‌ان‌دا هه‌ریمی د‌ییان ت‌یپ‌ه‌ر کرد، ده‌ره‌نگان‌یکی گه‌یشته‌ن سه‌ر زاوا بووکان، چ‌رای مالان هه‌ل‌ک‌رابوون. سه‌بر سه‌بر داگه‌پ‌انه‌ خوار، هه‌تا له شاری ن‌یزیک‌تر ده‌بوونه‌وه کوته‌ کوتی دل‌یان زیاتر ده‌بوو، هه‌ستیکی خۆش جه‌سته‌ی داگرت‌بوون، هه‌ودایه‌کی پ‌ی‌وار و نادیار ده‌یک‌ت‌شان، د‌وای ماوه‌یه‌کی زۆر، ون‌ب‌وی‌ک‌یان د‌یت‌بووه، ب‌یره‌وه‌ری، خه‌یالاتیان، له‌به‌ر شه‌به‌قی چ‌رای مالان د‌یت‌بوو، سمایل ت‌فه‌نگی له‌سه‌ر شانی هه‌لته‌کاند و کوتی:

«کورپ‌نه ده‌ل‌ی‌م هه‌رسی‌ک‌مان نه‌چینه‌وه شاری، یه‌ک‌مان هه‌ر له قه‌راغ شار بم‌ین‌یت‌ه‌وه، ت‌فه‌نگه‌کانی پ‌ی ب‌ی، به‌ش‌قه‌م ئه‌وانی دی ده‌گیر که‌ون با یه‌ک‌مان خه‌به‌ره‌که‌ی بۆ ئه‌وانی دی به‌ری.»
فه‌تاح کوتی:

«زۆر باشه ئه‌من له قه‌راغ یه‌رغووی چاوه‌ر‌پ‌یو ده‌ب‌م، زۆرو پ‌ینه‌چی، ده‌بی شه‌وه‌کی له شار وه‌ده‌ر‌که‌وینه‌وه.»
ت‌فه‌نگیان دابه‌ فه‌تاح و دوو به‌ دوو به‌ره‌وه کۆلانه‌ تاریکه‌کان وه‌ر‌پ‌ی که‌وت‌ن.

ژیان له و کۆلانا، له چوار لای کوردستان به دايم ئاويلکيه تي، برسي تي، هه ژاري، پووتي و نه داري، بناغي سستي زۆر به ي خانووي کوردانه، خانووه کان چکۆله و نابوته که پاليان وه پالي يهک داوه، په نجه ره چاويان به خيسه و مۆرهده رۆانه يه کتر، شه وانه له هه وري چلکن و ره شي زۆرداران پيژنه خليله و بي باوه پي به سهريان دا ده باري، پووش و هه لاشي نه زاني باشاري ناکا، تنۆک تنۆک دايدهداته سه ر زه يني منالان، ده يان تليسي نيته وه.

«عه ولا ده ليم نه چينه ماله خو مان له وانه يه ده ژير چاوه دي ري ساواک دابن.»
عه ولا ئاو پي کي له پشته وه داوه، تاري کي حه زيا يه کي ره ش بوو، خانووکاني نه و سه ري کوچه ي هه للو وشي بوو، زاري دا پچر ي بوو لي يان ده هاته پيش.
«ئه دي ده لي ي بچينه کۆي؟»

سمایل بۆ ولامه که ی هه رچه ند که هه ر ته نيا بو خۆي ئاگای له سوو پي دلی بوو، دیسان بریک درونگ ماوه.
«ده ليم بچينه ماله پوورم.»
عه ولا کوتي:

«زۆر باشه، چۆنت پيچاکه وا ده که ين.»
ئه وشۆ ئاسمان سامال سامال و دارمال دارمال له ئه ستيرانه، چه مي کي بي بن و که ناره، که ران تا که ران کيشراوه، پون پون تهخت و بندي ني ده بيندري.
عه تري ياس له سه ري کۆلان را دي، سمایل پر به سينگي هه ليده مژي، عه تري گۆلي نييه خۆي به سينگي دا کردۆه، عه تري ئه وينه، خۆي به باوه شي داداوه.
سي چوار جاريان له ده رکه ي داوه، چاوه نوار ماونه وه.
«کييه؟ کييه؟»

«بيکه وه پووري.»
پووري حه په ساوه، واق و ماوه، باوه ر ناکا، خيرا خويان ده حه سار هاويشت و ده رکه يان داخسته وه، ئاوقاي بوو، ده باوه شي گرت. «سمایل گيان!
ئه وه ئه تۆي چوون هاتوويه وه؟!»
فرميسک لاتيره ي سه ري به هارين داده بارين.
«دايه، دايه گيان! کييه؟»

دەنگى گەرمى نەسرېن چاۋى سمايلى بۆ لاي پەنجەرە كېشاۋە، شىك و ناسك، موى سەرى پەخشان و زەرد رېژاۋنە سەرشانى، ئاگاي لە خوى نەماۋە، لە پليكانان ھاتە خۆار. «سەلام كاك سمايل!»

دەنگى دەلەرزىتەۋە. «سەلام نەسرېن.»

ھەموو شتىكىيان بە چاۋ پېك كوت.

چەلى وايە زمان دەۋەستىت، قفل دەكرى، ناگەپىت، وشە لەسەرى وپىشك ھەلدى، چاۋ بە ھاناي دى، سىحر و جادۋويە دەكا، ھەزاران بەستە و گۆراني، سەدان شىعر و ھەلبەست، دەيان سرپە و پسكەي بە بېدەنگى داۋىتە گۆيى دل. «كورم بۆ لىرە پادەستاۋن، ۋەرن بېرۋنە ژوور، دەي زووكەن دەرى ساردە.»

يار بە تىلەي چاۋ يەكتريان دەئەنگاوت تا دەرفەتېك، ھەلىكى كورت ھەلكەۋىت.

چاۋ لىك دەئالقىن، دە يەكتردا دەتويىنەۋە، لىك دەھالىن، دەبنە يەك، يەكتەر پادەكىشن، گەورە دەبن، سنووران دەپەرىنن، دەبنە زەرياي بى بن و بى كەنار، پوون پوون، پىل لەسەر پىل دىن، مونج ئەدەنەۋە، كەس نازانى لە كوپرا، لە كەنگىۋە بارانى ئەۋىن دارژاۋەتە سەر گۆلى دلى، لەپر ۋەخۇ دىتەۋە، گول پىسكاۋە، ھەراش بۆت، عەترى لەشى داگرتۆ، زەينى تەلەس و مەست كرەۋە، پى بىرى لى گرتوۋە، تەنيا، تەنيا بە خەيال گوزەر دەدات و بەس، ئەۋىن ۋەردە ۋەردە كار لە دل دەكا، لە پر بادەيشكاند، ھىۋر ھىۋر ۋەخۇ دىيوە، كارت كراۋە!

پوورى دەمىكە بۆ بانگ كىردنى دايك و بابى ۋەدەر كەوتۆۋە، دەمانچەيان ھەتا ئەۋ جىيەي بۆ گونجاۋە لەبەر پىشتىندىيان حاشار داۋە، دايك و بابى ھاتوون، خوشك و برا لە دەمورى ھالاون، فرمىسك و بزە لە چاۋان ديارە، شىن و گريان، پىكەننن و بزە تىكەلاۋن، دژ ھۆنى! جووت بوونى دوو ھەستى دژ بە يەك، دە كاتىكدا! بىر دەگرىي، خەيال پىدەكەنى، ئەقل قەلسە، ھەست قاقا دەكىشى! باۋەشى دايكى دەخۆي گرتۆۋە، دنيا پادەستاۋە، ساتوكات حەبەساۋن، دەنگ لە دنيايە نەماۋە، تەنيا ختەختى دلى دايكە، ئەسپى وشە لە لىنگدان كەم دىنى، نىسكۆ دەكا، ھەلۋى ھەست لە ھىلانەي دلى دايك ئەۋج دەگرى.

«رۆلە گیان! سمایل گیان! بۇ وات لیکردین؟ بۇ رۆیشتی؟ کورم له چیت کەم

بوو؟»

گور گور فرمیسک له چاوی دینه خوار. «بۇ نازانی دلای دایک چۆنه؟ ئاخیر بۇ

وات لیکردم؟ به خودای هه موو شهو هه تا به یانی هه ر ده گریم.»

توند توند به سینگیه وه دهیکوشی و بونی پیوه دهکا، سمایل دهستی

هاویشتۆته ئەستۆی، سهری بهرداوه ته وه. بابی هه والی گیرانی وه هاب و

هه زیزی داونی، مانگیله به ره وه هه لحه له ی ئاسمان هه لکشاه، کاتی رۆینی یه،

ته قه ی دووری تفه نگیکی دی، هه ستاونه سه ر پی، جاریکی دی، رهنگه بۇ ئاخیرین

جار، پر به چاوان ده رۆاننه یه ک، هه تا نگاره ی یه کتر بۇ هه میشه، بۇ هه تا

هه تیه دهگه نجینه ی خه یال دا هه لگرن، سۆزه ی شهوبا له هه سار پری پیدایا

گرتوون، به ئاسپایی بابی سمایل له بهر ده رگا ئەوسه ر ئەوسه ری کووچه چاو

لیده کا، که س دیار نیه، هاتوونه ده ر، تیشکی چرای دارتیلان زه رد و کز له سه ر

چیوی ویشکی داران هه لکرو شماوه، شهوبا داری پاژاندوه و به ربۆته وه سه ر

هه رزی، شه قام مات و دلته نگن، له سه ری کووچه پائورپان لیده ده نه وه، چاو

سیس و مات لییان ده پروانن، سمایل دلای نه ده رۆی، به سترابۆوه، ده تکوت

پاههنگی له لاقی دراوه، له پیشتی تاریکی و ولاتی نادیار هه تا ئەوسه ری دنیا یه

کیشراوه، دلای دایکی، خۆشه ویستی، باب و برای، ئەوینی بیدهنگی، کهزی

په خسانی نه سرین رای ده کیشنه وه، ده بی پروا، له سه ر کۆلانی را دهستی

هه لئینا و به دوا ی عه ولادا خۆی ده زاری هه ژدیهای تاریکی هاویشت، برسی و بی

بزه چاوه نۆاریانه، ماوه یه ک دوا یه به و شوینه ی پیدایا هاتبوون شان به شانی

یه ک ده رۆیشتن هه لیان کیشابوو خه نجه ری وره و خه بات، ده گز هه ژدیهاکه ی

رۆچوو.

(۴۷)

تیشە شاخی مەزن سىنگى ئاسمان دادەپوشىنن، خەنجەرى ھەسان دىتوون لە كالانى زەوى ھەلكىشراون. چىاكانى كوئىستانى مېرگە چەكۆ سەخت و ھەلەمۆتن، لە زۆر شوپنان لىك كشاونەو؛ شكىر و كەلئىنە بەردى گەورەيان ساز كردۆ، ھەنجىرە كۆيلەكە، چالووك، گىوژ، و دەيان پنج و پنجارى دىكە، ھەر بستىكيان خۆل و دەست ھىناو، پەنجەيان لى توند كردۆ، رەگ و رېشەيان داكوتاو، بە وئىنەى گەلى كورد، قانع و بە ھىمەت، بە تنوكىك ئاو، بە مستىك خۆل سالىكى دەگوزەرىنن.

سال درەنگە و ھەوارچى بەرەو دەشتى لاجان و شاروويان و دەشتى قورى داكشاونە خوار، مېرگە چەكۆ بىدەنگ و خامۆشە، تەنيا ھاشەى بەردەوامى جوگە ئاوى بەرپىيى گومەشىنى، تەنيا گژە گژى باو خشە خشى رەشەگوئىنى و كىفار و قانگەلاشە، نېوہ نېوہ چرپەى مەلىكى لەسەر چلۆكى دىرك و داران دەبىسرى، لە دورەو تاپۆى قەندىل تەماوى دەنئو جەغزىك لە ھەورى سىپى دا ديارە، لە لای رۆژھەلاتىش كوئىستانى لەندى شىخان سىپى دەجىتەو.

ھەتا ماژگە راوہنەستان، سەر و پۆتراكيان، نوقمى تەپوتوز و ئارەقەبوو. ئەسپ لەبەر ماندوويى؛ دەھاژان، پىلەى لووتيان دەلەرزاو، گوئيان دەلەقاند و دەيان پىرماند. لە مالى ماژگە ھەوسارىان كىشا، لەحاست كانى بەر مالان لە ئەسپان ھاتنە خوار، پشوويان دا، ھەمەد ئاغا چاوەكانى زىتە زىتيان بوو، تەنگى لەبەر رۆژى دەبرىسكاو، قوچاغ و چالاكتر لە رۆژانى پىشووئى نىشان دەدا، دوو لای سمىلى سەوزە تىدابوو، كوئىخا رەسوول بۆ ھەرچىكى چووبا بە دوايەو بوو. ئاغا و ژاندەرمان ھەر سى سى و چوار چوار لە شوئىكى

پراوه ستابوون و قسه یان ده کرد. ئەسپ له حاست خۆیان سمکۆلیان ده کرد،
سهریان بۆ لای یهک ده برد. پۆلیک قشقه له له سه ر دارستانی په نایان ده سووران
و دهیان قراند، بهرامبهری بای بالیان لیده دا، نه یان ده توانی، شوینیان ده گوپی
و پشت له با توند و تیژ ده رۆیشتن، ئەز نه ده هاتنه وه سه ر دارستانه که، کوێخا
سجیلی ماژگه له گه ل دوو پیاوان به ره و پیریان هات: «سه لام و عه لیکم
حه مه دئاغا.»

«عه لیکه سه لام.»

حه مه دئاغا له سه ر کانیکه ی هه لئروشکابوو، ده ست و دم و چاوی
ده شووشت.

«کوێخا وه ک بزانی یاخیکان له کوین؟»

کوێخا کوتی:

«ئاغا گیان! ئەو جوړه ی شوانی ماله عوسمانه زه ردی باسی ده کرد ده بی له

به رده هه لۆی بن.»

«که نگێ دیون؟»

«ده یکوت ئەوشۆ له کونه گوورگان هاتونه لام، نان و چایان خوارد و

له دوايه بۆ لای به رده هه لۆی تییه ل بوون.»

«ئێستا شوانه که له بهر مه ری؟»

«ئه ریوه للا ئاغا گیان! ده فه رموی پیاوی له دوا بنیرم بیته وه.»

حه مه دئاغا بی ئەوه ی جوابی بداته وه به ره و سه روانه شیته که له گه ل دوو

ئاغایان پراوه ستابوو و به دووربینی چاویان له شاخان ده کرد، پویی.

«جه ناب سه روان!»

سه روان دووربینی له پیش چا و لا برد.

«ده لئ ئێستا ده بی له هۆ و شاخه ی بن.»

به قامکی شاده ی ئاماژه ی به چیايه کی بلیند و سهخت کرد، رهوزه به ردی

زه لام چین چین له سه ری دیار بوو، مابینیان پر له ره شه گوینی و بادامه کیوی و

کیفار رسکابوون، سه روان دووربینی ده وی گرت، بی ئەوه ی هیهچ بلئ تیی

پوانی، له دووندی را هه تا داوینی چاولیکرد؛ سه ری سه بر سه بر سووران و

ته واوی چیا ی ئەوبه ر ئەوبه ریشی چا و پیداکیرا، دووربینی هینا خوار و کوتی:

«که نگیان دیون؟»

حه مه د ئاغا کوتی:

«ده لئی شهوی چوونه وی، رهنگه ئیستاش هه ر له وی مابنه وه، دنا ئه وه

چوونه مالی گرده سووری، له وی ده یانگه یینی.»

سه روان چاویکی له کوپخای ماژگه کرد که ئیستا هاتبوو په نا کوپخا

په سوولی راهه ستابوو.

«نه ی کوت چه ند نه فهر بوون؟»

حه مه دئاغا هاواری کوپخای کرد و کوتی:

«کوپخا خدر وهره ئیره.»

کوپخا به په له خوی گه یانده نیزیکیان. «ده خزمه ت دام.»

حه مه دئاغا کوتی:

«کوپخا؟ نه ی کوت چه ند که س بوون؟»

«ئاغا گیان! ده ی کوت دوو که س بوون، مراد و ئاموزاکه ی.»

«کوپخا! نه تو ده لئی چی، بللی هه لئه کشابنه دول مه ی دانی؟»

کوپخا کوتی:

«ئاغا گیان! پیم وانیه، ده وه سه لئه ی دا که س له وی ناژی، یان له به رده

هه لئون یان ده بی چووبنه مالی گرده سووری، ئیستا دول مه ی دان که سی لی

هه لئاکا.»

ده یه هه وست زورتی له سه ر بره و، ئاغا مؤله تی نه دایه، پشتی تی کرد و پووی

ده سه روانی کرد و کوتی:

«ده لئی چی سه روان؟»

سه روان کوتی:

«ده بی خیرا به دوا یاندا بجین، ره ژ کورته، با شه ومان به سه ر دا نه یه.»

هاواری کرد: «ستوان خیرا بن سوار بن.»

ماوه یه ک دوا یه ته پ و تۆزی پشت سه ر یان کوتکه ماریک بوو، بریندار و

ژارای، لوولی ده خوارد و ده خوشی.

که لین به که لین و به رد به به رد و گوینی به گوینی یان گه را، ره شه گوینی

بالایان به قهت ئینسانی، پان و پور، نیسی یان هه تا چه ند گه زان ره یبوو، مار له

بن سمى ئەسپ و پۈتۈنى ئاندرمان رادەخوشىن. تىلاوتىلى شاخ خۇيان گەيانە ترۇپكى، لەو دىۋى شاخى، گىردەسورىان وەك ھىلكە لە پېش چاۋ بوو. پىكى چاۋر و بارىك؛ بەنىك بوو گىردەسورى بە زەۋى دىۋوبوۋ، چاۋر لاي دىۋى شاخ بوو، خانوۋەكان لە داۋىنى بەردە ھەلۋى پالايان وە پالى يەك دابوو، لەو سەرى دىۋى جۇگەلەيەك بە نىۋ مىشەلانىكى دا دەرپۇسى، لە ئەوان پرا چنار و پراجەكان بلېندتر لە بى خورسكەكان دىارى دەكرد. لە سەربانى سى چاۋر مالان دوكل ھەلدەستا، قورپى بەر مالان زەرد لە چاۋانى دەدا، گىردەسورى كاروانىكى ماندوو بوو، بار و بنەى خستبوو و وچانى دەدا، دوكلەلى سەربانان بە دەم، دەمەى ئىۋارە چەپ و چىر دەبوون، دەستەيەك ئاندرم بە راستە پىيەكدا بو لاي گىردەسورى غارىان دەدا.

سەروان كوتى:

«ئەسپان لىرە پاگرن، بە ماتە مات لە شاخى بچنە خوار، خىرا چاۋر لاي دىۋى

بگرن.»

ئەو جىيانەى پروت و بى گىابوون بە شەمارەلىي دەھاتنە خوار و ئەو شوپىنانەى گۆينى دايان پۇشىبوو بە كۆمە كۆم دەپۇشىتن، گىردەسورى چۆل و ھۆل بوو، جەنگەى نىۋەپۇيەبوو، بە دەگمن مندالىك يان ئىكى گەۋرە بە دەرەۋە بوو، چاۋر لاي دىيان گرت و ھەروا دەھاتن جەغزەى گەمارويان تەنگتر دەكردەۋە، چاۋر پى دەستيان بە وەپىن كىرد، نەيان دەپىۋە، ئامبازيان دەبوون، ھەتا نىزىكىان دەپۇشىتن و دگەرانەۋە، پۇلىك ئاندرم ئەو سەرى دىيان گرت، لەوبەر ئەوبەرى رىيە دامەزران، چاۋرپى ھەدايان نەدەدا، غارىان دەدا سووچىكى ھەپەيان لىدەكردن و دەيان مراند، غارىان دەداۋە لايەكى دىكە، سەۋەر لە تەۋاۋى دىۋى دەستى پىكرد. خەلكى گىردەسورى بە پەلە لە مالان دەھاتنە دەر، بە سەر سوورپماۋى و ترس چاۋيان لە چاۋر لاي دىۋى دەگىپرا، لە ھەموو گۆشەيەكى لوولەى تەنگان دەرۋوسكانەۋە، دىۋى بە تەۋاۋى گەمارۋ درابوو.

خالىد بە پەلە ھاتە بەر پەنجەرە و پاۋەستا، چاۋى دە دەرى بىرى، جىۋجۋى ئاندرمانى لەسەربانى مالان و داۋىنى گىردى بەرمالان دىت، بە كۆمە

کۆم و به په له جی گۆرکیان ده کرد، خانه خێو به پرتاو خۆی به ژووریدا کرد و کوتی:

«کاک مراد دهوهره و گیراو.»

مراد خیرا ههستا سه ری و هاته په نا خالی دی.

«خالید چ باسه؟»

«دهوریهان گرتوین.»

مراد به په نجه ره چکۆ له که ی دا چاوی ده دهری بری، دهیان چه کداری دیت به پرتاو هه لده هاتن، لییان نیزیک ده بوونه وه، عومهری خانه خۆی په رنگی بزپکابوو، ویشک هه لاتبوو، زمانی نه ده گه را، چاوی ده زاری مراد و خالی دی بریبوو. غاریاندا سه ر تهنگان که له قولینچی دیوه که درێژیان کردبوون، فیشه کدانیان له خۆیان رابه ست، خۆیان بو شه ریکی قورس خریدا. مراد چاویکی له عومهر کرد که هه روا له جیی خۆی ره ق هه لاتبوو.

«کاک عومهر خیرا به مندا له کانت به ره دهر، هه تا شه ر دهستی پی نه کردۆت.»

عومهر وهک له خه ویکی گران رایان تله کاندبی به شله ژاوی به جیهیشتن و

دهر په پی دهر، هاواری خیرانی کر:

«زله خا! زله خا! ژنه تیوه زووکه ئه و منالانه به ره دهر، زووکه دهی مال ویران

بووین.»

زیقه و زریکه ی مندا لان که باسک و بیلیان به ده ست عومهر و دایکیان بو و په کیش په کیش دهیان بردنه دهر، له گه ل هاواری ژانده رمه و ئاغایان ویک که وتن.

«مراد ده لئی چی؟ چ بکهین؟ بچینه دهر یا له ژووری به شه ریین؟»

مراد جاریکی دیکه به په نجه ره دا چاوی له دهری کرد. با دهرگای ئاواله ی هه ساریی ده جوو لاند ه وه، له پر قه وه تی دا به خوی و توند پالی پیوه نا و به جاریکی کردیوه، خۆی ده هه وشه هاویشت و هات وه تووک و په پی سی چوار فرووج و بارۆکه کهوت، شانی پی خوار کردن، له به ری هه لاتن و له په نا دیواردا خۆیان مات کرد.

«پیم وایه ههر له ژووری بین چاکتره، تازه دهر فته تی چه په ر گرتن له دهریمان

نییه، ده مان ئه نگوین، ده بی ههر لی ره به شه ریین هه تا شه ومان به سه ر دا دیت.»

گورھى سەروانە شىتە ھات:

«تفەنگوۋ فېرى دىنە دەر، دەست لە پشت سەرو دانىن و وەرنە دەر، خۇ بە دەستەۋە دەن، بۇ خۇم بەر عۇدە دەبم، عافوۋ بۇ ۋەر دەگرم، وەرنە دەر، ھىچ رېيىكوۋ نىيە.»

دوۋ ژاندەرم خۇيان ھاۋىشتە ئەۋبەر و ئەۋبەرى دەرگاي ھەسار، نوۋكى پۇتينيان ديار بو، سەگ بىدەنگ بېوون، تەنيا دەم ھەپەيكيان دەکرد و ديسان بىدەنگ دەبوۋنەۋە. سەروان جاريكى دىكە گوراندى ھەر ئەۋ قانە و دەدەمى، وەرنە دەر.

مراد چاۋيىكى لە خاليد کرد، گوم شين شين پۇژانە نىۋ يەكتر.

«ئەتۇ لىرە بە، ئەمن دەچمە دىۋەكەى دىكە.»

گورجى لە ھەيوانى تىپپەرى و خۇى دەدىۋەكە ھاۋىشت، بە پىرتاۋ ھاتە كەنار پەنجەرە و خۇى بەدىۋارىۋە لكاند.

بۇ خاۋ لە ژوورپىدا مابۆۋە، بۇنى دىۋارى شىۋى دار، بۇنى پەرۋ و پالى مندالان، بۇنى نەۋتى چرا، بۇنى بەرپە كۆن و لبادى سۆۋە لەبەر پىيان.

گورھى سەروان بلىند بو:

«بيان كوژن.»

بە جاريكى تەقەى دەيان تفەنگ بەرز بو، گىزە و وىزەى گوللە لە ھەموۋ سوچىكى دەبىسرا، قىژە قىژ و ھەراۋورىاي خەلك، دەنگى بلىندى مەر و مات، قىرەقىر و قىژەقىژى قاز و مراويان، قورسكە قورسك و ھەپە ھەپى چوار پىيان، گردە سوورىان ۋەك رۇژى ھەشر لى كىرديوو. مراد و خاليد ھەر نەيان دەتوانى جوابيشيان بدەنەۋە، دەستپىژى ژاندەرمان ۋەھا زۇر و توند بوۋ مۆلەتى نەدەدەنى سەر ۋەدەر نىن، گوللە بە پەنجەران دا دەھاتنە ژوور، شوۋشەى بە خرمە خرم شىكابوون، گوللە بە جاريكى دە پارزەدەيەك دەھاتنە ژوور، ۋە دىۋارى بەرامبەريان دەكەۋتن، تەپ و تۇزىان لى ساز دەكردن، سۆاغى دىۋار لىدەبۆۋە.

ھەرتكيان لە كەنارى پەنجەرە خۇيان مات دابوو و چاۋەنۋارى ھەلىك بۇ جواب دانەۋەيان بوون، گوللە باران مەۋداى نەدەدەنى، تەنيا چەلىك توانىبوۋيان سەر ۋەدەر نىن و جوابيان بدەنەۋە، سەروان بە دەست ئىشارەى بە

دوو ژاندرمی بەر دەرکە کرد کە لییان بچنە هەوشە، توند و تیژ و خوار و خێچ غاریاندا، دوو ژاندرمی دیکە دەسبەجێ جێیان گرتنەو، هەر تەپەیی هات ئەوی دیکە خۆی دمه‌وروو خستە سەر حەرز و بە حەرزبۆه لکا. گولە باران دەستی پێکرد، ئەو ژاندرمەیی حەساری گوللەیی خالییدی وەپەنا سەری کەوتو تۆزی لێ هەستاند، لە پەنا رێژنە گوللەیی ژاندرمان هەر لەسەر زگ خۆی خشانده پشته‌وه هەتا گەیشتە لای دەرکە، خۆی هاویشتە دەر، فروج و بارۆکە قوشقی و گێژ لەو سەر ئەوسەری حەوشە هەڵدەهاتن، ویزەیی گوللە هەڵیداویشتن و وەقیرەیی دەخستن، هەڵدەفرینە سەر لیواری بان یا هەر شوینیکی بلیند کە دیتبایان، لەویش دانەدەسەکنان، بە فرە فری بازدیان دەداوه خوار.

خەلکی ئەو کوچەیی هەر لە پێش سازبوونی تەقە مالیان بەجێهێشتبوو و بە پەلە پرووزی دەستی مندالیان گرتبوو و خۆیاندا ماله‌کانی دیکە پاکردبوو، دەرگایان ئاوالە مابوو.

گولە باران یەکجار توند ببوو، تەلەزمە دارێ پەنجەرەن هەتا نیوہ‌پراست ژوو و قەرەغی دیواری بەرامبەرەیان پەریبوون، دیواری بەرامبەرەیان دابیژ دابیژ کرابوو، گرمەیی نارنجوکیکی کە لە سەریان را هاویشتیانە بەر ئەو پەنجەرەیی کە مراد لە کەناری خۆی مات دابوو ماله‌کەیی لەزانده‌وه، تەپوتۆزیکی زۆری دە ژووری هاویشت و پەنجەرەیی بە تەواوی لە چوارچێوہ دەرپەراند، بەدوای ویشدا گرمیکی دیکە تەواوی دەنگەکانی دی دەخۆیدا شارده‌وه.

مراد هەلتروشکابوو و تەفەنگی لە نیوان لاقی پاکرتبوو، چاوی لە دیواری بەرامبەر بریوو، گوئی قولاغ بۆ بیستنی تەپەیی لاقیان هەلخستبوو، لە قولینچکی دیوہ‌کە چاوی بە پاچیکی کەوت، هاواری لە خالید کرد:

«خالید بە دوو شەقاوی بلیند خۆی دە ژووری مراد هاویشت.»

«خالید خێرابە دەبی دیواری بنکۆل کەین.»

خالید پری بە پاچ داگرت و دەست بە کاری کوناودیو کردنی دیوار بوو.

دیوار شەدار بوو و پووخانەن و کوون کردنی زۆری نەخایاند، کونیکی چکۆلەیی تێدا ساز بوو، پووناکیی دیوی جیرانیان بەویدا هاتە ئەو لایە، مراد بە پەلە هات و پاچی لە خالید وەرگرت، گرمەیی نارنجوکیکی لەبەر پەنجەرە هات، سەریان دزیوہ و هەلتروشکان. خالید هەر ئاوناواییکی تەقەیکی لێدەکردن،

دیوار کوناودیو ببوو، به سمر سمر خویان تئراکرد، چوو بوونه ماله که دیکه. ژاندرم له بانی و کوچه را خویان ده حوشه هاویشته، به هه لاتن و خواره که و بیچه که خویان گه یانده په نا په نجران و مات بوون، چهند چرکان بیدهنگ بوون و پشوویان ده سینگیان دا راگرت، ئه و جار زامنی دوو نارنجوکیان کیشا و له گه له یهک ده ژووریان هاویشته، گرمه یان گرده سووری هه لته کاند، میچ و بانی ماله که ی پماند، ته پ وتوژیکی وایان ساز کرد چاو چاوی نه ده دی، دیورژن ماله عومهری ده خویه وه بیچا.

ئاغا و ژاندرم په یئا په یئا نارنجوکیان داویشته و گولله یان به دار و به ردیوه دهن، بوئی خولی سووتاو، بوئی دار و قامیشی سووتاو، به ره و لبادی شهواته ده کوچهی گه را.

مراد و خالد ته واوی جهسته یان به ئاره قه خووسابوو، له و ماله ش پراوه نه ستان؛ دیواریکی دیکه یان کوناودیو کرد و به ویدا چوونه مالیکی دی، به ماته مات هاتنه بهر په نجره، زور به ئاسپایی و وشیاری چاویان له درئی کرد، پوئیک ژاندرم و ئاغا له زارکی درکه دیار بوون که به هه رمه ده پویشتن، پاچرکی پاچرکی هاتنه بهر په نجره، پاچرکی پاچرکی هاتنه هسار، به تله تل خویان گه یانده په نا درکه ی کوچه و خویان مات دا، ژاندرمه و ئاغا پژابوونه هساری ماله عومهری، دیوه روخواه کانیان گولله باران ده کرد، مراد تفهنگی خوی دا به ده ست خالد و خوی به دیواری هه لاهوسی و سه ره تاتی کرد، سی ژاندرم له به شی پی شه وهی دارستان دا پراوه ستابوون و چاویان ده ماله روخواه که ی بریبو، به په نا قه لاغ و گیشه گیایاندا و په نا دیواران دا لییان نریک بوونه وه، سیره یان تیگرتن، ته قه له تفهنگیان هات، دوو ژاندرم هاواریان لی بلیند بوو و سلار بوونه وه، ئه وی دیکه یان به ته مای چه پر گرتن بو لای داریکی غاریدا، نه گه یشتی به گولله ی خالیدی بیکا، خویان ده دارستانی هاویشته، هاوار و گورپی ژاندرمان له دویان بوو.

«هووه تان، هووه تان، له نیو داره کاندان.»

«مه هیلن هه لین، لییان دهن.»

به لام تازه مراد و خالد له په نا داران پرو به بناری کیوی به رده گوینیان ده خووشین، دوو بزنه کیوی بوون به شاخی هه لگه رابوون، ویزه و فیتووی

گولان دهنیو داراندا دهات. له قهدی کیوی هر یه کهی له پشت گابهردیکی لییان دامه زران، تهنگه یان به ژاندرمان هل چنی، هر گولله هاواریکی به دواوه بوو، شهر مه غلوبه بیوو، هرچی به حال جووللهی هاتبا له جوولله یان دهخست. ژاندرم و ناغا تیکرا خویان له پشت دار و بهرد و جوگان تلور کردبوو، بو پیشوو هه لکیشانیس نه یانده ویرا زور بجوولینه وه، مراد چاو مار بوو، تیژ تیژ، هه لو بوو له حه ویقی ئاسمان نیچیری ده دیت، له ته واوی کوردستاندا نهنگیوهی وا نه بوو، له میژ بوو تاریفی زار به زار پویوو، به لام نه ورؤ قیامه تی کردبوو.

سه روان سوئنگه ی نیوبانگی بو دهر که وتبوو، چرکه ی له هه موان بریوو، کردبوونی به دار، به بهرد، به کۆته ل، ده تکوت هیچیان گیانیان ده بهر دانییه، له وه تی دنیا هه بوه له نه و شوینه ویشک هه لاتون. حه مه د ناغا خوینی خوینی ده خوارده وه، نه یده توانی له جیی خوی بزویت، گولله ی خالیدی وه په نا رانی کهوت، پاتولی گرتبوو و سووتاندى، هه ستی کرد گولله ی دیکه بیئت وه خوی ده که وئ، دیتبوویان، ده با جیی گورپیا، ده هه لیک دا غاری دا بو لای سووره چناریکی نه ستور که دهنه زهری گرتبوو، ته واو نه گه یشته په نای گولله مرادی وه نیو چاوانی کهوت، بی فزه و نرکه به ربووه، کوخا غاری دا سه ری، ده سه به حئ نه ویش به گولله ی خالیدی پیکا و له په نا ناغا به ربووه.

سریوه سه ریو و قره ی بوق دهستی پیکرد، ته قه له که می دا، هه تاو ده هات له پشت ره وه زه بهرد و تیشه شاخی به رده هه لو مه ته ریزه بگریت، تارمایی و نیسی هه لیا کوتا سه ر زه وی، له تروویکی به رده گوینیان دوو هه لو بو ده میکی کورت وه دیار که وتن و بزر بوون.

(٤٨)

ماوه يهك بوو ئه رسه لان برستی له خه لك بریوو، به تایبته لهو دمه وه
ئهبوو دزهش به دار و دهسته وه هاتبوه بالی، به پوژ پیاوی دهولته بوون و به
شه و چهته، به شهو له گه ل ئاغان بوون و به پوژ پیر.

ئهبوو دزه ده شهو یکی تاریک و به سام دا له شهشکه وتی مهنجه لهدا، له گه ل
بړا و سی چهته ی دیکه خووت و خافل له چوار هاوالی دیکه یان راسته وه بوون،
ده خه ودا سه ری هه ر چوار یان گوش تا گوش بریوو، ماله که یان دهنیو خو دا
بهش کردبوو، سه ری چوار چهته کانیا ن به یانی زوو بردبو پاسگای که چه ل
ئاوی، لهو دمه وه ئهبوو دزه نیوبانگی کرد، به پوژ شوین هه لگر و پیاوی
حوکمت بوو و شهوانهش ده گیان دپهاتیا ن به رده بوو، هه تا شه و قه دهره ی له گه ل
دار و دهسته ی ئه رسه لانی لیک پرینگابوونه وه، ناوچه که یان بی ئه وه ی قسه ی
لی بکه ن دهنیو خو یاندا بهش کردبوو، له به ری میرگان را هه تا دور و به ری
خانئ و دهشتی لاجان و شنویه هی ئه رسه لان و له وی به ره و له تهنگی گرژال را
هه تا پردی بریسی و دورو به ری سه ردهشت و له شاتمانئ را هه تا ولاتی
سو سنایه تی به شی ئه و بوو دزه ی بوو.

ئهو سه روبه نده ی له دوا ی ئه وه ی ئه رسه لان به داژداری همه د ئاغا و
ئاغانی دیکه هاتبوه نیو هه ریمی ئه بووی و تهنگه ی پی هه لچنیبوون، هه یچ
عیلاجی نه ما و هاته بالی. پیکه وه بوونه به لای گیانی خه لک و قاچا غچیا ن،
کوت و پر له په نا گابه ردیکی لییا ن دهرده په رین.

«راوهسته سه گباب، پروت به.»

«به خاتری خو لای خیزانه کهم نه خوشه، دهیبه مه شاری، چ پوولئیکی وام نیه، هه مه و نیمه ئه و ندهیه.»

«وست به سهگ باب، چرتته بی ده تکوژم.»

له په نا داریکی یان له نیو که ندالئیکی لیان دههاتنه دهر.

«هه ل نه یه ی توله باب، هه رچی پیته به جیی هیله.»

«کورپه مه عز بو ره زای خودای، تاقه ئه و تا تووتنهم هه یه، شهش سه رم

خیزان له سه ره.»

ته قه ی تفهنگی که به سه ر سه ریان هه لده تو قان دن ده یکردنه تیری سه خته که وان، له ره پیله ورپچکه ریپاندا له کاروانی قاچاغچیان قووت ده بو ونه وه.

«دایک حیزینه پروت بن.»

«کورپه کاک ئه رسه لان ده بهر ئه و که وشانه ت مر م ئه و جار ه مان لی گه پئ،

کورپه هیچ عیشایه خو لای شک نابهین، پوولمان به قهرز وهر گرتوه.»

«گیرفان و کهوشیان بگه پین.»

«ئه ها، هوه هه لات، دالاجن.»

شریخه ی تفهنگ ده نیو شیو و دوله کاندای دهنگی ده داوه.

شه و و رۆژیک بوو لیان خه فتابوون، قامیشه لانیگه پرو بلیند له خوار کانی سوور ده شه کاوه، بسکولیان نه رم و زهر د، هه زاران گولینگه ی ساز کرا و له گزینگه ی هه تاو بوون که ده جوولانه وه، ئاوی کانی که ی له بن ته پوولئیکی دههاته دهر، ده ور بهری کانی خو لئیکی مه یله و سوور و نه رم دایپوشیوو، ئاوه که کهم کهم دههاته خوار، به بن پردیکی چکوله و کوندا ده رۆبی، له وی که تیده په پی پانتر ده بوو، به په نا خرپه به رد و گاشه به بران دا ده چوه پیش، رهنگی ده گوپردرا، رۆخی ورده ورده به جله داده پوشرای، گه رای سه دان بو ق، ده بیندرا که به بندینی لکابوون، به رۆینی ئاوه که ده جوولانه وه، ئاوبریکی دیکه که ده رۆبی دهرژا نیو قامیشه لانه که، نیو قامیشه لان تاریکتر و فینکتر له دهره وه بوو، چه ته سی سی و چوار چوار له نیوی دا له دهری یهک وه کو ببوون، به دهنگی نزم نه قل و نه زیله یان ده گیراوه.

ولات چول و هول و جهنگه ی نیوه رۆیه بوو، سه لیم گورگه هه موو ریگابوانی به چاو ده پیشکنی، به هه ر خشپه یه کی له سه ر ئه سپ قووت ده بووه و هه وساری

دەكيشا و ئەسپى را دەگرت. هەتا لىيى حەيان نەبا چ نىت نەدەرپۆيى، لە سنوور را هەر بەو جۆرەى هاتبوون. سەلیم زۆر چەلان تووشى بە تووشى ژاندرم و چەتان ببوو، هەموو جار گورگى داودۆز بوو لە داوگەيان پرىنگابۆو، دەنا بە فيليكى دەرباز ببوو، دەموچاوى رەش و چر بوو، لە سەر پشت مل و نيوچاوانى چىنى دېشت و قوول پەيدا ببوو، وريا و بە هەست و يەكجار وشيار بوو، دەبا گورگيش با، دەنا پارۆكى نان وەگير نەدەكەوت، يا دەبى گورگ بى يا رىوى گزەكار و فيلەزان دەنا چەقەل و كەمتيارى بەرما و خۆر، ئەوانە نەبى دەبى مەر بى، سەر داخا، سەرى خۆى، منالى و خزم و كەسى لە بن تيغى تىژ ببىنى! لەسەر ئەو خاكە رىكيان نەهيشتۆتەو، تەنيا نابى ئىنسان بى، كە بوو دەورى دەدەن. گورگ و رىوى و چەقەل، بە ددانى تىژ، بە گزە و دەهۆ، بە لەملە خۆدان و مەرايى، تەنگەتاوى دەكەن، ئەنجن ئەنجنى دەكەن!

دوور و نيزىكى كانى سوور ئەسپى سلۆك بوو، گووى لەموچەو بەرد و سەبرىكى حىلاندى، نەدەرپۆى، ولات يەكجار بېدەنگ و خوست بوو، ترسيك دايگرت، لە سەر پشتى ئەسپ را سەرەتاتكى كرد، ئاوپى داو و بە ئاماژەى دەست كاروانى را گرت، ئەسپ و ئىستر كلكيان راستە و چەپە پېدەكرد، عەلى هاتە پەناى، ئەسپى راگرت.

«جيت ديوه كاك سەلیم؟»

سەلیم سەبرىكى كوتى:

«زۆر سەيرە ئىره بۆ وا بېدەنگە؟ دەنگى هېچ دەعبايەكى نايە! وەختى دى لەبەر زىقە زىقى بالندان لىره سەرسام دەگرى، لەوانە يە لىمان خەفتابن، پىيان بلى راوەستن، مەينه پيش، خدريشم بۆ بنيره ئيره.»

عەلى سەرى ئەسپى وەر سووراند و نەر مە غار هەتا كاروانى رۆيى.

«خدر وەرە برۆ كاك سەلیم كارى پىته، بچۆ بزانه دەلى چى.»

خدر دوو سى جار بە پاژنەى دەبەر سكى ئەسپى كوتا و خۆى گەياندە راستى سەلیمی.

«چ بۆه كاك سەلیم بۆ راوەستاوين؟»

«خدر ئەتۆ وەپيش كەو، برۆ بزانه كەس ديارنیه؟»

«زۆر باشە.»

چه لیکی دی دهبەر سکی ئەسپە ڕەش بۆزی کونا و بۆلای کانی سوور هانی دا. دوور و نیزیکی قامیشان ڕەشاییکی دیت دەنیویان دا بە حاستەم جوولاو، لێی ورد بۆو، هات سەری ئەسپەکەیی وەر سووڕینی، بە گولەیی ئەبوو دەزەیی بیکا، هاواری ولاتی داگرت، ئەسپە ڕەش بۆز بە برینداری هەلی گرت و ڕووی دە کاروانی کردەو، سۆار لاقی دە ئاوزهنگی گێرابوو بە دوایدا لەسەر حەرز دەکێشرا، خشکەیی دیار مابوو. چەقە و گۆرە و تەقە و هەرا ساز بوو، چەتە لییان دەهاتنە دەر، دەستریژیان لێدەکردن، قاچاگی هەر کامە خۆی لە جییهکی هاویشتوو، حیلە حیل و نریخە نریخی ئەسپ و ئیستران هیندەیی دیکە هەنگامەیان ساز کردبوو، غاریاندا، جووتەیان داویشت و سەر لی شیوا و بۆ لایەکی دی هەلدەهاتن و ڕمبەیان لە حەرز دینا.

سەعاتیک بوو لیک دامەزرا بوون، نە چەتە و نە قاچاگی زاتیان نەبوو لە خەل، بێنەدەر، ئەرسەلان نیوبانگی سەلیم گورگەیی لەمیژ بوو بیستبوو، دەیزانی زۆر وشیارە و هەتا ئیستا چەند چەتە و ڕیگری کوشتوون، سەلیمیش قەت لە هیچ چەتەییەکی بە قەت ئەرسەلان نەترسابوو، هەمیشە لە سووچیکی دلی لە ئەو ڕۆژە ترسابوو. چەتەییەک لە پشت بەردیکی خۆی فری دا پەنا بەردیکی دیکە. لاقی جوان بۆ خڕ نەکراو، سەلیم سی و دووی لی نەکرد ئەنگاوتی، هاوار و نالە نالی، چەتەکانی دیکەیی لە جیی خۆیان مات کرد، ئەرسەلان دەیزانی بە هاسانی ناتوانی دەست بە سەریان کات، لە پشت گابەردەکەیی ڕا بە دەنگی بۆر هاواری کرد:

«سەلیم خۆت لەسەر هیچ و خۆراییی بە کوشت مەدە، مالهەکی بەجی هیلن و ڕۆن.»

سەلیم لە قەستی دەنگی خۆی زۆرتر کر کرد و ولامی داو:

«ئەرسەلان، سەرم دا دەنیم بەلام مائیکی پیم ئەسپاردابیت بەجی ناھیل.»

ئەرسەلان دیسان گورانندی:

«کۆرە لەسەر هیچ و خۆراییی خۆتان بە کوشت مەدەن، حاجی بایز چ

مەنزووری ئەو بارە نییە، ئەنگۆش هەمووتان بکووژرین گونی پی ناچیت،

ئەو هەتا مەناف سمیل لەسەر مالی وی بە کوشت چوو، کەچی ئەسپەکویتی لە

مندالی هەستاندن.»

سه لیم بیدهنگ ببوو، وا دیار بوو بیر له قسه کانی ده کاته وه، ئه رسه لان پیی و ابوو قسه ی کاری خوی کردوت و سه لیم نهرم بو، دهنگی بریک دۆستانه تر کرد و کوتی:

«مۆله توو ده دهنی برۆن، باره که ی به جی هیلان و ولاخان به رن.»

«پییم کوتی سه رم داده نییم، مالی ئه مانت دانانییم.»

ته قه دهستی پیگرد، ته نیا سه لیم دهنیو هاوړیکانیدا تفهنگی پی بوو، دهنه ئه وانی دی ههر به دهمانچه ته قه یان ده کرد دوو قاچاچی له پشته وه را سه بر سه بر کشانه وه، فیزمالکیان دا و بوی دهرچوون، سه لیم ته نیا عه لی له گه ل مابوو، عه لی مشتوی دهمانچه ی ده له پی دا راگرتبوو و له پشت گابه ردیکی خوی مات کردبوو، هه تاو له چه قی ئاسمان گویکی ئاورین بوو وه ستابوو، جووله ی نه ده کرد، خوی مردن به سه ر سه لیم دا زال ببوو، تاو تاوه ده یه وه یست دهنگ هه لینی و دالده ی بویت، په ژویان ده بووه، نه یده توانی ئه و کاره ی بکات، نه یده توانی له قسه ی خوی بگه ریته وه، چۆن به پروت کراوی بجیته وه؟ چۆن چاو له چاوی حاجی بایز و خه لک بکا؟ چۆن خه لک له پشته سه ری بلین سه لیم گورگه له ترسی چه تان تووله کی کرد و تووکی هه لوه راند؟

ئینسان که لین و قوژبنی نه ناسراوی زۆرن، ته نگ و چه له مه ی دونیا یه ده کیشی، لیده دا، ده کوژری، دهنزی، ئاره قه ی ده کا، کارئ ده کا، ده خوینی، دلئ دیشی، دلان دی شینی، غار ده دا، راده کا... هه مووی ته نیا و ته نیا له بهر مانه وه، له بهر خاتری دریژه پیدان به ژیانه، که چی جاری وایه ئه و ژیانه ی له پیناو شتیکی چکۆله، قسه یکی، بیریکی داده نییت.

ئهرسه لان له خۆشی ئه و باره زۆرمی وه دهستی ده کهوت فیکه ی سمیلی ده هات، چاوی ده ئه سپ و ئیستری په وه ک و باری تا سهنگی سه ر پشتیان ده بری.

سه لیم فیشه کی لی برابوو دوو دانه نه بی هیچی دیکه ی پی نه مابوو، سه ری هه لئینا بزانی زۆری ماوه شه ویان به سه ر دابی، که چی روژ ده تکوت نابریته وه، به هه زاران هه ودای زییرین هه تاو له ته وقه سه ری ئاسمان درؤابوو، ئاره قه ته واوی له شی سه لیمی خووساندبوو، عه لی له وی خراپ تر نه ی ده ویرا له پشت گابه رده که سه ر وه دهنی، چاوه رۆانی داها توویه کی ناخۆش خوی گرمۆله کردبوو و مشتوی دهمانچه ی ده له پی دا توند توند ده کوشی. حیله ی ئه سپیکی

بەرز بۆۋە، حىلەى ئەسپ نەبوو، گرەمژنى پووخانى كۆيان بوو، ھەورە تېرىشقە
 و چەخماخەى ھەورى رەش و تورە بوو، نەعرەى شىر بوو.

ئەرسەلان دلى داخوپيا، ئەسپە كوئى ناسپو ھەو ھۆخوئەتى، ھەستاوتە
 سەر پاشوان، دەسوورپ، چاغ پى يە دەكا. سمكۆلى دەكا، ھەردى ھەل
 دەتەكئى، خولى ۋە ھەوا دەخا، دەيكاتە گىژە لووكە، باھۆز، رەشەبا، دفە
 دى گۆپيان كەر دەكا، ئەو ھەو ھەسەر پىشتى سوارە، نا، نا، شۆرە سواری
 تۆلەى ھاتۆتە سەرى. ھەسەسپو، دەست لەسەر تەنگ ویشك ھەلاتبوو، دلە
 لەرزە و چەق و چۆ دای گرتبوو، ئەو ھەو ئەرسەلان نەبەز بوو؟ زەندەقى خستبۆۋە
 نپو دپھاتى و قاچاچيان، ئەو ھەو ئەرسەلان بوو خەلك مندالیان پى دەترساند؟ نا
 ھەو نەبوو، رپوى بوو دە پەنجەى شىر دا دەگىر كەوتبوو، ئەرسەلان نەبوو،
 ویشكەلئەكە، ھەژگەلئەك بوو لە ترسى رەشەبا ھەلدەلەرزى، ئەبوو دزە ئىستا
 بە چاكى تەنگى نەھىناپۆۋە سەر دەست، گوللەيەك نپوچاوانى كوون كەرد و لە
 پىشتە سەرى ھاتەو دەر، زىقە و ھاواری چەتان ساز بوو، دەرەتى ھەلاتنيان
 نەبوو، ۋەك خەزەلى ئاخر و ئۆخرى پايىز دەكەوتن. ئەرسەلان ویشك
 ھەلاتبوو، دە سىرەى چاوى ماری دا مت ببوو، لپى ھاتنە خوار، ئەسپە كوئىت
 كلكى لەسەر نەپەى پىشتى نابوو، چاوى دوو گۆى ئاورىن بوون، ئاورىنگيان
 ھەتا چاوى ئەرسەلان دەھاتن، دەيان سووتاند، دەيان كەردە خەلۆس. ھاتنە
 سەر سەرى، تاو وياو لەشى زەلاميان خستبۆۋە لەرز، ۋەپىنەى دەكەرد، چاوى
 مەنافى بوو، گەورە ببوون، گەورە بە قەت ھەتاو، دەيان سووتاند، ئاورىان تى
 بەردەدا، جۆاناو لەنپوچاوانى ئەرسەلانى رپچكەى بەستبوو، بەردىك بوو لە
 زەوى ھەل تۆقىبوو، شرىخەى تەنگىكى ھات و سەر پىرژا، چاوى ھەر وا دە
 چاوى كوئتە دا قەتیس مابوونەو، كوئتە ھىلاندى و سوورا، سوورا و
 ھىلاندى، ھەستا سەر پاشوان، سمكۆلى كەرد، لووتى لەرزاندەو، پووى دە
 شاخى كەرد، تىژ و بەھىز بەوئىنەى بازوك تپھەل بوو، لەسەر تروپكى شاخى
 دوو جازان لە ھاندى خۆى سوورا، چاوى لە چوار لايان گىرا، بەرامبەر بە
 خدرئوى راوہستا، پر بە كەژوكۆ ھىلاندى و لە پىشت شاخى ئاوا بوو.

«ئەسپى بالداری ھەيە، سوئند دەخۆن دەلەين ئىستا لىرەيە دە چاۋ
تروكانىكىدا لە سى شاخ ئەولاترە، كلاۋى سەخرە جەندى ھەيە.»

ژاندرەم بە بىستنى نىۋى لە ھەر شوئىنىكى بان خۇيان دەپاسگايان داويشت،
كونى مشكيان پى تەنگ ببوو، رۇژ بەرۇژ نىۋبانگى زۇرتەر پەرەى دەساند، لە
لاجان و دەشتەبىل و سندوسى تىپەرببوو، بە مەھال و گەورک و منگوراپيەتیش
دا بلاۋ ببۆۋە، لە ھەموو ولائىكى باسيان دەکرد.

«ھەر كىلكىكى بۇ دانىن دەى ئەنگىۋى.»

«ھەتا ئىستا نەدىتراۋە گوللەى ھەتەر بكات.»

«دەلەين كوتەيەتى ھەتا يەك ژاندرەم بمىنى لە شاخى نايەتەۋە.»

«لە شەر دا كەس دەستى نابىنى.»

«ۋەللا بابم ئەمن بۇ خۆم لە نادرى ئامۇزام بىست دەيگىراۋە دەفحىكى لە
دولەتۋوى لە سەر كانى گۆيزەى ئابلوقەى دەدەن، دەيكوت بە چاۋى خۇمان
ديتمان خەۋى لىكەوتبوو بە تاقى تەنيا، ھەر لىى چووينە پىش، مەزانە بە
خشپەمان ۋەخەبەر ھاتۇت، خودا لەو سەرە شاھىدە وامان لى راستەۋە بوۋە
كەس نەيدىت بە كۆيدا لە پىشتە سەرمان سەرى ۋەدەرنا، ھەر ئەۋەندەمان زانى
ھاوار و زىقە پەيدا بوو، سەرمان سوور مابوو، ئەمن نەبى خۆم لە پۆلىك
تودرکدا شارەدبوۋە كەسى نەھىشت، بە چاۋى خۆم دىتم لووت و گۆي تەۋاويانى
بىرى و دە تورەكىكى ھاويشت.»

«ئەدى كاك حوسپىن ئەتۇ قەتت ديوە؟»

«ئەي بۇ نەم دىيۈە بايم، لەكنە خۇ خەلكى ولاتىكىن، بە قەت حەوت كەسانە، چەلىكى بابى جوومگەي بە دەستەوہ گرتبوو ھىناي سەرى بۇ پتاشم، يىم سەير بوو دوو ھىندەي من بوو، بابى كوتى سەرى ئەو مندالەم بۇ پتاشە، كوتم جا بايم گەمەم بۇ پىدەكەي، ئەگەر ئەوہ مندالە ھەلبەت ئەمىش مەلۇتكەم!»
«دەگىرنەوہ دەسەر پاسگاي ھەنگەوئى كرد كە بىست ھەزار تەنى بۇ بنىرن ھەر بۇ شەوئى بۇيان ناردۇت.»

ھەر دەھات و زياتر لە دلى خەلكدا جىي دەكردەوہ، لادىي وريان ھاتبۆھ بەر، لە خەوئىكى قورس ھەستابوون، ھەوداي ترس لە ئاغا و ژاندەرميان لى پسابوو، لە بەريان رادەوستان، جۇايان دەدانەوہ، پشتيان قايم و گەرم بوو، مراديان لە پشت بوو، ژاندەرم بە جارىكى لەكزيان دابوو، ترسى مراد مۇتەيەكى بە خۇف بوو ئەوكى گرتبوون، نىوي مراد لەرز و رەجافى دەخستە لەشيان. ئەرتەش لە تەواوى شارى دەوروبەر بە ھاناي ژاندەرمان ھاتبۆھ مەيدان. ھەزاران ژاندەرم و چرىك و سەرباز بەدېھاتى وەرببون، پەيتا پەيتا ھىزى تازەدەھات، خەلكيان وەبە رقۇنداغ و شەپ دەدا، لاوہكانيان دەگرت و سىمجنىيان دەكردن، لە داخان شىت و ھار بىوون، شالايان بۇ ھەموو كەس دەبرد، كەچى ھەر ھەوالى دىتنى مراديان لە شوئىكى دەبىست خودا خودايان بوو بۇ ئەو شوئىنە بەرى نەكرىن.

بەيانان زوو خۇسار دەكەوتە سەر ھەرز، لەسەر ھەموو شتىكى دەدیترا، لە مېرگ و چىنكان، لە پەرىز و شىوہردان، لەسەر تۇيكلى دار و دەوہنان، دەمىك دوايە چۇن ھاتبوو ئاواش دەچۆوہ، دىھاتىكان ئازووخەي زستانيان داخستبوو، سەربانى مال و ئاغەلانىان گلەبان كرىبوو، خۇيان بۇ سەرما و سۆلى زستان خرى دابوو. پاشىن قەتارەي قاز و قورىنگان بە غار دەچوونە ئەو دىوي، زستان قشونىكى بى رۇحم و گران بوو، پىشەنگى ناردىبۆھ ساپىتەي كىوان، يەكشەوہ چەپخونى كرده سەر ولاتى.

ئاخرى زستان داسەپا، زستانىكى سەخت و درىژ تەنگە تاوى كردن، زستانى وا سەخت بە بىرى كەس نەبوو، بانەوبانىان دەبا كرىبا، دەرکە و بانىان بە بەفرى قورس گىرابوو، گرىمژنى رنووكەوى لەسەر شاخان دىناي دەلەرزاندەوہ، شەو و رۇژ بەفر دەبارى، ئاسمان بەدايم بۇر بوو، ھەورى بە

بارشت په یتا په یتا دهاتن، پشټیان د هدا به پشټی یه کتر، قورس ده بوون، بۆر ده چوونه وه، له سهر یهک له سهر یهک کوشیان هه ل ده رشت، شهو و پوژ به فریان ده باراند، وهک به هه زاران کوتهک لۆکه بکوتن، جیا و بهند و شیو و خرپ یه کده ست سپی ده چوونه وه، به فر هه موو شتیکی داپوشیوو، ته نیا چرنوکی گورگ و پړویان به سهر هه زار لایه و لانه ی که پویشکاندا له سهری دیار بوو، ریچکه یان شکان دبوو.

شهوانه لوره ی گورگی برسی له هه رایه روه دهات، لهو ماوه یه دا عه لی دوو سی جار به دزی چاوی به خه زال که وتبوو، هه ر دووکیان گوږد پرابوون، خه زال په نگ و پووی ژنانه ی گرتبوو، بریک قه لهوتر و گویشتن ببوو، جوانیکه ی زوړتر ببوو، خوین شیرن و روح سووکت تر له جارن دیاری ده کرد، شهرمی کچانه ی جپی خوی دابوو به ترسی ژنانه. عه لیش پته و و په شتر له جارن دیاری ده کرد، به لام ناگری ئه وینیان هه روهک جارن به بلیسه مابووه، که یه کتریان ده دیت هه روهک پیشو سوور هه لده گه پان، گه رمایهک ده له شیان ده گه پرا، خوینیان وه کو ل دهات و چاویان ده درو شاوه، بزه ده بوو به دوو کو تره باریکه که له سووچی لیویان هیلانه یان ده کرد. به دهوری یه کتر دا ده یان گماند. که کوپخا ره سوول کوژرابوو، خه زال گه پرابووه ماله بابی، عه لیش له بهر خاتری سه رما و سوالی زستان و گیرانی ری و بانه که له دیی مابووه.

دوای ئه وه ی مراد له چه نگی ئه رسه لانی رزگار کردبوون، باریان به سلامهت گه یان دبووه ماله حاجی بایز، حاجی بایز له خوشیان ده ستخوشانیکی چاکی دابوون، هه ر ئه وی پوژ به وه سیله ی عه لی و سه لیمی وه لامی له حاجی ساله نار دبوو هه ر چو نیکی بووه، مرادی ببینیته وه، پوولی بو به ری و پیی بلئ: «حاجی ده یکوت بیتو له گه ل باری من بی و پروا هه رچی بیه وه ی ده ی ده می.»

دوو شهوان له ماله حاجی ساله میوان ببوون هه تا حاجی گه پرابووه. به پروویکی سارد و ناخو شه وه پیی کو تبوون مراد کو توو یه تی، ئیمه پی اوی ئه و کاره ی نین، ئه رسه لانیشمان له بهر خاتری خه لکی کوشتووه، نه له بهر باره که ی وی، پووله که شیان بو نار دبووه.

هه رتکیان دلنیا بوون هیچ له مپه ر و کو سپیکان نایه ته سه ر ری، جاریکیان خه زال بو سه ردانی دایکی عه لی و پرای دایکی خوی هاتبوو مالیان، له وی

چاويان به يهك كه وتبوو، به لام مه وداي قسه كردنيان نه بوو، جار يكي شان له دوو كاني كاك حه سه ني تووشى يهك هاتبون، دوو چه لانيش عه لي چوو بوو و ژوانى، له بهر شو قى كه مى مانگ دا بو ماوه يه كي كورت چاويان پي ك كه وتبوو، ده ستى يه كتر يان گرتبوو و گو ييان بو سر په و پسكه ي يهك هه لختبوو:

«ئه دى خه زال! ده ليى چى؟ چ بكه ين؟ خو ئه من ناتوانم هه تا سهر چاوهر ئى بم.»

«عه لي گيان! شووره ييه كه س چى چا كمان پي نالى، ئيستا سى مانگ نيه»

كو يخا ره سوول مردوه، ده بى چه لي پاره ستين.»

مانگ به رام بهر به هه ورى بو راده وه ستا، بهر هه لستى ده كردن، تريفه ي

زي ويني ده نارده مه يدانى شه ر.

به لام دهره وستيان نه ده هات، دهر يان دها، له هه موو لايه كه وه شالاويان بو دي نا، ده نيو خو يان ده گرت، به جار يكي خه فه يان ده كرد، تاريكى ديسان ولا تى دي ناوه ژير چوكى خو ي، كولان به خوف و سام ده بون، عه لي مات و كه ساس، سه رى به رده داوه، به بيوازي ده خزا نيو ماليان، سه رى له سه ر سه نيرى داده نا، به په نجه ره يدا چاوى له ئاسمانى ته ماوى ده برى.

زستان ئه ويى سالى هه موو زه بر و زهنگى خو ي وه شان د، هه تا به ره به ره هه تاو گوراوه، زستان كه وته ئاويلكه و جوناوى له هه موو شو ينيكى ديترا، ره شانگ كه وته نيو دى و دي به ران، ورده ورده شيوو خريش له به فرى پابوونه وه، خال ده به فرى چياش كه وت، هاشه و خو ره ي جوگه ئاوان له هه موو سوو چيكي به رز بووه، باى واده ئه سپيكي خو ش به ز بوو ته قلله و رمباز ينى ده كرد، گو ئى له زستانى پفاند بوو، زهوى پشوو ي ده كي شا، هه ناسه ي گه رمى به فرى ده تونده وه، حاجى له ك له ك له سه فه رى دوور و دريژيان گه رابوونه وه، له سه ربانى مزگه وتان خه ريكي ري كو ويك كردنى هي لانه ي پاريان بوون، چيلكه و چالى تازهيان ده هي نا و سه ر له نو ئى مال و حاليان دهر ازانده وه، باليان ليك ده كردمه وه، دندوو كيان په يتا په يتا ليك دها و مووژده ي هاتنى به هاريكى تريان دها به خه لكى، دهنگى به رخ و كارژيلان خو شى داويشته دلى دي هاتيان.

پژ و پوى داران دندوو كه يان دابوو، چرويان دهر كردبوو، ولات ده هات كه ش لا بيت، ده مي ك تاوى توندى باران و ره هي له، ده مي ك گورگه زيو، ساتي ك ساوبان ده بوو.

شەوئىكى فېئىكى سەرى بەھارىيە ، بە ھۆى بارانى دوئىنى شەو ، كۆلان ، كەند و لەندىان خۇناوكەى تېدا راوہستاوہ ، قور و زەلەق بە لاق و لەتەران دەنوسى ، گەوالە ھەورى بۆر و چلكن بە ئاسپايى بە بەردەمى مانگىدا دەخوشىن ، شەوئىكى سارد و تاريكە ، تاق و لۆق ئەستېرەيەكى كز چاو دادەگرئى ، چراى لاوئىنى دەمىكە كووزاوانەوہ ، عەلى سەعاتىك دەبئى ، دەنئو دارستانى كەنار بادىناوئىدا راوئىچكەيەتى ، بادىناوئى بە گور و تەوژم دەنئو تاريكى دا را دەخوشئى ، ھاشە و لرفەى ھەتا ئەوسەرى دنيا دەروا ، گەرما و سەرما تىكەل بوون ، لە ناخوہ بلىسەى ئەوين و دلدارى ، بلىزەى تاسەى دىتنى يار گەرمى دادئىنى ، دەى سووتئىنى ، خوئىنى وەكول دەخا ، تەزووى كزەباى شەوى بەھار ، بەسەر بادىناوئىدا ، باز دەدا و خو بە ئامئزى دادەكا ، مووى لەشى دەكاتە نەشتەر ، تىكەل بوونى دوو ھەست لە كاتىكىدا ، نازانى كېھەيان رەسەرن ، كە بىر لە خەزالى دەكاتەوہ گەرم دادئى ، ھەركە بىر لە شەوى تاريك و تەنيايى دەكاتەوہ ، مچووركى پئى دادئى ، بلىئى بئت؟ بلىئى بوئى؟ بىر و ھەزرى جۆراوچۆر و دژ بە يەكتر داوى جالجالۆكەن مېشكى دەتەنئتەوہ ، جەغز لەسەر جەغز داو لەسەر داو ، بلىئى خەوى لئى نەكەوتبئى؟ بلىئى پئيان نەزانىبئى؟ ئەدى بۆ ديار نىيە؟ سەرى ھەل بېيوہ ، چاوى لە ئاسمانئى ، ھەور مىگەلە مەرى رەش و سپىن ، بە شوئىن يەكدا سەريان لە دووى يەك ناوہ ، لە مئزگى ئاسماندا دەرپۆن ، خەزال لە سەرى شەو را دلئى بە گرما کوتاوتئى ، ترساوہ ، رەنگى بزركاوہ ، دەلئى ھەموويان گۆييان لە خەخت و كوتەكوتى دلئى ، لەپر ئاورپان لئى دەداتەوہ ، چاو بۆ دىتنى نىشانئىك لە سۆسە و گومانپان دەگەرئى ، خو بە شتىكى دەخافلئى ، شەو بەرمو شەق بوون ، دەروا ، لە سەرى شەو را دەيان جار لەگەل خوى بەشەر ھاتۆت و دلئى سست بۆت ، ئەژنۆى لەرزىون و چاوى گەشى كز بوون ، ساتىك دوايە ورەى بەرز بۆتەوہ ، وەجۆش ھاتۆتەوہ ، چاوى ترووسكاونەوہ ، خوئىنى بە تەوژم و گۆر بەنئو دەماريدا راخوشيوہ ، دەمچاوى سوور چۆتەوہ ، ئەوين ھانى داوہ ، دەيان جار دەناو ئەو شەرپ و كېشەى ناخى و خلىلەدا دەستوپئى لئىداوہ ، چى كردبا؟ بەلئىنى داوہ بە عەلى بچئتە ژوانى و قسەى خۆيان ئەوشۆ بېرنەوہ ، لە لايەكېشەوہ ترس لە باب و براكانى نەيان دەھئشت.

«جا خو ھەر بە حال سۆسەى بکەن سەرم دەبېرن.»

چاوی ده ئاسمان بریوه ، مانگیله بزیه له قولینچکی لیوی نیشتبۆ. دهنگی بابی گوی لییه ، «ئافرهت وهره ئه و نانیه به زیاد که.»

خیرا هه لدهستی و دهچیته دیوهکهی دیکه ، باب و براکانی کشاونهۆه ، پالیان به سهنیر و دهسته نۆنه که یوه داوه ، باس و خواسان دهکن ، خه زال هۆشی له وان نه ماوه ، دهترسی چاویان لی بکا یان گوی بداته قسه یان ، نه کاله سوپی بگهن ، به په له کهول و قاپوقاچاغان کۆ دهکاتهوه ، چهند جاری ههول دابوو دهو ماوه یه دا به دایکی راسپی ریت ، به لکوو ئه و به بابی بللی ، هه موو جار په ژویان بیوو ، له ترسی لۆمه ی دایک و باب و دهو روبه ری ، هه تا وهختیکی دی ، چرا گرسۆز کووژاوه ته وه ، فانوو سیک به بزما ری له سه ر کۆله که ی هه یوانی هه لاهه سراوه ، سريله دهستیان به به زمی شه وان ه یان کردۆه ، خه زال چۆته سه ر جییه که ی ، خۆی له خه و داوه ، ناله نالی دایکی له تاو ژانی خالیگه ی نابریته وه ، پرخه پرخی باب و براکانی له و دیوی را دی ، لیکیان دهکاته وه ، بی جووله چاوی ده میچی بریوه ، سه ری سوورا ندۆته وه به په نجه ره یدا چاو له ده ری دهکا ، هه ور لیك هه لوه شاون ، له چهند لایان را کیشراون ، ته نک بوون ، پچرپچر و کوت کوت بوون ، له مابه ینیان ئاسمانه و ترووکه ترووکی چهند ئه ستیره ی دوور ، هه ستاوه ته سه ری ، گوی هه لخشۆه ، به هیواشی ده رکه ی دهکاته وه ، دیته سه ر هه یوانی ، پلیته ی فانوو سی داکشاو ، نیسی کورت ده بیته وه ، دیته هه سار ، چوارپیکه یان له قولینچکی هه سار خۆی خه په ره کردۆه ، گۆی هه ل ده خاته وه ، چه ک چه کیک توندوتیژ به سه ر سه ری دا تیده په ری ، دلی داده خوری ، پاچرکی پاچرکی دهچیته لای ده رکه ، چوارپیکه چاوی له گه ل ده گپری ، بی ئه وه ی سه ر له سه ر دهستی هه لگریت .

به حال کلکی هه ل ده سوورینی و له هه رزی ده دات .

خه زال ده رکه ی دهکاته وه ، دهچیته ده ر ، گه یوه ته دارستانه که ، عه لی به ره و پیری دی .

«خه زال خه زال ، وهره ئیره ، ئه وه تام.»

له بهر شۆقی که می مانگ دا ده گنه یه کتر ، دهستیان داوه ته دهستی یه کتر ، گه رمای له شیان تیکه له ، هه ناسه یان ئاویته ، دونیا راوه ستاوه ، هه ور پیش

چاوی مانگیان گرتۆتەو، دە ئامیژی یەك دا نوقم بوون، بوون بە یەك، ببوون بە بەشیک لە دنیا، لە دارستان، لە سروشت، لە شەو.

«خەزال گیان! ئەو بۆ هەر نەدەهاتی؟»

قامکی ئەستووری بە پرچی دادی.

«عەلی گیان! نەمدەویرا، بە خودای هەتا هاتم نیو، گیان بووم، بۆخۆت باب

و براکام دەناسی، هەر سۆسە بکەن ئەمیش و ئەتۆش دەکوژن.»

«جا باشەخەزال گیان! قەول وانەبوو بە دایکت بلایی بابت تێبگەیهنی؟»

«عەلی گیان! هەرچەند دەکەم لە رووم هەلنا، دەلیم نەکا تانە و تەشەرم

لێدەن، بلین ئیستا کفنی میردەکە زەرد نەبۆ، بە تەمایە میردی بکاتەو.»

«خەزال گیان! خۆ ئەمیش ناکرێ هەروا چاوپرێ بمیئمەو، ئەگەر ئەتۆ لە

رووت هەلنا، ئەمن دایکم دەنیرمە لای دایکت.»

خەزال چاوی دە چاوی بریو. «ئەو مانگەش دەست ڕاگرە پاشان بینیر.»

کووندە بەبۆیەك خویندی، لە شەقەقە بالیدا و فرە فری دەنگی داو، شەو

شەق بۆت، لکپوپی داران دەجوولینەو. خشیپەیکە دی؛ هەرکە ڕادەچلەکین،

عەلی دەستی بۆ دەمانچە چۆ. «هەمی حیزە.»

برووسکە تیغی خەنجەرێکی لەشی شەوێ دەدرین، برووسکە هەورە

راست هاتۆتە خوار و لەسەر شانی عەلی نیشتۆ، عەلی دەمانجە هەلکیشاوە،

شریخە بەرز بۆتەو، هاواریک و زریکەیک وەلاتی ناساندۆ، لاوین لەغورابی

خەوی راجەنیو، هەور لە دوورمەو لە چەخماخە دەدەن، گرم و هۆریان دی،

عەلی حەبەساو، قامکی لەسەر پلتۆکی دەمانچە ویشک هەلانتۆ.

ئەو کێیە؟ خۆدایە ئەو چ بوو؟ لە کوێ ڕا هات؟ خەزال! کچەتیو، مالا و پیران

بووین، ئەو کێیە؟ خەزال لە هۆش چۆ، لە پەنا تەرمەکە کەوتۆ، غولغولە و

حەشەرە لا دە لاوینیدا ساز بۆ، دەنگ هەر دین و نیزیک دەبنەو، خۆناو کە

ورده ورده دەستی پیکردۆ، لە تۆقی سەری داران دادەچۆرین. عەلی هاتۆتە سەر

سەری پاوەستاو، سەرما دەزری ئاژنی کردۆ، گێژ و وڕ بەنیو دارستانە کەیدا

دەرۆا، سەدان تاپۆ و سەهوێر بۆلای دین، دەستیان درێژ دەکەن، پەنجەیان لە

ئەوکی توند دەکەن، پشووی بۆ ناکیشری، هەناسە سوارە، دەخۆی دەگرن،

دەورە دەدەن، لە هەموو لایە کەو بۆ لای دین، شیت و هار بۆ، گوللەیان

پېۋەدەنى، خۇي لە دەستيان دەپچرېنى، ديسان دەگەۋى پۆلىكى دىكەدا قەتيس ماۋەتەۋە، ھەلا و ھەنگامە دەنيو مېشەلەنەكەدا ساز بۆە، كەس نازانى چ قەۋماۋە؟ ئەو خوشك و برايه بۆ بەو نيوەشەۋەى خەلتانى خوین كەۋتوون؟ كى لى داۋن؟ چى ۋوۋى داۋە؟

«كۆرە ئەۋە سەيد ھەسەنە، ھەى بابەرۋ ئەۋەش خەزالە.»

چ بۆە؟ كەس بىرى بۆ نەدەكراۋە، باران خۆرەم دەبارى، ھەور، تىشقەيان نىزىك كرېۋتەۋە، خەزال ۋەھۇش ھاتۆتەۋە، دنيا لە سەر سەرى دەسوۋرې، ئىنسانەكان لە دەۋرۋبەرى دەسوۋرېن، ەلى لى دېتە پېش، بزمى لىدەدا، دەستى بۆ دېرېژ دەكا، خەنجەرېكى خويناۋى لە ئاسمان دېتە خوار، تنۆك تنۆك خوینی لى دادەچۆرې، سەرى لە گېژەۋەدېت، چاۋ دە ئاسمانى دەبېرې، ھەور دەيان گرماند، خوین دادەبارىن.

سەيد ھەسەن شەتەلانى خوین بۆ لای دەھات، دىزىكاند، لە ھۇش دەچۆۋە، ھەزاران خەنجەر دەھاتنە خوار، خوین تەۋاۋى ۋەلاتى داگرت، لاقى بە خوین دەبوۋ، ھەتا ئەژنۇۋى دەچوۋ دەخوینەۋە، ھەنگاۋى ھەلدېناۋە، زۆرتىر پۆ دەچوۋ، ھەتا مى، دەھات بخكى، ھاۋارى دەكردەۋە، ۋەھۇش دەھاتەۋە، سەرى رادەۋەشانىد، نالەنال و شىنوشەپۆرى دايك و خزمانى لە دوورەۋە دەبىست، زۆر لە دوورەۋە، لەنيو دارستانىكى تارىك و بە سام، دەنگەكان تىكەل دەبوۋن، ھاۋارى دەكردى، دەنگى لە ئەۋكى نەدەھاتە دەر، پەنجەيەكى توندى خويناۋى قۆرگى رېكدەكوشى، ھەميسان دەيزىكاندەۋە و بېخال دەبۆۋە. سەيد نەجمە ھەر ئەۋى شەۋ لەسەر تەرمى سەيد ھەسەنى سويندى خوارد. «بە جەبم! مراد ھەتا نەتكۆژم دەستت لى ھەلناگرم، ئاخىرى تۆلەى خۆت كردهۋە، مراد شەرتە بە شەرتى پياۋان! تۆلەى خوینی سەيد ھەسەنىت لى بکەمەۋە!»

خەزال بى سەر و زمان لە مال كەوت، ببوۋ بە دار، بەرد، بە تەرم، چىن و چروۋكى لەدموچاۋى ھەلقەندران، سىس و كز، چاۋە گەشەكانى بى جوۋلە و بزۋوتن، بى خەۋ و نووستن دەمىچى دەبېران، زمانى قفل درابوۋ، لال و تات. چەنديان نوشتە و دوعا بۆ كرد چاك نەبوۋ، پۆژ بە پۆژ خراپتر دەبوۋ، ھى ئەۋ دوونىايەى نەبوۋ، شەۋىكى سارد و تارىك لە دۇنيايەكى دىكە را كەۋتبۆۋە نيۋ دارستانىكى خويناۋى.

خوین جۇمان بوو، بەھار شۆخ و شەنگ دابەزىبوو، زەوى و زار، چيا و دۆل
 و دەران كەش دەچوونەو، ولات خەملابوو، لە مېرگ و داوینى شاخان چۆپ
 چۆپان بوو، گيا و گۆل ھەتا قەدى ئىنسان ھەستابوون، ھەر جىيىكى چاوت
 لىكردبا رەنگابوو، سروشت خەملا و خىشلى لە خۆى ھالاندبوو، چەپ چەپى و
 رەبەنووك و شلىر و ھەلالە پىدەشت و بنارى چياكانيان رەنگىن
 كىردبوو، خومخومى جۆگە ئاو و رووباران شەو و رۇژ بى پسانەو، چرپەى
 ھەزاران مەلى خۆش ئاواز بوو دەھات. چيا سەركەشەكان خال بەلەك ببوون و
 سەدان چۆراوگە لەبن پىيان ساز ببوو، تەنيا قەندىل يەك دەست بە وینەى
 چۆرئ شىر تۆيژالى بەستبوو، خالى تى نەكەوتبوو، بەلام بۆ سمايل و
 ھاوالانى دونيا خەمبار و تەماوى بوو، ھەوالى كووژرانى سولەيمان كسپەى لە
 دل ھىنابوون، رەشەباى خەم لك و پۆپى خۆشى داپرووزقاندىن، چاو نمىن و دل
 بە خەم ھەلدەكرووشمان.

لە دىويكى گەورە و دوور و دريژ لە پادگانى جەلدىان دەيان ئەفسەر لە
 دەورى مېرىكى دانىشتبوون، گوپيان بۆ قسەكانى ئەفسەرىكى گەورە كە لە تاران
 را ھاتبوو راداشتبوو. بە سەرياندا دەيگوراندى و تىيان دەخورى.

«بى لياقەتن، چۆن ھەتا ئىستا نەتان تۆانيوہ بەو ھەموو ھىزەى باشارى
 چەند كەسان بکەن، ئەو رووداوانە بە گوپى شای گەيشنۆت يەكچار توورەيە،
 ھەرچى زووتر دەبى ئەو ياغيانە لە ناو بچن.»
 يىكبان بە ترسەوہ كوتى:

«قوربان ئىمە لە بابەت ئەو گرافتەى ھىچ چەشنە دېرئىگىمان نەکردۆت، بەلام بۆ خۆت دەزانی ولاتەكە يەكجار چر و شاخاوى و ئەوانىش شارەزای ھەموو كون و كاژئىرىكى ھەن، خەلكىش يارىدەيان دەدات، ئەورۆ لىرەن سەبەينى لە شويئىكى دىكەن.»

ئەفسەرەكە بە سەرىدا ەراندا:

«ئەو قسانەم بە گۆى دا ناچىت، ئەو ەمايەى ئابروو چوونمانە، ئەدى ئەو ھەموو سىخوور و مووچە خۆرانە و بۆ چىت، بنىرن لە دووى رەشكۆخانى، خەلاتيان بۆ سەريان زياد كەن، خەلكى وەتەماح خەن، دەگزيان رۆكەن.»

ھەر خىرا پاسپاردەيەك چو لە دووى رەشكۆخانى، رەشكۆخان بى سى و دوو بەچل سواری تەيار بۆ ئىوارى گەيشتە پادگان، سى سەد ھەزار تەنەنيان خەلات بۆ سەريان تەرخان كردن.

ولات ھارووژاوە، شەو و رۆژ ژاندرم بە دىھاتانەو ەربوون، دەستەيەك دەپۆيى، دەستەيەكى دى دەھات، فەوجىك شەو دەمانەو، بەيانی زوو دەپۆيشتن، فەوجىكى تر جىيان دەگرتنەو، بى نيور دەھاتن و دەپۆيشتن. يەك دوو چەلان سمايل و ەولا و فەتاح دەبۆسەيان كەوتن، ھەر بە قوونە شەر قوتار بوون، مراد و خالىدیش جارىكى لە حاستى مالى تەركەشى دە داويان كەوتن، ھەتا تاريك بوونى شەريان كەربوو، ديسان چركەيان لە ژاندرمان برىبوو، كەس نەيوئرابوو لە حاستە خۆى ببزويت، لە تاريكى شەودا ژاندرم شەو رەويان كەربوو و بە پىدەزكى لە شەرگە دوور كەوتبوونەو، مراد و خالىدیش ريتاريان كرد و نەديو بوون، ھەر دەھات و نيوبانگى زۆرتەر دەر دەكرد.

«ئەرى بىستوتە؟»

«چى؟»

«دەلین رەشكۆخان بە ەفتا سواران لىي دەگەرىت، خودا پوحمى پىبكا، بالئىشى ھەبيت ناتوانى ئەوجار دەرباز بى، دەلین رەشكۆخان دندووكى چۆلەكەى دەنگيوئ! ئەى خۆ لە خۆرا حوكمات لەسەر ئەو ھەموو ژاندرمەى را لەدووى وى نە نارىدۆت.» «ئەى چۆن لەبىرت چۆتەو ەسەن چەقەلى چۆن كوشت!»

«ئەى بابم ئەو دەلىى چى لە خۆتەو، بۆ پىت وایە مرادىش ەسەن
چەقەلە؟ با رەشكۆخان نەبى بابى رەشكۆخانى پىت، با ەفتا سوار نەبى،
ەوسەت بن، خۆ دىسان باشارى مراد ناكەن.»
بە شەريان دەدان، بە پىكىان بە كوشت دەدان و دىسان زىندوويمان دەکردنەو و
لە شوپىنىكى دى شەرىكى تريان بۆ ساز دەکردن.
سەيد تاهير لەگەل سەيد حوسىنى كورپى چوبۆە بال ژاندەرمان و شاخ بە
شاخ لە گەلىان دەگەرا.

باران بران بوو، هه‌وری بیوار له ئاسۆ را وەدی دەهاتن، زۆر پۆژان سەر له به‌یانان هه‌تا دره‌نگانی بی جوو له ده‌وه‌ستان، پۆژ پهران په‌راویزیان به تیشکی هه‌تاوی شی به‌لەک دەبوو، شه‌ویش به‌وینە‌ی نیسیک له شوین خۆیان دەمانه‌وه، یان زۆر به ئاسپایی وه‌پێ ده‌که‌وتن و له شوینکی دیکه‌ی ئاسمان راوه‌ده‌ستان، میلیۆنه‌ ئه‌ستیره‌ که‌لیان ده‌هات، کادزه‌ی ئاسمان شین‌بۆز، شه‌قامیکی بی سەر و بن بوو کیشرا‌بوو. سه‌دان هۆبه له کویستانی پیک هاتبوون، میگه‌لیان په‌لیان هه‌لخستبوو، له ئەشکه‌وت و شکیر و په‌وه‌زه به‌ردان کزه‌ی ئاوری شو‌انان ساز ببوو، ئاوات و تاسه‌یان، هه‌ست و ئیخساسیان، به دم شمشالیان ده‌گۆیی که‌ژوکۆسار ده‌چرپاند. په‌شمال له ته‌شکی داوینی چیا و شاخان هه‌ل‌درا‌بوون، په‌چه‌مه‌ر له پشت‌ه‌وه‌یان دروست کرابوون، کازوکوزی به‌یانان خو‌رهمی که‌وان، ده‌ستی پیده‌کرد، شاخه و شاخ جوابی یه‌کتريان ده‌داوه، قاسپه‌یان سروشتی له شیرنه‌ خه‌و راست ده‌کرده‌وه، زه‌رده زیره و بولبول له‌سه‌ر چله پۆپه‌ی درکیکی یان گولیکی تیان ده‌چرپاند، بای بسکان به سه‌ری قامکی شووش و باریکی که‌زی و بسکۆلی سه‌وزه و گۆلی داده‌هینا، زه‌رده له کپوانی ده‌دا، سروشت تو‌یژی تاریکی فری ده‌دا، پۆژ سپی ماریک بوو له دوندی چیاکانی پۆژ هه‌لات داده‌خزا.

به‌کره ئیستا نه‌چووبۆوه به‌ر مه‌ری، دوینی شه‌و قولاخی مه‌ریکی گورگ خواردوی له‌گه‌ل خۆی هینابۆوه هۆبه‌ی حاجی ساله، هه‌تا رووناک بوونی ولات هه‌ر مابۆوه، قه‌ده‌ریک بوو ئاراقه‌راری لی هه‌لگیرابوو، بیروخه‌یالی می‌رمی بۆ یه‌ک ده‌میش به‌ری نه‌ده‌دا، پۆژ هه‌تا ئیواری ده‌شمشاله‌که‌ی ده‌تووراند، قسه‌ی

پيڊه كرد، پيڊه نالاند، ديسان دلي ئوقره ي نه ده گرت، بوي دابين نه ده بوو، ههركه ده بوو به چيشتانگا و يا پاليان، دهست و پيڊي خوي لي تيك ده جوو، وهك منداليكي له بهر دهست ميڙي راده وهستا، دهسته ونه زري ده ماوه، به لكوو به تيله ي چاو، چاويكي لي بكات، به لكوو بزهيكي چكوله ي بيته سه ر ليوه گوشتن و ناله كان، به لكوو چركيك قامكيان ويك كه ويٽ، كه چي هه موو جار ته نيا خيسه و موږه ي ميڙي به رامبه ر به خوي دي بوو، ده سووتا، ئاوري تي به ر ده بوو، كول و كه سه ر دليان ده ئاخني، مات و مه لولول، دواي دوشيني مه ران له شاخي ده دا، دار دهسته كه ي هه لده سووراند، له پاشه لي گويدرئزه كه ي يان كه فه لي چوار پيكان ي راده كيشتا، له شي سست ده بوو، هه ستي ده كرد سه ري قورسه و ناخي مه لولول، ده جوو سه ر ته خته به رديكي پان يا پالي به كوته ره ي داريكي ده دا و لي ي داده نيشت، نه يده زاني چه ند وه خته دانيشتوه، به ته ني ده ماوه، مه ر و مالاتي لي ون ده بوو، هه ستي پينه ده كردن، نه يده زاني له كه نكيوه شم شالي به ليويه وه گرتوه، نه وين بليسه ي كي شابوو، كلي اته ي، خه رماني دلي ئاور تي به ردا بوو، به ئاواتي گوزه راني شه و هاتني رۆژ به شوين ميگه لي دا ده روي، چي ديكه نه يده تواني راوه ستيت، شيٽ ده بوو، شيٽ ببوو، نه شه وي شه و بوو نه رۆژي رۆژ، نه خوراكي خوراك بوو، نه خه وي خه و، له ميژ بوو خه ياليك، بيريك وهك موركه كه وتبو ه مي شكي، ورده ورده خوارد بووي.

«ده بي رپ و راست به حاجي ساله بليم، ميڙي ده داتي؟ يان ده لي چاكه، يان ده لي نا. ده بي پي بليم، خو نه گه ر بيٽ و بلي باشه، تازه ته واوه، ميڙي ناتواني له قسه ي ده رچي.»

له لاي خوي به لي يني حاجي ده دا به خوي، له خو شيان په گي نيوچاواني، چليان داويشت، وه خو ده اته وه، چاوي به لي ياس و دار دهسته كه ي ده كه وت، نه غيار ده بووه، خه م و كه سه ر هير شيان بو ديناوه.

«جا كو ده داتي؟ چيم هه يه؟ نه مني شوانكاره و نه وي خاوه ن نه ودا اته، كو شتي وا ده بي؟»

نه وگار و سيس خوي ويك ديناوه، چاوي ده به رديكي، ده گيايه كي، ده خلي يني كي كه خه ريكي پال پيوه ناني كشي ليكي ده بوو، ده بري.

ئەستىرەي پۇژ بە حال ديارى دەکرد، دەھات تىكەل پۇژ بىت، ھەوارچىھەكان لە خەو ھەستا بوون، ھەر يەكەي لە سووچىكى ھۆبەي دەھات وچوو دابوون، بۆنى گيا و گولان، بۆنى جاترە، ھەتا ئىسقان دەسمى، چرىكەي بولبولىكى لە دوورەو لە نىو سپىدارى كەنارى جۆگە ئاوەكە دا بلىند بىوو، ترووسكەي خۇناوى سەر گۇناي چەپچەپى و گولە گورگان لە چاوانى دەدا، ئەستىرە بوون شەوى بارىبوون.

مىرى لە چادر ھاتەدەر، گولە مىلاق بوو، خاشخاش بوو، ھەراش بىوو، شەو دە كالانەي چاويدا قەتيس مابۆو، رەش رەش، بسكۆلى رەشمار بوون، عاشقە و ماشقە لىك ھالابوون، بەكرە ھەراسى لى ھەلگىرا، دللى وەكوتە كوت كەوتبوو، دەلەرزى، دەبا وەرئى كەوتبا، چووباوہ بەر مەرى، لاي ھاوالەكەي، لاقى كۆت و پاھەنگى لىدرا بوو، لە ھەردى جۆ نەدەبوونەو، نەيدەتوانى.

بە ھەرزىو نووسابوو، مىرى لە پىش چا و لاچووبوو، بە بيانووى يارىدەدانى ھەوارچيان خۆي خافلاندى، لە نىو دەنگە دەن و قسەي ھەوارچيان دا قاقاي مىرى گۆي لىدەبوو، بلىسەي ئاورى ئەوين لە دللىدا سەرى لە ئاسمان دەدا، بە پرتا و ئاورى داو، بە شوين قاقاكەي چاوى دەگىرا، مىرى دىتەو، نەرم و نىان، خەياللىكى شىرنى شەوانە بوو، پەيكەرىك بوو لە ھەوران دوروست كرابوو، خۇناو و شەونمى سەر گۇناي گوللىكى بوو، ھەتاو لەسەر چياكان وەسەر كەوتبوو و تىرۇژى بە تەواوى كەوتبۆو سەر چادران، دەنگى بەرخ و كارژىلان لە پەچە مەرەكەي دا بەرز ببۆو، چىغى بەر چادرى جاجى سالە وە لاچووبوو، چادرەكە بەتال بوو، كەسى تىدا نەبوو، تىشكى ھەتاو ھەتا نىوھى ژوورەكەي رووناك كەردبوو، نىوھى دىكەي ھەروا دەنىسى يەدا مابۆو. بەكرە بە بەردەر كەدا رۆيى، چاويكى لە ژوورەكە كرد، دەستىك نوين و بان دە جاجمىكى تازەدا لە قولىنچكى سەرەو داندرا بوو، دوو سى كەنارەي نەخش سوورى دەستچن لە سەر لبادى خاوين پراخرا بوون، لەوبەر ئەوبەرىش دوو كەولە مەرى قاوھىي پان كرابوونەو.

بىرى وردە وردە بە شاخەكەي ھەلگەرا بوون، دوو دوو و سى سى پىكەو، ھەر كامە دەفرىكى شىردۇشەين لە قۇلدا بە پىكەنين و ترىقە ترىقە لە چادران

دوور دەبوونەو. چاوی لەدوایان مابۆووە کە بە دەنگی حاجی سالە وەخۆ
هاتەو، کە دەهات بچیتە نیۆ چادەرکە، لەبەر دەرگای هەرای لیکرد.

«کۆرە بەکرە! ئەو بۆ نەچووێوە بەر مەری؟»

بەکرە راچلەکی، ئاوری لیدابۆووە کوتی:

«حاج ئاغا! ئەو دەرویشتم.»

حاجی چوو نیۆ چادەرکە. بەکرە هەمیسان چاوی دەبیریان بریو، دەیان
گەمی و پاپۆری رەنگاوپەنگ بوون، لەسەر زەریای سەوزی کەما جارن، دردیونگ
ماو، نەیدەزانی چ بکا، ماوێهەک بی ئەوێ بتوانی خۆی ساخ بکاتەووە لەجیبی
خۆی پاووەستا، نیوچاوانی گرژ ببوو، رقی لە خۆی هەستابوو، دەست بە ئەژنۆ
مابۆووە، خۆی یەک لا کرد و بە پەلە هاتە بەر دەرکە چادری پاووەستا، نیسی
کەوتە سەر کەنارە بەر دەرگا، حاجی سالە سەری لەسەر مجریکی چکۆلە
هەلگرت.

«ها چ باسە بەکرە؟ ئەو هەر لیڕە؟!»

بەکرە پیو ببوو، بۆ ساتیکی ویستی درۆیەکی هەلبەستی و خۆی لەو گێژاوە
نەجات دات، نەیتوانی: دەبا کوتبای، هەر لە قەراغ چادەرکە لەسەر چۆک
دانیشت سەری بەرداوە، سەری گۆچانەکی توند دەدەستی دا دەکوشی، حاجی
دیسان کوتی:

«رزگارمکە، قسەیهکت پییە، بی درکینە بزانی دەلیی چی.»

«حاج ئاغا بە نۆکەری خۆتم قەبوول کە.»

حاجی کوتی:

«هەستە هەستە بچۆووە سەر کارەکی خۆت دە، یاللا. لەو قسانە گەری،

پۆژ درەنگە.»

بەکرە وەک ئاویکی ساردیان پیداکردبیت لە حاستە خۆشانی داچۆران، هیژ
و وزەیان تیدا نەمابوو، هات بلێ، دەجا ئەمن لیڕە دەروم، ئەوێ نەتوانی،
ورتیکی لەبن لیویووە هات کە تەنیا بۆ خۆی بیستی، ماوێهەک دواپە تیشکی
تاوی هەتا دەستە نوینەکی خزابوو.

له بیوران را شوینیان هه لگرتبوون، دئ به دئ به دواياندا پڙیبوون، چهند جاران دهوریان دابوون، هه موو جار جه غزی گه ماروویان شکاندبوو و دهرباز ببوون، دوو شهو و پڙژان بئ وچان وه دوویان که وتبوون، له هه موو سووچیکی ژاندهرمه لییان دهرپه پیبوون، قادرخان و مسته فا زور پیاوانه لییان پاسابوون، پشتیان دابوو پشتی یه کتر، هه به قوونه شه پ شاخه و شاخ پڙیبوون، به برسیتی و ماندوویه تی، له شه پ له گه ل ئه وه دهسته ی به چاکی قوتار نه ده بوون، تووشی دهسته یه کی دیکه ده بوون. به هه چهرمه سه ریکی بوو خویان گه یان دبووه شه لاماشی.

گورهی تافگهی شه لاماشی پڙژه رییه ک ده پڙیی، شا ماریک، شابازیکی گوره بوو له نهیمی را لوور ببو هه ردی، په لکه زیرینه له قه دی هالا بوو، پژه ی له دووره وه ده مووچاویان ده که وت، هه موو ساتیک وه ک کیویک برپووخ ی پ نوویه ک، دهنگی گر مژنی ده هات، ده که وته سه ر زهوی، که فی ده کرد، له حاسته خوی سووری ده دا و ئاشه ته ندووره ی ساز ده کرد، ئه و جار هیمن دبووه، شین شین به سه ر گاشه به ردی زل زل دا بازدی ده دا، دیسان له شوینیکی دیکه بن پیی به تال ده بووه، ئامبازی هه ردی ده هاته وه و تافگهی پزگهی پیک دینا، ئه و به ر ئه و به ری شه خه لی کیپ و موویر ساز ببوو، پڙوپوی داره هه نار و گیوژ و گویز و هه نجیر و هه رمییان هه مبیزی یه ک ببوون، له گوپی چومه که را له هه ردی رسکابوون و به ره و ئاسمانی شین هه لچوو بوون، گمه گمی کوتر، له سه ر لکوپو پییان، ئاویتهی لرفه لرفی سه ر وه شینه کان ده بوون.

شه که ت و کاسول له دارستانه که هاتنه ده ر، لاقیان له سه ر تالوو و گیایه کان هه لده خلیسکا و ده ستیان به پنج و پنجاران دادرووشا، هه تا هاتنه به ستینی

چۆمى، خىزاو ھەتا كەنارى چۆم دەھات وەخىزە لانەكەى دەكەوتن و دەگەرپانەوہ.
قادرخان بەلەپى دەست دوو سى جار ئاوى بە دەم وچاوى داگرد و ئەوجار يەك
دوو لەپى ھەلگرتوو خوارديوہ، مستەفا تەفەنگى لە شان ھىنا خوار و لە پەنا
خوى دانا، ھاتە سەر چۆمەكە، ئەویش دوو سى لەپى ئاوى بە دەم وچاوى داگرد و
ھىندىكى خواردەوہ، چاوى دە قادرخانى برى كە ھەلترووشكابوو، چاوى لە
سەر بلقى ئاوەكەى مابۆوہ، بۆ ساتىك وەدى دەھاتن و دە تۆقىنەوہ.

«قادرخان بىر لەچى دەكەيۆہ؟»

قادرخان ھەناسەيەكى ھەلكيشا، چاوى دەچاوى مستەفا برى.
«مستەفا بىرم لەوہى دەگردەوہ، مرقۇقەكان وەك ئەو بلقانەن، پۇژىك دىنە
سەر ئەو دونيايە، ماوہيەك نوايە ون دەبن، يەكى دىكە جىيان دەگرىتەوہ،
ئەدى ئەگەر وايە ئەو ھەموو ناكۆكى و نامرادى چيە؟ ئەو ساتە كەمەى لەبەر چى
لىك ناخۇش دەكەين؟»

مستەفا زەردىكى ھاتى، ھاتە پەناى، ئەویش ھەلترووشكا و دەستى لەسەر
شانى دانا، بە دەستەكەى دىكە ئاويكى كە بە سمىلى نووسابوو ستريوہ.

«قادرخان! وەرەزى مالى دەكەى؟»

«مستەفا گيان! ھەر ئەوہ نىيە، دەفكرى خۆم دانىم، ئەمن تازە خۆم بوو
كۆشتنى داناوہ، مەبەستم لە كارى دنيايە، تاقمىك ئىنسان بۆ ئەوہى جىيىكى
زۆرتەر لەو دنيا بى وەفايە داگىركەن، بۆ ئەوہى دەمىكى زۆرتەر لەسەر ئەو زەويە
بژىن، حازرن ھەموو شتىكى بكەن، بە ھەموو جۆرىكى بىگوزەرىن، ئەوہتا
برالە ئەوہ چەند وەختە يەكبين ھەر كوردە شەرمان لەگەل دەكەن، لەبەرچى؟ بۆ
نازانن ئىمەش وەك خۆيانىن، لەبەر خاترى ئەوان، مندالى وان دەستمان لە
ژيانمان ھەلگرتۆہ؟»

مستەفا ھەناسەيەكى ھەلكيشا.

«جا بلىم چى برالە؟ وەللاھى ئەمنىش دالم ھەمووى خوينە، زۆر چەلان
وەختە خۆم بدەمە بەر گوللان، يان بە قەست سىنگم پىوہنىم، ھەتا لانى كەم
ئامانجى كوردىكى ودى بىت كەچى لەدوايە پەژىوان دەبمەوہ، بىر لەوہى
دەكەمەوہ، ئەوانە كورد نىن، تەنيا زمان و لباسيان كوردانەيە. دەنا بۆ خۆيان
كورد نىن.»

پژەى ئاو و دەدم و چاويان دەكەوت و فيئىكى دەكردەنەو. قادرخان ئاغابانووى لەسەر كردهو، تيسكى رەشى مووى بە هۆى ئارەقە پيئەو نووسابوو، ئاغابانووى شەق كردهو و گورج و گۆل لەسەرى بەستەو، حەسابوونەو، هەستانە سەر پي و بە رپچكە رپيكي دا وەرئ كەوتن، گەيشتنە سەرى ئاو هەلدەر، دارەبى خۆيان كۆم كردهو و لكوپوپيان رژابۆ نيو ئاو.

لەسەر را بۆيان هاتن، شريخ و هۆرى تەفەنگيان بليند بو، خۆيان لە پەنا دوو بەردان حاشاردا، پشت لە چۆم و پوو لە ژاندهارمان دامەزران، گولە وەچوومى دەكەوتن، چەريان ليدەهات و سارد دەبوونەو، شەر دەستى پيكرد، كەلاكى سئ ژاندهارمان لەسەر حەرزى كەوتبوو، دوو ساعات بوو بە شەر دەهاتن، لە پريكي هەرتكيان قامكيان لەسەر پلئوكى تەفەنگ و يشك هەلات. ژاندرم مندالى باغەوانيان وەپيشە خۆ دابوو، لە پشت سەرى ئەوان بە كۆمە كۆم بۆيان دەهاتن، زيقە و هات و هاوارى مندالان تيئەل گورەى تاقگە ببوو. چاوپيكيان ليك كرد، خەمبار و مات نەيان دەزانى چ بەن؟

ترسى كوژرانى ئەو مندالە بيتاوانانە لەجپى خۆيان ويشكى كردهوون. هەر دەهات و زۆرتريان لئ نزيك دەبوونەو، لە لاقى ژاندرميكيان دا، بەلام بي كەلك بوو، ئەوانى ديكە هەر دەهاتنە پيشتر.

قادرخان پەيكەرى بابيک بوو بەرامبەر منالەكەى خۆى، هيو، ئەو هيوايە بۆتە نيشانە تەفەنگى، سيرەى تيدەگرتن، ديسان تەفەنگى ديناو خوار، هيچ عيلاجيان بۆ نەمابوو ئيستىكى دى دەهاتنە سەريان، چاويان ليك كرد.

«مستەفا خۆ دەچۆمى باوين.»

خۆيان بە چۆمى دادا، قريمە قريمى تەفەنگان لە دواى يەك هات، دەميک دوايە ولات كش و مات بوو، پەلكە زيرينه، دەم بە دەم سوورتر و سوورتر بوو، پەلكە زيرينهى سوور و خويناوى لە قەدى تاقگەى شەلماش هالابوو، سەرەشين لە گابۆرى دا، ئيستاش دەنگى شەپۆرى چەند شاخ ئەولاتر دەروات.

دلاوین بوو، وهرزیر تاریک وروونی بهیان پریسکه نان و پیخوران به
 دهسته وه دهگرت، مه له غانیان داویشته سهرشان و به ره مووچه و مه زرا به پی و
 قوچاغ ده پویشتن، گهنم ملیان لار کردبووه، خشه خشیان به هوی تیپه ربوونی
 لارهبایکی ده نیویاندا لی هله دستا. تیشکی هه تاو بوون پڑابوون، زهره زهره.
 جووتیار و قهره بی وچان، دهیان دروون، تنوکی ئارقه له نیو چاوانیان
 ریچکه یان ده بهست، تیکه له یهک ده بوون، شوپابه یان لی ساز ده بوو، له سه رومل
 و سینگیان ده تکاوه.

دهستی ماندوو له سهر سکی تیره! نه تو بلایی وا بیته؟ کوا وایه؟

له کوئی وایه؟ ده بی بلاین دهستی خویناوی، دهستی پیس، دهستی زور له سهر
 زگی تیره! هه زاران ساله له به یاندا هه تا بانگی شیوان، پشت کوم ده بنه وه،
 دهست شقار شقارو زگ برسی برسی! بو کهس نازانیت؟ یان ده زانین و خو گیل
 ده کهین؟ چاو ده کهینه وه، باب و باپیرانیشمان هه ر ئاوا دیوهت، مناله کانیشمان
 هه روا ده بینن، به لام بو یه کجاریش پشت راست نابنه وه، سهر هه ل نایه، چاو
 ناگیردرین، هه تا ببینن کی وای کردوت؟

بو وایه؟ ده لین نه وه قسمه ته، وشیکی که سهران داده نوئیت، پشتان کوم
 ده کات و زمانان لال، چاوان کویر و میسکان ویشک فروفیلی تا قمیک له
 ئینسانه کان به سهر خودا یا به سهر قسمهت دادنین، ئاغایان ساز ده کهن،
 بو خوشیان نوکه ریان ده کهن، خوی بو به کوشت ده دن، خوی یه کتر ده رژن،
 هه تا دهستی حه ساوهی ئه وان له سهر زگی تیر و دهستی ماندووی خویان له سهر
 زگی برسی بیته!

وہلات لہ تہ شقی گہرما چو بوو، قہ دم و ہالوی گہرما، پورہ وہ و تراویلکھی ساز کردبوو، زہ کانی ویشک ئاویان ہاتبوو، نیوہ پڑیان لہ تہ وژمی گہرما ولات قروقپ دہ بوو، دار و بہرد و ئینسان و دعبا تیکرا دہاژان، تہ نیا سیسرک و کوللو و یہ کبین دہیان زیرکاند و زیرکھیان می شکی ئینسانی تہ نگہ تاو دہ کرد. چہ لہ چہ لہ سرویکی کز و لہر لہ سووچیکی را دہات، بہ حال شہ کہی بہ لک و پوی دارہ بووزہ کہی دہ داوہ دم و چاویان دہ کہوت، لہ وانیش تیدہ پیرئ، ہیئدیگ دہرؤیی لہ تہ شقی گہرما کہ دہ پہ شوکا و پروی دہ شوئیکی دی دہ کرد، دیسان گہرما بہ سہر وہ لاتی دادہ سہ پاوہ، لہ بن دارہ کہی لہ سہر پشت پاکشابوون، مہودای نیوان گہ لایان ہہزاران پہ نجرہ بوون، روو بہ ئاسمانی سامال و کہوی پہ رنگرا بوونہ وہ، دوو باشوو تیژ تیژ بالیان لیڈہ دا، جہ غزی گہورہی نادیاریان لہ ئاسمان دا ساز دہ کرد. مراد کوتی:

«خالید! با ئہ میشت لہ گہ لہ بیم.»

خالید ہہستا دانیشٹ، چاوی دہ چیای بہرامبہریان بری.
 «مراد گیان! بیم خۆش نییہ ئہ تو بیی، ئاوا چاکترہ، پیگہ وہ بین دہ سبہ جی دہمان ناسنہ وہ، ناوہ للاہ ہہر بہ تہ نی دہ چم باشترہ.» مرادیش ہہستا دانیشٹ، باشووکان چو بوونہ ئاسمانی سہر چیای بہرامبہریان دہ سوران.»
 - خالید گیان دونیا ہہزار موقہ دہرہ، با لہ گہ لہ بیم.
 خالید ہہناسہی دہر داوہ.

«ئہ گہر بہ تہ نی بچم کہس سؤسہی ناکا، ئہ تو م لہ گہ لہ بی خہ لک زورترمان شک لیڈہ کہن»

«جا خالید گیان! ئہ وہ دہ شچی، ئہ ماما چووزانی خدرہ شہ ل راستی گوتبی؟»
 «بہ دلہ داہاتوہ راست دہ کا، نیشانہ کانیشی راست بوون، خہ لکی دیکن، لہ مندالیوہ دہیناسیٹ، ہات و چوی مالہ بابیشی ہہیہ، لی م یہ قینہ لہ وی یہ.»
 «دہ زور باشہ، دہ جا ئہ من ہہر دوور و نیزیکی دی خۆ مات دہ دم، ئہ تو خیرا بچو بی بینہ وہ و وہرہ وہ لام.»
 خالید کوتی:

«مراد گیان! بو ہہر دہیکہ یہ زوری؟ برالہ ئہ ندیزہ دہ شتہ و دیبہری جیی وای لی نییہ خۆتی لیبشاریوہ، بیئوو دہولت پی بزانی وک کہو دہ گیر دہ کہوی،

ئەو جار گویت لی نەبوو خدرە شەل کۆتی هەر سی برای چەکیان هەلگرتۆت و بە شوین ئیمەن ئەوان هەرچی بێت ئەمن ئیستاش هەر زاویانم لە بەر لۆمەیی خەلکیش بێت لە مائە خوێیان دا کاریان بە من نییە، بەلام بەسەر تووہ ناچن، خالاتیکی کەمیان بۆ سەرمان دانەناوہ، ناوہللا ئەتۆ هەر لیڕە مەبزو و ئەمن شەوہکی دەجم و دیئەوہ.

وردە وردە لە تەشقی گەرما کەم ببۆوہ، سروشت جەم و جۆلی تیکەوتبوو، پەپوولە لەسەر لاسک و چلووکی گول و گیا دەنیشتن، ماندوویان دە هەساندەوہ، لەرزە لەرزیان وەبالیان دەخست، سەر لە نوێی هەلدەفرینەوہ، هەنگ بە ویزە ویز بە ولاتیوہ ببوون، میرو خیزەرەیان بەستبوو و بە پەلە و لەز دەهات و چۆ دابوون، هەتا دارە بووزەکەش دەهاتن، وەسەر تیکۆلی ئەستوور و شەقار شەقاری دەکەوتن، پییدا هەلدەگەران، لەسەر دوو فیلقانەیی لک و پۆپی، هەر پۆلەیی بە شوینیکی دا دەپۆیشتن، دەنیو گەلایان دا لەبەر چاویان ون دەبوون.

باشوو لەنگەریان گرتبوو، باشووی خەیاڵ لە ئەسمانی رابردوویان، لەنگەری گرت، سووران و سووران، لە ئاسمانی جەران سووران، گالتە و گەمەیی مندالی، گەران ئیواران لە کۆلانی تەسک و باریکدا، جۆرابین و ئالایشی شەوانی زستان، باشوولیک هەلبران هەر کامەیی تیژ روو بە ئاسمانیک بالیان لیدا، ئەسمەر، مندالەکانی، هیرو، بادیناوی، لیوبەبار و مات چاویان دەئاووزینگی هەتاو بریبوو، تارمایی ئیواری و نیسیی کێوان ولاتیان بە خەم کردبوو.

ئینسان سروشتە، سروشت ئینسان، یەکن، کە دل بە خەم بوو سروشتیش خەماویە، بە تەمە، کە دل گەشاوہ، سروشت دەگەشیئەوہ، دەرازیتەوہ، دەخەملی لە پیش چاو، پیکەنینە، بزەییە لە هەموو سووچیکی، لە جوولانەوہی پەلکی داریک، لە هەلقرینی پەپوولەئیک، لە شەقەیی بالی مەلیک.

خالی دەستابۆہ سەر پی، بەرگی گۆری، دەمانچەکەیی لەقەدی پشتوئینی تاقەت کرد، دارە دەستەکەیی بەدەستەوہ گرت، هات بەرامبەر بە مراد راوہستا، بی قسە چاویان دە چاوی یەک بری، ئاوقای یەک هاتن، بۆنیان بە یەکەوہ دەکرد، دەتکوت دواي سالها دوری و فیراق هەوہل جارە یەکتر دەبیننەوہ،

دەستیان لە ملی یەكتر توند كرد، هەناسەیان دەسینگدا قەتیس مابۆو، لیك جوئی بوونەو بەلام چاویان جیا نەبوونەو خالید چۆ سەریالی شەو هەتا ئەندیزە لەگەڵی بروت، مراد چاوی لە دواى ماو، هەتا بە یەكجاری شەو لەگەڵ خۆی برد. چرای مالی ئەندیزە لە دوورەو کزە كزیانە. هەوێل جار كە هاتبۆ ئەندیزە و چاویان پیک كەوتبوو، دلیان داخوریابوو.

لە شەو دا دونیای خەیاڵ بەرین دەبی، هەموو شیك دەشەودا، دەتاریکی دا ون دەبی، خەیاڵی ئینسان پوون و پوون تر دەبی. دەنگی مەلای مزگەوت دی، باوی هەنگاوی خۆش دەكا، لە شاخی هاتۆتە خۆار و كەوتۆتە دەشتایی، لەبەر تریفەى مانگەشەودا راستەری دەبینیتەو و دیتە سەری.

شەویكى فینك و بی خەوشی ئاخری جۆزەردانە، جەلەوی ئەسپی بە دەستەو گرتۆت چاوی دەترووكەى چرای ماله ئەسمەر گیرساو، ئەسپە تاوناوتایكى سم لە حەرز دەكوتی و لاسكە لاسكى دەكا، چرا یەك لەدواى یەك دەكوژینەو.

«ئەدى ئەو بە ديار نییە؟»

شەو دیزیک بو لای دیت، جەلەوی ئەسپی توند بە دەستەو گرتۆت، بو لای دەچی.

«بو خۆیەتى، هەو گەیشنە یەكتر، بووخچەى لیوەر دەگرئ.»

«هاتی ئەسمەر خیرابە سۆار بە.»

دوو پشتهكى سوار بوون، زرمەى سمى ئەسپ دەگوئی شەودا دەزینگیتەو. تاق و لۆق مروفتیک بە کۆلاناڤا دەپۆیشن، گەیشتە دەرازینى مالیان، چوار جار دەركەى دەكوتی، دەنگى مندالان لە ژووریدا دیت، دەنگى خەسووی گوئ لییە.

«محەممەد كورە برۆ بزانه ئەو كیئە لە دەركەى دەدات.»

دەرگا كراو، میژ منالیك بەرامبەرى پاوەستاو.

«فەرموو كاكە! كارت بە كیئە؟»

«بلی میوانی پادەگرن؟»

«محەممەد كیئە؟»

محەممەد ئاورپیکى لە نەنگى داو.

«دایه گه وره! پیاویکه دهلی میوانی راده گرن؟»

«کورم پیی بلی پیاومان له مال نییه.»

خالید چی دیکه رانه وهستا، به په نا کورده که ی دا هاته ههسار.

«سه لام باج ئامین، ئەمنم!»

دهنگی ئاشنا بوو، باج ئامین به رامبهری هات، لیی ورد بووه.

«خالید ئەتۆی؟!!!»

دهستی به گریان کرد.

«خالید گیان ئەتۆی؟»

خۆی دهباوهشی هاویشته و پێیدا نووسا.

«خالید گیان! خالید کورم! بۆ هاتووی؟»

«ئەسمەر! ئەسمەر! له کوییه؟ ده لێن هاتۆته وه ئیره.»

باج ئامین ئانیسکی لێده دا.

«ئەسمه ری چی کورم، بۆ هاتی؟ وهره، وهره ئەوه تا ئەسمه ر.»

قۆلی گرت و له گه ل خۆی بۆ لای ژیر خانیکی چکۆله ی برد، ده رکه ی داخرا بوو.

«ئەوه تا ئەسمه ر لیره یه.»

ئەوجار له حاسته خۆی دانیشته و سه ری ده به ر خۆی نا، خۆی راوه شانده و

نالاندى.

خالید پالیکی به ده رکه وه نا و چۆه ژوور، تاریکی رهش و بهش کویری کرد.

«ئەسمه ر! ئەسمه ر گیان! ئەمنم خالید، له کۆی بۆ دهنگی نا که ی؟ ئەسمه ر

گیان! ئەمنم خالید، نامناسیوه؟ کۆای بۆ قسان نا که ی؟»

له تاریکی دا لاق هه ل دینیته وه، ده چیته پێشتر، ئەسمه ر نالیکی لیته ات.

«هاتیوه خالید گیان! ئەدی بۆ وا درهنگ؟ زۆر له میژه چاوه ریم، ولات

تاریکه، زۆر تاریکه، نات بینم، منداله کانیشم نابینم، چاوه گیهرم، ئەوه تا

دیتمه وه، چاوه خالید گیان! عوسمان و عه لی ده ستیان بۆ را داشتووی، خالید

گیان! چت بۆ هی ناون؟

خالید گیان! تۆخودا دهنگی مه که خه جی دی خه وی لی بکه وی.»

دهستی کرد به راژاندى بیشکه ی به تال.

«ده بنوو رۆله گیان! شه و درهنگه بابو و ئەوشۆش نایه ته وه.»

جیره‌ی بیسکه ده‌تاریکی دا په‌ل ده‌کوئی، خالد ویشک هه‌لاتۆت، زه‌ریای گریان له‌ئهوکی دا مونج لی‌ده‌دات، هاته‌پیش‌تر، له‌تاریکی‌دا ده‌ستی درێژ کرد ده‌ستی ئه‌سمه‌ری گرتۆه، ده‌ده‌ست خۆیدا ده‌کوشیت.

«ئه‌سمه‌ر گیان! ئه‌سمه‌ر! بۆ وامان لی‌هات؟ ئه‌وه‌ چ‌ بوو به‌سه‌رمان هات؟ کۆا مندا‌له‌کانم؟»

«ئه‌وتانین خالد گیان! لی‌ره‌ن له‌په‌نای من، گویت له‌ده‌نگیان نییه‌؟»

«پۆله‌ گیان! بی‌ده‌نگ بن بابوو ماندوویه، تازه‌هاتۆته‌وه، خه‌جی گیان کچم،

خه‌جی ده‌هه‌سته‌ده‌ی بچۆ باوه‌شی بابت.»

جیره‌ی لانکی بلیند بۆت.

«ئه‌سمه‌ر گیان! شیت بووم ئه‌ی هاوار تۆخودا ئه‌وه‌ چ‌ موسیبه‌تیک بوو

توشمان بوو؟ توخودا قسه‌م بو بکه، پیم‌بلی بۆ وامان لی‌هات؟»

ئه‌سمه‌ر نالاندیوه.

«خالد گیان! کوره‌خالی‌دا دنیا تاریکه، زۆر تاریکه، مندا‌له‌کانم ون

کردۆت، چ‌م لی‌ده‌که‌ی، کوره‌چ‌م لی‌ده‌که‌ی؟ دنیا تاریکه‌نایان بینمه‌وه، کوره‌

خالد گیان! توخودا قسان مه‌که‌با ده‌نگیانم گوئ لئ‌بی.»

نالهی بیسکه‌ی هه‌ستاوه، ئاگیان له‌دونیای ده‌ری نه‌ما‌بوو، ناله‌بوو و

هه‌ناسه‌و هه‌نیسک، هیچی‌تر.

زۆر له‌میژبوو ده‌ره‌ی مالی‌درا‌بوو، هاتبوونه‌نیو‌هه‌ساریش، له‌وبه‌ر و

ئه‌وبه‌ری ده‌رکه‌ی ژیرخان‌ی مات‌ببوون، چه‌ند جار‌ان سه‌روانه‌شیته

گوراندبووی: «وه‌ره‌ده‌ر، چه‌کت دانئ.»

هیچ‌جوابیکی نه‌بوو، ته‌قه‌ی تهنگان‌مه‌لی شه‌ویان قووشقی‌کرد. به‌جاریکی

سه‌دان‌گولله‌یان هاویشت، چه‌له‌نگی بنزینیان ده‌ژوور هاویشت و ئاوریان تی‌به‌پدا،

ته‌نیا ناله‌ده‌هات و هیچی‌تر، بلیسه‌ی ئاوره‌ه‌تا ناخی ئاسمان هه‌له‌ده‌چوو،

په‌روپۆی مه‌لی شه‌و سووتا، بۆ‌کروز و کز ده‌دی‌گه‌را، ته‌نیا ناله‌ده‌هات و به‌س.

به‌یانی زوو خه‌لگی ئه‌ندیژه، دوو نه‌فه‌ریان دیت خۆیتان به‌سه‌ر بیسکیکی

سووتا و داگرتبوو و ببوونه‌خه‌لوس، لی‌زگیکی په‌ش له‌نیوانیان که‌وتبوو، لاره

باینک وه‌نیویان که‌وت، ناله‌یه‌ک هات و ئیتر هیچ.

(۵۴)

په پووله پاییزه نهرم و نیان، سووک و به ناز، له گهال نزه با که وتیوون، به سهر میړگ و گیاجار اندا، لیږ و دارستاندا، به سهر سهری تاته بهرد و ره و زماندا دهر پویشتن، پۆل پۆل، دهسته دهسته، پیان دنا سهر توپلی رووبار و چۆمان، ماندوویان دهسه ساندوهه، دیسان خویان ده نامیزی شی بایکی دی داویشتن و هه لده فرینه وه، به ره و ته و قه سهری ئاسمانی دمه و پاییز، بۆ هه موو شوینیکی دهر پویشتن، خه یالی ئینسانی بوون سنوور و که وشه نیان دپه راند، به بالی هه ست دفرین.

دی به دی دهر پویشتن، ههر شه وهی له دیکی دمانه وه، دیهاتیکان له مزگوتی و هخر دهبوون، سهر له ئیواری هه تا درنگانی قسه یان بۆ دکردن.

«ئیمه نه چه ته یین نه ریگر، ته نیا دژی زوری په هله وی پاساوین.»

«ئیمه له بهر خاتری ئیوه هاتووین.»

لادیی به سهر سوورپماوی چاویان لیده کردن و لیان دهالان، له بهری پیان را هه تا توقی سهریان دسیره ی چاو دهگرت، به سرته پیکه وه قسه یان دکرد، نه یانده زانی کیڼ و چیان دهوی؟ چه ته ن؟ ریگر؟ پیایوی دهوله تین؟ چه کاره ن؟

ھەر كەسە شتىكى بەۋى پەناى دەكوت:

«نەكا چەتە بىن، ھەلمان خە لەتتېن؟»

«ھەلبەت زۇرن، ئەۋانى دى رەنگە خۇيان شارديبىتەۋە.»

«جا چاكە ئەگەر چەتەن ئەدى بۇ چىر و چاويان ھەلنەبەستوۋە؟ ئەدى بۇ ئاۋا

بە ئاشكرايى دەگەرىن؟»

«رەحمانى عەلى دۇترشى دەيكوت ھاتوونە مزىن ئاۋىش، قسەيان بۇ خەلكى

كردۇت، تولخى بەيانى ۋەدەر كەۋتن، دەيكوت تەنانەت دەنكە جويكىشىيان لە

خەلكى نەستاندۇت!»

«بە خوداى جا بلىم چى، پىۋا نازانى چكارەن، جا باشە ئەدى لەچى دەگەرىن

بەۋ دى ۋ دىھاتەدا؟»

«جا چووزانم برالە ۋەللاھى ئەمىش ۋەك تۆ، سەبركە بزائىن دەلېن چى؟»

قسەيان لەسەر دلېان دەنىشت، ۋرەى بەرز دەكردن، تىن و تاۋى دلېان

پەرەى دەسەند، لىيان دەھاتنە پىشتەر، قسەى دلېان بوۋ بە زمان ئەۋان دا

دەھات، شتىيان لىدەپرسىن، دردونگ دەمانەۋە.

«كۋرە بابەگيان ئەۋە دەلېى چى، چۋار نەفەر پوۋتە و پوۋتە ياخى بوۋن،

كۆا ئەۋانە لەگەل ھوكومەتيان پىدەكرى، ھەستە برۆ با برۆينە مالى، كەس

نازانى دەلېن چى!» كىشەيان دەنىۋان دا ساز دەبوۋ.

«ئا، ئا، ئەۋە لە ترسى سەلېم ئاغاي ۋادەلېى، نەكا ببىسىتەۋە و مەزراى

كانى قەلقانىت لى بستىنتەۋە، ئەتۆ دەرۆى برۆ، ئەمن لەۋانە پوۋتەرم، لە

كەسىش ناترسىم.»

بەرى بەيان پىش مەلا بانگدان زرمەى سمى ئەسپان ھەتا ماۋەيكى دەھات.

بەسەر توۋلە رىكى دا دەرپۇشتن، مانگ خەرمانەى دابوۋ، خىكە بەرد لە

ژىر سمى ئەسپان خلۆر دەبوۋن، لە پشت سەرى يەكتەر لە ئەسپان گەرابوۋن بە

كەيفى خۇيان برۆن، سەبر سەبر، نەرم نەرم.

داگەرانە خۇارى، دىيان لە پىش چاۋ بوۋ، مالى سوتوۋ زۇريان، دوۋكەل

لەبانيان ھەلدەستا، كىسەلىك بە ئاسپايى خۇى خىستە پەنا بنەگوينىكى، خىشە

خشیکی ساز کرد و مات بوو. هاتنه بهر دئی، سهوهر دهستی پیکرد، له چوار لایان وهره وهره دههات.

دیها تیگان له کۆلان و کوچان دهیاندیتن، به پرتاو خویان به ژووری دادهکرد و درکه یان توند پیکه وهدهدا، دهنا له بهر دهرگا پراوه دهستان و چاویان لیدهکردن.

ریژنه ی پرسیاری بیوه لام به سهریان داده باری. ماوه یهک دوایه مجیوری مزگهوت و سهه ربانی کهوت و جاری کیشا. «ئه ی خه لکی سوتوو، تیگرا وهرنه مزگهوت، ورد و درشت هه مووتان وهرن، سه جارن هه رای کرد.

ههرسیکیان له لای منبهری مزگهوت له په نا مه لای دانیشتبوون، ئهنگۆچه سوړانیان توند وتۆل له مه چه کیان هالاندیوو، ئاغبانوویان ریک و پیک هه تا نیو چاوان داکیشرابوو، ریزاوریز فیشهک له شان وقه دیان هالابوو.

هه وهل ردین سپی هاتنه ژوور، سلایان کرد، ههرسیک له بهریان ههستان. بهره بهره مزگهوت قهه بالغ ده بوو، جیی دهرزی هه لاویشتن نه مابوو، رووخساری پیاوانه و قسه ی پتهو و بهنرخیان کاری خوی کردبوو، خه لک لییان هالابوون، سوتوو پۆژی وای به خویه وه نه دیبوو.

«کوئخا شهریف! کوئخا شهریف! له کوئیه؟ کهس نهیدیوه؟ نازانن له کوئیه؟» دیار نه بوو، له گه لیان هاتبۆه مزگهوت و فیزمالیکی دابوو و به ئه سپایی بۆی پۆیبوو، خه لک ترس هه لیگرتن، به په له په له هه لدهستان برۆن، خوت و خافل ولات په شوکا، غولغۆله و سرمه سرم ده خه لک کهوت. یه کیک به پرتاو هاتبۆ ژوور.

«ههستن هه لئین کوئخا ژاندهرمی هیناون، ئه وه خه ریکن دینه ئیره.» هه لات هه لات و قیژه قیژ، پال په ستۆدان و کهوتن، هه له نگوتن و وه بهر پی کهوتن، تووره بوون و جۆین دان و دیسان هه لاتن مزگهوتی شپرزه کردبوو، ترس ته نگه تاوی کردبوون.

ژاندرم به دېی وەر و کابوون، سمايل و هاواله کانی کتوپر دهستیان دا به تفهنگ و به په نجه رده دا خویان هاویشته دەر. ژاندرم له په نا دیوار و قه لاغ و گیشه گیایاندا لییان دهاتنه پیښ، له سه ربانان دامه زرابوون، خه لک زرده واله بوون بهری هیلاننه یان ناوری لیکرا بووه، هاروژابوون.

هاره هاری ماشینان سه ری لی شیواندبوون، ژاندرمه له ته وای کووچان دهاتنه دەر، له په نا هه موو دهرکیکی خویان مات دها.

عهولا و هاوریکانی فیشه کیان وه بهر تفهنگ نابوو، حازر و ناماده چه په ربان له نیو جوگه و په نا دیواران گرت. دستریژی ژاندرمان دهستی پیکرد، زیقه ی ژن و مندالانی به دوا دابوو، وهک لیژمه گولله دهباری، سمايل هاواری کرد:

«عهولا پیم وانیه بتوانین بگهینه نه سپان، ده بی به پییان له دئی وهدەر کهوین.»

فتهاح کوتی:

«به میس هه روا چاکتره، ده بی به قووته شه ر خومان بگهینی کیوی، دها پشتمان لی بگرن دهرچوونمان نابیت.»

عهولا سیره ی ده ژاندرمیکی سه ربانی گرت، ژاندرمه عهولای نه دیبوو، به ماته مات دهاته پیښ، ته قه له تفهنگی هات و ژاندرم به ربووه هه ساری ماله که، ته په ی هاته گوئیان و نه وانه ی واله پشت سه ری دهاتن، خویان به سه ربانه که یه وه لکاند.

«زور چاکه کورینه، خیرابن، با زوو له دئی وهدرکهوین، دها نه وانه توله ی نیمه ش له خه لکی ده که نه وه، دوومان ره چه ی ده شکینین، یه کیشمان رایانگری.»

سمايل ته قه ی له تفهنگی هینا و کوتی:

«عهولا! نه تو و فتهاح بکشینه وه پشته وه، نه من لی ره پشتوو دهرگرم.»

زیقه و هه رای ژن و مندالان له کووچان دا بلاو بووه وهک لافاویکی ژاندرم به کولاناندا دهاتن، ههولا و فتهاح له زارکی کووچه ییکی راده وستان، به هه لاتن دهچونه پیښی، ژاندرم رییان لیده به ستن و دایانده گرتن، ده گه پانه وه به کووچه یه کی دیکه دا دهرپویشتن، سمايل گورج و گول مه ته ریژی ده گوری، چوست

و چالاک له بن کهنه دالیکې دهرده پهرې، خوی داویشته په نا دیواریکې . ژاندرم له هرزی هله ده قولین، له ئاسمانی را دبارین، روژ گه ییوه چه قی ئاسمانی، سهدان ژاندرم دایانگرتیون، ژاندرم به ماته مات و تله تل له په نا دیوار که ندالان دا وهجم و جول ده که وتن، له جیی و ابوو ماوه یه کی زور سینگه تلور ده بوون و شهریان ده کرد، گرمی نارنجوکیان سووتوی راده تله کاند، به هر چه رمه سه ریکی بوو له شاخیان دا، بهرد به بهرد، گوینی به گوینی، له ند به له ند داده مهران، شه ریکی پیوانه و ئازیانه کرد، ژاندرم و چریک به شوینان دا رویشتن، له نژ و سارا و میراویش را بویان هاتبوون، وهک میروی به هووژه ده هاتن.

گه یبوونه دارینه، شاخی چر و سهخت، نه شکوت و شکیری گوره زاریان، داپچراون، داوینیان درودال، چالوک و گوژ له سه ر جیی شهریان، لاقیان له بهرې خویان زورتر راکیشاوه، پیکه وه نووساون، هه نجیره کیویکه فیشهک دانن له شانی تیشه شاخان را به ستراون، ری شی شاخیکیان لی دوور که وتوونه وه، ئاره قه له بهری پیان ده تکی، برسین و توونی، دینه سه ر جوگه ئاویکی وچان دهن، نه نگورمی ئیواره یه، خور له سه ر سه ریان له میژه لاجووه، بوولبولیک له سه ر دروی کيفاریکی تیده چریکینی، ییکی دی له سه ر تاقه بهردیکی را هاوچری دهکا، زرهینگ به گولی بنه وشه وه لاره لاریانه.

ئاویان به دهموچاوی داکرد، سینگیان پر کرد له هه وای بی خه وش، دوله که کش و بی هه رایه، نه نه هوو قهت چی تیدا نه قه و ماوه، دست ده گیرفانی پاتولیان دهنین، سه ر و که شکیکی بور و رهق دهر دینین، به دست دهیشکینن، ده زاریان داوین، سمایل چاوی گیرا، نه شکه وتیکی چکوله ی دیت.

«فه تاح! ده لیم بچینه نیو نه و نه شکه و ته، بووه ی ده بی نه وشو تیدا

بحه سینه وه، زارکی به گوینیان داده بوشین.»

«فه تاح و عه ولا چاویان له راست ئیشاره ی قامکی کرد.

«جیگایه کی ئاسته مه و به هاسانی ناتوانن بینه سه رمان.»

به پئوقچاغ به پهنای دهن و جارانداه شاخهكهی هه لرووسكان، هه تا لی نیزیكتر ده بوونهوه، هه ورازهكه سهختتر و رژدتر ده بوو، چه ند گهزی ناخریان چنگه كری كرد. تیلکه خه نهی قاوهیی و ئامال رهش سهرتاسه ری بهردی قهراغ ئەشكهوتیان داپوشیبوو، كهس نازانی، له كهنگیوه خویان بهسه ر ئەو بهردانه داگرتۆه، بوونه كولیجهیهکی مهخمه ر له بهریاندا. ئەشكهوتهكه خۆر نهوهزان بوو، دلۆپ دلۆپ ئاویکی روون له قه لشه بهردهكانی، له میچهكهی را ده پزانه رۆخی، بۆنی شی و ته رایبی هاته بهر كه پۆیان، بۆ ده میکی ههستیان به سه رما كرد. ژاندهرم له دووره وه بۆر ده چوونه وه، سه رتاسه ری شاخه كان لییان پر بوون، نه یان توانی زاركی ئەشكهوتهكه بهشارنه وه. عه ولا ده ئەشكهوتهكه دا گهرا، هاته بهر ده ركه كهی، تیشه شاخیکی سهخت و تیژ له په نا ئەشكهوته كه چه قابوو، پیشی به هه واران ده گرت، پی تاکی لیده ساندن، به كه لینی نیوان ئەشكهوتهكه و تیشه شاخه كه دا خۆی هه لكشانده سه ری، ئەوه بهر ئەوه بهری ئەشكهوتی جوان چاو لی كرد، گهراوه نیو ئەشكهوتهكه ی. هه تا و ون ببوو، ویده چوو ئەشكهوتیك یان شكیریک قووتی دابی. «كورینه ئیره جیی چاكه، ئەوشوو لی ره ده بی، نیوه شه وی ده رۆین، چه لی با بریكمان لی بگه رین، ماندوو ده بن ده گه رینه وه.»

به لام وانه بوو، ژاندهرم له داوینی ئەشكهوتهكه سه قام گیر بوون، شوینان هه لگرتیوون، دیتبویانن، پینج شهش گولله وه ئەوه بهر ئەوه بهریان كه وت و ناعیلاجی كردن خۆ دریژ كه نه هه رزی، به خشكه هاتنه زاری ئەشكهوتی، هه ر سیکیان ده ریزیکی دا، یهك دوو ههنگاو دوورتر له یهك، مه ته ریزیان گرت، زۆربه ی لهشیان ده ئەشكهوتیدا مابۆوه.

عه ولا دووربینی ده ولاتی گرت: «كورینه وا دیاره ئاگیان لی بۆه هاتووینه ئیره، هه موو لایه کیان لی گرتووین.»

ره شكۆژ و گولله ی ویل ده هاتن، فه تاح کوتی:

«بکشینه وه دوايه، زۆر چووینه پیشی، له وانه یه ویمان كه وی.»

نەختىك كىشانەو. ژاندرەم بە ماتە مات سەرەو ژوور دەھاتن، لە دواى ھەرچەند گەز خۆيان دەخستە ھەرز و پێوھى دەلکان، يەك جى ھەر سىكىيان تەقەيان لىكردن، ژاندرەمىك نرکەى لە دلى ھات و خلىور بۆو، لنگە فرتەى لەوان را دیار بوو.

شەو چى وای نەمابوو زال بىت. ژاندرەمە ھەر دەھات و زۆرتريان لىدەھاتنە پىش بە تەمابوون لەدۆيىن پووناکى بەجى ماوى پۆژ کەلک وەرگرن و خۆيان بگەينە سەريان، ئاويان وەرگير نەدەکەوتن، ھارەى ماشىنان ھات، لە بۆمەلى ئىوارەدا سى تۆپى سەر جىيان روو دەوان کرا، ژاندرەم زۆريان لى نىزىک بوونەو، لە داوین و کەنارى ئەشکەوتەکەدا زۆر بە بلاوى مەتەريزان گرتبوو. وردە وردە وەسەر دەکەوتن. سمايل و فەتاح پىکەووە دوو نارنجۆکيان ھاويشتە نىويان گرمەيان ژاندرەمیان بۆ ساتىكى بىدەنگ کرد، ھەمىسان تەقە و شرىخە دەستى پىکردووە، لە پر ژاندرەم تەقەيان وەستا. بىدەنگ بوون.

«سمايل ئەو چى بوو؟ بووا بىدەنگ بوون؟»

ژاندرەم بە پەلە و بە خشکە داخزانە خۆار، سەر داوینەکەى کەسى لى نەما، ھەموو پۆابوونە نىو خپەکەى و خۆيان مات دابوو، لە نەکاو گرژنى ھەرسىک تۆپان کىويان رووخاند، دار و بەرد ھەموو لەرزىو، ھاواری سمايلی بە دوايان دابوو.

«سمايل! سمايل گيان! چىو؟ وەکوئیت کەوتو؟»

«لاقم، لاقم عەولا.»

کەس نەيزانى ئەو بەردە زلە لە کوئىرا دەريەريبوو و کەوتبۆ سەر لاقى سمايل و شکاندبووى. ئەشکەوت نوقمى تەپوتۆز و دووکەل بوو، ھەرسىکيان کاس بىوون، پەردەى گوئيان وەخت بوو بدرى، دەزىنگاو، سمايل شىن و رەش دەبۆو، نىو دلى بە تال دەبوو، گەرمايەکى ناخۆش دايدەگرت، لاقى زۆر پىس شکابوو، نەيدەتوانى بىيزىوئ. عەولا بەردەکەى لەسەر لابرد، ھىچى لەگەل پى نەدەکرا، فەتاح بەتەنى تەقەى دەکرد، ھەور نەبوونى پۆژيان بە دەرت زانىبوو، ھاتنە ھەرىمى ئاسمان، رىنکە بوون، شەخەل بوون، شانيان

وہشانی یہک کہوت، یہکتریان دهناسیہوہ، ہمبیزبوون، سمایل لیوی خوی
دہگہست، ہاواری لی نہیہ، نووسکھی دہہات، بہو حالہش تفہنگی
ہہ لگرتہوہ، عہولا دہستہ وہستان ماہوہ.

«سمایل گیان! ئەتۆ ناتوانی بکشییہوہ پشتہوہ.»

فہتاج ہہر بہتہنی تہقہی دہکرد، لہنیو تاریکایی دا کہ ہہستی دہکرد.
جوولہیہکی دیوہ چاوی تیژ دہکرد و تہقہی لیڈہکرد.

ہہور لہ چہخماخہیاندا، دہتکوت شتیکیان لی ون بوہ، لیی دہگہری. فہتاج
لہسہر ئانیشکی کہمیگ کشاوہ پشتہوہ، ئیستاش ہہر گوئی کپ بوو بہ جوانی
قسہی عہولا و سمایلی گوئی لی نہدہبوو.

«عہولا دہلین چی؟ چ بکہین؟ زور خراب دہگیر کہوتووین، ئەگہر ہہر لیڑہ
بمینیہوہ ئەوشو یان تۆلحی بہیانی دہگہنہ سہرمان.»
تۆپہکان بست بہ بست شاخہکیان دہکوتا.

عہولا کوتی:

«دہزانم، ئەدی لاقی سمایلی چ لی بکہین؟ ناتوانی بروا.»

فہتاج کوتی:

«لہ کۆلی دہکہین.»

سمایل کوتی:

«نا، کاکہ گیان ئەمن لیڑہ بہجی ہیلائن، ئیوہ برۆن.»

عہولا کوتی:

«ئہوہ دہلیی چی؟ جا چۆن شتی وا دہلیی، بو ئیمہ ئاوا دہناسی.»!؟

سمایل کوتی:

«عہولا گیان! بمبوورہ، مہبہستم ئەوہ نہبوو.»

عہولا کوتی:

«یانی قہول و قہراری ئیمہ وابوو، یہکتر لہ وہختی وادا بہجی ہیلائین؟ یان

ہہرسیکمان دہکوژرین یان ئەتۆش لہگہل خۆمان دہبہین.»

سمایل کوتی:

«عهولا گيان! براله، قسهی كاك سولهيمانو لهبير چۆتهوه، ئیمه نههاتووین له خۆرا خۆمان به كوشتن دهین درنگ یا زوو دهگهینهوه بهكتر، دهبی ئهو ئاوره نهكوژیتهوه، دهبی بهردهوام بی، خوت وخۆرایه ههرسیكمان بو لیڤه به كوشتن بچین، رۆژیك زۆرتر بمینین سهركهوتنه، سهعاتیک زۆرتر بهرامبهریان پارهستین سهركهوتنه، سی و دووی لی مهكهن ئهمن لیڤه چهلی دهیان خافینم، ههستن ههتا درهنگ نهبۆوه برۆن، ئیمه ئی خۆمان نین.»

گریان له چاویان تۆرابوو، له ئهوكیاندا پارهوستابوو، نه دههاته مالی چاو، بهكتریان له ئامیز گرت، بوونه لهشیك، ههناسهیان بهش كرد، سلاو بوو به مال ئاوی، گریان بوو یا پیکه نین، كهس نهیده زانی، چهلی وایه ئینسان نازانی ئهوه چ ههستیكه هاتۆته گۆرپانی ژیا، نایناسی، قهتی نه دیوه، نامۆیه، زمان دههوستیت، گۆی دههسترت، چاوو دهقووچیت، ته نیا ههوا ییکی پیوار دهكیشریت، ههوا ییك نییه، ههزار دانهن، دهبنه پرد دهنیوانی دلاندا، له نیوان ههسته كاندا، چهند لهش دهبنه لهشیك، كهسیك دهبیته چهند كهس، عهولا و فهتاح نه بوون دهرویشتن، سمایل بوو، ئهوه سمایل نه بوو ژان و ئیش بی هیزی کردبوو عهولا و فهتاح بوون، گریان ئاشت بۆوه. خسهی قانگه لاش و بابرده لان ساز ببوو، رهشه با ههلیكوتابۆه سهریان عهولا و فهتاح گۆی قولاغ و قامك له سههر پلۆك له سههر سك خشان، به كهلینی شكیر و ئهشكهوته كه دا وه سههر كهوتن، گه بیبونه زینۆی کیوی، ته قهیان ساز ببوو، رۆیبووون به رهو دینتی گزینگی بهیان، شهو به رهو شكان دهرویی، شهوی تاریك و تنۆك دههات لیك هه لوشی، رووناکی له نیوی بیته در، سمایل چاوی گهشی یهك بین ده رۆژه لاتی بریبوو، چاوه روانی دینتی تیشکی رۆژ، هه ور ده میك له مه و بهر لیك رهو بیبونه وه، توانای مانه و دهیان نه ما بوو، به شوین یه كدا به رهو ولاتیکی دوور ده خزین. چریه ی مه لان دارینه ی له خه و هه ستاند.

سابلاغی له پيش چاو بوو به تهواوی كولانه كانی، چۆمه شینه كهی، بووداق سوولتان، باغی مو كایلی، بۆنی گوولی گولاوی چه ساری مالان، دهنگی پیکه نین و قاقای لاوه كان، هه راهه را و زیقه زیقی مناله ورتكان، تریقه و حیلکه ی

كيژۆلان، شەرمى نەسرىنى، ئەو نەسرىنە لە دووندى ھۆو كۆو بلىندە را پرچە زىرپىنەكەى بەسەر شانى شاخ دا پەخشان كردۆ، بزەى لەسەر لىو، دەستەنەرم و نۆلانەكانى بۆ لای دريژ كردۆ، بەسەرى قامكە شووش و بارىكەكانى گرى خستۆتە جەستەى.

ھەتاو برىكى دى ھەلكشاو، كەزى تىكەل كەزى نەسرىن بۆ، پىكەو ھەتا ئاسمانى رادەكيشن. ژاندەرم وەك موور و مەلەخ بە شاخەكەيوە بوون، ھەتا ئاخىرىن فېشەك شەرى كرد، فېشەكى لىبرا، چاوەروان چاوى دەژاندەرمەن بىرى كە بۆلای دەھاتن، سەروانە شىتە زەلام و تەژە لەگەلئانە، سەمىل بە حال گيانى لەبەردا ماو، ھەلى كيشاوەتە دەمانجە، ژاندەرم لىى ھاتووتە پيشتر، سەروان ھاوارى دەكا:

«بەزىندووى بىگرن، مەھىلن.»

غارى دەدەنى دەمانجەى لەسەر لاجاينگى خۆى داناو، چاوى دە ھەتاو بىرپو، بزەئىكى كال ھاتۆتە سەر لىوى وىشكى، شىرخەى دەمانچە دەئەشكەوتى دا زایلەى دەداتەو، پەپوولە پايىزەئىك نەرم و نىان پىدەئىتە سەر تەرمەكەى، دىتە سەر چاوى، خۆى داوئىتە سەر دەست باى بەرى بەيانى، بەرەو ئاسمانى رۆيو، سوور سوور، لە ھەراوى ئاسمانى سامال دا ھەلكشاو، پەپوولە پايىزە پۆل پۆل و دەستە دەستە لە ھەرزى جوى دەبنەو، سوور سوور بە ئاسمانىو دەبن، ئاسمان سوور ھەلگەراو، ھەتا پيش چاوى ھەتاو دەروون، لە چاوى دا دەتوئىنەو.

خەل و خەرمان خېر كرابوونەو، بۆ نۆو دىيان راگويزرابوون، مانكى رەبەر بوو، شەقە ميو خوار و خىچ لاسكيان دريژ كرديوو، لە ژيەر گەلا ميواندا، هيئشوو تريي شيرن لە هەموو رەنگيكي شوپر ببوونەو سەر حەرز، تيشكى هەتاو بە كەليني گەلاياندا وييان دەكەوت، ليژگەي موروارى و نەقىمان بوون، جار جار خشەخشىك لە ديراواندا هەلەدەستا، پشت و كلكى ئەستوورى ريوئىكي كە چووست و چالاک بە نيوياندا هەلەدەهات، دەديترا. كويستان ژيوه رۆو بوو، گول و گيا هەلەسوونەيان هينابووه، بەيانان ولات فينك، دەكرى بلين هينديكيش سارد دەبوو، ماوهيەك هەست بە سەرما دەكرا، بەرە بەرە ولات گەرم دادەهات، ئيواران لەسەر را لە تەشقى گەرما كەم دەبووه، شەوانە لە واقەواقى ريويان باغەوان خەويان ليدەتارا، رۆژ رۆژه بايكي توند، سپيدار و چناراي رادەژاند و سەر و پۆتراكى ئالۆز دەكردن. كەس نەيدەزانی جاج بايز دە چ بيريكي دايە، دووجار خيزانى نارديووى لە دووى پيى بلين بى نانهكەي سارد دەبيتەو، بەلام حاجى دەحاليكي دا كە لە ئەوسەر ئەوسەرى ديوەكە راپيئەي دەكرد، بە دەست ئاماژەي پيكرديوون بچنە دەر، ئيستايش هاتبوو بەر پەنجەرە چاوى دە حەسار برپيوو، خيزان و كاردارى هەموويان دەيانزانی هەر وەختيكي سەوداييكي گەرەي لە پيش بى يان كاريكي زۆر پەشەمى هەبيت ئاوا دەكا، جا درەنگ يازوو رييكي باشى دەديتەو، لە پرپيكي وەك لە خەو هەستايى هات و هاوارى هەمووى دەهاروژاندن، كەچى خيزانى دواى ئەو هەموو سالەي لەگەلى ببوو بە پيى عادەت هەر لە دووى دەنارد، حاجيش هەتا گريكەي بۆ نەكراووه جوابى نەدەداوه، كە بېرەكانى ريكوپييك دەكرد لە پيشدا بريكي هەرا دەكرد، لە دوايە

بۆخۇى دەھاتەۋە لايان ، كەچى ئەرپۇ لە گورپە و نەرەى هېچ باس نەبوو ، هەتا پاش نيوەرپۇيە هەرۋا دەبىر و هەزرىكى قوولدا نوقم ببوو ، خىزانى لەسەر ناننى بە كەمالى كوتبوو .

«كەمال كورم ئەتۇ نازانى بابت دە بىرى چ دايە؟ ئەۋە لە قاولتوونى كە لە دووكانى را هاتۆتەۋە ، دەژوورئ دايە ، دوو جارېشم ناردۆۋە لە دووى بو ناننى ، جوابى نەداۋمەۋە.»

كەمال لىۋاننىكى لە دۇ پر كرد و قورتمى لىبىرى ، سميلى بە لىۋى مژيوە .
« جا ئەمن چووزانم ، بە ناشكورى نەبى هەر دەلىتى كورپى ئەۋ مالەش نىم ، قەت باسى چىم لەگەل ناك ، ئەمن چووزانم.»
لەسەر سفرە كشاۋوۋە .

«ئەۋەندەى دەزانم لە پادگانى را لەدوويان ناردبوو.»
بىدەنگى و گەرمای خۇشى پاش نوپۇز و رده لە مالە حاجى وەژوور كەوتبوو .

هاوارى حاجى بليند بوو :

«ئافرەت! ئافرەت! كەمال لە مالە ، بۇم بنىرە سەرئ.»

خىزانى هاتە سەر پليكانان :

«چۆتە دووكانى ، برسیتە ، نانت بو بىنم؟»

«ئىشتيان نابا ، خىرا يەكىكى لە دوو بنىرە بىتەۋە.»

باى پايىز لەۋەى دەچوو كە پى و ن كرديى ، لەحەۋشەى گەرەيان دەستى بە ديواران دا دەگەراند ، ئەى بەلكوو دەرکەى ببىنیتەۋە ، لە داخان سى چوار گەلاى ويشكى رەپىچەك دا و ۋەپىشە خۇيدان ، هيندىكى هەلسووراندن و لە قولىنچكى حەۋشە بە ديوارى ددان و بۇخۇى ۋەسەر ديوارى كەوت و بە سەربانان دا رۇيشتەۋە .

كەمال بە هانكە هانك ، لە پليكانان ۋەسەر كەوت ، هاتە ژوور و سلاوى كرد .

«سەلام.»

«عەلىكە سەلام رۇلە ، ۋەرە دانىشە كارم پىتە.»

كەمال دەستە هاچەرى لە گىرفانى دەرھىنا بە جرينگە جرينگ بۇى راداشت .

حاجى بايز دەستى قەلەۋ و ئامال سوورى بۇ دريژ كرد و لىۋى ۋەرگرت .

«فەرموو بابەگيان دەخزمەتت دام.»

«كۆرۈم ئىستا ھەلدەستى دەچى جەرانى، مالاھى حاجى مەمەدى راوچى، پىيى دەلىتى بابم دەيكوت، زىپى بە دەستەوۋە بىت، دايىنى و بىتە ئىرە، خىزانىشى لەگەلە خۇى بىنى.»

كەمال سەرى سوور مابوو، دەيزانى ئەوانەى ئەو باسيان دەكا دايك و بابى مرادين، لە تريكىش ھات وچوويان قاچاقتە، ئەدى ئەو چۈنە بو ئىرەيان بانگىشتن دەكا؟ خۇ بابم ھىندە خاۋ و كال نىيە، ھات لىيى بىرسى، حاجى مۇلەتى نەدايە:

«لەوئىش را دەچى گەدەى، مالاھى سالە، پىيى دەلىتى بابم دەيكوت مرادى لە بنى ھەويقىش بى، بى بىنىتەوۋە، لە كەنە خۇى راىگرى، ھەتا ئىمە دەچىن، دە ھەستە دەى، ئەبووش لەگەل خۇت بەرە، بەلام ئەو شتانەى، پىم كوتى بە حاجى سالە بلىيى، لە لاي ئەبووى باسى مەكە، مەھىلە كەس بزانى.»

رۇژ پەر بوو، كەمال و ئەبوو رىكفكوت بەرەو جەران پۇيشتن، حاجى بايز قولتەى لە قەنەى ھىنا، چاۋە چكۆلەكانى دەگرشە گرشى پۇلوان بىرپىبوو، چووبوو دە فكرەوۋە.

ئەو بە يادى پوولىكى لە فرۇشتنى خورى و بەرگان بە دوو توركى مەراغەيى ۋەرگرتبوو. دەستە دەستەى كردن، جىيك لەبەر دەركەى دووكان راىگرت، بە پرتاۋ سەرى ھەلىنا، خىرا پوولەكانى دەداخلەكەى نا و چاۋى لەسەر جىبەكە ماوۋە.

سەربازىكى كەلەگەت ھاتە ژوور.

«سەلام»

«عەلىكە سەلام و رەھمت وئالا و بەرەكات ۋەھو.»

«دووكانى حاجى بايزى ئىرەيە؟»

«بەلى فەرموو.»

«بۇ خۇتى؟»

«بەلى.»

نامەيەكى سەر بە شەقلى بۇ راداشت و كوتى:

«ئىرەش ئىمزاكە.»

دەفتەریکی لە پیش دانا. حاجی دۆستی ئەرتەشی و ژاندرمی زۆر بوون، نێوانی لەگەڵ زۆریان خۆش بوو، دەرکەى هەمیشە بۆیان ئاوەلا بوو، بەلام ئیستا دلی لە پریکی داترووسکا، قامکی لەرزین، زۆری حەولدا لەرزینەکەى بشاریتەوه، ئیمزای بۆ لە دەفتەرەکەى دا. سەرباز ئیستا نەچوو بۆوه دەر، پاکتەکەى کردەوه.

«ئەورۆ ساعەت دەى بەیانى وەرە پادگانى جەلدیانى.»

کار و بارى بە کەمالى سپاردبوو و چووبوو پادگانى، بردبوویانە دیوى فەرماندەى پادگان، سێ سەرھەنگ و پەشکۆخان و سەروانە شیتەش لە ژوورەکەى بوون، سەندەلیکیان پێ نیشان دابوو، فەرموویان پیکووتبوو، فەرماندە پادگان لە پشت میزە گەورەکەى را چاوى تێپریبوو، کوتبووى: «حاجى بايز ئەتۆى؟»

«بەلى قوربان.»

«دەزانى بۆ بانگمان کردویە ئێرە؟»

دیسان دلی داخوړپابوو، بێ گومان سۆسەى کردبوو.

«ناوەللا قوربان.»

«ئیمە ئاگامان لە هەموو کارەکانت هەیه، دەزانى ئەتۆش بەتاوانى هاوکارى

لەگەڵ یاخیکان و یارمەتى دانان، لەوانەیه لە سێ دارە بدری؟»

حاجى پەنگى بە پووێوه نەما بوو، خۆى دۆراندبوو، قەتى بىر لەوهى نەکردبوو کارەکە ئاواى لى بى، ئەو بەتەما بوو مراد و خالیدی بکاتە پیاوى خۆى و بۆ کەلک وەرگرتن لە مالى دنیاى یارمەتیاى بداتى، ئیستاش پێوه ببوو، خۆى چکۆلە دەدى، بێهیز، بێ ئەنوا، شانى داچۆرپابوون، چاوى لە یەکیكى، لە قسەیهکى کە بە هانای بێت بە سىسى دەگیرا.

«جەناب سەرھەنگ بەخودای ئەمن هیچ جوورە پێوه ندىکم لەگەلایان نیه،

درۆیان عەرز کردوى.»

سەرھەنگ بەسەرى دا گوراند:

«ئەدى نەجاتدانى بارەکانت لە دەست چەتان بە وهسێلەى مرادى، ئەدى

ناردنى ئەسپى پەسن بۆ مراد، ئەدى ناردنى پول و فیشەک بویان، هەلبەت

ئەوانیش هەموو درۆن ها؟»

حاجی قەلافەتی زەلامی تیک تەپیوو، جکۆلە بیۆو، دەگیر کەوتبوو، چاوی بەسەر ئەوانی دیدا دەگیرا، بەلکوو قسەیهک، تکایەک، رزگاری بیّت.

رەشکۆخان ھاتە ھانای: «جەناب سەرھەنگ ئەمن لەمێژە حاجی دەناسم، ھەمیشە بە شای وەفادارە، ئەوشتانەیی فەرمووت ھەمووی دروست، ئەو ھەلخەلەتاو، ئیستاش ئەگەر دەکرێ قانیکی بدەییە، ئەمن دەستەبەری دەیم.»

حاجی بووژاوە، گەشاو، دەیزانی قسەیی رەشکۆخانی لە ھەرز ناکەوی، چاوی دە سەرھەنگی پری بە مەراییکی زۆرەوہ کوتی:

«قوربان ھەرچی پیم بلین لەسەر چاومی دادەنیم، ھەرچۆنیک ئەتۆ بیفەرمووی وا دەکەم، ئەمن سەر و مالم دە پیناوا شا دایە.»

فەرماندە سیغاریکی ھەلکرد، مژیکێ لیدا، دووکەلەکەیی سەبر سەبر دەرداوە، ئانیشکی ھاویشتە سەر میزەکە، ھیندیک خۆی کۆم کردووە. «زۆر چاکە، رەشکۆخان ئەوقانەیی لەبەر خاتری تۆ دەدەم، دەبی زیندوو یان مردووی مرادیمان بۆ بین، جا ئەو دەم لێی خۆش دەبین و ھیچ خەلاتیشی دەکەین.»

بارستی با پووسکە لە سکلی سەر قەنەیی ھەر دەھات و زۆرتەر دەبوو، دەمیک بوو تووتنەکەیی خلاس ببوو، دووکەلێکی زۆر کەمی دەدا، ئاوی نیو شووشەکە لیل و پڕ لە خرت و خال ببوو. زاری ویشک ھەلات بوو، قەنەیی لەبەر دەستی لادا، دەستی بە ئەژنۆی گرت و ھەستا سەر پێ، لەبەر شەبەقی چراییکی گرسۆز لە پلیکانان ھاتە خوار.

حاجی سالاھ بەیان بەربوونی سواریکی بەرەو کیوی فەرەنگ بەرپێ کرد؛ لە دواي کوزرانی خالد مراد چووبوو سەر ئەو کیوہی، کە لە پۆژئاوایی پا دەیرۆاندە محەمەدشا و ماسۆی و دایما و دەشتی سندووسی. حاجی سالاھ زۆری ھەولدا شتیکی لە کەمالی بزانی، ھیچی بۆ دەرئەکەوت، تەبیاتی حاجی بایزی چاک دەزانی، دەیزانی کارەکانی زۆر بە نەینیی دەکات، بەو حالەش بییری دەکردووە بەلکوو بتوانی شتیکی لە کەمالی ببیست، زۆری پێ سەیر بوو، حاجی باز چۆنە دەییھووی مرادی ببینی؟ ئەویش ئیستا کە ھەر دەولەت سۆسەیی بکا، باسی سەرە، ھەلبەت دەبی کاریکی زۆر گرینگی پێ بیّت!

سەدان پرسیار مۆرکە بوون، بیریان دەخوارد، هیچ عیلاجی غەیری سەبەر
کردن نەبوو. قرە قری بۆقی لە دەم دەمەمی ئیوارئ و لە جۆگە ئاو و زلگواندا ساز
بیوو کە مەحموود گەراوە گەدەمی، هەوایی دیتنی مرادی بە حاجی ساڵە دا.

«ها مەحموود بە خێر یۆه، چت کرد؟»

«جاجی ئاغا نیوہ عومر بووم، وە للاهی دەتکوت پلینگە لیڤم پاسا، لە ئەسپی
دابەزی، بەسەرت هەتا لە پیشم دەرنەپەری و لوولە تەفەنگی لەسەر سینگم
دانەنا، نەزمانی، هەمی لەو پیاوہ! یا پەبی خودا بیڤم زەرەدی کات، پیاوی ئاوا
چوست و چالاکم هەر نەدیوہ.»

«زۆر باشە پاسپادە کەت پیکوت؟»

«ئەری وە للا حاج ئاغا.»

«دەمی چی کوت؟»

«کوتی پی پی بلی دیم، چاوہ پڕوان بی.»

«دە زۆر باشە ئەو ئەسپەمی بەرەوہ تەویلە، با ئارەقەمی لی سارد نەبیئەوہ،

لە هیچ جیئیکیش باسی ئەو شتە مەکە.»

«بەچاوان حاج ئاغا، خاترجەم بە، خو مندال نیم.»

«هەوساری بە دەستەوہ گرت و بردیە تەویلە.»

جموجوولیکی سەیر دە مائە حاجی ساڵە کەوتبوو، سەبەینی ئیوارەمی ئەو
پۆژەمی مەحموود لە لای مراد هاتبووہ، میوان گەیشتبوونەجی؛ حاج بایز و حاج
محەممەد و خیزانی. حاج ساڵە و خیزانی بەرەوپیریان چوون و پاینازیان کردن.
پیاو چوونە دیوہ خانئ و ژنیش چوونە دیویکی خاوینی دیکە حاجی محەممەد
بەجاریکی پیر و شکابووہ، چاوی ئاو مرواریان هیئابوو و پڕوش ببوون، مووی
سەر لاجاینگ و نیوچاوانی کە لە ژیر کەشیدەمی هاتبوونە دەر، وەک کلوی بە
فریان لیئەتبوو، خات زارا ویشک و لاواز، خەمیکی گرانی لە چاوی دەبارین.
میڤری چەند جارەن بە بیانووی چا هیئان و کاری دیکە هاتبووہ ژوور و چاوی لە
خات زارا کردبوو.

خات زارا دەستەوہ جی محەبەتی میڤری کەوتبو دل.

«هەمی روت سپی بی کچم! خودایە ئاواتی خۆت بگەینی.»

گړه پيچه له تهنډورۍ مال له حاجي ساله هه تا ميچي دهرپوي ئاورينگي لي جيا دهيووه، قورمي شور بووه ميچي دهله رزاندهوه. ئاور دامرکابوو، تهنډوور سوور بيووه، ببوو به پشکو، بو چهک و بوکزي گوشتي چهور دهحه وشه دا گه رابوو.

يهک دوو پشيله له سهر ديوارۍ را دوور له چاوي چوارپيان له دهوړۍ مدبه قن دهسوورپان و دهيان مياواند، ئاسمان ئه وشو بي هور و سامال بوو، کله کلي ئه ستيران له دميك له وه بهر دهستي پيکر دبوو. قاقاي حاج بايز له ژوور را دهاته هسار، دهرگاي گه وره ي مال له حاجي ساله تايه کي کرابووه، شهو زرينگابووه که خرم و هوړي ئه سپه کويتي هات، دهنکوت کيو گر مژني دهکا، هاته هساري، يهک دوو جاري پرماند و سمکولي کرد، مراد دهستي به سه روگويي داهينا و لي دابهزي.

خات زارا به هه لاتن به ره وپيري چوو، مراد واق و وپ مابوو.

«دایه گيان ئه وه ئه تو؟ دایه گيان!»

«مراد کورم.»

له گابوړي دا و خويان دباوه شي يهک هاويشت، هه موويان له دهوړيان ئاپوره يان دا.

«مراد گيان! دهنکوت نه کا بمرم و چه ليکي ديکه نه ت بينمه وه، مراد گيان

دبه رت مرم، ئه دي بو وا کز بووي؟»

بو نيان به يه که وه ده کرد.

«دایه گيان! له تاوانت وهخت بوو شي ت بم.»

حاجي محه مده يش هات و خو ي به سهر داگرت، دهميک دوايه مراد له ديوه خانۍ له خواره وي هه موويان دانيشت بوو، ريزاو ريز فيشه کي له خو ي رابه ستبوو، دوو مانچه له و بهر ئه و بهر قه دي پشتينده که ي ده ستکيان ديار بوو، چوار نارنجوک به فانوسقه که ي هه لاهه سرابوو، کلاوي ميلي له سهر نابوو، ئاغابانووي له ملي هالاندبوو، ته نکه ردينيک دم وچاوي ئامال ره شي داپوشيبوو، خه تي سميلي ره ش و ريک و پيک به سهر ليوي داکيشرابوو، چاوي مه ند مه ند دوو گو مي شين بوون.

مانگ تریفه‌ی پژانديوو هه‌سار و ديوه‌كان ، به سه‌رى دابه‌ش كرديوون ، حاجى بايز نۆبه‌ى قسه‌ى كه‌سى نه‌ده‌دا ، قاقا له دواى قاقا و نه‌قل له سه‌ر نه‌قل ده‌يگيرآوه ، وه‌ختى شيو خواردن بوو ، له‌مدبه‌قى مه‌جۆعمه په‌يتا په‌يتا ده‌چنران ، ده‌ران به ده‌ست كارداريكي ، به غاردان له ترسى ساردبوونه‌وه يان ده‌يئنا پيشخانه‌ى ، له‌وى را مه‌حموود ده‌ستى ده‌دانى و ده‌ى بردنه ژوور ، حاجى بايز به بيانوى ئاو ده‌ستان هاتبۆه دهر ، مه‌جۆعمه‌ى سيههم رۆيبوو ژوورى و له‌به‌ر ده‌ستى حاجى سالا ده‌ندا ، چواره‌مى به ده‌ستى مه‌حمووده‌وه بوو ، حاجى بايز به‌رامبه‌رى راوه‌ستا بوو .

«مه‌حموود دا كورپه ئه‌وه‌ى بده به من ده‌يبه‌مه ژوور ، غارده له بيرم چوو حه‌به‌كانم له تيپى ئه‌سپه‌كه‌م بيئمه دهر ، ده‌بى پيش نانى بيان خۆم ، برۆ به غاريكى بۆم بيئنه.»

مه‌جۆعمه‌ى له‌ده‌ست وه‌رگرت و مه‌حموود به په‌له بۆلاى ته‌ويله رۆيى .

چاوى له‌وبه‌ر ئه‌وبه‌رى كرد ، ده‌نگى پياوان له ديوه‌خانه‌ى را نزم و ده‌نگى ژنان له ديوه‌كه‌ى ديكه را بليندتر ده‌هات . كه‌س ديار نه‌بوو ، له‌مدبه‌قى كارداران به په‌له مه‌جۆعمانيان بۆديووى ژنان ده‌رازانده‌وه .

به‌له‌ز ده‌ستى ده‌باخه‌لى كه‌واى رۆكرد ، كاغه‌زيكى لوول دراوى ده‌ره‌ئنا ، به په‌له په‌له به‌سه‌ر چيشته‌كه‌ى داته‌كاند ، تۆزيكى سپى كه‌وته سه‌رى ، به ده‌ستى قاپه‌كه‌ى راتله‌كاند ، مه‌جۆعمه‌ى هه‌ر له‌وى به جيهيشت و چۆه ئاوده‌ستان ده‌يزانى ئه‌و مه‌جۆعمه‌ى ئاخىرى له پيش كى داده‌ندريت .

ميرى تاسابوو ، زۆرى پى سه‌ير بوو ، ئه‌وه چبوو حاجى به‌و چيشته‌ى داكرده؟

بليى ژار بى؟ بۆ كى؟

بليى بۆ بابم يا بۆ مرادى؟ ده‌رگاكه‌ى پيوه‌دابوو ، پشتى به ده‌رکه‌يه‌وه نووسانديوو ، چووبوو ده‌هه‌زريكى قوول . هه‌ر به حال ده‌رکه‌ى كرديووه بيئنه دهر ، راويژى حاجى بايز و مه‌حموودى گۆى لىبوو و هه‌ر به كه‌ليئى ده‌رکه‌ى دا چاوى ليكرديوون ، ئيستاش حه‌به‌سابوو ، خودايه چ بكا؟ مابۆوه .

به دايكى بليى؟ به بابى بليى؟ چى بكا؟ نه‌يده‌زانى . كارداره‌كه‌ى له‌مدبه‌قى را هاتبوو مه‌جۆعمه‌كه‌ى بردبووه ژوور له پيش مرادى دانابوو ، حاجى بايز گه‌رابوووه ژوورى ، دلئى وه‌كوته كوت كه‌وت ، حاجى سالا رووى تيكرد و كوتى :

«دهی براله ئه وهش کاک مراد و ئه وهش دایک و بابی، جا پیمان بلی چ

باسه؟»

حاجی بایز چاوی له مه جو عمه ی پیش مرادی بریبوو، زمانی بۆ ده میکی لی

تیکه ل بوو.

«وه لاله ی! یه که مین پیم خۆش بوو چاوییان پیک بکه وی، دوامینش کوتم

به لگوو به قسه ی دایک و بابی بکا و له شاخی بیته وه، بۆ خۆم بهر عۆده ی ده بم

عافووی بۆ وهرده گرم.»

حاجی محهممه د کوتی:

«مالت ئاوه دان بی یاره بی حاجی ئاغا!

حاجی ساله کوتی:

«ده ز زۆر مه باره که خۆ وه لاله ی ئه مینش پیم حه یفه، پیاویکی ئاوا

چاک، پرووت و ره به ن له شاخان دا بمینیته وه.

برپیک دیکه یان قسه کرد، حاجی ساله کوتی:

«جا باشه با چیشته که سارد نه بیته وه، فه رمون.»

ده ستیان بۆی چوو. حاجی ساله زۆر چاکی حاجی بایز ده ناسی، زوو زانی

درۆیان ده کا، چی دیکه ی له دوا نه دا.

حاجی بایز کоте کوتی دلێ حه جمینی لی هه لگرتبوو، ده یه هویست قسان بکا

هه تا له په نا قساندا بریک ئه هۆن بیته وه. خات زارا به قیژه و هه را خۆی ده

ژوور هاویشته، ده ستیان له سه ر پاروی ماوه، به پرتاو خۆی به ژوور دا کردبوو

به دوا ی ویش دا خیزانی حاجی ساله و میری هاتن.

«هه ی بی شه ره فا!»

خات زارا پرووی ده حاجی کردبوو، به سه ری دا ده یقیژاند، «هه ی خیری، جا

چۆنت دل هات؟ تف تف.»

په یتا په یتا تفی پیدا ده کرد.

«چ بۆه زارا کچی ئه وه چ ده که ی؟»

تیکرا چاویان ده ره پریبوو.

«ئه وه چ بۆه، ژنه تیوه ئه وه بۆوا ده که ی؟»

حاجی بايز مردبوو، نه مابوو، زمانى وه ستابوو، ليوه له رزه و چهق و چو
دايگرتبوو، پيلووى چاوى چليان ددا، ده رجا ئاره قه له نيو چاوانى نىشت.

«كوڤه ئه و بى شه رفه چيشتى ده رمان داو كر دوون! هه بى شه رفه.»

هه را هه را و قيژه قيژ ساز بوو، هه ر سيكيان له جيى خويان قيت بوونه وه،

حاجى ساله كوتى:

«كى ده لى؟»

«به دى ديتوويانه، هه بى خيڤى.»

مراد هه لى كيشا ده مانچه و گوراندى:

«دا لاجن با ئه و سه گه بى به قوربانى گوله ئيكي بكه م.»

حاجى ساله خوئى هاويشته نيوانيان.

«كوڤه كاك مراد كوڤه بوخاترى خوداى راوهسته.»

دهستى مرادى دانوانده وه خوار، ئه و جار بو خوئى رووى ده حاجى بايز كرد و

تيى راخوراند.

«هه بى ناپياو، جا چون له ماله من دا كارى وا ده كه بى؟ وه لاهى جيى تي لى»

گه ريم بنتكووژى.»

حاجى بايز كه وته خو، به لاقى حاجى محهمه دى نووسا.

«كوڤه حاجى محهمه دى به خاترى خولاي! به خاترى ئه و پيغه مبه ره بى،

مه هيله، مه هيله بمكووژى، كوڤه گووم خوار د.»

ترس ده خويدا پيچا بووه، وهك شهق شهقه ده له رزا و پهنگى دم وچاوى سپى

ده چووه، مراد چه ليكي دى گورانديوه:

«حاجى ساله به رم ده با ساردى كه مه وه، سه گى وا.»

حاجى بايز پيلاوى حاجى محهمه دى ماچ ده كرد. «كوڤه حاجى گيان! به

قوربانى ئه و كه وشانه ت بم مه هيله، غه له تم كرد.»

دهستى به گريانى كرد. خات زارا دهستى بيكر دبووه.

«هه بى نامهرت كه ن، جا چون نامرى!»

هينديكيان مراد ئه هون كرده وه، بابى و حاجى ساله تكيان ليكر د،

نه بى كوژيت.

كاردار سى چواريكيان هاتبوونه ژوور و چاويان له ئەو روداوه سهيرهى ده كرد.

كه له باب له چوارلاى گهدهى را دهستان به خویندن كرد، دوو سى پارچهى تهنگى هه ور له سووچىكى ئاسمان وهديار كه وتبوون، كهس ئاگای لى نه بوو كهنگى و له كوئى را هاتبوون.

چه ليكى ديكه دايك و باب و حاجى ساله و مهحمودى دهناميز گرت، سوارى ئەسه كوئى بو، ئەز نه ئاورى ليداناوه، جووتيك چاوى رهش دهسیرهى خويان گرتبوو، دلان پيكابوو، چاوى مامزىكى دهشتى ههرايهر بوو، بزىكيان هاته سهه ليو، ركيفى له ئەسهپه كوئى دا، هۆره بايهك بوو بهرهو بنارى چياكان تيههلبوو، ههتا له چاوان ون بوو له رهى ئاغبانوو و يالوپژى كوئىتهى چاويان به دووى خويان داكيشا.

دهمهى سهه ركيوان شابازىك بوو، باشوويهك بوو، هه لويهك بوو لوورى شيو و خپ و گوندان دهبوو، چرنووكى تيز و قايمى له هه موو شتىكى توند ده كرد، يه كشه وه تاريك و روونى به يانى دهستى پيكر دبوو، پرووشه و كرپوه له هه ورى بۆر دا پژانه وه خوار، ئارده لوكه بوو دهبارين، پوله كهى سى بوون ده پژانه سهه سيخمهى زهوى، ههتا به حال وهلاتى سى كرد بارى، دوايه لى كرده وه، ههتاوى مات له نيو جهغزى هه وراندا خوى راپسكاند، تيريزى خسته سهه زهوى، ئاسه وای به فرى لى نه هيشته وه، دوو كه لى مالان باقه باقه تيكه لى هه ورا ن دهبوون، بۆنى ئاوردوى سوتاوو، نانى تازه، بۆنى پهين و پالى بهر مالان كه هالاويان لى هه لدهستا، هه موو شوينىكيان داگير كردبوو، پاسارى پۆل پۆل و به له ز له ئاسمانى بۆر باودا دههات و چۆ دابوون، له سهه لكوپۆپى دارى بيگه لا ده نيشن، پر به دى ده يان چريكاند، ميرمنا لى بزۆز و هار به قۆچه قانى به ردىكى تيهه لده كردن، تيكرا فره يان دههات، دوورتر له سهه گوئسو انهى مالىكى يان تهويله يهكى هه لده كورمانه وه، له وئيش حه جمينيان نه ده بوو، به ره وه هوره بۆر هه كان هه لده فرينه وه، پاش ده ميكى لورى پهين و پالىكى بلاو ده بوون. پياوى پير له پهنا ديواران هه لده توتوته كان، ده سحيبى رهنگاو رهنگيان هيدى و له سه ره خۆ ده گيړا، جغار ه يان هه لده به ست و

يېكەۋە قسەيان دەگرد، لاو و ميړمنال ھينديك دورتر له وان سەرقالی ميښين دەبوون، ھەرا ھەرايان گەرەكە مالیک دەرویی، پیریژن نەوہکانیان، لە کۆل دەبەست، لەبەر دەركیكي ليك وەكو دەبوون. شەو درنگانیکی میوانی مالە ئەحمەد چاوەشی ببوون.

«کێیە؟»

«میوانی را دەگرن؟»

«فەرموون مالە خۆتانە.»

«دەركەى ليكردبوونەو.»

«فەرموون، بەخیرین.»

بردبوونی ژور، دیواری دیوہکان بۆر و ئامال پەش بوون، تەندووریک لە نیوہراست ژووری ساز کرابوو، دوو سە مندال لە دەوری نوستبوون و پرخەیان دەھات.

خیزانی ئەحمەدی کەوڵی ھینا و نان و پیخوری بۆ دانان، دۆژەنگ لە میچی ژووری شۆر ببۆو، دوو سە داوہ جالالۆکە لە قوژبنی دیواران پەش ھەلگەرابوون.

بۆ خەو، ئەحمەد بردنی دیویکی ھینديك خاوينتر.

پەشکۆخان و سەروانە شیتە دوو شەو و پوژ بوو بە دوايانەوہ بوون؛ دى بە دى و شاخ بە شاخ شوینیان ھەلگرتبوون، نەیان ھیشتبوو ژاندەرم وەچان بدەن. سەروان دەیزانی بیئو قەدەریکی دیکە تێپەریت و زستان بەسەر دابیت لەو وەلاتە شاخاویە چیان پیناکریت و دەبى دەستە و دەستان بگەرینەوہ. جا بۆیە قەرە بە قەرەیان ھاتبوون، لە تەواوی دى سەر رییان مال پشکنیان کردبوو، مال بە مال گەرابوون، لە خەلکیان دابوو، بۆ ترساندنیان گوللەیان بەسەر ھەلتۆقاندبوون.

کریوہ تازە دەستی پیکربوو، فەتاح لە خەو ھەستا، چاوی ھەلگولۆفی، عەولای دیت لەبەر پەنجەرە دانیشتۆت و چاوە لە حەسار دەکات.

«عەولای ئەدی بۆ نۆبەى ئیشکی من ھەلت نەستاندووم؟»

«عەولای ئاوری لیداوہ و سلاوی ليكرد لە پاشان کوتى:

«خەوم نەدەھات.»

دەنگى نزمى خىزانى لە تەويلە را تىكەلى بۆرەى مانگايىكى هات.

«دەلىيى چى كابرا؟ ئەو دەيم.»

«لە مانگاھەى گەرئ، خىرا وەرە كارم پىتە.»

ژنەكە دواى ماوھەيكى كورت هات، دەستى لىك دوور راگرتبوو، بەرى
ھەرتىك دەستى ديار بوو تازە خەنەى تىدابوون.

دەلىيى چى؟ چىت دەوئ ئىستا بە چاكى نەم دۆشيوھ.»

سرت و خورتىكيان كرد، ژنە خىرا چۆوھ مەبەقى، كوليرە و پىخۆرى بۆ دە
دەسرىكى پىچان و بۆى ھىنان.

عەولا و فەتاح ھاتبوونە ھەسار و خەرىكى مال ئاوايى بوون.

«كاك ئەھمەد ئەو زەھمەتەى ناوئت، پىخۆرمان پىيە.»

«جا زەھمەتى چى، ناقابىلە.»

«كاك ئەھمەد تكات لىدەكەين تەنانەت بە مال و مندالىشت بلى باسى ئىمە لە

لاى كەس نەكەن ئەوشۆ ليرە بووين، دەنا تووشى چەرمەسەرى دەبن.»

ئەھمەد بزىكى هات و كوتى:

«ئەرخەيان بن، ئەگەر ئىزنم بەن، شتىكو لىدەپرسم.»

«فەر مو.»

«دەوھەوئت بۆ كوئ بچن؟»

چاوتىكيان لىك كرد، عەولا كوتى:

«ئەگەر راستىت دەوئ دەمان ھەوئت بچىنە قالۆى شىخان مالە فەقى

ھەسەنى.»

«جا چاكە بەلەدن.»

«ناوھللا دەى بىننەوھ.»

«جا چۆن دەبئ، پىگاو بەو زستانەى لى ھەتەلە دەبئت، سولەيمانى كورمو

لەگەل دەخەم، پىو نىشان بدات.»

«سولەيمان! سولەيمان!»

«بەلى بابە گيان!»

لاويكى رەقەلە لە ژوور ھاتە دە.

«سولهيمان وهپيش كاك عهولا و كاك فهتاحى دهكهوي ههتا قالوي
شيخانيان لهگهال دهجي و دهيان بهيه ماله فهقي حهسهنى.»
عهولا كوتى:

«كاك نهحمهده لهوى گهرئ بؤخومان ههر چؤنيكى بيٽ دهيؤوزينهوه.»
«لهوانهيه له رپيه تووشى ژاندهرمان بين ، پيم مهسلاهت نييه نهومان
لهگهال بيٽ ، ئيوه ههر شهوي ليم وهژورور كهوتن زوو زانيم دهبي نهوانهيه فهقي
حهسهن باسى بؤ كردوم بن ، نهخر ئيمه پيكهوه زور برادرين ، دواميني نهوهش
خؤ نهنگؤ ناتوانن بچينه نيو ديى ، دهوناسنهوه و راپورتوو ليدهدن ، وا چاكتره
سولهيمانو وهپيش كهويٽ و نهو بچيته مالى فهقي حهسهن و تيى بگهينيت.»
«جا زور باشه.»

سولهيمان به پي و قوچاغ وهپيشيان كهوت ، له ميگره پهپوله لهسهر كانى
ماران عهولا و فهتاح دانيشتن. سولهيمان بهسهر راسته رپيى دا رويى ، دوور و
نيزيكي قالوي شيخان ببوو ، وهلات به يهكجاري پووناك ببوو ، با ههورى
دهوران دهورى ههتاوى رامال دابوو.

رەشكۆخان لەمىژ بوو بە دووربىنى چاوى تىبرىبوو ، لهپشت داره گويزيكي
پير و گهوره خوي حاشار دابوو ، چي واي نهمابوو سولهيمان بيگاتى ، ليى
دهرپهري ، سولهيمان داترووسكا.

«وهره پيش كوره برانم.»

بهدلله لهرزه بؤ لاي چوو.

«خيرا به دهى وهره ئيره.»

سولهيمان گهيشته بهرامبهري ، كهسى به غهيري رەشكۆخان نهديت ، چاوى
رەشكۆخان ترووسكهيان دههات ، مووى سميللى دانهمه ببوون.

«نيوت چييه كوره؟»

«سولهيمان!»

«خهلكى كوي؟»

«خهلكى قالوي زهندانم.»

رەشكۆخان چاوى لهو بهر نهوبهري خويان كرد و پرووى تيكردوهوه.

«لهچي دهگهرئ نهوه؟»

سولهيمان بريك دور دؤنگ ماوه.

«دهچوم، دهچوممه قالوئ شىخان كارم ههيه.»

رهشكوخان ليى چو پيش و دهنگى نزم تر كرد.

«راستيم پى بلئ هاوالهكانت نهديوم؟»

«هاوالهكانت؟»

رهشكوخان چه ليكى دى نهوبهر و نهوبهري چاو ليكرد و ههنگاويكى ديكه لى

هاته پيش تر.

«دوو نهفهرن، ليك هه لبراوين، نهت ديون؟ يهكيان نيوى عه ولايه و نهوى

دييان فهتاحة.»

«سولهيمان نهرخهيان بو.»

«با له گه ل من بوون نهوه له سهر كانى ماران دانىشتون.»

«زور چاكه، زور له ميژ بوو لييان ده گه رام، نهدى نه تو بو كوئ دهچوى؟»

«دهچوممه ماله فهقى حه سهنى بانگم دهكرده كن وان.»

«دهى زور باشه.»

به دهست ئامازه دى كرد، ژاندهرم و پياوه كانى له پشت ته پلوكيى را هاتنه

دهر، سولهيمان دهست و پيى لى تيك چوو، حه په سا، دوو ژاندهرم ده سبه جي

گرتيان سهروانه شيته كوتى:

«بيبه نى پاسگاي قالوئ.»

خومخومى كانى دههات، كه ناره كانى پر له زره پنگ و سى سوو بوو،

كړيوه دى به يانى نىشتوو له سهر دهوران دهورى كانى، خوى نه گرتبوو توابوو.

چوار لايان ليگرتبوون، هه تا به ته واوى دهره تانيان لى نه برين خويان

ئاشكرا نه كرد، گوره دى سهروانه شيته دهنگى داوه.

«خو به دهسته وه دن، دنا دابيژ دابيژ ده كرئ.»

هه تا ئاخري فيشهك به شهر هاتن، به ره بهرى نيوه روپه هه رتيان به

گولله دى ژاندهرمان پيكان.

هه ور چوار وهرزی سال دین، گه وال گه وال، سپی سپی، بۆر بۆر، پەش پەش له زینوی رینکه دەبن، لیکده هالین، تۆپەل دەبن، پان دەبنه وه، درێژ دەبنه وه، شالای بۆ دینن، دهگۆرینن، به سهری داده دەن به لکوو، ئەه به لکوو ئەویش به چۆک دابینن، به لامقه نیدی ههروا وهک جارن، وهک هه میسه سه ره به رز و گه رده نکهش لیبان راساوه، سهری له ناویاندا هه لبریه.

زستان جاریکی دی خوی به سه ر سروشت داسه پاند، پەشانگی له هیچ شوینیکی نه هیسته وه، چه لیک دی گرم و هۆری داپسانی کهوی و رنو له چیا ئاسته مه کان، گر مژنیان ده شه ودا، ته نورهی تیکرای سهدان دیوی به سام بوو. به فر کلوو کلوو ده باری، جی جی هه تا چه ند گه زان ده که وته سه ر یهک و میرگ و زه به ن له ژیری هه تا درنگانیکی ون ده بوون.

بای سه ر سه ر تاژنگی به ژانی ده وه شاندا، پێش ئەو به فره قورسه دوو جارن مراد ده بۆسهی ژانده رمان که وتبوو.

چه لیک له گردی هیلانه تاسان، چه لیک له کانی سپی، وایان لی راسابوو نه بیته وه، پلینگ بوو ده جه غزی چه قه لاند، یهک ته نه به ره نگاویان ببوو، رووی تهنگی ده هر لاییکی ده کرد جووقه واری لیده برین، قه تیان شتی وا نه دیبوو، نه یانده زانی کهنگی و چۆن جی گۆرکی کردۆه. چوست و چالاک، ماریک بوو به شاخی دا ده خوشی، پلینگ بوو له ره وه زه به ردان را قه فازی داویشته.

«پشت له هیچ قوشونیکی ناکاته وه!»

«چاوی له هیچ ئینسانیکی ناترسیته!»

هەلۆ بوو لە ئاسمانی هەراودا شابالێ کردبوو، قەندیل بوو سەرکەش و
سەخت راوەستا، بادیناوی بوو هەموویانی دەگێژاوی دا نوقم ببوون.
هەرتک جار ڕەشکۆخان و سوارەکانی بە هانای ژاندرمان هاتبوون، بئێسەم
لە سەر بئێسەم بۆ پاساگانێ دەرووبەر کرابوو و لێکدا لێکدا نیرو هاتبوو.
«مراد لە گردی هیلانە تاسانە، دەورەمان داوە.»

ژاندرم زینجیر لەمە بە شوین یەکدا هات بوون، لە هەموو لایەک،
ڕەشکۆخان و پیاوەکانی بە تەمای هەلگەران بە شاخی بوون، هەر گوللە
مرادی یەکێتی سەلار کردبوو، چەلێکی گوللە وەنێو چاوانی سواری پەنا
ڕەشکۆخانێ کەوتبوو، ئەسپ و سوار هەرتکیان سەلار ببوونەو، دەسبەجێ
فەرمانی دابەزین و چەپەر گرتنی دابوو، نە ژاندرم و نە سوارەکانی ڕەشکۆخان
زاتیان نەبوو هەنگاوێکیش بچنە پیشتر.

هیچیان نەیانەزانی لە پەنا کێهە بەردی دا یا دەنێو کێهە شکێر و قەلشە
بەردی دا یا لە پشت کێهە دەوێکی را پێوهیان دەنێ، چەند نەفەری لێ
کۆشتبوون. ڕەشکۆخان و سەروانە شێتە فەرمانیان دابوو و یگرا هیرش بەرنە
سەر، لە هەموو لایەکەو بۆی چوو بوون، کەس نەیزانی چی لێهات، بەکوێ دا
رۆیی، ئاسمان هەلی لۆوشی، حەرز قووتی دا، چۆن دەرباز بوو، هەر
ئەوێندەیان زانی لە تەشکی کێوێکە کە لاکێ سێ ژاندرمان کەوتبوو، لە
دوورەو قامیشەلانی سەر جۆگە ئاوکە ی داوین شاخی دەلەرێو، گورجی لێی
وەر ببوون، ئاوریان تێبەردابوو، سەدان تەفەنگیان پێوێنا بوو. دوو شەو دوایە
راپۆرتیان دابوو ئەو لە کانی زەردی دیتراو!

سەید نەجمە هەرتک جارێ هەستی کردبوو دەسیرە ی تەنگی مراد دایە،
هەرتک جار ژاندرمی لەو لای ئەنگاوترا بوو، نووزەیان لێبەرا بوو، زۆری
بئێسەم بوو بۆ لەوی نەدابوو، چاوەنۆاری هەلێک بۆ ئەنگاوتنی مراد مابوو.
ڕەشکۆخان، پێشی دەخواردو، لێوی دەکرۆشت، نیوچاوانی گرژ و تالی ترسی
دەخستە نیو سوارەکانی، بەسەر شوێی وێرای ژاندرمان دەگەراندو پاساگیە،
هەستی تێک شکان، هەلۆل بوون، سووک بوونی خۆی دەکرد.

«دوینی شهو ناردویه تی سهر پاسگای شین ئاوی، داوای پیناکی لیکردوون!»
«کوره شتی چاک بلی، جا چۆن ده ئیو ئه وه هموو ژاندهرم و سوارانه دا
چۆت؟»

«بابم خۆ ئه من و ئه تو نین، ئه وه به ئاسمانان دا ده پروات، کهس نای بینی.»
«دهی چاکه چیان کردۆت؟»

«ئه وه جوۆرهی ده لاین ژاندهرم بۆیان نه ناردۆت، دوو شهو و روژ لییان
دامه زراوه ههرچی جووله کردوه له جوولهی خستۆت، له ئاخری سهر ژاندهرم
به ترسه وه له سهر شوۆرهی بانی سهراسوویان کردوه، ئالاییکی سپیان هه لداوه
و بۆله کهیان بۆ ناردۆت.»

«ههی چاوی سهرم بی مرادا! ههی له منت کهویت، مراد گیان! دهی باشه ئه گهر
وايه ده بی ئیستا پولیکی زۆری هه بی.»
«کوره نه وه لالا! ههر بۆ ئه وی شهو هه مووی ده ئیو خه لکی کۆنه لاجان دا بلاو
کردۆته وه.»

«ئهری مام هه سه ن چییه؟ ئه وه بۆ وا په رۆشی؟»
«کوره جا بلیم چی، به سه رت دار و نه دارم ئه و پازده سهر کاوپه بوو له
حوسینی مام که ریمیم کربوو، روژیکی کابراییکی عه جه م له گه ل گورووبانه
په شه لیم وه ژوور کهوتن و کاوپه کانی لی کریم، گورووبان کوتی:
«ئه وه پوورزاهه و بۆ خۆم ده سه ته به ری پوله کهی ده بم، ئیستا ئه وه دوو مانگه
ئه وان سوار و ئه من پیاده، دوو که ره تیش چوومه پاسگایه، هیندیان لی داوم
نه بیته وه.»

«ههی بی به لا بی ههی، ئه دی ئه وه بۆ لی ره دانیش تووی؟ هه سه ته برۆ مرادی
بیینه وه، شه رته دوو روژی ناکیشی بۆت ده ستینی.»
«جا بلی شتی وا بی؟»

«ئهی چۆن براله خۆ ئه من به قه ستیت وا پینا لیم.»
ناوی مراد لیزمای سهر به هار بوو له شاخی ده هاته خوار و لافاوی پووش و
هه لاشی زولمی ژاندهرمی له گه له خۆی راده دا.

سەر له ئیواران ئاسمان ڕەش باو دەبوو؛ خۆلەمیڤشیان بە چروچاوی دا دەکرد، بۆر بۆر. کرێو و پروۆشه لووت و بزوت دەستی پێدەکرد، وردە وردە دەنکهکان درشت دەبوون، سەمایکی نەرم و جوانیان لە ئاسمان دەست پێدەکرد، عشوہیان دەنواند و دەکەوتنەوہ سەر شان و پیلی ھەموو شتیکی. شەوانە چەق و لووری گورگان تا دوور دەڕۆیی گرد و گۆلی بەیانان زریقین ساز دەبوو، تیشکی خۆر لە سەر ئاویڤنەیی بەفر لە چاوانی دەدا، دار پووتەن و کز سەریان دەبالا خۆیان نابوو، دەبیریکی قوول پۆ چوو بوون.

دەچۆ ھەر دێیکی تین و تاوی بەھاری لەگەڵ خۆی دەبرد، لە دەوری ئاپورەیان دەبەست، چاویان دەچاوی دەبری، سفرەیی دایان بۆ ھەلدەپرشت.

«کاک مراد! ئەو ئیستیواری پاسگای پووش ئاوی برستی لە خەلک بریوہ،

مالە خالەم لەویندەرین دەیانگوت ھەراسی پێ ھەلگرتوین.»

«کوپە کاک مراد! بە خاتری خولای؛ ئاوا بە ئاشکرای مەچۆ نیو دایان، نەکا

لێت خەفتابن، دەلین دەولت پوولیکی یەکجار زۆری بۆ سەرت داناوہ.

مراد زەردەیی دەھاتی، دەستی لە سەر شانی دادەنان، لایان میوان دەبوو.

بەیان بەربوون لادییکان ئەسە کویت و سوارەکیان دەدیت، بە وینەیی بای

سەر سەر بەرەو سینگێ چیاکان تی ھەلدەبوون، ھەلدەفپین، روو بە ئاسمان

ھەلدەکشان، لەسەر سەری قەندیل دەسووران، جوانی لێ ورد دەبوونەوہ،

ھەلۆیکی رەشیان دەدیت بالەکانی کردوونەوہ، تیرپۆژی خۆر لە سەر شابالی

ترووسکە ترووسکیتی.

ئاو چۆرە لەبن پێی بەفران دەستی پیکرد، خورپە خورپە و خومخۆمی جۆگە لە

ھەموو شوینیکی وەدیھات، گول و گیا سەریان وەدەرنا، سروشت گورپاوە،

رەپستە و ئاوەنیا لەدیبەری دایان لە ژیر بەفری قورس دا قوتار بوون، لک و

بۆی دار و دەوہنان دندووکیان دا و سەر لە نوێ خوین لە دەماری ویشکیان

وہکول ھاتەوہ گەلوازەیی بالندان لە ئاسمانی سەر سەری مەزرا و دیھاتان لە

بەیان را ھەتا شەو دەبیندران. قاسپەیی کەوی گەراوہ لە گەرمین بۆ دینتەوہی

یار، وەلاتیان لە بیرە خەو ھەلدەستاند.

ۋەرز توند و بە پى دىن و دەرۋن، زۆر چەلان ھەستىيان پىناكەين، دەنيو
 دونىاي زەينى خۇمان دا دەگىر كەوتووین، ئاگامان لىبراۋە. لەو ھەموو جوانى
 سروشت، ئاگامان لە ئاوس بوون و زاو زووى زەوى نىت، ھەزاران گول لە پەنا
 يەكتر، لە پىش چاومان سەر ھەلدىنن، بزەيان لەسەر لىو، پىمان پىدەكەنن،
 بانگمان دەكەن، ھەراش دەبن، رەنگيان تىكەل دەبىت، ولات دەخەلى، ئاگامان
 لى نىت! بەرە بەرە زرد ھەلدەگەرىن، ھەلدەپرووین، سروشت لە گەشە
 دەكەۋىت، بىرى لى ناكەينەۋە، ھەر كەسە دە دنيايكي بەرتەسك و چكۆلە
 قەتيس ماوین، ژيان لىمان دور دەبىتەۋە، كەچى بە دواى تراۋىلكەين! ژيان
 چىيە؟ خواردەنە؟ زۆر خواردەنە؟ نوستنە؟ چىيە؟ ئەوانە ژيانن يا كەرەسەى ژيان؟
 رۆژى وابوو تۆف و تەپ و مژ دەسبەجى زىنوۋ ملەى كىۋانى دادەگرت،
 ھەلىدەكردە بايىكى سارد و بە تەۋژم، گژە گژى رۆژى رىيە دەپۆيى، سەرما
 پاشين دەستە ملانى لەگەل تين و تاۋى ھەتاۋ دەكرد، جەستەى ناسكى گولانى
 ۋەبەر قەمچى دەدا، ھەتا بنارى چياكان دەھاتە خوار، تواناي لىدەبرا و
 تىكەدەشكا، گەرما ھىديكا، ھىديكا قشونى نارىدبۆە سەرى.

دشت و جىي ھەراۋ زووتر گەرم داھاتبوون و ھەوارچى چىغ وو چادريان لە
 ولاخان نابوو، مىگەلە مەريان ۋەپىش خۆ دابوو پوويان دە زۆزانان كرىبوو.
 لوورەى بلوۋرى شوآن جارىكى دى ھاۋچرى، قاسپەى كەو و شوۋرەى
 جۆگەئاۋان بوو، كەرويشك زاۋزوويان كرىبوو، فەرخەيان خەپالە و
 خوینشیرن دەھاتنە بەر كولانەيان، چالووك سەر و پۆتراكيان بە گولى پەمويى
 رازابۆۋە، گولە مىلاقە باۋەش باۋەش جاپرە گولانيان سوور داگەراندبوو، بزە
 كىۋى شاخيان گەرەتر و قايمتر لە پار ببوو، سەر چلووكى گيا و دەۋەنيان
 ھەلدەقرتاند، سەماى ھەزاران پەپوولە كە نەخشى گوليان لەسەر بال
 ھەلكەندرابوو و بەشنە بايىكى باليان دەلەرزىنەۋە، تىكرا غەمزەى بەھارى
 كوۋىستان بوون. ھەوارگەى حاجى سالە ئەۋسال كوۋىستانى قەندىل بوو، لەسەر
 كانى خودا، رەشمال چلە بەنان لە پەنا يەكتر ھەلدرايوون، پەچە مەرپوۋ بە

قەندىل ۋە پىشت لە چادىران ساز كرابوون. ئەوسال زووتر لە سالان ھاتبوونە ھەوار ۋە مەريان بە سىنگى قەندىل ھەلگەرابوو.

شەويكى فېنك ۋە خۇشى بانەمەر بوو، كزە بايىك بلىيسەى ئاورى بەرخىۋەتى حاجى دەلەرزاندەو، بلىيسە خوار ۋە خىچ دەبوون ۋە شەبەقىان لەسەر دەم ۋە چاۋى حاجى ۋە ميوانى جىي دەگورى.

حاجى سالە گوۋى بۇ قسەى ميوانەكانى ھەلخستبوو، نىو نىۋە قسىكى دەكرد ۋە ئەزەنە مژى لە قەننەى دەداو، چاۋى دەكوگا ئاۋەر كە برىبوو. حاجى بايز ۋە سەيد نەجمە بەرامبەرى دانىشتىبون ۋە نۆبە بە نۆبە قسەيان دەكرد.

ھەوارچيان ھىچيان بۇيان ھەيان نەبوو باسى چ دەكەن، لە رووداۋەكەى پاييز ۋە حاجى بايزيان نەدىتبوو ۋە پىيان وابوو نىوانيان بە يەكجارى تىكچۆت ۋە ھەلبەت ئەوشۇش ھەر لەبەر بەش كىردنى مال ۋە داھاتيان ھاتبوو.

حاجى بايز قەننەى بەردەمى لادا «بىرالە حاجى گيان! ئىمە چاكەى تۆمان دەۋىت، ئىستاش ھەتا دەرەنگ نەبۇ ۋەخۆ كەو بە لە دەستمان دەرەنەچىت، دەى دەلىي چى؟»

حاجى سالە ھەناسىكى ھەلكىشا ۋە كوتى:

«جا بلىم چى؟ ۋەللاھى تى ماوم، جابىتو بە قسەشوو بكم، ئەو كارە چۆن بىك دىت؟ خۇ بۇخۇتان لەمنى چاكتر دەناسن، دەلىي مەلى داۋ دۆزە، خۇ بەخوداى بىتوۋ شك بكات خاكم بە توورەكان دەكىشىت.»
سەيد نەجمە كوتى:

«حاجى گيان دەرەنگ يازوو ھەر دەگىر دەكەۋىت، جا بۇ خەلاتەكەى بۇ تۆ نەبى، بۇ لە كىس خۇتى دەدەى؟ خۇ بە جەدم ئەمن چاوم لەۋەى نىيە، ئەۋەندەى تۆلەى سەيد ھەسەنى لى بكمەۋە بۇ من بەسە.»

حاجى سالە ھاۋارى كرد:

«مەھموودا! كورە ۋەرە رىزىك چا بىنە.»

مەحمود گورج ھات. نىسىيى لەبەر تريفھى مانگەشەو و شەبەقى ئاور ببوو بە چەند دانە.

حاجى بايز كوتى:

«حاجى ئەو ئىستا متمانەى بە تۆ ھەيە و شكت لىناكا، ئەو ھش نەبىت بەو زوويانە دەگىر ناكەوئىت، لەوانەيە لەجىيىكى وەبەر پشكوژى بىت و لە ھىچ و خۇرايى خەلاتەكەش بۆ ئىكى دىكە بىت.»

تەماح نىسىيىك بوو وردە وردە خزا نىو گيانى حاجى سالە.

شەو شەق ببوو، ميوان لە خىوئەتى گەورەى ميوانان پرخ و ھۇريان دەھات، ئاور خومارين ببوو، دەم دەمە قرچىك لە بزووئىكى دەھات يان بە و يكەوتنى شنەى نىو شەو باپووسكە لەسەر سكلان لادەچوو؛ گرشە گرشيان ھەتا دوور دەرئويى.

بۆمە ئىلى بەيان لەگەل ساز بوونى شلقەى مەشكان لە رىزە چادرى خوارەو، حاجى بايز و سەيد نەجمە ئەسپيان تاو دا و لە ھۆبەى دوور بوونەو.

وھلات پووناك ببوو، شەنگەبىرى بە تريفھ و پىكەنين بەرەو ھەوشەى مەر و دەدر كەوتن، مىرى لە دوورەو سوور دەچوو، گولە مىلاق بوو وەرئ كەوتبوو.

حاجى سالە ھەتا بەيان خەوى لىنەكەوت، يەكبىن لەجىدا جىنگلى دا، بىر و ھەزرى جۇراوجۇر ھاتبون و پۇببون، شەر لە ناخىو ساز ببوو، ئەوھى بۆى گرىنگ بوو مان يا نەمانى مراد نەبوو، ترسى لۆمەى ھەوارچيان و خەلكى بوو، دەبىر ئەوھى دابوو كارەكەى بە چەشنىك پىك بىنى ماوھلى نەبىت دەرچىت، دەنا كەسىكى ترسى لە دەولەت بەو ھەموو ژاندەرمەى نەبى و ئاوايان تەنگە پى ھەلچنى، كەسىكى وەك حاجى سالە بۆى چ نىيە، شتىكى برىكى دل پىخوش بوو ئەوھ بوو، دەيزانى لە گۆشىكى دللى مرادى، مىرى جىبى خۆى كردۆتەو.

هەتا نۆیژى نيوەرۆ لە چادى نهاتهدهر و راويچكهى كرد، به چ بيانۆكى بيكيشيته ئيره، چهلى وابوو لهو برياره پهژيوان دهبووه، ديسان تهماح شالاولى ديناوه.

لووره بلويزى شوانىكى له دوورهوه دههات، ههتاو له تهشقى ئاسمان راوهستابوو.

«مهحموود! مهحموود! وهره ئيره كوپه بزانه.»

«فهرموو حاجى ئاغا.»

«به بيدهنگىكى ههلهدهستى دهچى مرادى دهبينبوه، پيى دهليى حاجى ساله زور نهخوشه و بهجىوبان كهوتوت، داواى ديتنى تو دهكات.»

مهحموود زورى پى سهير بوو، چاويكى له بهرى پيى را ههتا توقى سهرى ليكرد.

حاجى ئاغا! ناسازى؟»

«چيت پى دهليى نهوهى بكه، پيى بلئى دهيكوت هه چوئيى بو ت سپى شهو ليىم»

ميوان بيت كارىكم بيتى.»

شهنگهبيرى چهليى دى دهفرى شير دوشينيان له قولى كردبوو بهرهو بيىر دهرويشتن، سوارىك به پرتاو به پهنايان دا تيپهري.

مهحموود له تاريكوپروونى بهيان ههوالى ديتنى مراد و راگهياندى راسپاردهيدا به حاجى، ماندوو و شهكەت چوووه نيو چادى خويان.

ئهوى رۆژى حاجى به جيوبان له چادى خويدا كهوت، رۆژپهيران چهند پهله ههور له سووچىكى ئاسمان راوهستابوون، پهراويزيان زيىرنيشان كرابوو.

سهوه دهستى پيىكرد، ههوارچى تاق و لوق هاتنه بهر دهركاى چاداران و چاويان دهشاخىكى برى كهكويتتهى پيدا دههاته خوار، دوور و نيزىكى چاداران نهرمه غار هات ههتا حاندى رهشمالان، ميىرى له مابهينى دوو چاداران راوهستابوو، چاوى تيىريبوون، گرپه گرپى دلى دههات، مهحموود لهپيش ههمان دا بوو.

«بهخيزى كاك مراد، فهرموو دابهزه.»

گورج و گۆل دابهزی، ههوساری کویتتهی دا به دهست مهحموود و بۆخۆی ده گهوهی ههوارچیان دا ماوه.

«کاک مراد فهرموو چادری حاجی، له بهیانۆه چاوهپریتته، ههر باسی توۆ دهکا، زۆر ناسازه.»

مراد به بهردهمی چادران دا رۆیی، چاوی ده چاوی مییری هاوقا، لیك گریدران، سهری بهرداوه و لیی تپهر بوو، له چادری حاجی ساله وهژوور كهوت و سلأوی كرد و ههتا سهه سهری راوهنهستا.

حاجی له پریکی دلی داخورپا و پهنگی بزركا، بهلام زوو بهسهه خۆی دا زال بووه.

«هاتی كاك مراد، یاخودا بهخیری، دهترسام نهیی و ئەمن بمرم و نهتبینمهوه.»

«حاجی ئاغا ئهوه چ بوه؟ ناسازی؟ چاك دهبی ئیشاللا.»

«فهرموو دانیشه. مهحموود كوره به مییری بللی چای بیئیت.»

به دهست ئاماژهی به كهولیکی قاویبی و خاوین بهرامبهر به جیوبانهكهی خۆی كرد و فهرمووی مرادی كرد.

«دهفهرموو دهی كاك مراد.»

دهنگی دهلهرزاندوهه و نزم و نهوی تر له جاران قسهی دهكرد.

مراد تفهنگی له شان هیئا خوار و له سهه كهولهكهی دانیشته.

مییری كهشهفیك چا و قهندان به دهست هاته ژوور، سلأوی كرد.

«بهخیری كاك مراد.»

«سلامهت بی!»

مییری سوور ههگهرا، چای دانا و بسكۆلی كه كهوتبوونه سهه روومهتی به دهست دهژیر لهچكه سوورهكهی دا شاردیوه و خانومان گهراوه دهر، بوونی میخهك و عهتری لی بهجیی مابوو.

پۇلىك مېش يەك جى خۇيان بە قەندان دادا و لە دەورى سووران ، مراد بە پىشتى دەستى تاراندى ، كلوئىكى قەند ھەلگرت و دەزارى ھاويشت ، دەستى بۇ چايەكەى برد و ھەلگرت.

«ئەو ھاجى لە كەنگىو ھات لىھاتوت؟»

«لە دوينى بەيانىو ، بەسەرت گوز و گۆمەت تاووياو داي گرتم ، ئازاي ئەندامم دىشى ، زور سەيرە قەتم ئاوا لى نەھاتوت ، دوينى شەو يەك بين ئارەقەم كرەو ، ئىستاش لەبەر شتىكى لە دووم ناردى ، راستىكەت دەويت نەمدەويست زەحمەتت بدەم بەلام پىم خۇش بوو لە بابەت مەسەلەيەكى بت دوينىم.»

مىرى جارىكى دى ھاتە ژوور و ئىستكانى بەتالى بردنەو ھەر .

مراد كوتى : «فەرموو ھاجى گيان ! ئەمن دەخمەتت دام.»

«كاك مراد ئەمن لەوانەيە لەو نەخۇشى ھەلنەستەو ، جا بۇيە لە دووم ناردى چونكىنى بە پياوت تىدەگەم و متمانەم تەنيا بەتو ھەيە ، ئىستاش بۇخوت دەزانى مەر و مالاتم لەگەل ھاجى بايزى پىكەو ھەيە ، جا خۇ ئەويش چاك دەناسى ، ھەر بىتو شتىكم لى بىت دەسبەجى دەستيان بەسەر دادەگرىت و مال و مندالم بى بەش دەكا ، بۇيە پىم خۇش بوو دواى من ئەتو سەرپەرەستيان بكەى و ئاگات لىيان بىت ، نەھىلى ئەو خۇدانەناسە ناھەقيان لى بكا.»

يەك دوو چەل بە توندى كۆخى ، بىدەنگ ماو ھ.

«ھاجى گيان ! لە خۇرا دەترسى ، ئىشاللا چىت لى نايە ، ئەو جارىش خاترەم بە و پىويستى بە كوتن نىيە ھەتا ئەمن ھەبم ناھىلم كەس زولمىان لى بكا.»

جم و جۆل و ھەوارچيان كەتبوو ، دەنگە دەنگ و سىرمە سىرميان دەھاتە چادى ھاجى .

ھەور دەستى يەكترىان گرت و بەرەو مانگ رۆيشتن ، ماو ھەك دوايە لىي و ھەربوون ، بۇ ساتىكى دنيايان رەش و بەش كرد ، دەمىك دوايە ھەلپرانەو ھە كوتەى بۇ سووچىكى رىتارىيان كرد . ئەستىرە جريو ھ جريويان ساز بۇو ھ .

له دۆلى خوارەوھى ھۆبە، سېپىدار و سوورە چنار پتەو و قايم شانيان وەبەر رەشمالى شەو دابوو، رايان گرتىوو، عەترى سەدان گول و گىاي كوستان تىكەل بىوون، بە دەرگا و چىغى چادران دا لىيان ميوان دەبوون، لە مېرگ و كەماجاران دا گۆھ ئەستىرە دەرئووسكانەو، پىرمەي ئەسپە كوئىتى دەھات، مراد چاوى دەكوئىتى رەشمال بىرېوو، وردە وردە پىلۆي كەوتنە سەر چا، خەويكى قورس پفاندى.

مانگ لە حەلحەلەي ئاسمان پىي چەقاندبوو، گەگى بىوو.

رەشايىك بە پەنا چادران دا خوشى و تىكەل تاريكى بوو، بەكرە رىچكە رىيانى وەك بەرى دەستى دەناسى، سىنگى بىۆە مۆشەي ئاسنگەران، خوش خوش بلىند و نەوى دەبوو، بى ورنگان هەلدەھات و شىو خرى بە جى دەھىشتن، بۆ يەك دەمىش پوو خسارى شەمى لە پىش چا و لا نەدەچوو، لەخۆشيان ئەو دەمەي حاجى سالە بە سرتە بەلئىنى پىدابوو بىكاتە زاوى خۆي، قسەي بۆ نەكرابوو، بە دەستى دا نووسابوو و راي موسىبوو، دەسبەجى فرمىسك بزە لە گۆشەي چاوى وەدېھاتبوو.

«حاجى ئاغا بلىي لەو شاخە را خۆت فرى دە خوار تىنافكرم و گورجى خۆم

فرى دەدەم، ھەر شتىكى پىم بلىي لەسەر چاومى دادەنم.»

كە پىي كوتبوو دەبى ھەتا پاسگاي بەردەقلان ھەلئى و راپۆرتيان دەيەي، بۆ ساتىكى دلى داخوړپابوو، ھەستىكى ناخوش، جوړىك ھلۆل بوون، بۆشايى دەخۆيدا دىبوو، بەلام زۆر زوو راي دابوو.

قەندىل دەجەغزى تەپ و مژدا سەرى شاردرابۆو، مژ لە دەورى سەرى دەسوورا، ئەستور دەبوو، تەنك دەبۆو، بەحال تاپۆي قەندىل وەدىار دەكەوت و ديسان ون دەبۆو.

سىسرکە دەھات بىدەنگ بن، حىلەي ئەسپە كوئىتى بلىند بوو، دوو سى جارى حىلاند، مراد چاوى ھەلئىنا، تاريكى ئىستاش ژوورى رەشمالى ميوانانى دەلەپى خۆيدا رىكدەكوشى. گوئى ھەلخست، حىلەي كوئىتەي ناسىو، بلىند بىوو. گورجى ھەستا سەرى و پرى دايە تەنگى، حىلەي كوئىتەي بەسام بوو، ھاوار

بوو. فيشهك دانى خيىرا له خوئى بهست و خوئى خى دا، به پىرتا و هاته بهر دهر كهى چادرى، بهرامبهرى، تاريكى دهنئو دۆلعه كهى دا پيلى ليدهدا، ره شماليه كان رهشتر له شهو ده ياننواند، سه رمای بهرى به يان ته زوى به لهش دا هيىنا، كوئته لهو سه رى چادران يه كبين دهى حيلاند، سه ورپيكي زور توند له سه ر شاخان دهستى پيكرد، مراد چاوى ده پيپه لى قه نديل برى، سه دان تا پؤ ده هاتنه خوار، چاوى ده به رامبهر و ئه و بهر ئه و بهر ي چادران برپوه، ره شايى جي گورگيان ده كرد، شهش لايان لى گرتبوو، هررز و بو له ژاندهرم و پياوى ره شكؤ خانى هه لگيرابوو، به ره به ره ولا ت رووناك ده بوو، به غار چؤه لاي چادرى حاجى ساله، دوور و نيزيكي دهرگا هه راي ليكرد.

«حاجى! حاجى! ههسته ژن و مندا لان را گويزن.»

دهرگاي چادرى هه لداوه، جي وبانى حاجى به تال و شپىزه مابؤوه، سه رى سوورما.

«له كوئيه؟ بو كوئى چؤت؟»!

ژاندهرم لى هاتبوونه پيش، له لاي چادرى هه وارچيانيش را ده هاتن، ئيدى به جوانى ده يدينن، له هه موو لايه كه وه بوى ده هاتن، شهو به جاريكى دهرپؤژى دا تؤوه، ره نكيكى بؤريان لى ساز ببوو.

هات غار داته لاي ئه سپه كوئتى، جم و جوؤلى زورى ژاندهرمان لهو لاي را به ژيوانى كرده وه و له جيى خوئى رايگرت، چاره نه مابوو، كه نداليكى ديته وه خوئى تيهاويشت و لايان دامه زرا.

شريح و هوپى تفهنگان ساز بوو، به جاريكى هه وارگه شپىزه بوو، قرمه قرمى ره شاش و شريخه ي تفهنگان كوستانيان وه له رزه خست، گولله به ويزه ويز ده هاتن، وه چادران ده كه وتن و كوناو ديويان ده كردن، شه رپيكي مشتؤ دهس و نابهرابه ر؛ سه دان نه فهر به رامبهر به يه كيكي، هه لؤى تيژبال ده كه وهى قه لان دا. هه ر گولله زيژن و زيقه ي ژاندهر ميكي له گه ل بوو، وهك مار ووشه ي ده هات و پاده خوشى، رووى تفهنگى ده هه موو لاييكي ده كرد و چرته ي ليده برين، وه ها توندوتؤل و چؤست و چالاك جيى ده گوپى دهر فه تيان نه ده بوو بى ئه نكيون، لهو

كەندالە بۇ پەنا كەندالئىكى دىكە ، لە پەنا ئەو چادرەى بۇ چادرئىكى دى . بەرە بەرە لەو ژاندرمانەى لە داوئىنى قەندىل دامەزرايوون دەچۆە پېشى ، چادر ھەرتك دابىژ دابىژ كرابوون و بۇ كرووزيان ئاويئەى بۇنى باروت بوو . ئەگەر توانىباى ئەو ژاندرمانەى داوئىنى قەندىلى تىك شكىئىت و پال وەشاخى دات تەواو دەبوو ، ئىدى دە ئەوئەندەش بان باشارىان نەدەكرد و نەيان دەتوانى زەفەرى پېبەرن ، بەلام ژاندرم چىن چىن مەتەرىزىان گرتبو ، باشارى نەدەكردن .

رەشكۆخان لە مەبەستى گەيبوو ، لە پېش لووزەوئىك سوار لە لاي رۆژھەلات رابۆى ھاتن ، رەپ رەپانى سۆاران شەپگەيان وەلەرزە خست ، دەسبەجى لىيان دامەزرا ، وەك رېژنەى باران گوللەى ھاويشت ، كەس دەستى نەدەدەيت ، چۆست و چالاک دەى ئەنگاوتن ، دووم گوللەى شانى رەشكۆخانى تىك شكاند ، ئەسپى سەرسىمى داو وپراى سوارەكەى گلار بوونەو ، بە داوى ويدا چوار سوارى دىكە سەرنخوون بوون ، سوار قرۆقەيان پىكرا و بلاو بوون ، شەپكى پياوانە و ئازايانەى دەكرد ، خۇناوكە لە نىوچاوانى ساز ببوو ، بۇنى بارووت و بۇنى رەشمالى سووتاو بەسەر شەپگەيدا پان ببۆو گورە و ھاوارى سەروانە شىئە بۇ يەك دەمىش نەدەبپراو ، لە دوورەو ھەستابۆ سەر پى و بەسەر ژاندرمان دا دەينەراندا .

«مەھىلن ھەلئت ، لىي دەن ، بچنە پېشى.»

مراد سىرەى تىگرت و بىماوەلدان ئەنگاوتى ، سەروانە شىئە بۇ ھەمىشە بىدەنگ بوو ، وەرسووراو لە شاخى ئەوانى وئى داگرتەو .

سەيد نەجمە لەمىژ بوو لىي خەفتابوو ، سىرەى تىگرت و تەقەى لە تەفەنگى ھات و ھاوارى مرادى گوى لىبوو ، گوللە ئىسكى رانى تىك شكاندبوو . وەك پلئىنگى برىندار وەرسووراو ، سەيد نەجمە سەرى لەنىو كەندالەكەى دا شارذبۆو .

سى سەعات بوو دەورەيان دابوو و ھەر دەھات و زياتر دەبوون ، لە ژمار نەدەھاتن ، ھات و ھاوارى مېرى لەنىو چادران را دەھات ، خۇى لە دەست ئەوانەى گرتبوويان رادەپسكاند ، بە تەمابوو خۇى بگەينئە مرادى .

فېشەكى لە تەواو بوون دابوو، شان وپېلى گېر ابوون، خوڤن لەرانی بازرقەى بەستبوو بە سەرپاتۆلى دا دەرژا سەر حەررز و تېكەل خۆلى دەبوو. دەموچاوى دە تەپ و تۆزدا ون ببوو، سفت و سۆى برېنەكەى تەواوى جەستەى داگرتبوو، بەو حالەش دەى ئەنگاوتن، ئىستاش كەس نەیدەویرا سەر و دەدر نیت، گوللیكى دیکە وەخالگەى كەوت و كوناودیوى كرد، دەموچاوى رەش وشین بۆوه، پشیتىندى قەدى سوور سوور هەلگەرا، لىوى بە هۆى گەستى، تەواوى خۇیناوى ببوو.

هەتاو خۆى هەلکشاندبۆه سەر شەرگە، شریخەى تەنگ نەدەبراو، ورده ورده بى تاقەت بوو، خوینیكى زۆرى لەبەر رۆیبوو، وزەى جوولانەوهى نەمابوو، ئاخړین فېشەكى دەبەر دەمانچەى نا، ژاندرمىكى كە دەیههویست جى گوركى بکات دەسیره گرت و ئەنگاوتى، هیزى نەمابوو، دەمانچە لە دەستى بەربۆوه. سەدان دال و خەرتهل هاتنە سەرى، پیلۆى چاوى هەلئینا، سەید نەجمە لەسەر سەرى راوہستابوو.

مراد زەردىكى هاتى و كوتى:

«ئاخړى كارى خۆت كرده؟»

سەید نەجمە قاقايىكى بلیندى كیشا و كوتى:

«تۆلەى سەید حەسەنیم لىكردبۆه، چۆنت داخ لەسەر دالم دانا؟»

«بەلام ئەمن سەید حەسەنم نەكوشت، بە هەلە چووى.»

«درۆيان دەكەى هەموو كەس دەزانى ئەتۆ كوشتووتە.»

مراد چاوى دەلاى چادرى هەوارچيان برى، مىرى بە قز رنين بۆلاى هەلدهات.

«هېچ ئینسانىك لە كاتى مردندا درۆيان ناكات.»

سەید نەجمە كەوتە سەر چۆك و شانى داچۆران و تەنگى لە دەست كەوت،

بوغز ئەوكى رېك كوشى، تئۆكېك فرمېسك خۆى بە قەراغى چاوى دادا.

«شتى وا نابى، ئەى هاوار.»

خۆى بەسەر داکیشا و لە پرمەى گریانیدا.

حاجی ساله و حاجی بایز به دواى میړی هه لاتن ، گه یشتنه سهر سهړی ، میړی
خوی به سهر داکیشا و خوی بریوه .

مراد زهبری دا به خوی ، چاوی هه لئناوه ، حاجی ساله له حاست خوی سهړی
بهردابووه ، ویشک هه لاتبوو ، مراد بزیکى لیډا و به حال قامکه بی هیزه کانی
جوولاندهوه ، قامکی میړی به قامکی خویناوی گرت و چاوی ده چاوی بری ،
بادیناوی دیت ده گورینیت ، سوور ده خوات و لوورهی دئ ، هیروى دیت ده چاوی
له پیلی میړدا بولای دهات ، ئاخرین وزه ده کار گرت و دهسته که ی دیکه ی بلیند
کرد و بولای چاوی میړی برد ، نه گه یشتنی و بهربووه ، سهړی سوورپاوه ، چاوی
له سهړ قه ندیلی مابووه ، زینوی به تهم بوو .

ئه سپه کویت له دووره وه هه ستا سهړ پاشوان ، پر به ولات حیلاندى ،
حیله ی پشتی قه ندیلی له رزاندوه ، قه ندیل گریا و گریا ، فرمیسکی گور گور له
چاو هاتنه خوار ، دهستیان دا به یهک و خویان ده باوهشی بادیناوی هاویشت ،
بادیناویش به وینه ی ئه سپه کویتى حیلاندى ، سهړی له دار و بهردان دا و شیّت و
هار به ره و ولاتی پیوار لنگاری دا .

